УЧИТЕЛЯТ ПЕТЪР ДЪНОВ

ВЪЗПИТАНИЕТО

НЕДЕЛНИ БЕСЕДИ

УЧИТЕЛЯТ
ПЕТЪР ДЪНОВ

ВЪЗПИТАНИЕТО

НЕДЕЛНИ БЕСЕДИ
ДВАДЕСЕТА ГОДИНА
(1940 – 1941)

ТОМ II

София 1999

Петър Константинов Дънов
ВЪЗПИТАНИЕТО

Първо издание

Предпечатна подготовка:
Румяна Маринова, Калина Йорданова

© ИК „ЖАНУА-98“

ISBN 954-9589-42-0

ЩЕ СЕ НАСИТЯТ

„Отче наш“
„Ще се развеселя“

Ще прочета шести стих от петата глава от евангелието на Матея: „Блажени, които гладуват и жадуват заради правдата, защото те ще се наситят.“

„Духът Божи“

Има дадено едно блаженство за нещо отрицателно: „Блажени, които гладуват и жадуват.“ Ние считаме гладуването и жадуването за голямо нещастие. Казвате: „Гладен е този човек, жаден е този човек – голямо нещастие.“ Само гладният може да мисли и само жадният може да мисли. Човек, който не жадува, не може да мисли. Човек, който не гладува, не може да мисли. Ситият, щом се наяде, заспива. То е равносилно – когато хората искат да бъдат сити, значи да спят винаги.

Порядъкът на природата трябва да се разбира. Света, в който живеете, трябва да го изучавате. Ние живеем на земята като курортисти, искаме удоволствия. Но на земята всичко има, но курорт няма – всеки, каквото иска. Да живееш всред най-големите противоречия. На другите светове курорти има, но на земята няма. Думата курорт е чужда дума, само богатият може да си позволи на курорт да иде. Като че много е работил. Богатите най-малко работят, но те отиват на почивка. Тези, които най-малко се нуждаят от почивка, те отиват да си почиват. Има нещо красиво в живота, което ние не го

виждаме. Писателите и поетите често пишат – някой път пишат хубави работи, но пишат, пишат, изменят туй, което пишат, понеже прекалено е, те описват земята такава, каквато не е. Някой път я описват много лошо, някой път пък по-добра, отколкото е. Нито е толкоз лоша, колкото я описват, нито е толкова добра. По средата е. И не зная дали някой от вас може да бъде по-търпелив от земята. Ние постоянно я чоплим, тя ни гледа, гледа, казва: „Какво да ги правя тези деца, къде да ги туря?“ Някое растение завряло корените, смучи от нея. Камъните се качили на гърба ѝ. Къде да ги тури? Да намери някое друго място – няма. Дето и да ги премести – все на нейния гръб. После гледа, гледа, казва: „Господ ги е турил на моя гръб.“ И като погледне нагоре, казва: „Ще ги нося.“ С оглед, че вие един ден ще поолекнете малко, защото, колкото човек е по-неразумен, толкова е по-тежък; колкото става по-разумен, отнема се от тежестта, става по-лек. Когато сме много тежки, то е, понеже сме неразумни.

Ра, това е един корен на египетската азбука. Ра значи светлина, значи слънцето, разумният човек, който дава. Неразумното значи малко светлина има. Ра значи човек, който има много светлина, е разумен. Който няма много светлина, показва, че не е разумен човек. Сега на вас, когато ви се разправя за истината, вземате отрицателната страна. Като кажа – неразумен човек, че не разбира работата, той се докача. Няма нищо отрицателно, живота не разбираш. На български няколко думи са дадени. Бере – не разбираш значи, не знаеш как да береш, не знаеш да береш. Аз съм виждал българина – хванал дървото, че го търси, падат плодовете, натъртят се. Не знае да бере. Не взема един по един да ги обере, но ги друса. Българинът икономисва времето, нямал време, много работа имал. Като се качи, разтърсва, казва: „Натъртиха се.“ Те после се окалят, ще ги чисти. Каз-

вам, не разбираш работата. Казва: „Как да не разбирам, време нямам, скоро ще стане тази работа." Работи, които скоро стават, винаги се натъртват. Като идеш при ябълката, при крушата, простри ръката, и си откъсни. Не оставяй плодът да падне на земята. Туй е изяснение. Ще каже някой: „Има ли някакво престъпление, че съм го разтърсил?" Доста престъпления има, понеже, като паднат на земята, има разни микроби, разни отрови. Колко хора има, които с така отърсени плодове са умрели, заразят се. Ти трябва да отиваш да береш, когато е валяло дъжд – тогава отивай. Един месец като не е валяло, не ги бери или ги измий малко.

Повидимому се казва, че трябва да се слугува на Бога. Някои мислят, че да се слугува на Бога, било смешно. Ние мислим, че като коленичим, като изправим ръцете си нагоре – сутрин коленичиш, на обед коленичиш, вечер коленичиш, повтаряме, 360 дена коленичиш, повтаряш една и съща молитва: „Отче наш", „Отче наш", „Отче наш", четеш я, четеш я и казваш: „Отче наш, който си на небето." Ти го казваш, но не знаеш още какво е небето. Казваш: „Да се свети името ти." Но не знаеш какво нещо е: да се свети името ти. „Да дойде царството ти." И него не знаеш. „Да бъде волята ти." И него не знаеш. Единственото нещо, което разбираш, е: „Хляба наш насъщний дай го нам и днес и прости нашите грехове." Това разбираме. „Както ние прощаваме." Него не го разбираме. В „Отче наш" две неща са разбрани. Ако целият християнски свят бяха разбрали „Отче наш", светът щеше да има съвсем друг облик, отколкото сега има. Аз съм гледал други – външни, не от нашите – религиозни хора, в странство. Туй, което кажа, да не мислите, че съм го взел от вас, аз вас не наблюдавам. Аз имам за правило – на гости като ида, ще наблюдавам, наблюдавам чуждите хора. Гостите каквото правят, считам, че всичко е право.

Една сестра – доста учена, благородна, разправя за любовта, за обходата. Друга пък върви до нея и по невнимание настъпва крака ѝ, тя казва: „Сляпа ли си?“ Сега туй е и когато някой млад момък иска да покаже на някоя млада мома, че много я обича. Ще мине, ще я ощипе, тя го разбира криво. Той иска да покаже, че има особено чувство, че само нея може да ощипе. Която не обича, хич не щипе. Сега вие казвате: „Ощипал я.“ В туй ощипване той има една свещена идея. Толкоз знае човекът, толкоз прави. Изнасям факт, но то не е между вас. Пък туй щипане съществува в умствения свят. Някой критикува някоя поезия, която си написал, че той като те зачеше, обърне всичкото, та ти се отказваш да пишеш поезия вече. Или писал си някой разказ, та те критикува, че не си турил глагола, местоимението, съществителните намясто, че стилът не е хубав, и ти се откажеш да пишеш разказ. Туй е само за разнообразие.

Някой път дойде вятърът. Духа ли тъй, както ние искаме? Дойде някой вятър, събори листата; минаваш по път, дигне ти шапката, носи я, хич не иска да знае ти кой си. Искаме да има в природата някакъв морал. Той казва: „Без шапка може.“ Ти с шапка роден ли си? Той ти махне шапката и като размърда косата, казва: „Хубаво са заловени.“ Като ви размърда вятърът космите, той ви предава живот. Растенията са много мързеливи, инертни са, и този вятър ги раздвижва. Те са големи аристократи. Най-големите аристократи в света Господ ги е направил на растения, да ги научи на работа. Клоните горе хич *не* работят, горе няма какво да работят. Вятърът, като дойде, разклати ги наляво, надясно, навсякъде, и подобрява тяхното кръвообращение. Вие ще излезете някой път – вятърът ви разбърка косите, той ви е предал известна енергия. Всеки косъм възприема от въздуха, вие не съзнавате това. Много пъти на хората оголяват главите преждевременно от недоволство. Върни се, вя-

търът като ти разклати косите, направи угощение – благодари на Бога, че ти размърдал косите. Ти ще вземеш сам с гребена, ще изгладиш косите си, какво си предал? Вие не знаете как да се чешете. Ще се чешете, за да предадете нещо на косите си.

Или аз бих ви съветвал някой път, ако някой е болен, неразположен, пратете някому да ви вчеше с гребен, но да е разположен, да има широко чело, да е весел, да не са хлътнали бузите му навътре и коремът му да не е хлътнал навътре. Раменете му да не са паднали, да са широки. Той да ви пречеши два-три пъти с гребена, той ще ви предаде известна енергия. Струва си някой път здрав да ви чеше, не болен, има смисъл. Хич не давайте болен човек да ви чеше. Сега туй вие не го знаете. Аз харесвам много – разни прически има и са хубави, но да ти направи човек прическа, че да си доволен от тази прическа. Някой казва: „Много скромен трябва да бъде човек." На главата си има двеста и петдесет хиляди косми. Те са прическа, украшение, панделки турени. Двеста и петдесет хиляди панделки, турени на главата, защо са? Те са украшение, но същевременно тия украшения имат отношения към външния свят. От тия косми има, които са върху центъра на вярата, те възприемат вълните на вярата. Има косми, които са на центъра на съвестта, има косми, които приемат вълните на туй, което е справедливо, което е право, внасят живот. Има косми, които са на центъра на милосърдието. Тия косми, които приемат тия вълни като храна, извършват една велика работа. Някой път, като оголее главата на човека, няма с какво да се хранят хората. Като имат много косми, пак не знаят – нямат никаква определена посока. Някой път хората искат да бъдат красиви. Красотата произтича от онова хармонично съчетание – да знаеш да мислиш, а да мислиш, трябва да възприемаш. Не мислете, че някой може от само себе си да създаде мисъл. Мисълта трябва

да я привлечеш от външния свят, от същества, които стоят много по-високо от тебе. Оттам трябва да привлечеш тази мисъл. После искаш да чувстваш, ти трябва да привлечеш чувствата на по-възвишени същества. Божествената мисъл навсякъде в света се предава със светлината, с въздуха се предава, от почвата се предава, чрез растенията, чрез камъните се предава. Онзи, който разбира законите, отвсякъде може да черпи.

Та казвам, религията е наука за облагородяването на човешкото сърце. Човешкото сърце дава храна, продължава живота. Общото образование, просветата, тя е за възпитанието на човешкия мозък. Човешката глава не може да се възпита без знание. Та казвам, в сегашния век някои казват, че имат знание, казват, че е много изобретателен човекът. Изобретателността е в слепите очи. Казва: „Много учен човек е." Още умът не е дошъл, приготвя се отстрани, т.е. той е много наблюдателен човек. Той е още в материалния свят, наблюдава отделните факти. Те са неща важни, но като дойдем до онази божествена мисъл, която носи светлина, тя иде вече отгоре. Следователно, колкото човешкото чело се повдига нагоре, толкова повече човек става проводник на божествената мисъл. Под думата повдигане в научно отношение вие разбирате, че челото трябва да бъде няколко сантиметра. Може едно повдигане да има на един ъгъл – зависи как се повдига челото. Има изправено чело, има чело малко повдигнато. Туй повдигнатото съставя един ъгъл от милиметри. То е повдигане: ъгълът в основата на един градус, но след двеста, триста или милион километри тия две линии се разширяват, разстоянието става голямо.

Ние, съвременните хора, не сме благодарни на малката придобивка. Казва: „Да бъда много учен човек." Знаете ли какво е да бъдете много учен? Някои хора искат да знаят всичките тайни в света. Ако вие знаехте

тайните на земята, вие не можехте да спите една вечер. Казвате: „Да мога да чувам надалече.“ Ако можехте да чувате, щяхте да чувате такъв вопъл отвсякъде, само да ви се предава по радиото молбите: „Помощ, помагайте!“ Ти ще се намериш в чудо, какво да правиш. Имаш всичкото желание да помогнеш, но желанието не е всичкото, не е достатъчно. Трябва да знаеш как да помагаш. Тогава религиозните хора казват: „Господ ще оправи света.“ То е така – Господ ще оправи света, но ако моята ръка каже, че аз ще оправя тази работа и тя трябва да вземе участие. Ако каже, че ще оправи, после не иска да вземе участие, нищо не може да се оправи. Ако моите очи кажат, че всичко трябва да се види, а те не вземат участие в тази работа, какво ще видим? Значи очите, ушите, устата, носът, пръстите, всичко в мене трябва да вземе участие с мене заедно в работата. Когато казваме, че Господ ще оправи света, и ние трябва да вземем участие. Да считаме, че Божиите работи са наши работи. Туй, което е за слава Божия, то е и за наша слава. Ако светът се подобрява, и за нас ще бъде по-добре. Ние сме дошли до едно отрицание, казваме: „Не живеем добре.“ Казваме: „Земният живот няма да го бъде, но като идем в духовния живот.“ Ти ако на земята не си живял добре, и на небето не можеш да бъдеш добре. Който долу е живял добре, и горе ще живее добре. Който долу живее добре, и горе ще живее добре. Който долу не може да живее добре, и горе не може да живее добре. Който горе не може да живее добре, и долу не може да живее добре. Не е абсолютно, но казвам, относително е верно.

Всеки труд, всяко най-малко усилие, което хората правят в тази велика работа, те се благославят. Най-малкото усилие, което правиш, да го правиш добре. Това, което никой не го вижда в света, разумните същества от разумния свят виждат най-малкото, което никой не го вижда. Те го виждат, понеже туй невидимото, което ти

си направил, то може да бъде за в полза на хиляди хора за в бъдеще. Аз съм привеждал един пример, и пак ще го приведа. Оженили се двама млади, които се обичат. Става една причина, че младата булка – невестата, сготвя едно ядене и малко го пресолила. Той си набръчква челото и казва: „Много си го пресолила.“ Тя е много честолюбива мома, обидила се, казва: „Аз няма да ти продумам отсега нататък.“ Ражда се едно дете нямо. Тя казва: „Няма да ти продумам.“ Мисли, че няма да продума, но ражда се нямото дете. Защо? Заради пресоленото ядене. Защо да не кажете: „Много добре си сготвила.“ Какво има, ако е пресолено? Каква е нормата – без сол или пресолено трябва да бъде? Една мома, когато сготви едно ядене, колкото и да го пресоли, то се яде пресолено. Любов, която не може да претърпи над солта, е слаба любов. Любов, която не може да претърпи една обида, е слаба любов. По-слаба от обидата е. Силната любов е, която е над обидата отгоре. Аз говоря за любов, която обосновава нещата в света. Те са неща, които опитват това, което ние имаме, да предизвика божественото. Обидата не е нищо друго освен неразбиране на един факт. Аз считам, че една обида може да бъде един скъпоценен камък. Един камък, който не е турен намясто. Този камък да се извади, да се тури на мястото му, дава красота. Някой човек е грозен, понеже тия скъпоценности не са турени намясто. Онзи разумният човек е турил всяко нещо намясто. Ние в света сме дошли до възпитанието да турим всяка своя мисъл намясто, да турим всяко свое чувство намясто и да турим всяка своя постъпка намясто. Ред поколения са работили. Не че са работили зле, много добре са работили. Всичкото желание са имали, но не са турили точно там, дето трябва. От тяхното неразбиране нещата не бяха където трябва и следствие на това идат някои страдания.

„Блажени онези, които гладуват.“ Кое иде след гла-

дуването? Гладуването, което заставя човешкия ум да мисли. След като ядеш, усещаш приятност. Ако ядеш, ако ти е приятно, ще се подобри животът ти. Ако ти си набръчкаш веждите при яденето, ще съкратиш живота си. Казвам, всичките религиозни хора, учени хора знаят много. Един лекар проповядва да се не пуши, а той сам пуши. Някой път аз бих препоръчал на някой, ако е охтичав, да пуши тютюн, но да гълта дима – лечебно средство е. Инжекции може да се турят с дима на тютюна, но това са отрицателни страни. Заболяването на гърдите произтича от едно голямо противоречие на човешките чувства, които са в стълкновение с човешкия ум. Ако един човек е привързан за богатството, и го изгуби, той ще стане охтичав. Няма какво да обича. Ако една мома обикне един момък, и той се ожени за друга, тя, като няма кого да обича, при голямата тъга или охтичава ще стане, или ще се самоубие. Дайте ѝ какво да обича. Като няма какво да обича, охтичава става. Тогава на охтичавите хора турят серум, инжекции. Намерете да обичате някого. Сега ще ви дам. Намерете да обичате плодните дървета. Който е охтичав, да сажда костилки. Като изникнат, да наглежда тия растения – ще оздравее, има какво да обича. Той нищо не сажда, нищо не прави, постоянно мисли, че ще умре, няма никаква работа.

Съвременните хора трябва да имаме една положителна любов и не тази отрицателна любов – да се сърдим, че никой не ни обича. То е на голямото изобилие, от което страдаме. Ние в света страдаме от изобилна любов. Любов, която не сме употребили намясто, тя създава нашето нещастие. Ако пуснете на някое място вода, дето все не изтича, ще направи кал. Ако направите наклон, да се изтича, ще се избавите от едно бъдещо противоречие. В себе си вие някой път се подпушвате, ние подпушваме любовта. Майката проповядва, казва: „Ти да не го обичаш, да не се увлечеш.“ Право е. Не

пресищане. Никога не давайте на вашите гости, не им туряйте голяма паница, не им туряйте много ядене – до половината. Половината да изядат, другото да остане. Много малко им туряйте. Видиш, че изяде всичкото ядене в паницата. Природата в туй отношение е много внимателна. Ние всички страдаме от пресищане, затуй тя ни дава малко.

Всички вие искате да бъдете богати. Че има ли някой от вас, който да не е богат? Не ви трябват пари. Парите отпосле ще дойдат. Те са последните. Господ ви е дал най-важното. Пари, вие имате пари колкото ви трябват. Вие искате пет, десет, двайсет милиона. Аз искам толкоз любов, толкоз пари, колкото Господ ми е определил. Без да ги знаеш, дръж ги в ума си. На деня пет лева ти дадат отнякъде, благодари. Пет лева златни колко правят? По трийсет дена – сто и петдесет лева. Не е малко. По някой път аз правя опит. Има цигулари, които много добре свирят. Казва: „Много добре свирят." Има пианисти, които много добре свирят, но бих желал, когато някой цигулар дойде да свири, иде буря – и той като свири, бурята да си отиде. Ако е добър цигулар, бурята ще се разиде. Бурята, вятърът ще престанат. Като иде бурята, ако някой добър певец запее, тя ще се откаже. Иде някоя буря, той знае, тя ще утихне. Иде някакъв град – няма какво да се страхуваме от града – ще дойде някой певец, ще запее, и градът ще си замине. Искаме годината да бъде плодородна – певците ще пеят, свирците ще свирят, и плодородие ще имаме. Искаме да имаме здраве. Свирците ще свирят, певците ще пеят, и здравето ще дойде. Толкоз лесно е. Ние го търсим там, дето никога няма да дойде. Господ казва: „Ако ме потърсите с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си сила, ще ме намерите." Той ви е дал дарби, с които трябва да покажеш, че знаеш да пееш. Да благодарите. Вие не искате да пеете на Господа, вие пеете на хората,

не на Господа. Колко души има, които пеят на Господа? Ще кажете: „Господ пеене не иска.“ Той не иска пеене, той иска добър живот.

В какво седи добрият живот? Мислите ли, че като давате пари на един беден човек, е добър живот? Някой се е отчаял, не че е сиромах, богат е, но му е дотегнало, казва: „Животът няма смисъл.“ Ще го срещнеш, ще му покажеш, че животът има смисъл. Кажи му: „Раздай имането си на сиромасите и ако искаш после да се самоубиеш, ако не си доволен, после се убивай.“ Ти се убиеш, оставиш богатството, да се карат след тебе. Раздай имането си, ако не си доволен. Първият беше недоволен от богатството, сега – от сиромашията.

В божествения живот се изискват тия усилия – гладуване и жадуване трябва да има. Те са качества на човешкия ум и на човешкото сърце. Когато човешкият ум гладува и жадува за знание, когато човешкото сърце гладува и жадува за доброто в света, тогава човек е на правата посока. Всичките възможности има. Светът е място като възможност за подобряване. На земята всичко е възможно. Искаш да бъдеш красив – възможно е; искаш да станеш богат – възможно е; да имаш един богат мозък, да имаш едни богати гърди, да имаш едни богати мускули, всички да бъдат богати, да нямаш тия паразити – болестите ги наричам паразити. Болестите идат, за да ни турят в правия път, за да разбираме. Там, дето има гниене, винаги се раждат паразити. Болестите се дължат или на нечистата кръв, или на нечистите мисли, или на нечистите желания, или на нечистите постъпки – това са основни причини за всички болести. Изчистете човешката мисъл; изчистете човешките чувства; изчистете човешките постъпки, и болести няма да имаме. Може би в 20–30 години ще дойде някоя хрема, но тя ще е удоволствие, понеже тя е малко почистване, или една малка треска, повишаване на температурата. В целия ти живот

веднъж само да те хване хрема и веднъж – треска, то е едно благословение. Всяка година те хваща 20–30 пъти хрема и след като се секнеш, най-после повредиш носа си. Хремата поврежда носа и като повредиш носа, нямаш обоняние – не можеш да мислиш право.

В света йде един глад. Писанието казва: „Ще им дам глад, ще търсят Словото, ще тичат от единия край на земята до другия, от единия полюс до другия ще търсят." Сега е времето. Какво ще правите сега? Сега търсите Господа всички навсякъде. Кой е Господ? Онзи Господ на любовта, който внася ред и порядък и поддържа света. Онзи Господ, който носи здраве в света. Онзи, който носи мир, радост и веселие. Онзи, който носи всичките благословения. Казвам сега, може би вие се смущавате. Някой път ме питат какво ще стане. Какво ще стане? Вие на по-добър параход от този не сте се качвали. Първокласен параход е земята в пространството. Не само вие, има други напреднали същества, които аз виждам, от другите светове, взели билет, както в Америка, които отиват, докато дойдат на земята да се превозват, не им позволяват, виза не им дават. На вас, на които са дадени визи, вие не сте доволни, искате да заминете от земята. Къде ще идете, кажете ми? Чудни са някои, които искат да заминат от земята. Знаете ли какво е положението на онези, които искат да напуснат земята? Като онези от парахода, дето – да избяга от парахода, да се хвърли във водата. Но параходът е на земята. Той върви, пътува. Като влезе във водата, по-добре ли ще ти бъде? Ако пък се хвърлиш и останеш на твърдата почва, има скъпоценни камъни, които са заровени на няколко километра вътре в земята, искат да излязат на повърхността. Да благодарите, че вас провидението ви извадило от тъмните места и ви е турило горе на повърхността на земята, да гледате светлината и да се ползвате от нея, която Бог изпраща. Вие гладувате и казвате: „Ще умрем гладни." Няма да

умрем гладни. Човек гладен не умира и жаден не умира. Човек умира всякога от насилие. Всичките хора в света умират от безлюбие. От любов никой не е умрял. Казва някой, че за любов умира. Няма такова нещо. От безлюбие може да умре, но от любов – никога. От любов можеш да страдаш, но да умреш, е невъзможно.

Ако вие внесете любовта във вас, във вашия ум, във вашето сърце, по-велика сила няма. Тя ще ви освободи от всичките страдания, които имате. Не изведнъж, но постепенно. Ще ви даде светлина, сила и вие ще знаете как да се справите с мислите си. Господ няма да премахне всичките мисли изведнъж, но всичките ония мисли, които ви измъчват, той ще ги тури на работа. Защото досега, колкото автори съм чел, в разказите, в романите има казано как да се обичат, но еднообразна любов. Двама ще се обикнат, ще се оженят, ще се родят деца, ще се скарат. На стари години той, като погледне своята възлюблена, казва: „Как се влюбих в туй дъртище!“ Навън не го казва, но в себе си. Неговата възлюблена го възпитава, тя е турила една маска отвън, а отвътре е красива. Турила маска отвън, а той се самозаблуждава. Човекът на любовта никога не остарява. Старостта в тази смисъл, която хората носят, се дължи на едно колебание на човешката вяра, на човешката надежда и на човешката любов. Колебае се човек дали трябва да обича, или не. Всяко колебание в любовта е престъпление. Всяко колебание във вярата е престъпление. Всяко колебание в надеждата е престъпление. В любовта – никакво колебание, във вярата – никакво колебание, в надеждата – никакво колебание. Вие се колебаете дали човешката душа е жива, или не. Вие се колебаете дали човешкият ум, след като умре човек, ще съществува или не, ще се разруши. Вие се колебаете в човешкия ум. Няма какво да се колебаете. Кое е онова, което може да разруши човешката душа. Че в нея е Господ. Кой е онзи,

който ще разруши човешкия ум. Той е излязъл от Бога. Кой е онзи, който може да разруши човешката душа, която е излязла от Бога. Дявола смятат като всемощен. Един доста добър служител е дяволът. Когато някой стане много мързелив, не иска да изпълнява Волята Божия, той казва: „Господи, дай го да го възпитам. Ще те познае." Всички онези, които слугуват на дявола, по три пъти се молят на ден.

Съвременните хора трябва да се изправят. Знаеш какво казва дяволът: „Вие, хората, ни създадохте голямо нещастие, заради вас теглим." Защото, хората като направят погрешка, Господ праща дявола да ги изправи. Той страда заради тях, не насила. Господ го учи дявола с любов да изправя. То е най-голямото мъчение за него. Казва: „Ще идеш да го изправиш, няма да го измъчваш много. Това го мъчи." Казва: „Дай да го помъча." В историята имаше само няколко случая. На праведния Йов Господ даде дявола да го изпита, и пак го ограничи. Казва: „Ще му вземеш всичко, но до живота му няма да се докоснеш." Като дойде до страданията на Христа, казва: „Само до душата няма да се докоснеш, всичко, каквото има, ще вземеш. На Йов му взе всичкото имане, но после, като му остави живота, той придоби имане и синове, и дъщери, и двойно богатство доби. Не му се даде Христовото възкресение. На Христа му се даде друго тяло, ново тяло – доста богат е Христос сега – петстотин милиона християни има. Всеки има по едно говедце, значи Христос има петстотин милиона говеда. Петстотин милиона християни има. Всеки християнин има по две кокошки, значи един милиард кокошки. Пък и къщи има, всичко туй. Туй е сега материалната страна, но трябва да станем като едно цяло. Някои схващат живота на Христа. На Христос му е приятно хората да живеят, както той живее – с онова съзнание – да използват благата, които Бог е дал, да използват големите блага. Ако всич-

ки работеха с любов: онези, които орат земята, с любов да я орат; онзи, който плете, с любов да плете; онзи, който учи, с любов да учи... Аз не съм против заплатите, но първото нещо е, с любов да се заплаща. Да се остави, според степента на любовта да е възнаграждението. Защото възнаграждението на един математик – може да носите един пръстен. Пръстенът златен, хубав може да е, не да се изхвърля пръстенът – понеже си туряте всички украшения, носите един пръстен като подарък. Носите един камък като подарък. Често вие се оглеждате – онези блага, които ние имаме. Ние имаме нокти. По някой път искате да знаете какъв е вашият характер. Щом започват да огрубяват ноктите, и вие огрубявате. Има нещо, което не мога да ви разкрия. В природата има тайни, които не могат да се разкрият. Има неща, за които аз не мога да говоря. Не само аз, но който и да е не може да говори, то е забранено. Държавна тайна, тайна на природата е. Има нещо, за което може да се говори.

Казвате: „Какво нещо е любовта?“ Велика тайна е. Проявлението на любовта е в светлината, в топлината, но какво нещо е – то е тайна. Те са сенки на любовта. Някой иска да знае какво е любовта. Тайна е. Какво нещо е всъщност вярата? Тайна е. Всъщност какво нещо е надеждата? То е тайна. Да се обнадеждаваш, то е друга работа. Понеже мислим, че сме дошли до същността, мислим, че знаем какво нещо е любовта. Ние тепърва има да се учим. То е един свят толкоз красив, че само като го видиш отдалече, ти не може да се наситиш.

Молили се двама светии на Господа да им покаже онзи свят. Казват: „Господи, не сме готови за онзи свят, само да надзърнем през прозореца, да го видим онзи свят.“ Трийсет години се молили и двамата. Дошъл един ангел и казва: „Ще ви покажем, но на двамата не може изведнъж. Първо единият ще погледне, после другият

ще погледне през този прозорец.“ Паднало се чоп и турил окото си единия и гледал 250 години. Другият чака, онзи казва: „Остави ме, нямаш никакво търпение, едва сега погледнах.“ Двеста и петдесет години, а нему се сторило като година. Ако вие сте при този прозорец всички да гледате, колко хиляди години трябва да разглеждате онзи свят? Няма да се задоволите с половин час. Сега така е в разказа.

Ако сега ни открият, ние ще забравим работата на земята. Ние ще останем като захласната мома. Когато хората се влюбят, стават захласнати, не учат вече. Някой път, преди да намерят любовта, обличат се хубаво, а като намери, ходи като замаян. Тя не е замаяна, но в онзи свят гледа. Хубав свят е. Трябва да се приготвим, да оценим онзи великия живот, който ни предстои. Трябва да се приготвим, че да не направим погрешката, която Адам направи. Господ сега създава един нов свят, нова земя създава и ново небе, в което грехът не може да стъпи. Не може да направят същата погрешка. И вие не можете да правите същите опити, които сте правили досега. Онези, които искат да влязат в този свят, тук – на земята, ще бъде. Тази земя няма да бъде като сегашната. Бодили и тръни няма да има. Ще бъде толкоз красива. Мътни извори няма да има; мътни реки няма да има; вълци и мечки няма да има; мечки ще има, но ще бъдат питомни, те ще говорят. В този свят лисиците няма да ходят в курниците. Като намерят някоя болна кокошка, ще я вземат, ще ѝ услужат. Лисиците ще бъдат така умни, както хората. Всичките лисици ще бъдат вегетарианци; всичките вълци ще бъдат вегетарианци. Сега казвате: „Възможно ли е?“ За този свят при сегашното наше разбиране не е възможно. Когато човек е силен и юнак, казва: „Невъзможно е да ме носят другите, да ми заповядват.“ Но когато го хване някоя болест, не му държат краката – носят го. Питам, кое е онова, което го заставя?

Те считат за голяма привилегия, че го носят. Казват: „Много благодарим. Какво правиш, братко?“ И той благодари, че му услужиха. Казвам, трябва да благодарим, че по някой път слабите хора носят героя.

Аз ви привеждам онзи поврат, който трябва да стане в нашите схващания. Всички трябва да знаем, че във всяка една душа, във всяко едно сърце, във всеки един ум, във всеки един дух, се крие нещо божествено. Туй за в бъдеще ще се разцъфти. Сега ние не виждаме човека такъв, какъвто трябва да бъде. Може да се направи опит сега. Вие накарайте един човек да се влюби, както разбирате, веднага ще се подобри неговият организъм, ще се подобри лицето му. Туй, от което зависи животът, хората го търсят на друго място. Търсят го в ниви, в къщи, в ядене, в пиене и т.н. И тия неща са важни, но съществено нещо е любовта. Любовта не я разбирате. Помощниците на любовта трябва да дойдат – светлите мисли; помощниците на любовта трябва да дойдат – светлите чувства; помощниците на любовта трябва да дойдат – светлите постъпки на човека. Туй е сега, което може да се постигне. Казвате: „Като умрем.“ Не, верно е, че човек трябва да се ограничи, да направи нещо. Ако онази пара искаш да я накараш да работи, трябва да я туриш в един котел и да я изкараш. Ако я оставиш на свобода, парата хич нищо няма да направи. Ако я туриш натясно, тя ще завърти колелото. Ако бъде свободна, тя нищо няма да направи. Тя, като завърти колелото, ще каже: „Още веднъж не влизам.“ Която влиза, ще я турим на работа, а която излиза, няма да я турим. Сега ние, когато се освобождаваме, трябва да завъртим колелото. Който не е завъртял колелото веднъж, ще влезе пак в казана. Който е завъртял колелото, няма да влезе вътре.

Когато казваме, че някой човек трябва да е направил една добра постъпка, да прояви едно добро чувство, аз имам тази простата идея. Като излезе, да завърти онова

божествено колело. Като го завърти, ще дойде второ. Всичките въртения идат в твой интерес, ти отвън си дал този подтик, всички срещате този пример. Като се свърши, всички участвате, всички са доволни. Казвам, най-първо, учете се да въртите колелото. Защо, като станете сутрин, 5 минути да не благодарите на Бога, че ви е оставил живи на земята. Да благодарите за вашата глава, за ума, който имате, да благодарите за сърцето, което имате. Като благодарите на Бога, него ден не говорете за пресолено ядене. Като говорите за любовта, никога да не изпъкват недъзите на хората. В любовта има закон. Щом дойде тя, поправя всичките погрешки. Любовта като влезе, всичко минало се поправя. Туй е, което Писанието казва: „Ще залича греховете им и няма да ги помня." То е законът на любовта. Без любов в света никакъв грях не може да се заличи. Казва: „Елате да разсъждаваме. Ще залича всички престъпления и няма да ги помена." Няма да ги помене, когато ние възприемем закона на любовта. Бог е казал: „Прости нашите прегрешения, както ние прощаваме." Щом заличаваме, и той заличава, понеже той е любов. Опитва ни отвътре. Ти отвътре не искаш, пък искаш Господ да постъпи другояче.

Извън любовта здравето не може да дойде. Нищо в света без любов не може да се прояви. Не считайте, че любовта е нещо, което страдате, то е друг въпрос. Тя е туй незнайното в света, което не знаеш, което не може да определиш, което, милиони години като изучаваш, не знаеш толкоз, колкото сега. То ще остане една от великите тайни. Ти ще се радваш, че има нещо в света, което не знаеш, което всякога се изявява и всякога остава неизявено. Туй ще бъде вечната радост. Казвате: „Защо да го не знаем?" Ха, да допуснем, че го знаете. После какво ще правите? Като знаете всичко, кое ще ви стимулира? Вашата къща защо ви става тягостна? Ходите от единия край до другия, дотегне ви. Като излезете из земята, хо-

дите, интересно е, понеже нямате опитност, не сте обиколили цялата земя – някой може да има, който да обиколил земята. Ще се пренесете в един свят като слънцето, което е един милион и петстотин хиляди пъти поголямо от земята. Колко години ще ви трябват да обиколите слънцето, да се запознаете с него? Сега аз само искам да ви наведа да мислите. Жадувайте за любовта. Гладувайте за божественото знание. Когато ви дойдат всички страдания, те ще дойдат. Сега във войната майки изгубват дъщерите си, синовете, всичко изгубват. Всичките нещастия, които идват, как ще ги примирите? Примирението седи в любовта, чрез любовта, която възвръща живота. Под думата смърт разбирам изгубените неща. Изгубените неща в любовта се намират. Човек, който е умрял, той ще се намери в любовта. Щом си изгубил, това е смъртта. Щом си намерил, това е животът. По някой път вие се считате като изгубени. По някой път мислите, че няма кой да ви обича, тогава задайте си въпроса, вие обичате ли.

Ще ви приведа на вас един пример, мене ми го разправяше един. Случил се във Варна. Някой влязъл в новото учение. Един ден така се обезсърчил, че не му се живее, отива на брега, то било през един февруарски ден. Отива на брега и слиза в една дупка, мисли си да живее или да не живее. Казва: „Денят беше много ясен, топло. По едно време дойде една много малка мушица и кацна на носа ми. Като кацна на носа, всичката мъка, която имах, изчезна. Стана ми радостно. Има кой да ме обича – целуна ме по носа. После излязох вън весел." Все таки има една малка мушица, която ви обича. Ти си се отделил. Тази малката искрица на любовта, от тази искра цялата земя ще се запали. Казвам, щом лъхне въздухът, това е Божията Любов; щом цъфнат цветята, това е Божията Любов; отношенията на хората, това е любовта на Бога, която се проявява. Хлябът, който ви до-

насят, онзи фурнаджия, който е пекъл хляба, кой го е заставил; онзи учител, който преподава, не са само парите, които са го заставили, има нещо в душата. Ако нямаше любов, щеше ли да го направи? Онази майка, която ражда, не че само иска да се жени. Във всичките хора има нещо божествено.

Казвам, бъдете верни на вашата жажда, на вашия глад. Да гладувате за любовта, да жадувате за любовта и да не се колебаете в любовта. Идат добрите времена. Питате: „Къде са?“ Много близо, една педя е останало. Казвате: „Тук ли ще бъде?“ Тук ще бъде, на земята. Живи ще бъдете, няма да спите, разбира се. Писанието казва: „Страхливите няма да наследят Царството Божие.“ Това е, понеже страхливите не искат да работят. Като го лъхне вятърът, загърне се. Лятно време лъхнало го вятърът, а има 30 градуса, страх го е да се не простуди. Казвам, снеми яката, в юни, юли не може човек да се простуди. Не си внушавайте онази мисъл, да казвате – от нас нищо няма да излезе. Кажете: от нас нещо ще излезе. „Какво ще бъде?“ Сега какво искате да бъдете? Каквото искате да станете, кажете ми. Всичките искате да станете ангели. Отлично желание, но ангелите са служители, които Господ праща навсякъде по небето да ходят и постоянно пътуват. Вие искате да станете ангели, без да пътувате. Ако е за седене на едно място, защо искате да станете ангели? Всеки един от вас желанието, което има, да се усили това желание. Аз не казвам да не желаете. Казва се: „Не пожелай.“ Не да се изхвърли желанието, но казва се: „Не пожелай.“ Възлюбвам желанието – не пожелай. Гладувам – желай, желай. Не пожелай е друг закон, стар закон. Желай да обичаш, желай да правиш добро. Желай да бъдеш силен, желай да обичаш хората. Желай да свириш, желай да пееш, да не кряскаш, всичко туй желай го. Не туряй думата не – то е стар закон.

Желайте да станете служители на онази любов, на онази мисъл, която носи свободата на хората, и да работим всички за освобождението на цялото Битие, което сега е под робство.

Едно малко разграничение. Моята мисъл турям в една малка форма. Двама знаменити гръцки художници – единият нарисувал една гръцка богиня, а другият нарисувал грозде. Онзи направил гроздето от мрамор и измамил птиците един ден – толкоз живо го направил. Другият нарисувал богинята, тъй че турил едно було и като дошъл художникът, му казал: „Снеми булото!“ Той пък измамил другия художник. Туй наричам все старата култура. То е изляно това грозде от камък, не е реално. Тази богиня не е жива – то е старата култура.

Иде друг един художник, носи едно грозде и казва: „Това е от моето лозе, което го изработих.“ Иде и донася дъщеря си – като богиня красива. „Туй – казва – е моята дъщеря. Направих тази статуя.“ Новото грозде е живо. Което говори, то е новото. Онова, което лъже птиците, което лъже хората, то си заминава.

„Добрата молитва“

Двадесет и първа неделна беседа
9 март 1941 г., неделя, 10 часа
София – Изгрев

КОЕТО ИЗЛИЗА ИЗ УСТАТА

„Отче наш“
„Ще се развеселя“

Ще взема само част от осемнайсети стих от петнайсета глава от евангелието на Матея: „Което излезе от устата...“

„Духът Божи“

„Което излезе из устата.“ Да излезе нещо хубаво из човешката уста, трябва добре да е работил човешкият ум, трябва добре да е работило човешкото сърце и човешкото тяло. Само тогава може да излезе нещо хубаво. Не е важно колко години човек е следвал в университета или колко години е прекарал в гимназията или отделенията, или прогимназията, но колко съзнателно той е приложил. Не е важно колко години човек е живял на земята. Историята на човека е доста голяма. Изчисляват, че човек откак се е явил на земята, има осемнайсет милиона години. Откак се е проявил червеният човек има осем хиляди години. Преди този човек е имало една епоха, за която за бъдеще ще се разправя това. „Създаде Бог човека по образ и подобие свое.“ Тази история не е написана, написана е само историята на червения човек, който сега се разправя навсякъде. Човек, който живее на земята, е червеният човек. Червеният човек е земен човек, на когото мотивът е червената кръв – с червена кръв е, с червен цвят. Казвам сега, когато по някой път се говори, хората се плашат. Когато идете на някое кино, какво има да се

плашите. Ще ви представят нещо от войната, от бойното поле. Има нещо страшно на платното, представя трясък, но това е само отражение на онова, което е станало. Нямате една реалност. Имате само отражение на една реалност. Реалността не е представена такава, каквато е, но в много ограничен смисъл. Вашето въображение трябва да работи живо, да си въобразите какво е войната. Трябва да сте на войната, за да знаеш какво е войната. Или трябва да си бил на някое високо планинско място, за да знаеш какво е на планината. Представят на платното, че някои хора се качват на планината, но в дадения случай няма никакви хора да се качват. Картината е така направена, хора всъщност няма да се качват. Сенки има само. Казвате: „Хора се качват на планината."

Има едно знание, с което хората се забавляват. То е на киното. Не е лошо. Има една подготовка. Ние, съвременните хора, трябва да оценим. Казвате, че на земята условията били лоши. По-добри условия никога не сте имали от тия на земята. Че цялата Слънчева система представя нещо великолепно. Говорят някои за Юпитер, за Венера, за Земята, за Марс, за Сатурн, за Нептун, за Уран и т.н. Какво представят те? Те представят епохи. Какви епохи представят? Меркурий представя една епоха, която била търговска в Слънчевата система. И тогава се роди Меркурий. Понеже тия хора, като забогатяха, искаха да се оженят, да имат домове, тогава дошла Венера – с любовта си се появила. Тогава се родила Венера. Понеже тия деца трябвало да се хранят, храна им трябвало, дошла Земята, явила се Земята. Децата после трябвало да има кой да ги пази от враговете външни – дошъл Марс. Пък трябвало да ги възпитава някой – дошъл Юпитер. Най-после трябвало някой да напише историята – дошъл Сатурн. Ето цялата история. То е едно тълкуване. Вие може да мислите дали е верно това, или не. Всяко нещо, което съществува в света, е верно в дадения

случай. Има една абсолютна верност и една лъжа. Когато казвате верно, за дадения случай е верно. Този човек, който те излъгва, плащаш му – верно. После преценяваш, че той те е излъгал, то е друг въпрос. Ти си мислил само една услуга да ти направи за дадено време.

Например един беден прекарал през една река един богаташ. Носил го на гърба си, но той бил апаш и като го прекарвал през реката, взел му часовника. Богатият като минал реката, бръква, няма часовника. Минал през реката, но часовника го няма. Платил му. Ще кажете, че не постъпил по човешки. За спомен искал да го има, понеже го прекарал през реката този богатия човек. Вие казвате: „Не е морално." То е друг въпрос. Вие отивате, вземате една ябълка – нито сте я садили, нито сте работили заради нея. Смятайте, че то е същото нещо – да вземете ябълката от дървото или часовника от богатия, че го пренесъл през реката. Ако сам минаваше през реката, този човек щеше да се удави. Казва: „Аз държа часовника, че не съм се удавил в реката. Жив съм те пренесъл." То са логически заключения.

Това е за изяснение на онези противоречиви мисли, които нас ни спъват, за да ги приложим в живота. Ние се спъваме от много малки работи. Неща, които са писани преди хиляди години, искаме да ги приложим сега. Туй, което е казано преди хиляди години, не може да се приложи сега. То трябва да служи като условие. Сега има нови условия, които трябва да се приложат. Ние например не можем да живеем, както Адам живееше в рая. Някой път искат да подражават. Има нудисти в Париж на един остров на Сена. Някои казват, че е срамота да се ходи гол. Облечени ли се раждат хората? Раждат се облечени с царска мантия и в утробата на майка си имат мантия. Като се роди, той се отказва от царската мантия, оставя тази мантия, остава какъвто Господ го е направил. Майката после му направи друга мантия – това на-

ричат човешко облекло в света. Искам да ви кажа, че всяка една божествена мисъл, че всяко едно божествено чувство и всяка една божествена постъпка в света, това е облекло. Ние, хората, се обличаме в една своя форма. Може някой път тази форма да е пригодна, някой път е близо, някой път – далече. Там става сега всичката погрешка.

В стиха е казано в отрицателна форма. Някой казва: „Какви лоши работи излизат от човешката уста?“ Вие ги знаете. Защо ще ви разправям за неща, които вие ги знаете по-добре от мене. Вие сте специалисти. Аз не съм специалист. За бъдеще, ако реша да ги изучавам, ще дойда при вас, да ме учите. Сега нямам време. Ако река да се уча, ще дойда при вас, да ме учите. Ще внимавам как го казвате, как го правите и аз ще го кажа. Какво лошо има? Вие изказвате една лоша дума. В какво седи лошевината на думата? Да произнесете една лоша дума, ред трептения ще направите с езика си. Всяка лоша дума се изразява с известен ред трептения и всяка добра дума се изразява с известен ред трептения. Те ще влязат в ухото, ще се преработят, и тогава ще ви побутнат към някаква постъпка да направите. В тази постъпка ние казваме, че думата или мисълта, или чувството, или постъпката е лоша. Значи вълкът, щом като огладнее, ще намери една овца, ще я разкъса и както е още топла, на парчета я изяда. Овцата вика, плаче, моли се, но той намира, че е много хубаво месцето ѝ. Благодари, че Бог е създал такова хубаво същество, че може да си направи един хубав обед. Вълкът така разсъждава. Овцата разсъждава как Господ е направил такова жестоко същество, с такова безобразие, да няма никаква милост.

Питам, право ли е учението на вълка. Не е право. Той благодари, овцата съжалява, плаче. Че и овцата като ходи и къса трева, и тревата плаче, но овцата не иска да знае нищо. Тя мисли, че е права. Вълкът казва: „От тебе

се научих.“ Първо дойдоха тревопасните и после се явиха месоядните животни. Вълкът казва: „Аз това от тебе научих. Ти късаш, и аз рекох от тебе да откъсна. Ти късаш без позволение, и аз късам от тебе без позволение.“

Това са ред разсъждения. Дали така мислят овцете и вълците, то е друг въпрос. Мислите ли, че те разсъждават? Важното е за нас, че вълкът е една написана книга, и овцата е друга написана книга; растенията са една написана книга за развитието на растенията; животните са една написана книга за развитието на животните; рибите са една написана книга за развитието на рибите; цялото човечество е една написана книга за цялото човечество. Трябва да се четат тия книги, за да разберем защо се създадоха растенията. Който не е чел тия книги, трябва да влезе в изучаването им и той може да даде свое тълкувание. Но ние това не знаем. Защо Бог създаде света, тепърва трябва да го учим. Когато на човека е добре, казваме, че светът е добре създаден. То са наши понятия. Когато разглеждаме нещата от божествения свят, тъй както е създаден светът, и в единия, и в другия случай е за добре. Злото е непроявено добро, пък доброто е проявено зло. Какво ще кажете? Доброто е проявено зло; злото е непроявено добро. Следователно ти страдаш, защото доброто не е проявено – затова страдаш. Ти се радваш, защото злото е проявено и е станало на добро. Всяко нещо, което се изявява в света, на добро става.

Отива един, на когото челюстта излязла, при един лекар, който бил много сприхав. В това време бил неразположен. Като влязъл, лекарят казал: „Защо хлопаш?“ Удря го по лицето и му казва: „Да се махнеш оттук.“ Но като го ударил, наместила се челюстта. Той казва: „Удари ме, но ми намести челюстта.“ Значи, ако един удар може да намести една човешка челюст, намясто е ударът. Удари те човек, и като се намести, този удар е на-

място. Удари те, казва да си вървиш, и пари не ти взема. Нахука те само, върви си. Малка работа е тази.

Та ние, съвременните хора, не разсъждаваме по този начин, имаме особени правила. Говорим за това, което сами не правим. Искаме от другите хора това, което никога не сме направили. Ние искаме с нас хората да се обхождат като съвършени. Пък то е невъзможно. Ние искаме да бъдат много нежни, деликатни, благи, че каквото поискаме, те да го направят. Пък те каквото поискат от нас, ние не им го правим. Искаме от хората неща невъзможни. Ако сега изискваме това, което в дадения случай е възможно, щом искаме от един човек невъзможното, ние го туряме в едно трудно положение. И от себе си не трябва да искаме нещо невъзможно. Казва: „Трябва да бъдем добри." За да бъдем добри, трябва да знаем закона на доброто. Как се постига доброто в света? Вие искате нещо назаем или вземате пари от някой банкер. Но, най-първо, това злато се извади от земята. Онези, които вадиха златото, как го вадиха от земята? Ви го имате от банката определено, искате оттам да го вземете. Вие не знаете къде се извади от земята, как се е образувало, не знаете историята на това злато. Сега не е престъпление, че не го знаете. Но ако знаехте историята на златото, другояче щяхте да постъпвате сега. На човека е нужно толкова злато, колкото е потребно в кръвта му, за да бъде здрав. Ако имаш повече злато, отколкото ти трябва, ти ще си създадеш нещастие в себе си.

Богатите хора, които забогатяват, стават нещастни. Имаме един пример в Евангелието за онзи, който забогатя много, имаше да яде и пие за много години, и Господ му каза: „Тази вечер ще ти извадя душата, на кого ще оставиш това?" Не външното нещо, което човек може да го има. Външните неща не са наши. Ние се лъжем. Всичко, което съществува вън от нас, то е условие заради нас. Заради нас е важно онова, което ние имаме в

нашето тяло. В нашата кръв колкото злато имаме, от него зависи нашето здраве. Щом си здрав, ти ще имаш светли мисли, светли чувства. Тогава ти ще бъдеш човек спокоен. Човек, който има злато в кръвта си, той не може да бъде беден, той не може да бъде глупав, не може да бъде лош. Лош може да бъде онзи човек, който има външно злато, но вътре който има злато, той лош не може да бъде. Ти може да имаш доброто отвън, но ти не си добър. Ако доброто е вътре в тебе, в твоята кръв, ти си добър тогава. Ако ти нямаш достатъчно фосфор в мозъка си, да имаш светлина да мислиш, ти си глупав човек. Ако имаш повече фосфор в мозъка си, да се образува светлина и да те заставя да мислиш, ти си умен. Някои го наричат това – да има азот повече. На нас, съвременните хора, ни липсват някои елементи, за да проявим онова разумно начало, доброто начало, здравото начало, което е в природата. Цялата природа еволюира, действа, да станем такива. Хиляди методи има в природата, чрез които иска да внесе божествените елементи вътре в нашата мисъл; хиляди методи има, чрез които да внесе божествения елемент в нашето сърце и в нашето тяло.

Сега някои мислят, че са религиозни, защото се молят. Че се молиш, нищо не значи. И реката се моли, дига шум – туй не значи, че е молитва. Да мислиш, да твориш нещо в себе си, да чувстваш реалността на нещата, да пишеш тия работи, то е живот. Ако онази птица, която има крила, не знае да хвърка, нали тя ще се постави в изпитание. Щом се намери в някаква опасност, веднага ще хвръкне, после по-лесно намира своята храна – прехвръкне с крилата си. Има птици, които пътуват 50, 60 километра, някой път и повече пътуват, и не може да си намерят храна.

Кое е новото в света, което иде? Ние говорим за любовта. Любовта е чисто божествена наука. Мъдрост-

та, и тя е божествена наука на чисто светлите духове. А пък истината, това е наука за напредналите човешки духове. Това е истината. Истината е за земята. Мъдростта е, която кредитира съвременния човек. Истината е, която раздава всичко свободно. За туй казва Писанието: „Само което раздава истината, ще ви направи свободни." Туй, което е вложено в твоя ум; туй, което е вложено в твоето сърце и в твоето тяло, то ти дава нещо. Какво се ползваш от богатството, ако нямаш живот? Какво се ползваш от знанието, ако твоят пулс спре да бие? Или какво се ползваш от книгите, които имаш, ако твоят мозък потъмнее, престане да функционира? Някой казва: „Нямам книги." Книгите отпосле трябва да дойдат. Най-първо, трябва да се създаде мозъкът, да имаш едно желание, че като видиш една книга, като четеш, да светне лицето ти. Добрият човек е червеният човек. Първият човек е бил по-добър, защото е бил червен. Доброто е на живота. Вие вземате червения цвят в лош смисъл. Първото проявление на човека, който носи червения цвят, е бил човекът, който е добър. Хранил се той с плодове, той не бил месоядец. В градината обработваха плодове. Човекът после, като излезе от рая, се научи да яде месо. Тази наука е извън рая. Тя съставя съвсем друга култура. Не е лошо. С тази култура се създадоха хиляди страдания. Седемдесет и пет процента от съвременните страдания на хората се дължат на онова безразборно изтребване на млекопитаещите, на животните, които образуват в неговия умствен свят цял катаклизъм, едно раздрусване. Че е разклатена така нервната система, се дължи на това, че бялата раса безразборно избива животните, безразборно не само ги избива, но ги консервира. С години седят и се развалят. Милиони и милиарди риби се избиват, консервират и някой път се изхвърлят.

Та сега е идеята за Бога. Искат някои да доказват съществува ли Господ, или не. Тази идея в моя ум е

смешна – да доказваме дали нещо съществува. Щом доказваме, трябва да знаем, че е реално. Туй, което се доказва, то е лъжливо. Неща, които не може да се докажат, те са истини. Какво ще доказваш дали съществува светлината, или не. Какво ще доказваш дали съществува топлината, или не. Че ти я виждаш, тази светлина е пред теб. Тя е, която събужда твоя ум, топлината е, която събужда твоето сърце. Може да образувате теории, но твоите теории само едно обяснение имат. Реалността съществува вън от нашето обяснение. Не може да обясниш светлината, ако нямаш светлина. Не можеш да обясниш топлината, ако нямаш топлина. Не можеш да обясниш какво нещо е силата, ако нямаш сила в себе си. Но ние трябва да гледаме на цялата природа като проявление на онова първото разумно същество, което отворило за нас да виждаме неговите проявления, да постъпваме тъй, както то постъпва. То не изисква от нас много. Много елементарни работи изисква. Сега говорят за морал. Но за бъдеще, когато хората минават през някоя река, няма да я минават с обущата си. Като дойдат до реката, ще снемат обущата си, ще запретнат крачолите, ще си измият краката и ще минат реката. Като минават, ще гледат да не повдигат калта на дъното и да размътят водата. После, като минават, ще гледат да не плашат тия – жителите, които живеят във водата, някои риби или други същества. Казвате: „Де ще остане време? Ще се кача на гърба на някого.“ Ще се качиш, но часовникът ще иде.

По някой път разглеждам противоречията в историята вътре. Всеки един от вас не представя ли едно голямо противоречие. Някой път се нанижат такива неприятности една след друга. Ти отдаваш причината на този, на онзи. Не може да намериш причината, не ти върви. Каквото направиш, все се руши, руши. Най-после казваш: „Животът няма смисъл.“ Причината е вътре в самия тебе. Сега онези, които не знаят, казват, че майката

родила едно слабо дете. Но причината е в детето. Понеже то е един дух с едно долно минало, че като дошло в майка си, безпокои я, рита, рита, че тя не могла да направи работата както трябва. Виждали ли сте децата – когато майката тури пита да пече в огъня, детето всеки четири–пет минути пита: „Опече ли се?“ Иска да рови пепела. Тя казва: „Чакай, чакай, не е опечена.“ След пет минути пак пита. Най-после започне да плаче, да хленчи. Ако майката се поддаде на тази слабост, ще извади питата сурова. Кой е причината? Когато месиш хляба, детето да седи вън. Като се опече питата, майка ти, ако те е родила със слабо тяло, ще кажеш: „Втори път като ме раждаш, ще създам много хубави условия за майка си, ще създам и много хубави условия за баща ми.“

Всички ние излязохме чисти от Бога. Как стана така, че ние се раждаме такива хилави, каквито сега? Значи в Бога ли е причината? Не е. Ако е за търпение, ще научите това търпение от дърветата. Идеш с брадва, сечеш дървото, то не бяга. Ти го удряш, то седи, удряш, то седи. Като го отсечеш, на другата година то пак отдолу започва да израства. Ти пак го отрежеш, то пак горкото расте. Търпение имат растенията. Ние, съвременните хора, казваме: „Това са дървета, не мислят.“ Казват: „Едно време бяхме *философи* като вас. Сега ни туриха главата в пръстта. Сега мислим как да извадим главата из земята.“ Ако растенията не бяха мислили досега, нашите глави щяха да бъдат в земята. Благодарение на тяхното знание изправиха се хората нагоре. Те казват: „Ние ходихме към центъра на земята. Няма какво и вие да ходите. Ще си обърнете главите нагоре към центъра на слънцето.“ Тъй казват растенията. Всяко растение казва: „Ще се обърнеш нагоре, да дадеш плода си на хората да ядат, няма да ги продаваш.“ За щедрост те са образец. Ако ние всички следвахме пътя на растенията, всички щяхме да бъдем щедри. Щедро дават растенията плодовете си, мно-

го малко искат. Даже не искат да ги поливаме. Те казват: „Поразмърдайте ни, поразкопайте ни малко, понеже четем във вашите лица: искате да бъдете щастливи – хубаво желание; искате да бъдете умни – хубаво желание; искате да бъдете здрави – хубаво желание е; искате вие да бъдете силни, умни.“ По-умни от природата няма. Ако е за разумност, всичко онова, което тя е направила, е така хубаво, тъй хубаво изчислено. В нея имаме най-хубавите методи, отдето трябва да черпим. Ако е за разум, от нея ще почерпим. Ако слънцето нас не ни изпраща светлина, как ще мислим? Ако слънцето нас не ни изпраща топлина, как ще мислим? Седим и казваме, че нашите философи написали книги. Благодарение на слънцето, че то изпраща светлина и топлина, затова са писали тия философи.

Тогава някой път казваме: „Защо хората са лоши?“ За мене, че са лоши хората, е много естествено. Всеки човек може да бъде лош. Дръжте го три дена гладен, той ще стане лош. Погладете един кон по главата, е добро, но го погладете отзад – ще ви ритне. Малко само като го бутнете, ще ви ритне. Стиснете една котка за опашката, ще ви одращи. Погладете я по гърба, дайте ѝ хляб и сиренце, веднага ще ви изкаже благодарствени думи. Казвате: „Да има някой да ни научи.“ Търсите някой да ви научи отвън. Отвън са условията. Онзи, който ще ви научи, той е вътре. Той живее вътре в главата, има си място, дето живее. Той живее вътре във вашето сърце – приблизително в това, до това сърце има друго сърце, там живее.

В Писанието се казва: „Сине мой, дай си сърцето.“ Дай го, да го организирам, да го очистя, да живееш добре. Господ иска да организира сърцата. Всички вярват в техния водач, казват: „Фюрерът.“ Вярват в него. Никой не роптае. Идея имат. Трябва да имаш идея. Тогава се постигат нещата. Ако хората нямат единение, ако не вяр-

ват в една идея, какво биха могли да направят? Ако съвременните християни имаха идеята на германците, ако всичките вярваха какво е казал Христос, какво щеше да бъде? Казват сега: „Докажи право ли е.“ Онова, което ти казва любовта, веднага го направи, нищо повече. Не разсъждавай. Онова, което ти казва Божията мъдрост, веднага го направи, не разсъждавай. Онова, което ти казва Божията истина, веднага го направи, не разсъждавай. След като го направиш, тогава разсъждавай. Ние, преди да сме го направили, разсъждаваме. Като го направиш, тогава разсъждавай колкото искаш. Живей, тогава разсъждавай, не разсъждавай, преди да си живял. Обичай, че после разсъждавай за обичта, не разсъждавай, преди да си обичал. Ти не знаеш какво нещо е любовта, създаваш теории, теории, че била мека, кротка, снизходителна.

Какво е мекота, какво е кротост? Мекотата е физическо качество на човека, навсякъде отстъпва. Кроткият човек разумно прави нещата. Мекият се огъва, мекият избягва. Той никога не оставя да го бият. Вие водата може ли да биете? Въздуха може ли да биете? Някой казва: „Мек човек.“ Може ли да биете светлината? Мекият човек мяза на светлината, мяза на водата, мяза на въздуха. Ако е корав, всички може да го бият. Ти речеш да биеш водата, тя хвръкне. Като удариш, подскочи. Казва: „Още веднъж ме удари, много ми е приятно. Колко си добър човек.“ Направи едно малко упражнение. Радва се водата. После понапръска те, целуне те. Казва: „Колко си добър, че си дошъл, направи едно занимание.“ Ако тия удари бяха турени на гърба на един човек, образуван от твърда материя, какво ще бъде? Ако някой човек реши да ви бие, има причина. Той защо ви бие? Запример той е материалист. Иска да ви удари. Той ви удари веднъж, вие извадите и му дадете един наполеон. Удари те два пъти, дадеш му два; удари те три пъти, дадеш му три. И като му даваш така, той ще започне полека да

слага тоягата и най-после, като му даде стотина, сложи тоягата. Като вземе стотина наполеона, ще сложи тоягата, ще ви потупа по рамото и ще каже: „Не си човек за биене. Много добър човек си."

Разправяха ми един пример за една мечка. Хуква един ловец да го гони, обръща се с пушката, тегли един куршум. Ударя я в предния крак и тя се повалява на земята. Той отива да я доубие, тя дига краката. Казва: „Не прави туй, както аз направих." Дига краката и започват да текат две сълзи. Съзнава, че не трябваше да направи това. „Ти, разумният човек, не ме доубивай." Ние като мечката по някой път правим. Тази мечка защо довлече своето нещастие? Защо гони ловеца? Онзи разполага с пушка. Тя мисли постарому – да го гони. Едно време той се качваше по дърветата, а сега той има пушка, ще ѝ тегли един куршум. Мечките не могат да гонят. Картечен огън има. Мечият характер не върви с геройство. Те не могат да воюват – мечките, с хората.

Та в света, когато се проповядва за любовта, хората мислят, че хората на любовта са разкашкавен свят, меки, хора смахнати. По-красиви хора от хората на любовта няма. По-свободни хора от хората на любовта няма. То е величие, един строеж, едно тяло. Онзи, който служи на любовта, той носи живота. Светлина и топлина излизат от него. Той е бодър, не е дряхъл. Той не казва, че ще се страда. Той се радва, че страда. Като погледне на страданието, казва: „Още страдания да дойдат." Страданието според мене е една раница за път, нищо повече. Туй страдание е турено, както си туряш за път да носиш хляб и дрешки на гърба си. Това е страданието – една раница от 10–15–20 килограма. Благото е там. Ще снемеш тази раница, ще извадиш да ядеш и колкото ядеш, тя олеква. Вие искате да я хвърлите. По-лошо ще е после. Всичките страдания, турени на цялото човечество, – в страданията Бог е турил всичките блага. Ако няма стра-

дания, няма да има какво да ядеш и да пиеш. Ако няма страдания, ще гладуваме. Искате да се махнат страданията. Хлебец има в страданията, в тази раница. Туй, което ви говоря, е верно. В страданията са скрити благата на човечеството. Ако не беше така, страданията са безпредметни за човечеството. Неразбраните страдания спъват човечеството. Злото седи там, че всичките хора не искат да носят страданията. Там е лошото. Ако идете в един град тук, в България, ще видите, че седнали в кафенето и бистрят политика кой ще успее. Другите копаят и работят, а те бистрят политика. Колко има, които работят? Че тия всичките хора трябваше да дойдат там да работят. Някой казва: „Аз не съм роден за проповедник." Устата са за проповедник. Ръцете са за земеделец. Краката са за пешеходец. Умът е за мисъл. Сърцето е за чувство. Всичките тия работи трябва да ги вършите. „Как така?" Значи другите да работят. Ще работиш половин час с мотиката. Най-малко половин, един час ще работиш, туй е божественото според мене.

Ако искаш да изпълниш Волята Божия, като станеш сутрин, няма да се караш, а ще вземеш лопатата и ще идеш един час да копаеш, да извършиш Волята Божия. То е закон. Който иска да бъде здрав, направете това. Ако вие нямате място, идете някъде при някой градинар. Ще кажеш: „Може ли един час да работя на вас?" „Господарят, той ще ми плати ли?" Направете това. Не да бъдете всички градинари. Казва: „Нека всеки да си плати." Тогава имаме сегашния порядък. Добър е този порядък, но този порядък е порядък на закон. Хората на закона само на половината разрешават въпроса. В бъдещия порядък, на първо място, трябва да се даде място на всичките хора. Ще имате не тъй, както сега са градовете направени. Всеки да има по една част да работи. И министри, и царе, всичките ще работят. И свещеници, и владици, всичките ще работят. По един час ще работят

– не по закон, но по любов. Като работят, може лопатата да е направена с хубава дръжка, гладка. Той ще носи своята лопата както иска. Голяма няма да бъде, да се умори. Ще я направи малка, само да копае един час. Колко ще копае, не е въпрос. Един час да копае.

Идеята в нас е – ние избягваме онзи физическия труд като нещо, което унижава човека. Не е така. Тия растения, които създадоха плодовете, които ни храниха, слязоха долу, трябва да им помогнем. Те ни направиха едно добро растенията. Трябва да обработим земята. За да им услужим, за да услужим на онези, които на нас услужват. Даже свините са разбрали това. Те, като ходят, за блага-то, което им дават, ровят земята. Търсят нещо заровено. И техните семена израстват. Свините са били много добри разсадници на семената.

„Туй, което излиза из устата." За бъдеще из устата трябва да излизат най-хубавите думи на истината. Туй, което казваш, да е истина, най-хубавите думи, и тия думи да са верни. Най-хубавите думи, които са любещи, да казваш. И този човек, като му кажеш една божествена дума, той става здрав. Той се е заблуждавал. Да казваш туй, което е верно – и веднага, като отидеш там, ще му кажеш. Някои сега страдат. Някои са ясновидци. Ако искате, аз като дойда при вас, и на Витоша да ви намеря да сте изгубили игла, аз може да намеря иглата. Ще ви кажа как. Имам един голям магнит. Още като го нося, веднага ще се залепи иглата. Ясновидец съм. Казвате – как я намерих. Казвам, виждам. Всичките влюбени хора имат този магнит. Любовта зависи от магнита. Някои привличат малките игли, някои големите. Във Вашингтон от техните междуособици, размирици между Съединените щати са останали две големи оръдия, които са намагнетисани, поставени са в един музей, и тогава, който отива в музея, отдалеч трябва да снеме всичко, което има, металическо по себе си: часовника си, не може да

иде с обуща, които имат гвоздеи, иначе ще се залепят. До 500 килограма предмети се залепят за топа.

Та ви казвам, аз говоря за любовта, като една привлекателна сила, която привлича хората. Ти на един човек няма какво да му смръщаш веждите. Покажи магнита. Няма какво да спущаш кофата. Ще я пуснеш кофата, и с магнита ще се издигне от кладенеца. Лесна работа ще бъде тогава. Колко време трябва, знаете ли? Няма да бъде дълго време. Тази епоха ще се смени, и ще дойде другата. Няма да се мине много, когато въглища няма да има. Няма да има дим. Няма да горят хората дърва, ще се впрегне всичката енергия – с електричество ще бъде. Не само това, но горе във въздуха, в пространството, над 500 километра над земята има цял океан с електрическа енергия, тя ще се снеме. И цялата земя ще бъде осветена. Ще имат хората, ще светне на земята. И от другите планети ще кажат, че нова култура има вече на земята. Няма да има дим. Понеже иде едно велико бъдеще, всички трябва да бъдем умни, трябва да бъдем любещи, трябва да бъдем здрави, за да може да се ползваме. Защото, ако тия блага дойдат, и нашите мозъци не са готови да възприемат тези блага; ако тия блага дойдат, и нашите сърца не са готови да ги възприемат и ако нашите тела не са готови да възприемат благата, ще закъснее работата.

Та казвам, туй, което излиза от устата. Българинът казва: „Златен език има." Някой човек, като говори, златен език има. Значи говори хубаво. Има нещо по-хубаво от златния език. Любещият език. Езикът трябва да бъде любещ – когато този език омекне по закона на любовта. Знаете ли, има такива думи отровни. По някой път казва човек думи, които произвеждат отрова, като отрова са. И ние със своята мисъл, без да искаме, някой път образуваме тия отрови, защото в природата съществуват известни елементи, които са отровни. И със своето сърце образуваме известни отрови, и със своите постъпки об-

разуваме отрови. Та, най-първо, ще се научим да работим химически. Да осигурим нещата, да произвеждаме доброто в света. Злото нека седи отвън като една сила. Но нито един от вас да не го възприема в своята Светая Светих. Казвате: „Злото да го не приемем." Ти няма да вземеш калта и да я туриш в твоята приемна стая. Калта на пътя е намясто, на нивата е намясто, но калта не трябва да се приема на гости в приемната стая. Някой път и тя се ухитрила. Калта е жива. Те са живи същества. И аз, както мисля, някой път те пращат делегати – малки частици се отделят като екскурзианти и през въздуха се пренасят и влизат в стаята вътре. Понеже се влюбват, остават да живеят вътре. Онези ги чакат. И някой път ние трябва да вземем някаква форма, да ги изгоним навън. Нали сте виждали как бухат килимите, изпъждат ги навън. Те като се върнат, дават следното изяснение. Казват: „Много добре е там, но буханица има."

Сега да ви обясня. Слезе един ангел от невидимия свят. Приказка е това. Може някои от вас да вярват, може да не вярват. Аз ще ви разкажа приказка, в която всеки може да вярва. Аз не считам, че ангелите са родени. И че всички ангели от хора са ангели. Може да са били едно време хора, сега са ангели, напреднали същества, сила имат. Един ангел, наречен Орифи, слязъл да прави научни изследвания в земята. Дошъл да посети учените хора на земята, да види какво мислят, какво намерение имат. Като минава, гледа – едно дете вика. На една година било. Спира се той. Детето казва: „Спри се при мен. Няма кой да ми помогне. Гладно съм, ще умра гладно. Ще може ли да ми помогнеш?" Детето иска биберонче. Детето казва: „Много ти благодаря." Ангелът си заминава. Майка му наскоро дошла. След 5 години ангелът вижда – едно момиченце плаче, 4 реда сълзи. Пита го: „Защо плачеш?" „Изгубих майка си, не зная къде е." Той видял, че това момиченце е същото, което

било в люлката по-рано. Тогава биберонче искаше, а сега търси майка си. Ангелът ходил по земята и след 19 години гледа една мома при една река, готова да се дави. Пита я: „Защо искаш да се къпеш в реката?“ Тя казва: „Не, дотегна ми животът.“ „Че ти си млада.“ „Имах един възлюблен, когото обичах. Той замина с друга. За мене животът няма смисъл.“ „Ти още не си намерила своя възлюблен. Няма защо да се давиш. Аз ще ти кажа къде е твоят възлюблен.“ Завежда я при нейния възлюблен. Ходил пак по земята ангелът и след 4–5 години гледа, че ѝ се родило едно дете, но умряло и я вижда, че плаче. Пита я: „Защо плачеш?“ Казва: „Детето ми умря.“ Той казва: „Не бой се.“ Той полага ръка и оздравява детето ѝ. Сега има още приказка, но аз ще спра тук. Има хора, които като детето биберончѐ им трябва. Има хора, които като малкото момиченце майка си изгубили. Има други, които ги разлюбили, и искат да се давят. И най-после има някой, на който детето е умряло.

Как ще се разрешат тия въпроси? Само трябва да има един ангел Орифи, който, като дойде и чуе гласа на детето, да му даде биберончето. Всякога можем да бъдем в полза на човечеството. Всеки човек е една важна единица. В дадения случай, мястото в което живееш, ти трябва да изпълниш своята длъжност. Ти си турен намясто. Казваш, че нямаш място. Божиите войници са турени да пазят. Техните воини ходят из София. И като дошъл, гледа целия ден. Войниците като ги поставят на поста, седи и гледа. Турил бинокъла и гледа. Защо гледа? Той е длъжен да гледа, изгубил нещо. Ти гледаш някоя библиотека, искаш да четеш някоя книга. Като намериш книгата, не гледаш библиотеката. Ти търсиш нещо в една книга. Вземеш книгата, намериш онова място, четеш, затвориш книгата, излезеш вънка.

Всеки един човек е длъжен. На хората трябва изпълнение вече. Всеки един трябва да съзнава, че той е един

пътник в света, че със своето усилие той може да помогне за успеха на човечеството. Какво ви коства, като станете, да кажете: „Ще се подобри светът. Хората ще станат добри, ще станат любещи.“ Какво ви коства да кажете туй, което казвам. Казвате: „Туй, което аз казвам, ще стане ли, или няма да стане?“ Когато видите един камък, ударите го с чука. Петстотин души минават, удрят, и не се чупи. Но като дойде петстотин и първият човек, като удари, и камъкът се строши. Като се повтарят нещата, един казва, втори, трети, четвърти, всичките тия мисли се групират. Съединяват се мислите, чувствата и постъпките на хората. Съединяват се като войници, за да помогнат на човечеството. Ние сега схващаме лично. Личен егоизъм има. Искаме да идем в оня свят, да живеем там, с китари ангелите да ни свирят. Ако е за свирене, тук има свирене. В зала „България“, като идеш, постоянно има концерти. Свири някой. Ако искаш хубаво облечени хора, иди в църква. Ще видиш – свещениците са хубаво облечени. Ако искаш да идеш в небето и там да има каране, не разбираш божествения свят. Ако искаш божественият свят при тебе да бъде, божествената музика, ти трябва да бъдеш онзи певец, ти трябва да бъдеш облечен с онези светли мисли, с онези светли чувства, с онези светли постъпки, че като дойдеш, като стъпиш, да кажеш: „Аз любя само едного и заради неговата любов служа на всички.“

Какво ви коства да кажете това: „Заради неговата любов служа на всички. Аз служа само на едного и заради него служа на всички.“

„Добрата молитва“

Двадесет и втора неделна беседа
16 март 1941 г., неделя, 10 часа
София – Изгрев

ВЪЗПИТАНИЕТО

„Отче наш“
„Ще се развеселя“

Ще ви прочета само един стих от двайсета глава от евангелието на Матея. „Тогаз пристъпи при него на Заведеевите синове майката им със синовете си, та му се кланяше и искаше нещо от него.“

„Духът Божи“

Ще говоря върху възпитанието като един метод, от който съвременното човечество се нуждае. В механическите процеси на природата възпитанието е отвън, а в органическите процеси възпитанието е отвътре. Някой път ние искаме да възпитаме един човек външно. То е механическо. Искаме някой човек да е добър. То е невъзможно. Или искаме някой човек да бъде щастлив, но по механически начин. И то е невъзможно. Ако един часовник, който показва времето, върви добре, часовникът е щастлив, понеже ще го турим на най-хубавото място, ще се ориентираме от него. Че той нищо не знае за времето. Той ще погледне, ще погледне – това показва движението на слънцето, къде се намира – той, който знае. Как е построен часовникът?

Сега всичките хора искат да бъдат здрави. Как човек да стане здрав? Закона на здравето не знаеш. Всички искат да бъдат умни, но как става умен човек, не знаят. После искат да бъдат добри, но доброто не е един механически процес. Тогава някои ни посочват и казват: „За

да станеш добър, стани религиозен човек.“ Ти може да се молиш, и в църквата да ходиш по няколко пъти на ден, но най-малко няма да станеш добър. Някой казва: „Ходя в училището.“ Но учен от ходенето няма да станеш, ако не учиш. Та при възпитанието често слушам да казват: „Впрегни ума си на работа.“ Че как ще го впрегнеш? Не е вол, да го впрегнеш на работа. Казва: „Впрегни ума на работа.“ Трябва хомот да туриш на врата му. Не може. С години се говори да впрегнеш ума на работа. Други вземат онази поговорка, казват: „Накарай дявола на работа, за да те научи на ум.“ Накарай дявола да ти работи, той ще даде ум, какво трябва да правиш.

Има един анекдот. Когато хората се научили да орат в древността, един адепт, като изпаднал в беднотия – много учен човек – никой не му помага в света. Най-после дошло му наум да се обърне към дявола. Казва: „Не ми върви.“ Казва: „Ще те науча да ти върви, но ще ми обещаеш, че това, което спечелиш, ще ми го дадеш. – Казва – виж, тия двата вола се разхождат. Хвани ги, те ще орат нивата, ти само ще държиш ралото, пък те ще теглят. Впрегни тия ленивци. Цял ден стоят под крушата, не работят. Господ ги пратил, стани им учител, ще ги учиш.“ Дяволът хванал воловете, турил ги на работа и ги учи, все ги учи. Учи ги да правят прави линии от единия край до другия край на нивата. Когато воловете искат да се освободят, казва: „Ще свършите училището, като се научите да теглите абсолютно прави линии. Щом правите криви линии, не можете да напуснете училището.“ И досега воловете не се научили да правят абсолютно прави линии. Сега този, който създал този разказ, подразбира, че това животно не е вън, но то е вътре в него животното. Имаш желание да ядеш, то е животинско състояние. Какво ще правиш с него? Един българин се оплаква, че искал да пости, пък нещо вътре му казва: „Хляб, хляб.“ Казва: „Река да се моля, смущава ме, вика: „Хляб,

хляб.“ Казва: „Дай му да се наяде.“ Казва: „Като му дам да се наяде, приспива ми се.“ Какво ще прави, ако е гладен и иска да се моли на Бога? Иска хляб, а щом се наяде, приспива го. Казва: „Спи.“ Има деца, някои са много ревливи. Майката го къпе, какво ли не го прави, то плаче, постоянно хленчи. Това е дете. Казва: „Не зная защо плаче, урочаса това дете.“ Не е никакви уроки, но това дете не се е родило навреме.

Един българин ходил на воденицата, завел едно десетгодишно дете на воденицата и то седяло една година там. Детето се научило, като дрънка воденицата, да спи. Много хубаво спало там. Като се връщат вкъщи, детето плаче, не може да спи. Казва: „На воденицата спеше много добре. Като дойдохме вкъщи, плаче, урочасано е.“ Майката – по-умна, взела едно тенеке и започнала да го бие. Детето заспало. Навикът в човека е второ естество. Един навик става второ естество.

Та казвам, сега в нас имаме известни навици на миналото, с които лично човек трябва да се бори, но трябва да знае как да ги изправи. Онази мома в живота си, която, преди да се оженила, се сърди, тя ще роди сръдливи деца. Онази мома, която била непослушна на майка си – каквото майка ѝ каже, не изпълнява – и децата ѝ ще бъдат непослушни. Ако е обичала, когато кокошката снася яйцата, да ги взема и ги опича без позволението на майката, като роди деца, и те ще правят същото.

Съвременните хора говорят за възпитанието. Но трябва да знаем как да възпитаме един човек. Но за да се възпита един човек, не е лесна работа. По-лесно е да се възпита едно животно, отколкото да се възпита един човек. Възпитанието на човек е един най-сложен въпрос. Цялата природа, която е толкова умна, с хиляди години мисли какво да направи с човека, за да го вкара в правия път. Търси методи как да го възпита.

Преди години в Америка един богат американец има

два коня – много скъпи, но с лоши навици. Единият обичал да рита, другият обичал да хапе. Понеже ухапал ушите на много хора, неговият господар давал хиляда долара на тоя, който го отучи да хапе. Това са доста пари, това са сто хиляди лева. Явява се един професор и казва, че в половин час ще го отучи да хапе. Но той изучавал характера на конете, какви са. Хваща коня с гема, но в същото време носи в джоба си един сварен голям чукундур, още горещ. Този кон го дебне, да му хване ухото. Той държи в джоба си чукундура и гледа, когато конят ще посегне да хване ухото му, той да му тури в устата чукундура. Три пъти като му турил чукундура, и оттам насетне конят престанал да хапе ушите на хората. Туй в американските вестници го писаха. Сега вече знаете как се отучил първият кон и може да го употребите. Втория случай ще го намерите във вестниците.

Всяка една мисъл, която прониква във вашия ум, от какъв източник тя иде? На тази мисъл трябва да знаете нейния произход – положителен ли е, или отрицателен. Положителната мисъл, която излиза от мъжете, или отрицателната мисъл, която излиза от жените. Отрицателните мисли всички са женски, положителните мисли всички са мъжки. Сега да обясня. Положителните мисли имат произход от ума, отрицателните мисли имат произход от сърцето, сърцето дава подтик на тия мисли. Когато сърцето е подтик на една мисъл, тя е отрицателна, тази мисъл е вглъбната, тя събира. Положителната мисъл, тя е корубеста, тя изпъква, нейният извор, който постоянно тече, дава. Едно езеро, което постоянно събира водата вътре, то е отрицателно. Затова българите казват – когато мъжът с лопата да внася, а жената с игла да изнася, къщата се изпразва. Когато мъжът с игла внася, тя знае как да пести, домът се повдига. С игла как се внася? Като шие бод по бод.

Степента, на която сме достигнали знанието, което

постигнал човек, толкоз знание има за земята, толкоз е изучен човек, че ако вземете една анатомия, ще видите как е съградено човешкото тяло – колко кости, колко мускули, физиологията е изучил, неговата нервна система. Но нямаме още една система още, по която да се възпитава човешкият ум, да се възпитава човешкият мозък. Например ти си сърдит, но не знаеш откъде произтича твоята сръдня. Два вида сръдня има: положителна сръдня и отрицателна сръдня. Положителната сръдня пее, отрицателната сръдня плаче. Туй положение произтича от мозъка. Зад ухото има едно място, откъдето произтича сръднята. Сръдливото дете, пък и всички хора, които обичат да се сърдят, са много енергични. Хората трябва да се впрегнат на работа. Техният мозък трябва да се впрегне на работа. Когато човек може да впрегне своя ум на работа, винаги сръднята се явява като резултат. За малка причина човек може да се разсърди. Спрете човека внезапно, ще се разсърди. Ако го срещнете, че го завъртите около себе си, ще се разсърди. Сега слушаме двама души. Единият настъпва другия и казва: „Пардон." Другият казва: „Пардон, но не трябва да ме настъпваш. Трябва да гледаш. Много зле настъпи крака ми." Някой те хване за дрехата и я скъса, казва: „Пардон." Но скъсаната дреха с пардон не се оправя. С пардон тази работа не става.

Малко хора ще намерите днес, на които езикът да е възпитан. Често в разговора ти привеждаш някой пример, който няма никакво приложение. Гледам, мнозина вземат моите примери и не ги турят там, дето трябва. Аз съм ги турил там, дето изяс ява един закон. Той ги турил, дето трябва и не трябва. Тогава този пример става като кост. Човешката кост не е отговорна. Тя добра функция изпълнява. Казва: „Такава кост." Ако една кост излиза от първия пръст, знаете каква енергия се развива от първия пръст. Всеки един анатомист ще ви разправи

какви мускули има, как се изпраща динамическа енергия от мозъка, как работи. Ако твоят пръст е изкривен, това зле се отразява. Но ако и двата пръста на ръката имат дефект, много зле се отразява. Преди няколко време иде един човек с доста високо образование, казва: „Разболях се от сина си. Загубих равновесието на ума си. Не иска да учи, нищо не работи, обича да говори и да пипа, лъже." Пита ме какво да прави. Казвам: „Тури го на занаят." Казва: „Не иска никакъв занаят, нищо не работи, само пипа и целия ден се потрива." Рекох: „Отдалечи го от ума си." „Не мога – казва – все в ума ми седи." Аз виждам пръста на ръката му, гледам, няма воля. Той воля няма. Този човек е турен на висока служба, заповядва на другите. Той на хората може да заповядва, но на себе си не може да заповядва. Гледам, че първата фаланга на палеца не е добре развита, не е правилно развита. По закона на наследствеността волята му има достатъчно енергия при ушите. Непослушанието на сина се дължи на бащата. Синът носи качествата на баща си. И той се бори със себе си. Днес колко трудно е човек да се бори със себе си. Направил си една погрешка, кого ще наказваш? Не знаеш какво да направиш. Да речеш да го биеш, тебе ще те боли. Да речеш да говориш, зле заради него, на себе си пакост ще направиш. Ако речеш да го спънеш в живота, себе си ще спънеш.

При сегашното възпитание може да го пратите в училището. Сегашното самовъзпитание е механическо. То е като позлатяването. Като дойдат трудните времена, туй самовъзпитание не издържа. Разправят двама пътници, които се избавят от потънал кораб. Качват се на една лодка. Пътуват дълго време из морето, няма какво да ядат, гладни са, не се решават да измрат гладни. Казва: „Започнахме да се гледаме един друг – и току нарочат едного – и претрепаме, изядем го." Минаха десетина дни, пак нарочат някого. Често говорят за онези канибали.

Гледал съм образа на канибалите, тези същества, които са яли човешко месо, – като описват дявола, и той мяза на светия при тях – такива страшни образи имат. Аз съм ги гледал в един музей. Казвам, човек трябва да се учи на самообладание. Ако десетина дни като гладуват, се зароди желанието да изядат човека, че защо не се заеха да уловят риба от морето. Ще кажат, че нямали условия. Но в морето има достатъчно риба. Ако бяха от умните хора, щяха да уловят риба.

Привеждам този пример, за да видите какви противоречиви неща има. Не само това, но в нашата култура, в Европа на много места тая култура е била опорочена, дето често се продавало човешко месо. Често млади момчета и момичета са изчезвали и после месото им се продава. Казвам, това е стар атавизъм. Този стар атавизъм съществува и в нас. Казвате: „Как става?“ Вие вече сте вегетарианци, но дойде тъй, че ви се прияде месо. Имаме един наш приятел – той сега е в другия свят, той ми разправяше една своя опитност. Тя е следната. „Двайсет години – казва – съм вегетарианец. Един ден отивам в една кръчма, дето вино се продава. Там, като влязох, ми се приядоха момици. Момиците не ги зная какви са. Казвам: „Дай половин кило вино, дай ми една порция момици.“ Седнах на масата. Казвам на себе си: „Ти какво правиш? Вино ли ще пиеш?“ Изваждам, давам пари, плащам, оставям виното и момиците и излизам.“

Казвам, често и вие сте имали такива опитности. Често човек кипва. Разправяше ми един българин една опитност. Тя е реална опитност. Мястото е Варненско, в село Отънца. Един селянин имал една хубава жена, спретната, хубаво се носела, хубаво готвела, но малко устата. Тя не сготвила хубаво, и той ѝ ударил една плесница. Тя не му говори. Той бил евангелист, в новото учение на Евангелието, ще живее според правилата на Христа. Той казва: „Ще се пукна от мъка, че не ми говори. Да ида да

се помоля, как да ида на жена да се моля, да се подчиня. – Казва – пък и тя е евангелистка, и тя вярва, но погрешката е в мене. Виждам, че трябва да се въздържам. Какво придобих? Целия ден тя мълчи. Мина обед, пак мълчи, че се държи, като че аз не съществувам заради нея. Надвечер, понеже Евангелието казва „Да ви не свари нощта свадени", казвам ѝ: „Сестра, ще ми простиш. В Евангелието пише – като сестра да ми простиш. Съжалявам, че ме накара този дявол. Ако можеш да го намериш, извади го от мене, че го набий. Ето – казва – удари ме. Ако искаш, прости ми, ако искаш, удари ми две плесници." Тя ме погледна малко и виждам, че се поусмихна, подаде ми ръка. Веднага ми прости. Оттам насетне – казва – се зарекох жена да не бия. Туй е по Евангелието."

Сега онези методи на самовъзпитанието трябва да започнат от бащата и от майката. Говорим сега за новото учение. Онзи идеалният брак в света трябва да предшества обикновения брак. Този го наричам обикновен. Светът няма да се оправи с обикновен брак. Идеалният брак е, когато човек реши да живее чист живот. Някои хора мислят какъв е смисълът. В чистата вода живеят най-хубавите риби, не в мътната. После мислите какъв смисъл има животът. Мътната вода тече, и чистата вода тече. Питам, коя вода е по-хубава. В чистия живот има по-голям смисъл, отколкото в мътния живот. Мислим, че ако се разсърдим, ще спечелим нещо, като че има нещо повече. В тихия живот има по-голямо разнообразие, отколкото в сръднята. Ти като се разсърдиш малко, мускулите ще се скъсят, някъде ще се продължат. В сръднята ръката се продължава, ти ще трябва да правиш усилие. Ако е близо ръката, ще трябва да скъсиш ръката. Ако е далече, ще простреш тази ръка. Ако протакаш, ти си положителен; ако отблизо биеш, ти си отрицателен. Жените по-меко бият. Нали знаете как бият – като хване детето за ръката, бие с ръката си. Тогава боят е полови-

ната на детето, половината – на майката. Тя като те бие, заболява ръката. Майката се бие повече, понеже на голо се бие, детето бие по дрехи. Майката бие повече дрехите, отколкото детето. Хубаво е тя да има малка пръчица, че както тя страда по ръката, така и детето страда. Сега ще кажете, че има закон – не се позволява да се бие в училищата. Някой път пак си позволяват учителите. И майките, и те си позволяват. Ръката, това е един проводник. Боят не е нищо друго освен в тебе да се събудят известни енергии. Като не знаеш къде да я положиш тази енергия, ще излезе из ръката ти.

Най-първо, да ви кажа да се пазите. Имайте едно огледало. От гнева всякога можеш да се запазиш. Щом човек започне да се разгневява, започва от двете страни на устата да мърдат по един особен начин. Щом започнат така да се мърдат устните на онзи човек, с когото говориш, веднага го напусни, че си върви. Ще се дигне скандал. Пък и ако на себе си почнат да ти играят устните, трябва да бъдеш умен. Казва: „Въздържай се.“ Но човек трябва да знае как да се въздържа. Някой път, ако човек не се разсърди, може да се парализира. За предпочитане е да се разсърдиш, отколкото да се парализираш. Психологически моменти са. Природата е допуснала сръднята и боя у хората. Понеже, ако нямаше бой, ще се парализират хората. За предпочитане е енергията да излезе през ръката, понеже ще се образува едно гимнастическо упражнение. Тогава вземате ралото, с което орат земята, и земята дава своите плодове. Туй рало не е ли учение за самата почва. Сега представете си, че земята е един човек, че земята чувства, както един човек, има съзнание като човека. Прекарваш ралото през земята, и тя страда. Допуснете, че тази земя се учи на евангелското учение. След като са я били, били, хвърлят семето, и тя казва: „Заради Христа това, което хвърлят, ще го приема.“ Приема тия дечица да ги отглежда. Те израстват и

дават плод. Ако тази земя би се разгневила, както човекът се гневи, какво щеше да стане? Та сега двама едновременно не трябва да се гневят.

Според Стария завет и Господ се сърди. Казва: „Разгневи се Господ.“ Когато Господ се разгневи, туря хората на работа. Сръднята е намясто. Сега казват: „Християнин да станеш. Университет да свършиш, четири факултета.“ Тъй както си роден, своето естество ще го опиташ. Сприхавият човек светия не може да стане. Той и светия да стане, ще го видиш, че не е спокоен. Като го обидиш, казва: „Да беше дошъл преди пет-шест години при мене, щях да ти кажа.“ Благодари, че и той сега се въздържа. Не че не се обижда, въздържа се този човек. Счита, че законът на самовъзпитанието е една необходимост.

Сръднята е една разточителност. Във всяка една голяма сръдня, в големия гняв в човека умират хиляди клетки. Правени са наблюдения – по някой път по четири-пет милиона кръвни телца стават жертва на гнева. Мисля, на това постоянно дразнене, което хората имат, се дължи неврастенията. Хората са станали неврастеници по единствената причина, че енергията, която се заражда, не турят намясто. Тази енергия може да се прати в горните центрове на мозъка на главата – отпред, отзад или отгоре. Онези хора, които се сърдят, главата им е по-широка, отколкото трябва. Личните чувства са развити повече, отколкото трябва. Лични чувства и в животните има. Във всяко животно, вземете котката, разрушителната сила е силно развита. И понеже личният елемент е много силно развит, котката е много тщеславна. Като влезе вкъщи, професорка е. Като влезе вкъщи, веднага запреде, мине покрай едного, поглади се на крака и предава своята мисъл. Мине, на господаря поглади се, на господарката се поглади от едната, от другата страна. После седне и започне да си прави тоалета. Господарят казва: „Дайте ѝ малко хляб.“ Ако котката започнеше и

да се храни добре, тя щеше да живее сто години. Откъдето и да е дошла, ще седне, ще изчисти краката, ще изчисти цялото тяло. Ще хване някоя мишка – с козината, с червата ще я изяде. Котката дълго време не живее. После обича да се грее на слънце. Сутрин, като изгрее слънцето, ще избере най-хубавото място, дето грее слънцето. Изложи гърба си, пече се, знае да си грее гърба. Ако, както знаеше законите за възприемане на слънчевата енергия, ако знаеше и така да се храни, щеше да живее дълго. Храненето вземам в широк смисъл.

Ако човек знае как да храни ума си, очите си, ушите си, устата си, гласа си – това са най-силните стимули на човешкия мозък и на човешкото сърце. Ако ти в очите си можеш да правиш подбор на онова, което виждаш, да стимулираш мозъка си естествено; ако ти можеш да избираш ония звукове, да стимулираш мозъка си; ако можеш да избираш най-хубавите цветя, да стимулираш мозъка си; ако можеш да избираш ония храни, които стимулират естествено мозъка ти, защото с храната ти можеш да си въздействаш. Щом помиришеш с носа си, той стимулира слепоочната област. Като усетите миризмата на едно ядене, у вас се заражда желание да я ядете. Обонянието е свързано с тия центрове в слепите очи. Тези хора, които обичат да ядат, изпъкнала е тази част. Виждам, че някои обичате да си похапвате, а други сте злояди.

Сега тази майка иска нейните синове до Христа да тури – единия отляво, другия отдясно. Две правила сега има в сегашния свят. За да туриш един човек отляво, трябва да разчиташ на неговата любов. Няма ли любов към тебе, надалеч стой от него, и той далеч да стои от тебе. За да го туриш отдясно, трябва да бъдеш умен, прозорлив, да има светлина, тогава тури го от дясната си страна. Ако не е умен, надалече стой. Христос, като видя, че синовете ѝ не са такива, казва: „Не знаеш как-

во искаш.“ Най-после, за да се освободи, казва: „Не е на мене дадено да съдя. Това нещо не мога да го дам никому, комуто е дадено от Бога.“ Онзи, който научи закона на любовта, отляво ще бъде, онзи, който научи закона на мъдростта, отдясно ще бъде. Или казано другояче: онзи човек, който е развил своя ум, видно място ще вземе; онзи човек, който добре е развил своето сърце, в него любовта съзнателно действа, той ще завземе видно място.

Та казвам, когато Бог образува дома, бащата и майката, това са два елемента на божествения свят. Бог е основал дома върху любовта – върху майката, и върху мъдростта – бащата. Тогава иде третият принцип в света. Започва да говори истината. Истината носят децата. Ако майката няма любов, ако бащата няма мъдрост, истината не може да дойде в света. Когато започнат да работят с любовта и с мъдростта, истината ще дойде. Децата съответстват на Божията истина. Или другояче казано: майката ще предаде ония енергии на любовта, бащата ще предаде ония енергии на мъдростта, и тия, съединени в децата, дават истината. Истината е подтик в света, който тика цялата култура за развитие. Когато нашият живот се обезсмисли, показва, че няма деца в нас. Можем да бъдем умни, можем да бъдем любещи, но ако не дойде в света истината, любовта не може да се осъществи както ние искаме. То е закон за самовъзпитанието. Какво нещо е любовта? Както ви казах тази сутрин, тя е едноцентрова. Мъдростта има три центъра. Няма да се спирам да обяснявам това, как е трицентрова мъдростта. Нали говорят за троеличието на Бог – с три центъра.

Та казвам, при самовъзпитанието, когато говорим за бащата, то е нашият ум. Когато говорим за майката, това е нашето сърце. Когато говорим за детето, то е нашето тяло. Тялото се е родило от човешкия ум и от

човешкото сърце. Динамичните сили в човека са, които са създали тялото. Няма в света по-хубав строеж от човешкото тяло, по-хубаво нещо няма създадено – ако се изучава създаването на очите, ако се изучава създаването на човешкия нос, на човешката уста, на човешката ръка. Трябва само да видите каква опитност има природата, докато е създала човешката ръка. Каква красота има в ръката. Ти, като погледнеш един човек, по ръката може да познаеш какъв е човекът. Когато едно качество съществува на главата, когато туй качество съществува на лицето и когато то съществува на ръката – на трите места, този човек е идеален. Когато съществува на главата и на лицето, и на ръката, идеално е, гениален е човек. Аз вземам гениален човек като последна мярка. Когато съществува само на две места, това е талантливият човек. Когато съществува само на едно място, той е обикновен човек. Ако известно качество съществува само на ръката ти, а на лицето ти го няма и на главата го няма, ти си обикновен човек; ако съществува на главата и на лицето, ти си талантлив, а ако съществува на главата, на лицето и на ръката, ти си гениален човек. Любовта има признаци, които съществуват, три признака има. Ако признакът на любовта съществува на главата, на лицето и на ръката, вие имате любовта. Няма да ви кажа кои са тия три признаци. Ако ви ги кажа, ще започнете вие да се гледате. Те са много тънки работи. Ако признаците на любовта съществуват на главата, на лицето и на ръката, тогава любовта е гениална. Същевременно и мъдростта има три черти. Ако и те съществуват, този човек е гениален умен. И за истината пак е същият закон. Едновременно като се разглежда ръката, един човек може да види в ръката кое преодолява. Ако преодолява любовта, ръката има един строеж; ако преодолява мъдростта, цялата ръка има друг строеж; ако преодолява истината, пак има трети строеж.

Та казвам, ние ще имаме три вида хора в света: едни, които представят любовта, – има гениални в любовта; други, които представят мъдростта, – те са гениални по ум, и трети, които представят истината, – и те са гениални. Според мене три вида гениални хора има: едни, които са представители на истината, – то е чисто в материалния свят, те са гениални; други, които представят духовния свят, – те са хора на сърцето, те са талантливи; онези, които представят божествения свят, – но то е вече наречената божествена мъдрост. Но в този свят любовта, мъдростта и истината представят едно цяло. Тъй както аз ги разглеждам, мъдростта има божествения свят, любовта има духовния свят, а истината има физическия свят. Следователно земята я управляват децата; духовния свят го управляват майките; божествения свят се управлява от бащите. Понеже сме на физическото поле, пък обичаме този свят, неизбежно децата са авторитет. Най-големите хора към тях имат уважение и почитание. Най-почитаните хора на земята са децата. Сега някои от вас имате друго мнение, може да правите възражения. Следователно децата са, които кредитират света. Под думата деца не разбирайте деца, които нямат съзнание. Ами едно дете, то е създало дома. Туй дете стана причина да се намерят майката и бащата. Туй дете намерило баща си и майка си и най-после то дошло в дома и донесло Божието благословение, или Божиите блага дошли в този дом според заслугите на това дете. Аз говоря за божествения порядък в света.

Ще ви приведа този пример, привеждал съм го и друг път. Един беден българин тук, в София, бил много беден, нямал деца и едва прекарвал. Ражда му се едно дете. Като вървял по пътя, намира сто лева една банкнота. С тия пари купуват за детето каквото трябва и го кръщават, понеже това било в евтините времена. В същия ден като чиновник го повишават и му дават добра

служба, повишават заплатата му. Така тръгнало на бедния. Десет, петнайсет години му вървяло добре. Случва се, че детето заболява, умира. И в деня, в който детето умира, уволняват го. Имал спестени пари – завличат му ги, и всичко тръгнало назад. Сега правя следното сравнение. Когато дойде истината в човека, тя донася всичките Божии блага със себе си. Казвате – истината е детето. Дойде истината, искаш да бъдеш несправедлив, не постъпваш любовно. За мене любовното отношение, то значи – истината е дошла у тебе. Тази истина като дойде, обичай я, понеже от тази обич към истината в себе си ще се повдигне животът ти. Ако ти зле бараш, ще дойдат обратите, страдания, за които ти после ще мислиш каква е причината. Защото, ако не възлюбим истината, ние не можем да се освободим. Ако не възлюбим истината, светлината няма да дойде. Ако не възприемем любовта, животът няма да дойде. Следователно с възприемането на любовта животът иде; с възприемането на мъдростта светлината иде и с възприемането на истината всичките блага, които Бог е определил заради нас, идат. Това трябва да се тури в бъдещата култура, така да разсъждават.

Казвате: „Защо трябва да бъдем чисти? Защо трябва да бъдем добри? Защо трябва да обичаме?“ От любовта зависи животът. От мъдростта зависи знанието. От светлината зависи, от тази светлина зависи вашето повдигане в живота, понеже няма да имате една и съща форма. Ако една съвременна жена достигне до тази степен на своето умствено развитие, че тя знае къде се намират всичките божествени съкровища в земята, после да бъде най-красивата жена и като се намери в трудно положение, да става невидима – ще може ли тя да се намери в трудност? Аз като говоря така, някои казват: „Много хубаво е да можем да станем невидими, като вземем пари назаем и като дойдат онези да ги искат, да станем невидими.“ Те са чудни, когато някой път разсъждават

така. Ако аз имам да давам сто хиляди лева, пък имам в джоба си една банкнота от хиляда долара, какво ще ме изкушават стоте хиляди лева книжни пари. Големите работи може да ни изкушават, но малките работи не могат да изкушават човека. Някой ми задава следния въпрос: „Как – казва – изкушение има?“ Направи кюфтенца, с масло полети, или кокошка опечена, или някоя скумрия с малко зехтин отгоре и лимон, онова хубавото грозде, хубавите ябълки, после смокини, жълти круши. Казва: „Първо ям месо, после ще ям круши.“

Аз поставям въпроса за яденето другояче. Ако човек яде без любов, прави престъпление. Но трябва да имаш светлина върху онова, което ядеш, какво ще достави на твоя ум. Ако е една храна, която си я ял с любов, не може да внесе светлина в мозъка, тази храна не е добра. Ако една храна си ял с любов, не може да внесе светлина в мозъка, тази храна не е добра. Ако една храна си ял с любов, и тя не може да внесе светлина и топлина, и сила вътре в тялото, тази храна не е намясто. Храна, която с любов ядеш и която внася светлина, топлина и сила в тялото, подмладява се човек. Или другояче казано: храната, която те подмладява, тя е, която е определена за човека. И така трябва за бъдеще хората да ядат.

Та най-първо, ще се научим с любов да ядем онова, което Бог е определил в нас. Тази храна, като влезе в тебе, ще ѝ дадеш едно почетно място. Чудни са хората. Ти изядеш една ябълка. Тази ябълка, като влезе в тебе, ще внесе най-хубавата мисъл, която е донесла от слънцето. После тази ябълка ще ти даде най-хубавата топлина, която е в слънцето, която слънчевите хора имат в себе си. Тази ябълка ще внесе сила, която слънчевите хора имат. Казвате: „Има ли хора на слънцето?“ Хората, които живеят на слънцето, са ангели. Ходят, излизат по цялата Слънчева система и регулират живота на земята. По всичките планети ходят, и се връщат на слънцето.

Някой път отиват и по други слънчеви системи. Те излизат на полкове, и пак се връщат.

Сега не искам да вярвате в това. Казвате: „Може да е лъжа." Щом мислите, че е лъжа, оставете го настрана, не мислете за това. За мене в слънцето живеят същества напреднали, без да имат греха на хората. Те нямат тия слабости, които хората имат. Понеже хората на земята съгрешиха, затова цялата земя изпъдиха и туриха на заточение. Не само земята, но и всичките планети, които не живеят както слънцето, туриха ги на заточение, сега обикалят по своите орбити. Един ден и ние ще се върнем със земята на слънцето. Сега сме вън на заточение. Станало е някога един голям бунт и земята е била съучастница и затова сега е изгонена, изпъдена. И ние тук седим бунтовниците.

В Писанието се казва: „В началото създаде Бог небето и земята, и земята беше неустроена и пуста." Бунтовница е земята. Бог казва: „Да дадем благоволението си на тия непокорните деца." И дал Господ своето благоволение на земята. Като дал своето благоволение, турил слънцето, турил звездите, направил едно забавление на хората. Казва: „Един ден, когато се научите да изпълнявате закона да обичате, както аз обичам, тогава пак ще се върнете пак при мене, ще ми бъдете синове и дъщери."

То е сега самовъзпитанието. Да възприемем любовта на земята и живота, тъй както сега се изявява. Всеки от вас, както е роден, да работи върху себе си. Богатството в главата, което имате, да го разоравате. После туй сърце, което имате, да ви служи, и за него да благодарите, да благодарите и за тялото, което ви е дадено. Всеки ден да благодарите за това хубаво жилище. Постоянно, като живеете на земята, стават постоянно промени в апартамента. Вие се лъжете с положението на земята. Човешкото тяло постоянно се подобрява и затова ние сме изпратени да се учим от онова, което любовта

може да внесе в нас. Постоянно да се учим от онова, което мъдростта може да внесе в нас. Може да се учим и от онова, което истината може да внесе в нас на земята, както е животът. Да оставим онзи живот, за който говорим.

Божественият живот сега е в нашата глава, духовният живот е в нашето сърце и физическият живот е в нашето тяло. Всичко онова, което тялото изисква, да му дадем. Всичко онова, което сърцето изисква, да му дадем. И всичко онова, което умът изисква, да му дадем. Аз считам онова, което тялото иска, то е божественото. Аз считам това, което сърцето иска, то е божественото. Аз считам умът което изисква, то е божественото. То е, което Бог е вложил в нас. Тялото, сърцето и умът – тях всичките трябва да ги задоволим. То е правото. Човек трябва да яде с любов, да благодари за онова, което Бог му е дал. То е правият път. Да благодари, че може да мисли. Да благодари, че може да чувства. Да благодари, че може да се храни. То е новата култура. Новата култура трябва да се създаде върху туй. Тогава ще имаме нови хора, които ще живеят по един братски начин. Аз виждам онова, което ви трябва.

Ще кажете, че това е толкова високо, непостижимо. Аз ще ви кажа ето как трябва да мислите. Когато посадите една семка в земята, вие не мислете как тя ще израстне и какъв плод ще даде. Посейте тази семка във вашето сърце, и не мислете как ще израстне. Посейте тази семка във вашето тяло, и не мислете как ще израстне. Те сами ще израстнат, и Господ ще ви благослови.

Тайна молитва

Двадесет и трета неделна беседа
23 март 1941 г., неделя, 10 часа
София – Изгрев

НАСТАНАЛО Е ЦАРСТВОТО БОЖИЕ

„Отче наш“
„Духът Божи“

Ще взема само част от осемнайсети стих от четвъртата глава от евангелието на Матея: „Наближило е Царството Небесно.“

„Бог е любов“

Хората си говорят на един език, който не разбират. Страданията в живота произтичат от неразбирането на езика, който природата има. Ние си имаме особен език и искаме природата да ни разбира. Хиляди години да говорим на нашия език, тя не обръща внимание, ни глас, ни слушание. Всички ония, които искали да накарат природата да разбира техния език, останали назад в развитието си. Растенията изостанали назад, животните изостанали назад. Сега правят опити с човека.

„Наближило е Царството Небесно.“ Значи наближили са благоприятните условия, при които човек може да разбере онова, което му се говори. Аз наричам това състояние възход на човешкото самосъзнание. Съвременните хора повече се занимават с личния живот, искат всички да живеят. То е едно право да живеем. Няма по-хубаво нещо да мислим, да живеем, но да знаеш как да живееш и да знаеш как да мислиш. Някой казва: „Да сме богати.“ Но за какво ще употребиш твоето богатство? Единственото нещо в богатството е да имаш едно жилище охолно, хубаво легло, хубави завивки, постелки, хубав

юрган, дрехи хубави, ядене хубаво. Всичко туй е добре, но представете си, че имаш един развален стомах и каквото и да ядеш, боли стомахът. Легнеш, а юрганът ти тежи, като легнеш, не можеш да спиш както трябва. Светлината ще те безпокои. Питам, защо ти е такова богатство.

Бялата раса се отличава с едно самосъзнание, че седи по-горе от другите раси, които са я предшествали: жълтата раса, черната раса и червената раса. И действително тя седи по-горе от тях, има известни признаци. Устройството на тялото, устройството на черепа у бялата раса е другояче построен. Тъй наречениият Камперов ъгъл у бялата раса е по-голям. Черепът в бялата раса е другояче построен. После моралните чувства са по-силно развити в съзнанието.

Сега изобщо религиозните хора казват: „Както Господ създал света." Хубаво, ако вие намерите човешките гърнета, кой ги е създал? Не ги е създал Господ. Тия гърнета се чупят. Всичко онова, което ние сме създали, туряме го, че Господ го създал. Ние надпис туряме, че той ги е създал. Когато хората не живеят по любов, това състояние не е божествено. Когато двама души не се споразумяват, не си разбират езика, това не е божествено. Божественото значи има божествен език. В божествения език всички хора се разбират помежду си по божественому. Някой път някой застава да критикува. Според мене критиката показва, че има едно болезнено състояние, което трябва да се поправи. Но критиката ни най-малко не дава цяр. Критикуваш един човек – не живее добре. Как трябва да живее? Ти му намираш погрешки. Пишеш закона, но не му казваш как трябва да живее добре. Казваш: „Храни се добре." Как да се храни добре? Виж животните. Че животните хранят ли се добре? Ни най-малко не се хранят добре. Онази овца, която пасе по земята, мислиш, че идеята е много хубаво направена. Колко пъти кална е трева-

та, и овцете умират от кал в стомаха. Казва: „Гледай как животните избират храната." Благодарим от такова избиране на храната. Понеже човек се храни с три вида храни, не само с една – има физическа храна за стомаха, има храна за дробовете, има храна за мозъка. Онези кухари, които приготвят храната, готвачите, които приготвят храната, ако стомахът не може да приготви храната, дробовете ако не могат добре да приготвят храната, тогава състоянието на човека се влошава. Когато храната не е добре приготвена, когато храната не е пречистена, тялото отслабва. Причината седи в храненето. Причината е там сега. Когато чувствата на хората отслабват, причината е в дробовете. Когато в умствено отношение хората отслабват, причината е в мозъка.

Например в съвременния човек често се зараждат болести. Някой път има удар в мозъка или менингит. Лекарите не знаят причините. Става възпаление в мозъка. Мозъкът не търпи възпаление. Много мъчно се лекува. Менингитът се дължи на един прилив, на едно дисхармонично състояние на симпатичната нервна система, на сърцето. Охтиката и менингитът са болести на сърцето. Воля трябва да имат. Доколкото аз зная, охтичавите какви усилия не правят. Но онези жители на охтичавите, като влязат в човека, циментират се, затварят се. Ти воюваш и като влязат, завладяват човека, изядат му дробовете. Малки животинки са, изядат дробовете, като започнат отгоре, от върховете. Те са като таралежа – като хване една змия, по малко я нагълтва. Тя се върти, прехвърля се, той я гълта. Охтиката, като хване човека, изяда го. Лекарите по някой път идат – не могат да помогнат. Някой път помагат. Болезнените състояния са преходни състояния, които се дължат на едно неразбиране на живота. Щом човек не разбира ума си, щом не разбира сърцето си, охтиката иде. Щом човек не разбира ума и сърцето, менингитът иде. Щом старият не разбира сър-

цето си, ударът в главата иде. Старият, щом го ударят, казва: „Удар получих в главата.“ Младият като не разбира закона, огънят иде веднага, минингитът. Младата мома като не разбира живота, охтиката иде в дробовете, става нервна. Това са болезнени състояния. Казват: „Какъв е церът на това?“ Какъв е церът на глада? Щом сте гладен, нахранете се. Какъв е церът на жаждата? Пий вода, нищо повече. Какъв е церът на охтиката? Въздух, светлина. Охтичавите хора са много нетърпеливи, толкоз нетърпеливи, треперят. Много злонравни хора са охтичавите. Те искат целият свят да се зарази, да умрат. Те държат философията на Настрадин Ходжа, който казвал: „Като умре жена ми, половината свят умира. Като умра аз, целият свят умира.“ Че как ще се лекува?

Най-първо, човек трябва да се освободи от своето злорадство. Приятно му е, че страда някой. Той с това си създава едно лошо условие. Утре на това злорадство ще имаш лошите последствия. Злорадството е една заразителна болест. Тя не е божествена болест. Ти трябва да се радваш на всичко онова, което е в света. Като видиш да изгрява слънцето, да се радваш. Туй слънце ти дава условия. Когато духне вятърът, не да се скриеш вкъщи, но да кажеш: „Духай.“ Не да кажеш: „Откъде се взе този вятър!“ Като се заоблачи, да не кажеш: „Отде се взе!“, но като се заоблачи, да кажеш: „Дай, Боже!“ Ти за всичко си даваш мнението. Не си давай мнението, когато небето се заоблачава – то не е твоя работа. Не си давай мнението, когато духа вятърът – то не е твоя работа. Слънцето да грее – не е твоя работа. Казвате: „Кои хора са добри и кои лоши?“ И за това не се месете. Ако Бог е допуснал добрите и лошите хора да живеят, те си имат работа. Господ, когато иска да му свършат работа, той вика лошите хора да прекопаят нивите, градините. Ако остане на светиите, те цял ден се молят, няма да копаят. Той казва: „Аз се моля, пък Господ каквото даде.“ Свет-

ските хора са умни. Казват: „Какво ще оставим Господ да работи – толкоз време работил. Ние сега да се стегнем да работим. Да не бъдем мързеливци. Ние да работим, Господ да почива." Кои са по-прави? Мисля, че светските хора са по-прави.

Казвам, аз възхвалявам светските хора. Хората трябва да работят, пък Господ да почива, Господ да дава само направление. Новите условия изискват нови разбирания. Най-напред едно кардинално разбиране трябва да стане между мъже и жени. На български думата мъж произтича от един много стар език – „мен". Мъжът е дума на същество, което знае да мисли. Думата жена е на същество, което знае да живее добре. Следователно, когато мозъкът добре свършва своите функции на мисълта и когато сърцето добре свършва своите функции, кръвообращението, тялото е здраво. Когато жената живее добре и когато мъжът мисли добре, по-добро нещо не може да има. И в народа е същото. Когато жената живее добре и когато мъжът мисли добре, по-добър народ от този не може да има. Сега човек в този смисъл трябва да стане господар, да заповядва на ума си, иска да заповядва и на своето сърце. Но човек в този смисъл, както разбира, представя сила малко неразбрана. Човек мисли, като стане силен, да има силни мускули; като има пари, да направи къща за стотина-двеста хиляди, опълчи се, мисли, че е станал умен. Като забогатее, тури цилиндър, мисли, че има знание, започне да дава разпореждания. Знаете колко тягостно състояние е. Един турски кадия – кадия значи съдия – 40 години бил кадия, съдил, този пращал в затвора, онзи пращал в затвора, най-после се пенсионирал. Никой вече не му казва: „Кади ефенди." Най-обикновен човек става. На турски има една приказка. Да обясня положението на кадията, ще ви кажа приказката. Турците казват: „Княз на князете, близо при хората, близо с хората и резил на хората." Когато един

човек е свободен, неженен, казват, че е княз на князете. Когато се сгоди, става близо при хората. Като се ожени, става едно с хората и като се разведе, казват, че е резил за хората, станал посмешище на хората. Сега връщам се при кадията. Като го уволнили, няма кому да заповядва. Мислил, мислил, иска да заповядва. Купил 40 ибрика, направил един голям параван, турил ги в една джамия, наредил 40-те ибрика, турил паравана. Идат турците богомолци и искат да се измият, преди да влязат в джамията, посягат да вземат един ибрик. Той им заповядва кой ибрик да вземат: първия, втория, третия, четвъртия – все заповядва. Хубаво, разбирам да заповядваш, да изпълняваш закона, но какъв закон изпълняваш, като заповядваш кой от 40-те ибрика да вземат? То е пак услуга. Този кадия аз го харесвам. По-напред са му плащали, за да раздава правосъдие, сега даром заповядва. Слуги на народа без пари.

Ако ние можем да разберем онзи истински порядък, който съществува в природата, веднага ще се снеме от нас едно голямо бреме. Някои казват, че разбират природата, но бремето, което имат, не се маха. То е неразбиране на онзи великия закон. Когато на един човек говориш на неговия език и той те разбира, веднага ще ти услужи. Щом говориш на непонятен език, не може да ти помогне. Казва: „Ти не влизаш в положението ми." Как ще влезе в положението ти – то не е лесна работа. Как ще влезеш в положението на един човек, който плаче? Плаче един човек. За какво плаче, за какво страда – не знаеш.

Мене ми разправяха един случай – тук, в България, е станал. Ангажирали един адвокат да защитава едно углавно дело за кражба. Дали в София е станало, не зная. Адвокатът го защитава. Казва: „Господин съдия, моят довереник не е искал да краде, не е виноват. Той е взел само 20 хиляди лева, нямал умисъл да краде. На мястото имало 60 хиляди лева, тях не ги взел." Подсъдимият за-

почнал да плаче. Пита го съдията защо плаче. Съдията мислил, че се разкайва, че взел 20-те хиляди лева. „Плача – казва – господин съдия, че не съм видял 60-те хиляди лева.“ Ако по някой път правим добродетел в света, без да съзнаваме, това не е добродетел.

Наближило е Царството Небесно. В туй наближаване трябва да има вътрешна връзка. Здравето на човека зависи от онова количество въздух, което приема. Ако ти дишаш въздуха без любов, този въздух много малко ще те ползва. Днес хората дишат. Казват: „Не можеше ли Господ да направи хората, без да дишат.“ Някои се хранят, и пак любов нямат. Имат вкус, ядат много, но искат да спечелят. Те не ядат, за да имат, нямат желание да благодарят. Искат да станат по-тежки, мускулести, да придобият нещо.

Казвам, ако човек не се научи как да мисли, понеже мозъкът се организира от човешката мисъл; белите дробове се организират от правилното дишане, защото те се регулират от симпатичната нервна система. Когато симпатичната нервна система е добре развита, човек има едно отлично, хубаво разбиране, казват, че имат любовно настроение. Системата вътре в тебе има достатъчно количество насъбрана енергия, с която може да разполага. Когато човек започва да закъсва, нервно обеднява. Някои казват: „Блажени бедните.“ Но под блажени бедните какво трябва да се разбира? Думата беден в Стария завет трябва да се преведе. Блажени бедните се разбира, които не са алчни. Това, което съсипва богатите хора, не е желанието за богатство, но алчността. Мислят, че с богатството ще живеят по-добре. То е само условие. Имаме условия и среда. Каква е разликата между среда и условие? Под среда разбираме – ти си потопен в средата, в материята; при условията ти си извън тази материя, ти си извън средата. Водата за рибите е среда, а за нас водата е условие. Ние може да употребим водата както

искаме, ние сме свободни, не сме така ограничени както рибите. Те ако излязат извън своята среда, умират. При това за нас въздухът е среда. Ако излезем извън въздуха, ние умираме. Следователно и за нас има условие и среда. Един ден ако излезем из въздуха, както рибите излязоха из водата – един ден и ние ще излезем из въздуха – тогава какво ще бъде нашето положение? Трябва да се създадат съвсем други органи, с които ще влезем в онова етерно пространство. Наричам го божествено дихание. Туй е диханието на любовта, дето е законът на безсмъртието. Щом човек влезе в тази област, той ще стане безсмъртен. Туй състояние мнозина го имат. Заспиват, съзнанието седи; престава дишането, те чувстват всичко, виждат живите, връщат се, и пак започва дишането.

Индусите имат един метод за спирането на дишането, наричат го нирвана. Европейците ги е страх от нирвана, понеже, като влязат там, ще ги погълне. Те ще влязат в щастливия живот. Нирвана е място, дето хората се обединяват, всеки живее за другите, и другите живеят за него. Ако ние заместим думата Бог, понеже е съвсем механическо разбиране, ние изпълняваме Волята Божия, понеже има наказание, има съд. Ако не изпълним Волята Божия, има наказание. Ти седиш и казваш: „Като ида в оня свят, къде ще бъда?“ Щом седиш в този свят, и не изпълняваш закона, къде ще бъдеш? За затвора. Щом изпълняваш закона на този свят, ще бъдеш извън затвора, ще бъдеш свободен. Същият закон е и по отношение на сина, и по отношение на слугата. Ако един син обича баща си и майка си, ще изпълнява тяхната воля. Тогава неговото положение ще бъде добро.

Сега ето аз какво разбирам. Под думата добри условия разбирам да обичаш човека. Казват някои: „Да обичаме.“ Конкретно как ще го обичаш? Да обичаш един човек, значи ти да бъдеш като един проводник. Най-първо, да се възстановят силите на неговото тяло, да

стане човекът здрав, да не боледува. Второто положение, като го обичаш, трябва да станеш проводник, да се хармонират неговите чувства и в твоето присъствие да е свободен, да има тази приятност. После да станеш проводник на неговата мисъл и ти за него да бъдеш, както слънцето е за растителното царство. Това значи да обичаш. Такава трябва да бъде любовта на хората. Ако така се обичаха, те щяха да бъдат среда за своя мозък, среда за своето сърце и тяло и всички хора щяха да бъдат здрави, щяха да имат отлични дробове, щяха да имат отлични умове, и ние щяхме да имаме съвсем друг порядък. И сегашният порядък не е лош. Сегашният порядък е временен порядък. В природата съществуват временни порядъци. Една гъсеница живее в един временен порядък, лази по земята. Като гледаш тази гъсеница, тя има всичките цветове. Като стане пеперуда, тя ги носи в поизящна форма на своите крила. Човек сега на земята се намира като гъсеницата – той има красиви заложби, но той още не е станал пеперуда. Неговият ум трябва да добие крила. Тия крила трябва да носят най-хубавото облекло, което някога светът е виждал.

Сега да се спра да ви дам едно изяснение. Къде се спъваме ние? Спънката къде е? В алчността. Един пример – може да е станал в Германия. Германският император, като слушал един проповедник, слушал го е, много му харесало как проповядвал. Проповядвал много хубаво, заплатата му била много малка. Казва: „Много ми харесва този проповедник, много хубаво проповядва, той ще бъде полезен за народа, да му се увеличи заплатата.“ Министърът бил при него, дал разпореждане, увеличили заплатата на проповедника, дали му десет пъти по-голяма заплата. След 4–5 години започнал проповедникът да не се чува. Преди да се увеличи заплатата, много хубаво проповядвал, като му увеличили заплатата, вече не се чувал. Питал императорът министъра: „Какво стана? На-

шият проповедник – като имаше малка заплата, по-хубаво говореше. Сега не му се чува гласът." Този министър бил духовит, казал: „Петелът, когато затлъстее, не пее." Друга крайност. Сега хората постят по 40 дена да пожълтеят, да станат светии. Две крайности има. Религиозните хора искат да станат светии. Светските искат пък да станат пълнички. Две крайности. Човек трябва да има едно тяло – добре организирано, мускули – добре развити, да няма мазнини, да му служи за работа. Ние, съвременните хора, искаме всички да се подобри заплатата на проповедника. Този анекдот е даден и на друго място от „Хиляда и една нощ" из арабските приказки. Силно въображение имат източните народи.

Един цар боледувал. Неговите учени хора му казали, мъдреците му казали, че ако намери ризата на един щастлив човек и ако царят облече тази риза, ще оздравее. Тръгнала една комисия из целия народ да търси щастлив човек и никъде не могла да намери. Като обиколила целия народ, минава комисията една вечер покрай един беден човек и чули те да свири със свирката си, пък децата и жена му играели. Казват: „Що свириш?" Казва: „Благодаря на Бога, повече от това не искам." Цялата вечер свирил и децата му играли. Той казал, че е щастлив човек. Казват му: „Дай си ризата." Казва: „Нямам риза." Като се върнали, казали на царя, че намерили един щастлив човек, но той нямал риза. Като казали това, царят разбрал и оздравял. Той разбрал, че този човек е доволен. Казва: „Ако този човек без риза е доволен..." И царят си хвърлил ризата, той оздравял. Като оздравял, казал да му повишат заплатата и този бедният човек станал богат, имал голям магазин. Един ден, като продавал стока в дюкяна си, паднала една топка памук на рамото му и той легнал, три месеца лежал от големия удар. Заинтересувал се царят, дошъл да види от какво е болен. Казва му: „Падна една топка памук, че ми причи-

ни рана.“ Този пример показва, че хората от нищо и никакво боледуват. Паднал малко памук на рамото му, и той направил цял въпрос. Че какво има, ако падне 10, 50 или 100 грама памук на рамото?

Та казвам, нашата съдба половината е в нашите ръце и 50 процента зависи от природата. Животът ни 50 процента зависи от Бога, 25 зависи от природата и 25 зависи от нас. Аз съм проверявал. Всякога, когато се спази туй отношение, няма изключение. Който не е спазил тия изключения... Всякога има изключение. Та казвам, във всички ни трябва да се яви едно чувство на благодарност. Учен си. Ти благодари за твоето учение и не мисли, че си достигнал до онова дълбокото разбиране. Казва: „Учен човек е.“ Учен е, но утре, като го хване една болест, не може да се лекува. Ожениш се, дойде смъртта в дома, ти си учен човек, и не можеш да се справиш с болестта. И тогава казвам, вие трябва да знаете законите. Българите, които са изобретателни, казват, че едно време българските овчари се домогнали до този закон, да знаят как се добива животът и да се пази животът. Тия овчари разбирали езика на болестите. Един овчар, като минал през полето, спрял се на един мост и слуша две трески да се разговарят. Едната казва: „Ти къде ще идеш?“ Казва: „Аз ще ида в планината. Има един овчар, искам да го хвана и да взема, каквото ми трябва.“ „Как ще го хванеш?“ „Като се обагнат овцете му, първото мляко, което ще вземе, ще вляза в първата лъжица. Като ме глътне, като вляза веднъж в неговия стомах, аз ще му кажа.“ Той чул това. Другата пита: „Ти къде ще идеш?“ Казва: „Ще ида при един съдия и него ще хвана.“ Овчарят заклал една овца, направил един тулум от кожата ѝ и като взел първата лъжица мляко, турил го в тулума и го завързал. През лятото, като напичало слънцето, тулумът се тресъл, треската тресла тулума цялото лято. Есента ще снемат овцете отгоре от планината долу – трябвал му тулумът. Развър-

зал треската, напълнил тулума със сирене и отива на моста. И чува двете трески, пак се разговарят. Казва: „Сестра, какво си побледняла." Казва: „Онзи овчар нехранимайко ме тури в един тулум и цялото лято го тресох. Нищо не ми даде, щеше да ме умори. Ти колко си се оправила." Казва: „При съдията много добре минах. Доста добър човек, да идем и двете." Хванали съдията и едната го тресла вечер, другата – сутрин, че съдията си отишъл. И болестите разбират. Едната болест била глупава, че отишла при овчаря, овчарят бил по-умен. Другата отишла при съдията. Той е умен като съдия, но не е умен как да живее. Едната треска е била по-умна от него. Тъй седи въпросът: едната е умна, другата е глупава. Но уморяват съдията. Какъв е изводът, какво заключение ще извадим? То е един анекдот.

Казвам, в съвременния живот имаме хиляди случаи, дето може да се наруши онова, което Бог ни е дал. Може да си изгубим здравето. Ти не си богат човек, минаваш покрай касата, тя е отворена, веднага ти се обърне сърцето. Видиш скъпоценни камъни, обърне ти се сърцето. В тебе се зароди едно желание, или да станеш приятел с този човек, или някак да започнеш по някой начин да вземеш богатството. Преди години в Америка, в Ню Йорк обрали един бижутерски богаташ посред пладне. Апаши го обират по пладне. Нагласили – уж, че филм се снима, един автомобил се блъска във витрината, влиза навътре във витрината на този богаташ и в това време обират скъпоценностите. Тоя богат човек вика, че го обрали, но стражарите мислят, че то така трябва да вика, понеже му е платено. За пет минути обират скъпоценностите и се качват на автомобила и избягват. Доста скъпоценности задигнали.

Преди години на руския посланик на Царска Русия му направиха тук операция от апандисит и му взеха 14 хиляди лева. И умря човекът. Лекарите имат всичкото

добро желание, но операцията излезе несполучлива. Някой път ти ще платиш, и животът ти ще иде. Та ние, съвременните хора, тичаме, искаме да си помогнем. По кой начин могат да се лекуват хората. Не сме против лекуването, но от онези хора, които са духовни.

Най-първо, човек трябва да изучава човешките закони, законите на човешката мисъл, на човешкото сърце и човешкото тяло. Всеки човек трябва да има една отлична мисъл. Той никога не трябва да допуща една отрицателна мисъл в ума си. Никога не трябва да допуща едно отрицателно чувство в сърцето си, в своята симпатична нервна система. Никога не трябва да допуща една отрицателна постъпка в своето тяло. Знаете ли, че при вашето състояние, ако сте при някой болен човек и ако се приближите, турите ръката си на рамото на болния, няма да се мине много, ще усетите болката. Ако сте много чувствителен, приближете се при някой човек охтичав, дробовете му са започнали отдолу да се накърняват и вие ще усетите някаква болка в долната част на дроба. Ако болният човек ви е приятен, вие по симпатия ще почувствате това; ако ви е неприятен, няма да почувствате. Когато говорим за положителното, разбираме – трябва да се обичат хората. При сегашните условия трябва знание да обичаш хората. Болни хора не можеш да обичаш, понеже вземат. Ти може да обичаш един болен, но ще платиш с живота си. Някой път – богат е – няма какво да го обичаме, няма какво да му даваме. Онзи, който иска да лекува болните, то трябва да бъде здрав и не трябва да се поддава на закона на внушението.

„Наближило е Царството Небесно." То е повдигане на човешкото съзнание. Ако един цар може да извади един човек, който е в калта, и може да го направи пръв министър в държавата, този цар е видял, че в бедния има един отличен ум. Казват: „Повдигна се този беднят човек." Повдигна се благодарение на своя ум. Той има от-

лично сърце и благодарение на своето сърце има здраво тяло. Царят е видял, че има тия качества в него, повдига го, и става пръв министър. И той е доволен. Ако бедния човек царят го повдигне, той ще му направи десет пъти повече пакост, отколкото имал по-преди. Тогава царят не е разбрал работата. Сега аз прилагам това.

Искаме да подчиним нашия ум. Мнозина хора – и тук, и в Америка, мислят, че човешкият ум е като луд кон, че той трябва да се възпита. Ако ти трябва да възпиташ ума, който кого ще възпита? Та лудият кон трябвало да се възпита. Не е съвсем правилно. Казват – човешкото сърце било грешно. Как ще поправиш туй сърце? Не седи въпросът там. Сърцето е отрицателната, мекаата страна. Има една малка болест в сърцето, пък в ума има едно малко отклонение – в неговия предметен ум, който е ангажиран с външната страна на природата. Но ние напълно може да разчитаме на своя ум, понеже той има божествен произход. Ако на ума си не разчиташ, на кого ще разчиташ? Казват: „На Божествения Дух." Божествен дух има там, дето е духът. Умът ще стане тяло на божествения дух. Духът никога не може да влезе, докато не е здраво тялото. Божественият дух не може да се всели, отвън да дойде, да ти говори. Но отвън да ти говори е механически процес, не е органически процес.

Сега всички проповядват механическите процеси, казват: „Да станем добри." То е временно състояние. Някой е добър 5–10 години, пак се повърне назад. Този процес не е истински процес. В истинските процеси има вечно подмладяване. Онези, които са разбрали закона, могат да се подмладят. Аз искам онези, които се подмладят, да напуснат старото тяло и да вземат ново. Трябва да знаят как да направят новото. Тъй както вие може да съблечете старите дрехи и да облечете новите, така един човек, който разбрал закона на своя ум, който разбрал закона на своето сърце и тяло, той може да смени своето

тяло, всичко може да смени. То е една наука. То е безсмъртие на човека. Трябва да дойде туй знание. При сегашните условия ние искаме да ни спасят. Как ще ни спасят другите, когато ние не слушаме. Най-първо, ще кажат: „Туй, което се проповядва, верно ли е? Тази любов от Бога ли е?“ Каква е човешката любов? Човешката любов постоянно взема. Тя е един паразит. Една въшка, като се качи по тялото ти, постоянно взема. И ако една въшка десет години седи на главата на един философ, ще стане ли философ? Няма да стане. Питам, ако един човек остави една въшка да го гложди, да го гложди – и той не е разбрал закона.

Всички вярват, че като дойде Христос, той ще оправи света. То е неразбиране. Къде ще дойде Христос? Христос ще дойде в един просветен ум. Ако вие не можете да приемете и да приложите тази просветена мисъл, да направите опит, да кажете: „Отсега нататък ще изпълнявам законите, които са в моя ум, които са в моето сърце, както Бог изисква, и законите на физическия свят, както Бог изисква.“ Това се разбира. Ние ще отложим, че като умрем... Някои ме питат: „Като умрем, къде ще идем?“ Цитирате, че умрял сиромахът Лазар и отишъл в лоното Авраамово. Лазар беше на посвещение. Там – казва, че кучетата му ближеха раните. Той при всичката бедността даваше храна на кучетата. Богатият с всичкото богатство нито трошица не даваше. И умря този човек, и отиде при Авраама. Богатият, като умря, отиде в ада. Обърна се процесът. Единият стана виден човек, чиновник при Авраама. Другият не се учеше, влезе в земята, да работи в ада. Работата е там. Както е представено, не е така.

Сега често някои искате да знаете какво е истината. Кой от вас е ходил в ада, да знае какво е адът. Казвате, че гърлото засъхнало. Като ви хване болест, засъхне гърлото, казвате: „Засъхна гърлото.“ Че не сте ли вие в ада? Де е раят? Не е далече. Богатият човек има къща, кили-

ми, хубаво облечен, къщата добре наредена. Бедният е на пътя, той е горе в къщата. Значи раят не е далече от ада. Раят е горе на богатия, бедният е долу на улицата. Гледал съм бедни да седят при 20 градуса студ на улицата и благославят. Някой човек ще му хвърли 50 стотинки, той благославя. На богатия стаята е хубаво отоплена. Пита ме един: „Справедливост има ли в света, как го оправдаваш?“ Казвам: „Този просяк е бил един голям богаташ – ял и пил, и никому не помагал. Сега Господ го турил да опита неволите на живота, как бедните хора живеят. Ще го пита Господ: „Още веднага, като те направя богат, ще изпълняваш ли волята ми, както ти казвам?“

От нас, съвременните хора, се изисква една положителна мисъл според нашето разбиране – всеки според своето разбиране. Най-малкото подбуждение в мисълта или в сърцето ви, да направите едно добро, да не отлагате. Не мислете, че да дадете един лев е нещо. Не е въпрос само за хляба. Този човек се нуждае, болен е, казал му е лекарят: „Твоята работа е свършена, ти ще умреш.“ Като го видиш, кажи му две сладки думи, кажи му, че ще живее още 20 години. Ама туй, което казваш, ще стане ли? Щом го казваш, ще стане; щом не го казваш, няма да стане. Този човек се е обезсърчил, скъсали са го в университета. Колко ученици има, които се убиват, след като са били скъсани. Кажи му: „Няма нищо, за твое добро е.“ Някой търговец изгубил, другиго го напуснала жената, кажи му: „Ще се върне.“ Най-после му кажи: „Ще си намериш друга“, щом не може да живее. Той се оженил за чужда жена, тя не е негова. Да намери една жена, с която може да живее. Защо ще се съберат двама, да се мъчат?

Сега в своите разсъждения намирам начин за лекуването на всички недъзи, които сега имаме. Има начини. Аз ще ви дам съвет на дъщерите, които искат да се женят. Ако ме слушат, следния съвет им давам. За този съвет

знаете колко бихте дали, но аз ще го дам без пари. Ако един син има майка, която обича, синът всякога трябва да се ожени за една мома, която прилича на майката. Дъщерята да се ожени за един момък, който прилича на баща ѝ. Когато тя се жени за момък, който не прилича на баща ѝ, всякога ще има противоречие в живота, ще има разногласие. Когато се жени за момък, който прилича на баща ѝ, ще има обединение. В началото няма да ви коства нищо, пък после. Някой път хората не може да живеят, понеже не подхожда на естеството. Когато у мъже и жени всичките частици са положителни, умът и сърцето са положителни, не може да живеят хората тогава на земята. Следователно единият трябва да бъде отрицателен.

Сега да ви представя тази идея за отрицателен и положителен. Положителният човек е изпъкнал, а пък отрицателният човек е вглъбнат. Река, която тече, е положителна; езеро, което събира водата и не изтича навън, е отрицателно. Следователно, ако реката се влива и няма къде да изтича, няма да даде толкоз благоприятни условия за развитието. Та казвам, всякога трябва да се смени знанието. До известно време искаш да бъдеш силен. Искаш да бъдеш висок. Че всяко нещо има своята граница. Представете си, че станете 4–5 метра висок при сегашните условия. И да си силен човек, ти ще бъдеш нещастен. Че пет метра, ако си висок, никой няма да се ожени за тебе. После де ще лежиш, какъв юрган ти трябва? То са неестествени желания. Такива желания влязат в твоето сърце – станеш нещастен. Желанията имат своя форма. Никога не трябва да увеличавате формата на желанията. Никога не трябва да увеличавате формата на мислите. Че качествата на една мисъл зависят не от голямата форма, но от организираната мисъл – нейната форма е естествена. Организираната мисъл събира онази божествена светлина в себе си и онова божествено чувство, събира божествената топлина, храна за сърцето.

Тялото събира божествената сила. Тъй щото постъпките събират божествената сила. Желанията събират божествената топлина, която е необходима, пък мислите събират божествената светлина. Ако един ум не може да събира светлина, той е изложен на страдание. Ако чувствата не могат да събират топлина, те са изложени на страдание, на разочарование. И ако едно тяло не може да събира сила, то е изложено на болести.

Та казвам, трябва да има едно училище, да се поставите на изпит. Сега вие ме слушате, казвате: „Дали туй нещо е верно, или не. Защо досега не е станало?“ Онези, които са го приложили, става. Христос е турил този закон и казва: „Който има вяра.“ Подразбира, който разбира така – ако каже на тази планина „Премести се!“ – и тя ще се премести. Ония мъчнотии, които са планини, ще се преместят. Да допуснем за някоя сестра или за някой брат. В света законите са едни и същи. Каквито са религиозните хора, и светските са такива. Сега религиозните хора, като се съберат на едно място, се карат. Може да кажат, че имат Божия дух, пък се карат. Светските хора, които не се обичат, пак се карат.

Ще ви приведа един пример за Джон Веслей. Той, като се оженил, бил нещастен в своя живот. Иде един млад момък при него и казва: „Учителю, намерих една млада християнка, искам да се оженя заради нея. Много добра.“ Казва му: „Тя е много млада и много добра, с Христа може да живее, но с тебе – не.“ Не мислете, че ако живее с Христа, ще живее и с тебе. Няма единение между темпераментите. Господ на Адама му създаде една жена, създаде му другарка. Адам не можа да разбере. Той казва: „Ето кост от костта ми и плът от плътта ми.“ Не е така, това е погрешно разбиране. Адам, понеже спеше, когато Господ създаде Ева, и той имаше представа за външното естество. Казва, че Бог взел пръст и направил човека, но в тази пръст Бог турил диханието си, и човекът станал

жива душа. Божественият принцип е вложен. За Ева не казва, че турил дихание. Адам казва: „Тя е плът от плътта ми и кост от костта ми.“ Ева казва: „Аз ще ти кажа дали съм плът от плътта ти, аз ще ти докажа, че и в мене има нещо божествено.“ Тя го накара да яде от плода. Онова, което те накара да ядеш, то е първото твое мнение. Какъвто си ти, такъв съм и аз. Ти ядеш, и аз ям. Ева казва: „Не бой се ти. Отсега нататък ти и аз ще се учим да живеем по Бога.“ Тогава излязоха из рая заради това мнение, което имаха. Ева значи дъщеря на Бога. Ева казва: „Господи, много добре стана, той ще се научи да знае, че духът тури в мене.“ Господ им направи кожени дрехи и ги прати да работят. Сега Ева възпитава Адама, че в нея има божествено естество. Зачитайте жените. Един съвет: зачитайте божественото в човека. Мъжът да зачита божественото в жената и жената да зачита божественото в мъжа. Мъжът и жената да зачитат божественото в децата. То е бъдещият закон за възпитание.

В своята мисъл имам един малък пример. Направили погрешка пеперудата и пчелата, че Господ ги изпратил на земята, да си изправят погрешката. Пеперудата станала гъсеница, явила се при Господа и казала: „Господи, аз се научих да преда толкоз тънка нишка, че направих най-тънката прежда. Направих едно жилище и искам да дойдеш да живееш с мене заедно.“ Пчелата казва: „Господи, бръмбар станах, но се научих да събирам мед от цветята и съм събрала най-хубавия мед. Да дойдеш да си вкусиш от меда.“ Господ казва: „Днес е настанало вашето спасение.“

„Добрата молитва“

Двадесет и четвърта неделна беседа
30 март 1941 г., неделя, 10 часа
София – Изгрев

ЩЕ БЪДЕ РАЗВЪРЗАНО

„Отче наш“
„В начало бе Словото“

Ще прочета само един стих от осемнайсета глава от евангелието на Матея – осемнайсети стих: „Истина ви казвам. Каквото вържете на земята, вързано ще бъде на небето. И каквото развържете на земята, развързано ще бъде на небето.“

„Духът Божи“

Много просто е казано: „Каквото вържете на земята, ще бъде вързано и на небето. И каквото развържете на земята, ще бъде развързано и на небето.“ Ако вържеш вола, ще бъде вързан; ако го развържеш, ще бъде развързан. Какво значи? Ако развържеш вола, ще бъде развързан, ще ходи да пасе; ако го вържеш, ще бъде в дома, ще яде слама. Питат защо трябва да бъде вързан, питат също защо трябва да живеят. Че какво трябва да правиш. Друг въпрос: защо трябва да умират. То е все същото. Който не иска да живее, умира; който не иска да умира, живее. Който не се учи, невежа остава; който се учи, учен става. Същият закон навсякъде работи. После питат някои защо са страданията. Че какво трябва да имате? На всеки един въпрос, който ние си задаваме, трябва да можем да отговорим. Човек не може да говори за нещо, което той не разбира, когато се предава. Науката трябва да бъде разбрана. Питат някои защо трябва да гледа човек. За да не се спъва. Защо трябва

да диша? Ако не диша, ще се задуши.

В думата развързване има нещо разумно. Само разумният човек може да се връзва и да се развързва. Следователно, ако ти сам се връзваш и очакваш другите да те развързват, ти си на кривата страна. Някой път се възразява, че умните хора проявяват известни черти. Така едно дете взело една доста голяма макара и започнало да я отвърта около дядо си. Детето се смее. Минава веднъж, минава два пъти, три, четири, пет, десет, двайсет и повече, и казва: „Дядо, я да видим, може ли да се мърдаш." Дядото бил умен, казва: „Я почни обратно да се въртиш, ще ти дам орехи." Често и ние, хората, сме като малките деца и после се свързваме. Ти имаш едно неестествено желание, ти се връзваш заради него. Имаш една неестествена мисъл, ти се развързваш. Човек със своите чувства се свързва и със своите мисли се развързва. Онези, които се връзват със сърцето, не могат да се развържат. Умът трябва да ги развърже. Ако сърцето те връзва, умът ще те развърже. Каквото умът развързва, развързано ще бъде. И каквото сърцето върже, ще бъде вързано.

Нека дойдем до онова, което е реално в света. Аз считам идеалните работи, това са форма. Идеалните работи принадлежат на ума. Реалните работи принадлежат на сърцето. А пък материалните работи принадлежат на човешката воля. Тъй щото човек едновременно се занимава с идеалните работи с ума си. Казва: „Идеалист човек съм." Ти си в умствения свят. Казва: „Аз съм реалист." Ти си в сърцето. „Материалист съм." В тялото си. Щом ядеш, ти си материалист. Казва: „Аз съм материалист." Кажете ми кой не е материалист. Той яде боб, леща, месо – все материалисти. То са материални работи. Вегетарианската храна е по-чиста. Най-нечистата храна е месната – във всичките клетки изядат храната с нечистотии.

Видиш, котката хване мишката, с козината и с всич-

ките нечистотии я изяда. Котките умират много лесно. По някой път, когато котката се влюби в мишката, какво става с котката. Всичките котки умират от любовни работи, понеже се влюбват в мишките. Котките все от любов умират. Една котка, като седи при дупката на мишката, разправя ѝ любовни работи: „Трепери ми сърцето. Без тебе не може да живея. Светът ми е тъмен. Нищо не искам да гледам. Аз само за тебе мисля от сутрин до вечер." Разговаря се. Като излезе мишката от дупката, очите на котката се отварят и ѝ казва: „Като те видя, светът за мене се отвори, отвориха ми се очите." Вземе я в устата, понесе я, поиграе си, занесе я някъде и казва: „Аз имам един апартамент – хубаво мебелиран, с най-хубавите столове, с най-хубавите ястия. Ако влезеш, с най-хубавите копринени дрехи ще те облека. На баня ще те пратя, ще те посъблека." Досега виждали ли сте някоя мишка да е облечена с копринена рокля. Все с козина ходят като Йоан Кръстител.

Често са идвали млади при мене и искат съвет от мене. Някоя мома обикнала един момък, аз да ѝ дам съвет. Казва ми: „Ти можеш да направиш нещо." Казвам: „Аз не мога да направя." Казва: „Ти можеш да направиш." Казвам: „Сега ще направя да те вържа. Утре ще дойдеш, ще искаш да те развързвам. Ще дойдат да ме питат защо я развърза." Ще иска първо да я вържа със сърцето, а после ще иска да я развържа с ума. Следователно, за да бъде свободна, сама трябва да се връзва и сама да се развързва. Казвам: „Нямам време. Може въпреки моята воля някой път ако те вържа, ще останеш вързана."

Сам ако се връзваш и развързваш, ще бъдеш свободен. Другояче казано: ако мислиш правилно и ако чувстваш правилно, ти едновременно се връзваш със сърцето си; правилно ако мислиш, ще се развържеш правилно. То е един вътрешен процес. Четат и Христос казва: „Как-

вото вържете на земята, ще бъде вързано и на небето. И каквото развържете на земята, ще бъде развързано и на небето.“ Какво ще връзваме? Този живот е вътре в нас. Ако не можем всичките мъчнотии, които имаме на земята, ако тия мъчнотии не можем да ги развържем, къде е нашата мисъл. Ако умът не може да ни развърже, къде е той. Вие имате един цирей, който побелял. Побелелият цирей е вече остарял. Тебе те е страх. Българите лесно правят хирургия. Дойде някой с някоя игла, бутне го от единия, от другия край, изстиска го, върже го – веднага ти олекне. Значи в себе си ако имаш едно неестествено желание, онова, което то съдържа, трябва да се изхвърли. Всяка лоша мисъл, всяко лошо желание трябва да се изхвърли. Всяка добра мисъл трябва да се приеме. Всяка лоша мисъл и всяко лошо желание връзва човека. Всяка добра мисъл развързва човека.

Сега това е обяснение. В какво седи правилният живот? Искаме по някой път да обичаме някой човек. За да обичаш някой човек, трябва да го развържеш. Първото нещо – любовта разбира развързване. Друг е въпросът, когато вие искате да ви обича някой. Пак се разбира същият закон. Онзи, който ви обича, трябва да ви развърже. Щом не ви развързва, любовта не е правилна. Казвам, този закон е верен. Понеже Бог в света ни обича, постоянно ни развързва. Като ни развързва, ние никога не съзнаваме това и постоянно се връзваме. Бог те развърже от едно място, ти се вържеш на друго.

После трябва да бъдете тъй последователни като Толстой. Той играл една вечер на една хазартна игра. Обичал да си поиграва на хазартни игри – тъй били руските аристократи. Загубил 12 хиляди рубли, започнал да се моли. Млад бил тогава и помолил се на един свой приятел, и той му дал една рубла. Започнал да играе с нея и спечелил, че още вечерта изплатил задължението си и си дал дума да не играе повече. И оттам насетне

Толстой никога не повторил да играе. Вие играете на една игра хазартна на омраза. Хазартна игра е омразата. Казва: „Аз не мога да му простя." Казвам, ако вие не можете да простите на хората, и Отец ваш не може да прости на вас. Казва за някого: „Той не е много разумен." Хубаво, ти от много умните ли си в света? Всеки човек в света, който не иска да прости, не е от разумните. Който прощава, е от разумните; който не прощава, той е от посредствените хора, не от разумните.

Та казвам, законът вече е приложен на физическото поле. Ако съвременните хора не знаят как да приложат любовта, животът не може да се съгради. Тогава имаме всичките несносни страдания. Че какъв смисъл има – една майка, която родила десет деца, и всичките умрели? Какъв смисъл има животът, ако през цял живот само ту стомахът те боли, ту гърдите те болят, ту мозъкът боледува? Все нещо е вързано: ръцете ти са вързани, краката ти са вързани. Какъв смисъл има? Като дойде дяволът да ти върже краката, да можеш с ума си да се развържеш. Някой пита кое е моралното. В Англия един апаш завеждат го на третия етаж, затварят го в една стая и стражарят оставя една свещ. Завързали му ръцете с въже и краката завързали с въже. Той помислил, помислил и му дошла една светла мисъл. Дигнал краката си и поставил въжето на свещта. Изгоряло въжето. Турил ръцете, и въжето на ръцете изгоряло. Освободил краката и ръцете си. Взема чаршафа, раздира го на парчета, направил го на въже и изчезнал през прозореца на третия етаж. Казват: „Морално ли е?" Морално е. Стражарят го връзва, той се развързва. Турил му свещ и казва: „Ако си умен човек, развържи се."

Всички вие имате такива задачи дадени. На всекиго Бог му оставил по една свещ. Вие седите и викате този лекар, онзи лекар, по някой път обичате да ви баят. Някой го боли глава, че му баят. Нямам нищо против ба-

янето, но знаеш какво казал един български момък. Една баба казва: „Ела, баба, да ти бая – да не те яде мечка.“ Той ѝ казва: „Бай ми, бабо, мечка да ме не среща.“ На идеалното в света трябва да се разбират неговите закони. Трябва да се създадат най-красивите форми в нашия ум. Трябва да се създадат най-реалните желания вътре и после – най-устойчивите постъпки. Един човек се различава в своите мисли, в своите чувства и в своите постъпки. Да кажем, никога да не изменяш. Често някой човек, като направи някоя погрешка, не иска да я изправи, но гледа да я заличи. Изправи я. Не да я заличаваш, но да изправиш погрешките, е най-хубавото. То е като художник, който рисува и направи погрешка, той веднага коригира. Онзи шивач направи погрешка, веднага разбира, и пак го прекарва на машината.

Хората в света и религиозните хора често са болни. Казват, че вярват, пък са болни. Дойдат и им казвам: „Повярвай, ще оздравееш.“ Казва: „Вярвам.“ „Ако ти вярваш, според мен ти ще бъдеш здрав. Щом не оздравяваш, вярата ти е слаба.“ Казва: „Помогни ми, аз ще повярвам.“ Тогава вие ще се намерите в положението на един сприхав лекар. Иде един да го лекува. Той бил неразположен, разсърдили го и казва на болния: „Иди си, не съм разположен.“ „Моля ти се, кракът ми има нещо.“ Казва: „Иди си сега, не съм разположен нещо.“ Лекарят взел, че го наложил. Излиза навън. Като го бил лекарят, оздравял. Казва: „Благословена ръка, би ме, но оздравях – казва – и боят му лекува. Магнетизъм има, като ме би, оздравях. Верно е.“ Всички майки, които са били децата си, тези деца са станали здрави. Всички бащи, които са били синовете си, хора са станали, здрави са станали. Всички, които не са бити, обикновени са останали.

Сега слушам хората наоколо – не искат да бъдат бити. Ако хлябът не го мачкаш, хляб става ли. Ако този хляб не го туриш във фурната, хляб става ли. Онова зър-

но, ако не го туриш в земята да го помъчиш, може ли да расте. Ще кажете: „Нещо хубаво кажете.“ Вие искате животът да бъде като един човек хубаво облечен, като рокля – да я туриш, или като една гугла – да я наденеш и да я снемеш. Не зная, мъже и жени се обличат по два начина. Някои съблича дрехите си нагоре, за да му вървяло; други – за да му върви, съблича дрехите си надолу. Хубаво. Има неща, които може да съблечеш нагоре. Ризата може да съблечеш нагоре, но как ще съблечеш гащите си. Ние по някой път мислим, че сме големи философи. Трябва да се разсъждава върху ония закони, които природата е създала. Тя е мислила милиони години и създала нещо. Ние мислим да изменим нейния ред и да вложим онова, което ние мислим. Нашата мисъл не е обоснована на някакъв опит. На всичките ония възможности, които Бог е вложил вътре в човека, човек трабва да се подчини доброволно. Като страдаш, да ти е приятно, че страдаш. Като те боли кракът, да ти е приятно. Като страдаш, да ти е приятно, не да не чувстваш болката, но да чувстваш малко.

Сега по някой път има хора, които имат воля, имат и търпение. Разправяше ми един лекар. Казва: „Мене ме учуди.“ Дойде един войник, който имал нещо да се оперира ръката му. Лекарят искал да намаже ръката му, да я анестезира, но войникът казал: „Не.“ Протяга ръката си и докато лекарят вършел операцията, – лекарят го наблюдавал – и не мръднало лицето му, нито един мускул не потрепнал на лицето. Седи спокоен човекът. Казва: „Свърши ли?“ Мисля, че този лекар разправя право. Има религиозни хора, като дойде страданието, свиват лицето, сълзи текат, плачене, кряскане. Той ли бил най-големият грешник? Не. Но те опитват каква воля имаш, можеш ли да носиш тия малките страдания. То е една привилегия да страдаш. Че целият свят, и нашият живот, седи на една почва от страдания, ние живеем на страда-

ния. Хиляди и милиони същества жертват живота си, и ние живеем върху тия жертви. При това от всичките тия страдания ние придобиваме най-големите блага. Ние самите не искаме да вземем участие в тия страдания, които съществуват в природата. Следователно хубавите мисли, хубавите желания и постъпки на човека са плодове, понеже човек в духовния свят е плодородно дърво. Човешките мисли, човешките желания и човешките постъпки са плодове, които напредналите същества по някой път идат да опитват. Когато някое същество опитва този плод, тогава обръща внимание на тебе и плаща нещо за хубавите плодове, които имаш. Казва: „От мислите си, от постъпките си ще се въздигнеш в живота." Единственият процес, по който човек може да се въздигне, то е мисълта му.

Онзи, който ни връзва, кой е? Бог ни връзва чрез своята мъдрост. Мъдростта е, която връзва хората. Любовта е, която дава сила за развързване. Истината ще те развърже. Щом искаш да го вържеш, ти ще го вържеш с мъдростта. Ако искаш да дадеш един подтик, искаш ти на земята той да живее, ще му дадеш този подтик чрез любовта. Можеш да го направиш свободен. Това ще извършиш чрез истината. Тогава, ако истината, която е в тебе, не може да те направи свободен, ти не разбираш законите на истината. Ако знанието, което е в тебе не може да те върже, туй знание не е съществено. Че когато един се качва на аероплан, той е ограничен, но той разбира законите на онзи аероплан – той не може да ходи както на земята. Качи се на аероплана, разбира законите, качва се, слиза. Щом слезе на земята, той трябва да знае как да излезе из своята каюта.

Ние, съвременните хора, сме влезли в това тяло, от което ние не може да излезем навън. Вечерно време дойдат, вас ви пущат да идете – вашите пазители, които ви пущат от затвора и после пак ви вкарат – вие се събуж-

дате. Щом ви вкарат в затвора, вие се събуждате. Щом искат да починете, вечерно време легнете, вас ви развързват, и сутринта пак ви връзват. Всеки ден вие сте вързани и развързани. Но това връзване е един процес, дето човек трябва да добие онази вътрешна самоувереност, вътрешно съзнание. Знаеш колко струва една опитност. Да кажем, може да се направи един опит. Ти имаш ужасна болка в крака, в коляното. Ако ти можеш да концентрираш ума си така, и веднага тази болка ще изчезне. Може пак да дойде, пак се концентрирай, пак изчезне. Пак изгубиш равновесие, болката пак иде. Болката иде и изчезва, докато твоят ум вземе надмощие, мобилизираш се, разбираш законите. Ще кажеш на болката: „Ти трябва да ме слушаш сега." Щом станем по-силни от болката, болката престава да ни мъчи. Щом станем по-слаби от болката, болката ни мъчи. Щом една болест те мъчи, ти си слаб. Щом болката те напуща, ти си силен. Щом си невежа, невежеството е по-силно от тебе. Щом невежеството те напуша, ти си по-силен от невежеството. Сега това засяга нашите лични чувства. Невежите хора сега минават за учени хора.

Казвам, в съвременния семеен живот една жена, която не може да освободи другаря си, тя не е негова другарка. Тя иска да знае другарка ли му е. Казва: „Коя е тази, която Господ определил заради мене?" Онази, която може да те развърже, е заради тебе. Пита ме някой: „Кой ще завърже момата?" Това аз не съм го казвал. Сега на вас го казвам за пръв път. Всеки момък, който те върже, той е избраник заради тебе. Момъкът ще завърже момата. Тя има силен ум, щом развързва. Той завързва, тя развързва. Един в ума работи, друг в сърцето работи. Ако един момък не знае как да върже момата, той не е неин избраник. Ако една мома не може да те развърже, тя не е избраница. Дали ще го вярвате? „Близо до ума е" – казват турците. Какво е връзването? Ще

каже: „Как да ме върже той?“ Хубаво. Гони ви някой. Вие дойдете до реката, не знаете как да минете. Един момък ви туря в лодката, ограничи ви, прекара ви на другия бряг. Като излезете, вие му благодарите, плащате му за това. Вие се развързвате.

Казвам, любовта, която връзва хората, е намясто и любовта, която развързва хората, е пак намясто. Или казано другояче: любовта е, която връзва и развързва хората, защото всичките неща стават от любов. Всичките лъжи в света са съградени от любов. Дойде той – обещава, че няма да я върже. „Ти – казва – при мене ще бъдеш като царица. Копринени рокли ще имаш, с автомобили ще се возиш.“ Но той не говори истината. Той лъже. Тя ще бъде вързана. Тя, като зачене едно дете, носи един голям товар. Сега аз говоря на факти. Че ако каже: „Ти при мене царица ще бъдеш“, – аз ето какво разбирам връзването. Вие пак ще ме разберете криво. Жена, която не може да накара един мъж да работи, то значи развързване. Като го развърже, да го научи да работи. То е развързване. Майката, след като развързала това дете, го праща в училище, развързала го. Но знание трябва.

Въплотяването на земята е връзване. Всеки човек, който се е въплотил в тялото, вътрешно постепенно трябва да се развързва чрез процеса на човешката мисъл, чрез процеса на човешките чувства и чрез процеса на човешките постъпки. Има нещо в нас божествено – духът, който постоянно ни развързва. Като влезем в новата култура, ще бъде култура на развързване, за да се научим как да работим. Сега ние разбираме връзването просто. То е само като един символ на онова истинското развързване. Не можеш да вържеш един силен човек. Силен човек е само онзи, който разбира законите на любовта. Човек не може да бъде силен, който не е изучил законите на любовта. Човек не може да приложи тази сила, която любовта му дава, ако той не разбира законите на

човешката мисъл, на божествената мъдрост. Човек не може да постигне онова, което той иска, ако не разбира законите на истината.

Аз говоря за онези от вас, които искате да влезете в божествения свят и да работите съзнателно. Аз съм привеждал следния пример. Пак ще ви го приведа. Влюбват се трима души в една княгиня. Тя била много умна. Туй е из модерния живот, когато велосипедите били измислени. Тя им казва: „Ще вземете по един хубав велосипед. Направете една стена и онзи, който се засили и може да мине стената, той ще бъде моят избраник." Дошли тримата със своите велосипеди. Качва се първият, засилил се и като наближил стената, започнал да мисли: „Защо ще умирам за една княгиня. Ще се блъсна в стената, ще си прасна главата." Дошъл до стената, спира се и се отказал от състезанието. Вторият се засилил. Като дошъл и той до стената, и той се отказал. Третият казва: „Да става каквото ще." И той се засилил и се блъснал в стената, която била направена от книга, и я пробил. Първите казват: „Брей, излъга ни тя. И ние можем да пробием книжната стена."

Казвам, всичките ви мъчнотии, които вие изпитвате, това са книжни стени, при които вие се спирате. Кой ще си жертва живота? В какво ще покажеш любовта? Ако нямаш доверие в един човек, каква е тази любов. Забележете едно нещо. Онзи, който ви обича, той няма да поиска от вас много работи. Любовта започва с най-малките опити. Той ще ви поиска, най-първо, един лев назаем. То тъй ще се случи, че вие имате само един лев, който и на тебе ти трябва. Бръкнеш в джоба, видиш само един лев и казваш: „Нямам." Ти лъжеш. Не си издържал изпита. Извади лева, дай го. Ти ли си го употребил, или той, е все едно. Онзи, който употреби лева, намясто отишъл. Той няма да поиска от тебе да се жертваш. Той ще дойде до жертвата. Ще мине човек през жертвата. Вие

искате да влезете в Царството Божие без жертва. В Царството Божие не можете да влезете, докато не ви разпънат като Христа на кръст. Много лесно мислят някои, че могат да влязат. Ще те разпънат тебе на четири гвоздея – два на краката и два на ръцете. Ще викаш: „Ели, ели, Лама Савахтани. Боже мой, Боже мой, защо си ме оставил." Ще те турят в гроба, след това ще станеш кандидат за небето. Христос, след като възкръсна, казва: „Още не съм възлязъл на небето." Някои проповядват, понеже Христос пострадал, заради неговия хатър ще влязат в Царството Божие. Такива работи няма. Казват: „Ние носим кръста." Не. Смешно е да носиш такъв кръст малък на врата. Ще носиш голям кръст, че като дойдеш донякъде, да го хвърлиш. Един такъв малък кръст туриш на врата. Не, не – голям кръст, да се покажеш, че си юнак.

Да носиш кръста, това е законът, да се справиш с всичките мъчнотии, които животът създава по една вътрешна необходимост. Казва: „Защо е туй страдание?" Няма друг изходен път. По една вътрешна необходимост се явяват страданията. Ние не знаем защо са, но са необходими. Страданията в живота ще се превърнат във велико благо за в бъдеще. Няма страдание в света, което ще остане, което да не се превърне в благо за бъдеще. Всички ще се превърнат – и най-лошите страдания, всичките ще се превърнат в нещо хубаво. Няма изключение. Затова един ден всичките противоречия, които сега съществуват, ще изчезнат.

Та ще ви приведа един пример от един окултист. Той представя един разказ. Дошло един ден, че и дяволът се обезсърчил. Казва: „Научих всичките хора, дадох им знание – и най-после и мене не ме слушат. Вземаха всичко от ръцете ми." Обезсърчил се и отишъл на една голяма канара и седнал там, навел глава. Казва: „Дай си знанието, после ходи да те управляват." Вижда по едно време – Христос иде към него, приближава се. Казва му: „Мно-

го късно идеш. Едно време, преди две хиляди години, имаше какво да ти дам. Сега и мене не ме слушат. Късно идеш.“ Мисли, че Христос иде при него да иска нещо. Христос казва: „Аз ида сега да ви помагам.“ Забелязал, че две змии имало забити на неговите гърди. Положил ръката си Христос и отнел змиите, и му казва: „Ти си много умен. Ще те поставя като добър учител да възпитаваш хората. Понеже голяма опитност имаш, да ги възпиташ за бъдеще.“ Тръгнал дяволът с Христа. Сега дяволът иде в света и той да помага, да учи хората. Това, което ще примири всичките противоречия, туй трябва да залегне във вашия ум.

Единственият, който царува, това е Бог. Единственият, който обича, това е Бог. Единственият, който раздава знания, това е Бог. Единственият, който носи истината, това е Бог. Тогава, като го познаваме, ще имаме вече отношения един към друг. Сега Господ иска нас да ни изпитат доколко можем да приложим неговата любов. Той не иска да приложим туй, което не е по силите ни. Дал на едного пет таланта – да работи с петте. На друг дал два, на друг – един. Интересно е, че онзи, който имал пет таланта, спечелил още пет. Който имал два таланта, спечелил още два. Онзи, който имал един, отишъл, че го заровил. Сега мнозина казват: „Какво аз мога да направя?“ Един талант имаш, спечели още един, да станат два. Втори път двата таланта ще станат на четири, третия път – на осем и т.н. Ще се увеличават талантите.

Аз ви считам като млади моми, които чакат своите избраници да дойдат. Аз ви виждам като млади моми на деветнайсет години – чакате отнякъде, от някой прозорец да го видите да се зададе той. Всичките човешки души, това са девици. Някои от вас сте облечени с мъжки костюми, други – с женски. Много жени сега турят гащи – стават ли мъже? Тури мъжки гащи, остриже косата, но тя е жена. Мъжът и рокля да тури, и косата да

пусне, мъж е. Не може да се измени човешкото естество в дадения случай.

Казвам, трябва да имаме една ясна представа за онова, което жената носи в света. Жената носи онзи велик магнетизъм, поле за работа създава. Ако в света няма жени, няма да има поле за работа, няма да се сее. Ако мъже няма, поле ще има, само че няма да има какво да се сее. Само с жени светът ще бъде една песъчлива пустиня. Само с мъже светът ще бъде пълен с хамбари със семе, но няма да има къде да се сее. Като се свържат мъже с жени – туй магнетическо поле и туй електричество в мъжа, тогава се дава онзи велик подтик в живота. То е едновременно тялото, полето, в което сега се сее човешката мисъл и човешките чувства. Казва Писанието, че има една борба мужду духа и плътта. Плътта е онова неразбраното в нас. Ние постоянно се възмущаваме от живота защо е такъв. Възмущението произтича от неразбиране законите на живота. Каква е тази любов, когато някой ще ми мърмори: мър-мър, това няма, онова няма. Какво по-хубаво може да се даде на човека от един светъл ум, който е свързан със светлината. Какво по-хубаво на човека може да му се даде от топлината, която носи живот в себе си и дава най-хубавото разположение. Какво по-хубаво може да се даде на човека? Земята мяза на един отличен параход, който пътува през пространството с хиляди години. Вие се разхождате на нея, и сте недоволни. Вие правите най-хубавата екскурзия, която някой прави в света, при това сте недоволни. Искате да идете до Париж, до Берлин или Лондон. Сега в Лондон не може да идете. Ако идете в Лондон, пада огън и жупел някой път.

„Каквото вържете на земята, ще бъде вързано и на небето. И каквото развържете на земята, ще бъде развързано и на небето.“ Каквото развържете с мъдрост, ще се развърже. И каквото приложите с истината, ще бъде при-

ложено. Та казвам, приложете сега в себе си светлината във вашия ум. Всички от вас, които имате спорове с когото и да е – с бащи, с майки, с братя, със сестри – решете този въпрос. Развържете се. Вие имате неверие. Някои от вас казват: „Има ли Господ, или не?“ Седи един учен човек и друг, който не е учен, но умен човек. Ученият доказва дали има Господ, или не. Онзи неученият хваща го за гушата, натиска го и казва: „Ако кажеш, че няма Господ, ще те удуша; ако кажеш, че има, ще те освободя.“ Онзи казва: „Има, има, има Господ.“ Като те хване тебе смъртта, ще видиш има ли Господ. Ако има Господ, има. Ако няма Господ, няма. Питат: „Има ли Господ, или не?“ Чудна работа. За единственото реално нещо в света може да се твърди и да се отрича. Философията е това, че само това, което се твърди и се отрича, то е реално. Туй, което не се отрича и което не се твърди, то не е реално. Туй, за което не може да мислиш, то е нереално. Туй, за което може да мислиш каквото и да е, и туй, за което може да твърдиш или да отричаш, то е реално. Че ти не може да хвърчиш, но може да хвъркаш, ако си умен. Че как хората хвъркат с аероплани. Едно време не можеха, а сега по 400, 500, 600 километра в час пътуват.

После имате някаква болка, имате ревматизъм. Обикнете болката. Левият крак – на палеца, ви боли. Обикнете палеца. Тъй го обикнете – като същество. Веднага болката ще престане. Туй място, което не обичате, то ви боли. На необичаните места по тялото, там се явяват болестите. Боли те коремът – не обичаш корема. Заболят те гърдите – не ги обичаш. Заболи те пръстът – не обичаш пръста. Болките се чувстват в необичаните удове на тялото. Щом обичаш тялото, щом обичаш ума, сърцето, всичко, което човек има, като обичаш, болките ще престанат.

Дали вие вярвате това, или не, мене не ме интересува. Някои от вас, които искат, направете един опит, но не разправяйте никому. Само на мене ще дойдете да ми ка-

жете онова, което казвам, дали е верно. Няма да ми казвате как сте направили, но само ще ми кажете: „Верно е.“ Ако вие не вярвате, след като направите 9 пъти опити, ще видите – щом обикнете вашия крак, той ще оздравее, този крак ще бъде добре тогава. Казвам ви, обикнете, за да имате собственост. Някой казва: „Не искам собственост.“ Тялото е наша собственост, главата, сърцето, умът са наша собственост. Вие ще бъдете верни и истинни. Туй е ваше. Аз като ви дойда на гости, вие да ме приемете от любов. Не да дойда да ви обичам, но и вие ще обичате. Да намеря, че вие обичате тялото си. Вашето тяло да ми се похвали, че е обичано. Аз туй не съм го казвал, сега за пръв път го казвам. Болките показват безлюбие. Тъй седи законът. Всеки се оплаква, че страда. Да ви лекуват други, е опасна работа. „Той – казва – ме излекува.“ Христос, когато дойде да лекува хората, за греховете им стана жертва, за да не стане собственик. Той трябваше да пожертва всичко по един вътрешен процес. Ние трябва да приложим любовта вътре. Тогава всичко онова, което правим, ще бъдем свободни да развързваме.

Аз ви показах пътя, как можете да се развържете. Вържете сърцето си. Развържете ума си. И волята ви да бъде свободна.

Любовта в света иде чрез светлината. Не може да приемеш любовта без светлината. Любовта в света иде чрез топлината. Без топлина любовта не може да се прояви. Любовта в тялото влиза чрез силата. Без сила любовта не може да се прояви. Три неща има: Светлина, Топлина и Сила.

„Добрата молитва“

Двадесет и пета неделна беседа
6 април 1941 г., неделя, 10 часа
София – Изгрев

НОВОТО ОТКРОВЕНИЕ

„Отче наш“
„Иде, иде“

Ще прочета само тринайсети стих от дванайсетата глава от евангелието на Йоана: „Взеха вейки финикови и излязоха да го посрещнат и викаха: „Осанна, благословен, който иде в името Господне.“

„Духът Божи“

Идат светлите дни, дето хората се възпоменават. От две хиляди години християните правят все възпоменания как е дошъл Христос, как е влязъл в Йерусалим. Ние мязаме на онзи, когато дойде някой гостенин. Казват: „Откъде идеш?“ Казва „Ида от Варна.“ „Ами кога ще си ходиш?“ Виждам, някои хора са много прецизни, много чисто се поддържат. Обличат се хубаво. Гледат кал да нямат. Да няма нищо на очите. Вчесват се хубаво. Косите са огладени, отвън – всичко изрядно, но като погледнете отвътре – тази изрядност я няма.

Казвам, ние живеем в един свят, дето има много работи да ни радват. Историята на земята е пълна само с преврати – такива, каквито светът никога не е виждал. Преди години, когато дърветата се радваха на хубави климатически условия, стана такава промяна, че цялото растително царство го събориха. Затрупаха го и се образуваха сегашните въглища, почерняха. А ние се радваме, че имаме гориво. Горим, но тия въглища, тия дървета, сега като ги пуснем, внесоха туй размирие. Сегашното

размирие се дължи на освобождението на тия немирните същества, които тогава ги затвориха под земята. Ние ги освобождаваме сега. Търсим неприятеля някъде. Казваме: „Кой е причината?“ Търсим да хванем някой човек. Казваме: „Той е причината. Открадна.“ Той не е откраднал. Дилафът, който е турил въглена някъде, той е виноват. Конят, който пренасял крадените пари, не е виноват, даже не му трябват тия пари.

Искате да знаете кой е причината. Търсите дявола някой път. Дяволът е облечен с модни дрехи. Той е най-изящно облечен днес. Като го срещнете, по-изящно облечен от него няма. Облечен добре, като консул е отвън. Обходата му такава – като на дипломат. Втори няма като него. Много любовен е. Че му турят опашка. Никаква опашка няма. Отличен ум има. Познава много добре историята на хората, слабостите им, кавалер е на жените. Като говори, като срещне една дама, поклони се и ѝ казва: „Моите почитания към тебе. Ти си спасение заради мене. Тебе като те видях, сърцето ми заби.“ Разбива се неговото сърце – като види една жена, става му радостно на сърцето. Изгонен от небето, иде една жена, ухилва се насреща му, стане му драго на сърцето. Искате да знаете причината. В човека всичко произхожда от много малки пожелания. Всичко в света е произлязло, всички нещастия в света произтичат от едно малко пожелание. Ти искаш да имаш един револвер, да се пазиш.

Тогава ще ви приведа един пример, който се случил във Варненско, село Николаевка, старото Хадърча. Синът на свещеника – един момък от най-красивите момци навремето – всичките моми са го обичали. На хорото като иде, всички ще се хванат до него. В тия времена попският син е бил нещо и всяка мома искала да се ожени за попския син. Мисли, че така дълго може да прави. Той взел един пищов, турил един куршум вътре, турил и съчми. Взел пищова със себе си и излязъл. След

това турил по-ситни съчми. После казва: „Не трябва, съчми само ще туря." Отива на хорото да играе. Скарва се с друг момък за една мома и сплашва момъка, изважда пищова и стреля. Той не хваща, духва в цевта, пищовът гръмнал в устата му. Очите изпъкват, лицето се обезобразява и красивият момък замязал на най-голямото страшилище. „Синко, синко, такъв красив момък те отхранихме." Майката и бащата четирийсет дена са го налагали и спада отокът. Красотата пак се връща, но барутът, като ударил, счупил му половината зъб. „Какви хубави зъби имаше. Счупи тоя твой пищов." Четири-пет години той седи на тайно. Един ден баща му го вика да му помага, когато преглеждал кошерите с пчелите. Ужилва го една пчела тъкмо на това място, където имал белег. Подува се джуната. Той казва: „Тук дойдох, и друго нещастие ме сполетя." Надутината изчезва и остава само счупеният зъб. От какво произтича туй нещастие? От желанието с пищова да сплаши хората. Искал да се покаже пред момите, че той е попски син, герой. Ако му се противи някой, може да му тегли куршума.

Всички искате да бъдете силни и щастливи, но туй щастие го искате изключително за себе си. Погрешно е това искане. В света ни най-малко не трябва да искаме да бъдем щастливи. Всеки, който иска да бъде щастлив, ще намери своето нещастие. Няма основание, понеже ние излизаме из Бога. Бог е едно благо. Излизаме из Бога и няма какво да търсим щастието. Щастието седи да изпълним Волята Божия. Да направим това, за което Господ ни е пратил на земята. Той ни е изпратил на земята за съвсем друго, не за това, което ние искаме. Туй са наши прадеди. Христос едно време, както е ходил, ние не го знаем. И той замина. Пророците дойдоха, и те заминаха. Къде отидоха? Очакват сега Христос да дойде на земята, но как ще дойде. Христос никога не е напущал земята. Че дошъл на земята, станал видим за съзнанието

на хората. Именно във вас, когато имате красиви мисли, хубави чувства, много добри постъпки, то е Христос вътре във вас, то е божественият дух. Просветне нещо в ума ви, зароди се хубава идея, някое хубаво чувство, зароди се благородно чувство – то е Христос вътре. Сегашните християни чакат сега Христос да дойде, да спаси света.

Тази война става, за да се избави един народ. Хиляди войни са ставали на земята за избавление на човечеството. Ако четете Библията, Стария завет, евреите са се били, били, и досега не са свободни евреите. Не зная дали има по-войнствен народ от евреите. Войни, войни, цялата история – от единия край до другия край – все войни. Хубаво е, но кои още не са свободни? То са евреите. Че трябва да воюваме, но във воюването справедливост трябва да има. Като воюваш, ти искаш благата, които искаш, за себе си, искаш ги и за другите. Ти искаш всички хора да живеят добре. Цитират стиха, че всички живеем и се движим в Бога, че всички от Бога сме излезли, че всичко Бог е направил. Ако Бог е направил всичко, тогава ние как трябва да постъпваме с онова, което Бог е направил? Сега сме въоръжени, сега се бият хората по един начин. Иде още една по-страшна война, която с по-малко жертви ще става. Сега германците водят една война и запазват живота на войниците, като ги турят в танкове – хубаво бронирани със стомана, че не може да ги пробие снаряд. Много малко жертви дават. Иде още една война. Онези са в бъдеще, които идат, които трябва да завладеят света. Те ще приспиват онези, които искат да воюват. Ще си махнат ръката, ще ги приспят, ще идат да им вземат оръжието, танковете, ще ги нахранят и ще ги пратят да си идат да живеят в мир. Ще кажат: „Живейте в мир с нас, понеже с нас не се воюва. Ако не искате в мир да живеете, ще заспите."

Сега всички мъже и жени обичате да воювате постарому. Всяка жена търси револвер. Вечерно време, аз

съм забелязал, по София току пипат за револвера. Вървя, тропам, той се пипне. Като ме види – не съм опасен, и току сложи ръката си надолу, пипне револвера. Казва: „Да знаеш.“ Казвам: „Хубаво, че си храбър.“ Не е лошо човек да воюва. Ти като изкажеш – първото оръжие, дето човек се е научил, това е гърмежът – устата е една пушка. Казвам, с устата знаете колко пакост правим ние. Имаме едно оръжие, което трябва да е под контрола на човешката воля. Не че човек не трябва да говори. Сега някои считат, че трябва да бъдем миролюбиви. Миролюбивите хора трябва да бъдат най-силните, най-добрите хора и най-умните. Аз изключвам миролюбивият човек да бъде слаб. Той трябва да бъде най-силен, да може с една ръка да дига 250 килограма. Той трябва да има толкова сила, че като дигне, че той да се търколи на земята. Онзи като изважда кобура, той да дигне и да падне.

Сега казвате: „Господ да ни пази.“ За да ни пази Господ, ние трябва да имаме една разумност. За да ни пази Господ, трябва да имаме снаряжение. Кое е доброто снаряжение? Без добро няма снаряжение. Всеки човек без добро ще го бият, той ще изгуби живота. Доброто са това снаряди, те са най-силните снаряди. Един снаряд на доброто петстотин хиляди хора сваля на земята. Като ги обърне, не ги обвива, овъргаля ги – всичките обърнати хоризонтално. Всичките бягат само от един снаряд на доброто. Сега вие се плашите от дявола. Защо не му пратите един снаряд? Сега разправят един анекдот. Гърците устроили една засада на германците в един тесен проход. Те усещат, че ще дадат много жертви. Не знаят къде са оръжията им. Отиват тия германци и завеждат 50–60 магарета. Турят по една лампичка на опашката отзад и една отпред, намазват с едно вещество и подкарали магаретата през прохода. Гърците започват да стрелят по магаретата. Така те откриват къде са картечните

гнезда на гърците. Доколко е верно това, не зная. Един анекдот.

Трябва известна досетливост, когато се намериш в трудно положение. Ние в света имаме един неприятел силен, умен, не си поплюва. Картечници има, какво не. Трябва да измислим ние нещо против него. Ние искаме сега в света да се бием. Казвате: „Господ да направи." Че ние сме войници. Във войната не всеки човек воюва с танкове, жертва се. Човек не е готов на жертва – какво ще свърши? Ние искаме с пет пари да направим боя. Като кажат на някои хора за страданията, никой не иска да страда, всеки иска да бъде щастлив. Той никога не може да бъде. Ако това можеше да бъде, то в началото, в края щеше човек да бъде. Там дойде страданието. Страданието не дойде в един лош свят, но в рая влезе неприятелят и излъга първите хора. Той ги подкупи. Слугите на Адама, които бяха в рая, в градината на тях им казва: „Кажете на вашия почитаем господар, че ние идем и му носим едно голямо откровение от Бога. Той ни изпрати." Така го излъгаха. Те казваха: „Щом сте от Бога, ще послушаме." Не казаха: „Дайте си книжката да видим." Те повярваха лековерно, пуснаха ги. И той намери неговата благообразна другарка, показа ѝ всичкото изкуство. Сега да оставим това. Погрешката, която Ева направи, доднес е в сърцето на всичките жени. Погрешката, която Адам направи, е в сърцето на всичките мъже. Хубавата страна на Адам ето къде седи. Аз считам – Адам съзнателно искаше да излезе из рая. Где е неговото благородство? Като съгреши неговата другарка, той знаеше, че нея ще изпъдят. Адам имал друга една жена. Това е един анекдот. Наричат я Лилита. Много я обичал. Тази Ева много я обикнала, понеже Господ я направил. Другата не знаете от какво е направил, няма да ви разправям. Тази я направил от неговото ребро. Че толкова я обикнал, че тя като направила погрешката, той казва: „В рая да остана

без нея не става. Ще ида с нея, да става каквото ще. Понеже тя направила погрешка, и аз ще направя същата погрешка. Нека идем отвън, нека научим урока си, ще се учим да слугуваме на Господа.“ Той се пожертва. И мантията си пожертвал. Оголял. И никога не каза на Ева защо те оголяха. Казва: „Такава е Волята Божия.“ Показал, че може да се жертва.

Питам, днес как рисуват Христа. Когато възкръснал Христос, как го рисуват? С дрехи или без дрехи? Един факт: гол, облечен с Божията мантия. И ние се срамуваме от онова божественото в нас, защото ние сме изгубили туй хубавото чувство. Ние се срамуваме за нищо и никакво. Кога се срамува човек? Когато хванат някой човек в престъпление, че е крал пари. Като го видят, той се срамува. Не е срамът в парите, тези пари не са лоши, но той се срамува от постъпките си, че тия пари не трябваше по тоя начин да ги вземе. Можеше с любов да ги вземе. И дето да иде да краде, можеше със сладка дума едно хубаво дело да направи, и този човек можеше да иде и да му даде тия пари. Той, без да пита, взема парите и се срамува от постъпката, която е направил. Срамува се от нашето тяло. Казва: „Има нещо хубаво.“ Засега ние обръщаме повече внимание на дрехите си, отколкото на тялото. Някой път обръщаме внимание на яденето, че е всичко в яденето. Някой път на дишането обръщаме внимание. Не е само то. Много въпроси има. Човек трябва да мисли за себе си като едно проявление на Бога. Трябва да зачитате тялото, което Бог ви е дал. Аз не говоря за едно болно тяло, но да имаш едно здраво тяло, един здрав мозък, едни здрави гърди. Туй, което Бог ти е дал, да мислиш заради него, да го пазиш да го зениш. Да цениш тялото си и туй тяло да го научиш да служи на Бога. Може ли един цигулар да накара ръката да служи на музиката, или на цигулката или на пианото? Не може ли човек да накара езика си да служи на хубавата реч?

Не може ли човек да накара очите си да служат на най-хубавото изкуство, на рисуването? Не може ли човек да направи краката си служители на доброто? Може.

Казвам, докато научим цялото си тяло по един божествен, вътрешен божествен начин от само себе си тялото да прави добро. Аз съм гледал един път – един пианист – тези, които се учат на пиано, най-първо, ще ти гръмне главата. Та ми разправяха един анекдот. В Русия се случило. Един студент, който учил, мисля, по медицина, имал да дава тежък изпит. Случило се, че една госпожица тамън седнала на пианото да свири, той не може да учи, не може да си издържи изпита. Пита един свой приятел какво да прави. Казва: „Ще пропадна." Казва: „Лесна работа. Ние ще накараме тия руси да се откажат от тоя договор." Намират един български гайдарджия. Иде хазаинът и казва: „Ние не можем да слушаме вашата гайда. Търсете си квартира." Този студент това търси – да излезе, да се освободи от пианото. Връщат му наема. Гайдарджията спасява положението.

Та казвам, ние имаме едно положение на благоприятност в света. Гайдата и пианото – те са два начина. Госпожицата иска да се учи и не съвпада с онзи, който иска да учи медицина. Не може да търпят двамата. Гайдарджията иде да спаси студента по медицина. Ако не дойде гайдарджията, той ще пропадне. Сега някои ще се спрат да философстват имали ли са право тия български студенти да изнудват по тоя начин, да викат гайдарджията. Питам, на един българин му дали едно великденско яйце, да го носи. Той гледа, гледа яйцето, че го изял. Среща друг и му казва: „На тебе ако ти дадат великденско яйце, какво ще го правиш?" „Ще го изям." Казва: „И аз така направих." Който има едно великденско яйце, кой има право да го яде? Ние си даваме правото. Ние никога няма да искаме позволение от кокошката. Боядисваме ги и ги даваме комуто искаме. Сега не е един

божествен закон, че кой ще яде. Който изяде – Христос възкресе. Нищо повече. Който и да е. Туй яйце ще туриш, не го питай за яйцата. Казваш: „Ще ми изяде яйцата." Ще казваш: „Аз се радвам, че ми изяде яйцето." Той или аз – все едно. Ако един човек влезе във вашата стая и диша от вашия въздух, направил ли е той някакво престъпление? Ще отворите прозорците, ще влезе въздух отвън, ще стане обмяна. Никога не съжалявайте, че вашите гости влезли във вашата стая, дишали вашия въздух, че трябва да ви платят – то е неразбиране на този закон. Щом дойдем до света на божествения порядък, ние трябва да се радваме за онова, което е станало.

Имаме един характер в Христа. Геройство е. Ако става въпрос за геройство, аз бих турил Христа за един голям герой. Той не се качи на кон, но се качи на едно магаре. Защо? Магарето проповядва. Магарето, дето влезе, веднага ще си каже думата. Ако имаш едно магаре, то е много признателно. Щом му носиш нещо за ядене, разреве се насреща ви, благодари. Щом заминеш, пак реве. Че реве, че реве, но то е от признателност. Та има и умни магарета. Имаме ние един приятел в Търново, беше майстор. Имаше магаре, което се молеше. Един ден дойде, разправя ми и казва: „Моли се магарето." „Как се моли?" „Посреща слънцето." „Че как го посреща?" „Сутрин – казва – щом ще изгрее слънцето, втренчва се така и гледа. Като изгрее слънцето, наведе двата крака, поседи, после поразтърси се и почва да пасе трева. Всичките магарета не правят това. Кой го е научил това магаре да прави това?" Чудни са хората, когато казват: „Кой го е научил?" Кой научи прелетните птици да пътуват от топлите места в умерените, и пак после да се връщат? Значи има един божествен вътрешен инстинкт, който учи хората. Не мислете, че животните не чувстват. Има животни, които чувстват. Ако ти се намираш в голяма опасност и имаш кон, остави се на коня. Той ще те

изведе на безопасно място. Ако има засада, конят няма да мине оттам, и ще те избави. После има животни, които предчувстват какво има да стане. Тук, в Бургаското пристанище, един гръцки параход потъва. Един каракачанин се качил на същия параход. Иде кучето му и го тегли за дрехата му назад. Теглило го, теглило го и най-после той казва: „Няма да пътувам с този параход. Кучето ми казва, че трябва да изляза от парахода." „Що ще слушаш, кучето си ли ще слушаш?" Казва: „Не, ще го послушам." Единственият човек, който, като послушал кучето, се спасил. Божественото чрез кучето казва: „Да се не качваш на този параход, съдбата му е лоша." Не се качвай на един параход, дето съществува неправда. Параход, в който виждате, че плъховете изскачат из него, бягат от него, ти не се качвай на него. Параход, който е в пристанището и видиш, че плъховете влизат в него, влизайте и вие. Ако влизат плъховете, влез и ти. Но щом плъховете бягат от парахода, да знаеш, че ще потъне. Казват някои – то е инстинкт. То е божественото в света.

В света има един божествен език, който говори какво има да стане. Първото нещо – сегашните хора са поканени всеки да слуша онова божественото, което е заговорило. Във всичките хора говори божественото. Само че някои считат – туй божественото, което говори, не е право, каквото Христос е говорил преди две хиляди години. Тогава как ще разбереш което Христос е говорил. Но преди две хиляди години какво е говорил Христос? Но сега какво ще говори вътре Христос? Словото на този живия Господ в света какво е? То говори вътре. Ако Ева беше попитала Господа, щеше ли да сгреши? Погрешката е там, че тя трябваше да каже: „Аз имам един учител, трябва да го попитам." Тогава не щеше да сбърка. Ако Адам беше попитал, не щеше да сбърка. И двамата направиха такива заключения, каквито не трябваше. Но след толкова хиляди години какви заключения правим, ако погледнем на

религиозния живот на хората. Я виж, най-големите войни, които са ставали, все са били религиозни. За религиозни вярвания кои не са пострадали. Хубаво – кой е прав и кой е крив? Право в света е туй, което е благо за всички. Кривото в света е това, което е за малцина. Това, което е за малцина, то е криво. Туй, което е за всички, е божественото. Ако аз ще мия дясната си ръка пет, шест, десет пъти и оставя другото си тяло немито, мислите ли, че това е разумно. Ако мия, цялото си тяло трябва да мия. Цялото ми тяло трябва да бъде чисто.

Казва: „Благословен е онзи, който иде сега." Благословен е днешният ден със слънцето, което изгрява. Благословени са тия лъчи, които идат от Бога. Благословени са тия мисли на Господа. Благословени са, както преди хиляди години са идвали Божиите благословения. Никога Бог не е преставал да говори. Цялото небе говори. Въздухът говори. Всичко говори. Искаме по някой път да имаме ново откровение. Новото откровение иде с изгрева на слънцето. Когато е тъмно, откровение няма. Щом слънцето изгрее, виждаме откровението, онова, което е създадено. Когато в нас се събуди това съзнание, изгрее божественото слънце, виждаме великите блага, които съществуват в природата и от които сега може да се ползваме ние. Казвам, ето една похвална постъпка. Викат сега германските войници, угощават ги, опознават ги. Хубаво е. Какво ще бъде, ако всичките хора така за Великден се викат на гости, всичките хора, които страдат, те са все войници за благото на този свят.

Та казвам, ние сме призовани да носим Божиите блага. Не денем да излезем и да носим свещта си, тогава няма нужда от нас. Някои казват: „Като дойде Христос." Като дойде Христос, тогава ще мълчим. Като изгрее слънцето, слънцето няма нужда от нашите свещи. Вечерно време, когато е тъмно, облачно, тогава ще излезеш със свещта си, да помогнеш на всички, които са в нужда.

Щом като изгрее слънцето, може да седиш на пътя без свещ. Няма какво да казва: „Аз тебе чакам." Ще го посрещнеш, ще кажеш няколко благи, хубави думи. Ще му кажеш: „Чакам те от толкова време. Мене ми е приятно, че иде един мой приятел." Сега мъчно е човек да говори добре в света без любов. Или другояче казано: мъчно е без един подтик. Човек, за да прави добро, той трябва да бъде много добър, или да има Бога на страната си. Че Бог е на нашата страна. Ако ние положим да станем проводници на Божията Любов, знаете ли какво преобразование би станало в този свят?

Каквито закони да се турят в света, трябва изпълнение. Има само един закон, който изпълнява всичките закони. Той е Законът на Любовта. Без любов никаква държавна работа не може да съществува. Без закона на любовта няма индивидуален живот, семеен, нищо в света не съществува. Съществува един закон, който е изпълнение на всички други закони. Вие седите и казвате: „Как ще прекараме живота си?" Не е въпрос, как ще го прекарате. Искате да ви предскажа. Аз съм голям пророк в това отношение – без погрешка. След 120 години няма да имате тези възгледи, туй положение. На столове няма да седите. Някой от вас ще бъде окачен на някоя слива като плод, някой ще бъде минзухарче, някой ще бъде някоя капка на дъжда, някой ще бъде светъл лъч, ще хвърля светлина по цялата земя. Който не разбира, ще каже: „Ето тия хора, които послушаха. Преди 120 години всички стояха на столове, искаха една тайна, мислеха, че ще бъде пред престола на Бога."

Престолът на Бога, това е любовта. Когато някои говорят, те не знаят. Този престол, който иде, благо е този престол. Благ е само Бог. Някои казват, че Бог имал престол. Любовта е велик престол. Който иде при този престол, заличава прегрешенията. Който иде при този престол, той е блажен, той възкръсва, той оживява, той заб-

равя всички несгоди, той благодари, че е видял този, който седи на престола. Един е този, който седи на този престол. Когато го видим, ще бъдем всички доволни.

Та казвам, благословен е този, който иде да ни покаже де е престолът Божи, който освобождава всички. Всичките народи да се освободят. Когато всичките народи се представят пред този престол, ще почувстват, че са братя. Братя ще бъдат, когато се обикнат. Имаме такъв пример. Сега не искам да ви привеждам лоши примери. Защото, ако приведа един пример, ще обидя жените. Ако приведа друг пример, ще обидя мъжете. Сега има един пример в ума. Една царица се молила да ѝ даде мъжът ѝ право три дена да царува. Царят казва: „Да ѝ видя ума." Дал ѝ власт. Тя го арестувала. Дошла при друг цар, понеже първия го арестувала. Дошъл друг и казва: „Едно време жените искали свобода. При един цар се явили и казват: „Трябва да ни дадеш свобода, както на мъжете, така и на жените." Той казва: „Готов съм." Скрил в една паничка нещо и им казва: „Готов съм. Скрих в една паничка нещо и тази паничка ще я държите затворена и ще ми я донесете след три дена. Туй, което искате, ще ви го дам." Жените взели паничката, носят я. Събират се всичките жени и казват: „Какво ли има в нея? – Казват – но той каза да не я отваряме." Най-после всички гласували да отворят паничката. Една птичка излиза оттам. След три дена връщат празна паничката. Царят казва: „Докато птичката е в паничката, свобода има. Като изскочи птичката из паничката, свобода няма." Ще кажете: „Защо е така?" Много естествено. Като изскочи животът, тази паничка – тялото, какво има? Като е птичката в паничката, ти се движиш, живееш. Щом изскочи птичката из паничката, тялото е мъртво. Казвам, ние сме пуснали всички птичката да избяга. Какво има? Накарайте тази птичка да пее вътре. Нека мисли, да чувства, да прави добро, да шета. Ние, съвременните хора, все желаем да мислим, все желаем да

чувстваме право, ние по някой път все желаем да чувстваме право, ние по някой път все желаем да постъпваме право. Казваме, че не трябва да губим живота си. Мнозина сме слушали да казват: „Не искам да гоня Михаля." Има една българска поговорка.

Сега четох един разказ. Един писател описва брата на един човек, който е крайно алчен, само за богатство мисли. Остарял, взел всичкото богатство, държи го и не може да диша. Той да умре не иска, какво да прави? Тия пари ще му ги вземат. Той не може да се примири как ще му вземат парите, като умре. Ще умре, ще му вземат парите. Парите не са негови.

Казвам, единственото нещо е: „Благословен е онзи, който иде в името Господне." Благословен е всеки, който носи Божията Любов в себе си. Благословен е всеки, който носи Божията Мъдрост в своя ум. Благословен е всеки, който носи Божията Истина в своята душа.

Казвам, Бог иде в света да благослови всичките хора, всичките вярващи, които са вече готови да съставят новото човечество – които носят любовта в сърцето си, които носят мъдростта в ума си, които носят истината в душата си. То е Христос, който иде сега в света.

Ще ви кажа само в едно резюме новото в какво седи. Когато вашият ум свърши онази работа, която му е предадена; когато нашето сърце свърши онази работа, която му е дадена; когато душата ни свърши онази работа, която ни е дадена; когато духът ни, когато ръцете ни, краката ни и всичко в нас свърши онова, което му е дадено, туй е Волята Божия.

Тайна молитва

Двадесет и шеста неделна беседа
13 април 1941 г., неделя, 10 часа
София – Изгрев

ЩЕ ВИ ДАДЕ ЦАРСТВО

„Ще се развеселя“

Ще прочета само един стих от двайсет и втора глава от евангелието на Лука: „Затова аз вам завещавам царство, както Отец ми завеща на мене.“

„Духът Божи“

Живеем в един свят, който има нужда от насърчение. Живеем в един свят, дето има много болни хора. Във вестниците, в книгите, навсякъде се разглеждат все патологически животи. И в религията едни ги пращат в рая, други ги пращат в пъкъла. Кого как срещнеш, все съди: туй криво, онова криво. Че е криво, така е, не е организиран светът. Аз ще погледна на правата страна в света. Какво е да се живее без закон, без човешки закони. Човек сам да е закон на себе си. В своята карма да създаде закон, по който да живее, че и той да е доволен, и окръжаващите да са доволни. Сега имаме закон, по който ние не сме доволни. Като се случи добро на човека, сега казвате: „Добър е Господ.“ Щом се обърнат събитията, тогава вече не мислите така.

Болестта е произлязла от здравето. Най-първо всичките хора са били здрави, после са станали болни. От какво стават хората болни? Ще ви приведа един анекдот. Един богат турчин осиромашал. Отива и се оплаква на турския султан, че осиромашал от ядене и пиене. За да го изпита турският султан дали е верно, казва: „Я ми кажи кое е най-сладкото на кокошката.“ „Трътката.“ Каз-

ва: „Дай му 250 лири.“ Като чул един това, отива при султана, и той се оплаква, че осиромашал от ядене и пиене. Пита го султанът: „Кое е най-сладкото на бивола?“ „Задницата.“ „Ударете му 25 тояги.“

Ние, съвременните хора, мислим, че като остарее човек, няма какво да учи. Че той още не е учил. Той е остарял от невежество. Всичките хора остаряват от невежество – нищо повече. Остаряват от безпокойство. Той се безпокои как ще отгледа децата си, какво ще прави с жена си, с къщата си. Безпокои се и казва: „Остарях.“ Че това не е живот, да остареш от безпокойство.

Сега ще ви говоря за царството. Трябва да има човек царство. Това значи да разбира законите на Божията любов. Целият свят е създаден за човека. Съвременните хора грешат, когато имаме най-хубавите възможности да бъдем най-добрите хора, да бъдем всички щастливи. И всеки един очаква щастието си от другите. Щастието на човека е отвътре. Аз не съм против стомаха. Стомахът е един много добър слуга, само не трябва да го претоварвате да работи по четири часа по три пъти на ден – дванайсет часа, но дайте му три пъти по един час на ден. Повече работа дайте на дихателните си органи. Най-голяма работа дайте на ума. Някои хора мислят, че много мислят. Често хората се объркват и казват, че от учение се обърква някой. Учението носи здраве на човека. Когато човек се безпокои, тогава се умопобърква. Всичкото побъркване иде от тревоги, тревожат се хората. Един артист се тревожи как ще изнесе ролята си, дали ще му ръкопляскат. Ако не му ръкопляскат, скъсат го. Един певец се безпокои как ще пее. Той да пее на себе си. Ти пей, слез от сцената, като слезеш, смятай, че публиката даром те слуша. На един истински певец не трябва да му плащат. Когато цялата земя е на мое разположение, какво ще очаквам да ми плащат. Какво ще очаква един син от баща си, като му работи, да му плаща. То ще бъде

смешно. В плащането влиза всичката лъжа. Господарят кани един слуга и слугата се цани. И двамата искат да си играят. Господарят иска да отбие малко, по-малко пари да му даде. Слугата иска по-малко време да му служи, да намали времето иска. Слугата всякога иска да намали времето. Господарят няма да бъде съгласен.

Та казвам сега, не искам да критикувам – криво разбираме у нас. Ние, съвременните хора, страх ни е какво ще стане, като мине този порядък. Чудни сте. Четири порядъка има в света. Порядъкът на зимата, порядъкът на пролетта, порядъкът на лятото, порядъкът на есента, и пак на зимата. Като мине порядъкът на зимата, какво лошо има, като дойде пролетта. Дойде пролетта, цветята цъфтят. Дойде лятото, какво лошо има. Тия цветове вече завързват. Дойде есента, плодовете узреят. Тъй щото всяка една епоха има своя добра страна на живота. Но трябва да схващаме, когато у нас е зима, пък на друго място е пролет. Казвам, ние, съвременните хора, нямаме една максима за онова здравословно състояние, в което трябва да се намираме.

Отишъл един странник в едно царство. Той се запознал с царя, царят го обикнал. Но той се чудил на царя защо е станал цар. Казва: „Той като е станал цар, и аз може да стана цар. – Казва – може ли да ми дадеш аз да царувам десетина дена, да видя какво ще стане.“ Казва царят: „Да ти дам.“ Този станал цар и започнал да интригува против царя. Казва: „Не са работите му както трябва. По-умни работи има от тия.“ Завели го на едно място, дето царят дигал по 200 килограма. Казват: „Я дигни този товар.“ Той се мъчил, не може да го дигне. Нищо не му казват. Той пак интригувал против царя. Довели го до една книга. Казват му: „Чети.“ Пънкал се, пънкал се, не може да чете. Навсякъде иска да прави интриги, но нищо не хваща, защото царят дигал най-тежки товари, бил най-умният, най-добрият. Този невежа

искал да завземе мястото на царя. Че хората при невежеството искат да станат царе. Сега ние царе трябва да бъдем на себе си, ние трябва да бъдем този умният цар, който царува в нас. По-умен от Бога няма в света. Ако ние сега в света искаме да се възцарим на мястото на този, който ни е дал живот, ние сме като невежия, който искаше да се възцари на мястото на царя. Дошъл един самозванец, и цялото човечество страда.

Казват: „Няма Господ.“ Онзи Господ, който ти е дал живота, онзи Господ, който е създал света, който ти е дал всичко това, направил те е наследник, този, който ти е дал това, на него служи. Служи на онзи, който ти е дал ума. Служи на онзи, който ти е дал сърцето. Сега какъв е начинът, по който трябва да се служи? Ако човек стане много деятелен в света, той ще изсъхне. Мъжете изсъхват, понеже изучават законите на електричеството, динамични стават. Казват: „Да воюваме, да воюваме.“ Мъжете с воюване какво са допринесли в света? Когато един мъж отсече едно дърво, какво направя? Когато един мъж изяде един вол, какво допринася? Нищо не е допринесъл. Де са качествата на мъжа? Благородство трябва. Аз наричам мъж този, който, като се давиш, подаде ръката и те извади. Аз наричам мъж онзи, когато бесят някого, той отреже въжето, каже: „Не бесете този човек.“ Аз наричам мъж този, когато някой отива сам да се беси или да се дави, да се хвърли във водата, той му покаже правия път. Всички съвременни жени плачат от мъжете. Жената е лишена от известни права. Казват, че жената не била толкова умна – да влезе в управлението насвят. Жената беше умна да изкара мъжа от рая, сега не била умна да го вкара в рая вътре. Прегрешението на жената седи в това, че тя беше много любознателна, за наука изгуби рая. Като влезе ученият професор, казва: „Има една наука, вие като богове може да станете.“ Тя разбира кривата страна като богове. Но боговете имат вътрешна

и външна страна. Вие отделяте сега жената от мъжа. Това, което отвън виждате, то не е никакъв мъж. Това са кукли. Ще извиняват. Мъжът е онова, което мисли в дадения случай, което чувства, което прави нещата. Всяко нещо, което е намислено, е разумно. Всяко нещо, което е направено, е добро. Всяка постъпка, която е извършена, е точно намясто. Това е мъжът. Тия мъже за бъдеще няма да се нуждаят от нашите лампи. Но този човек, когато имаме затъмнението, сам ще си свети. Сега, ако някой си позволи да остави да светят лампите, може да го глобят пет, шест хиляди лева глоба за светлината. За бъдеще вие, като проектирате очите си, ще четете на тъмно. Където ходите, ще ви бъде светло на вас.

Има една нова светлина, която иде. Тази светлина ще открие в света ония причини, които сега са скрити. Ние правим добро, но не знаем защо правим добро. Ние правим зло, и не знаем защо го правим. Ние туряме известни закони, и не знаем защо ги правим. Ние сме дошли до положението, искаме да оправим света. Никакви нови закони не трябва да се пишат в света според мене. То е моето мнение. Всичките закони са написани вътре в човешкия ум, написани са вътре в човешкото сърце, и тия закони са написани в човешкото тяло. Ако аз изпълнявам ония закони, на които аз съм построен, животът ми ще тече като по мед и масло.

Сега, като ви говоря, вие сте свикнали да ви се доказват нещата. Хубаво е да се доказват. Как ще докажа, че аз съм добър певец? Може да седна да ви занимавам цял един час с музика, и нищо няма да ви изпея. Може да ви изпея четири-пет песни, и да видите добър певец ли съм. Аз държа изпит пред вас. Свършил съм по музика, ще ви пея. Хубаво. В какво седи певецът? Ти пееш една песен, но песента има едно разрешение. Една песен има следните основи. Песента е като едно яйце, има всичките условия вътре. То е основният тон на песента. Туй яйце

ще го туриш под квачката и след 21 дена ще се излюпи, пиле ще излезе. Песента е започнала. То започне да кълве насам, натам, издава известни звукове, започне да пее. Майка му пее, и то пее. То яде, че майка му плаща. Каже един тон, подаде му едно зрънце. Тя заплати за неговото пеене. Като каже кът, какъв тон е кът? Кът значи малко. Българите имат тази дума, казват катък. Катък – малко. Туй, което е катък, то е едно зрънце. Ако знаеш да го посееш, в него седи всичката сила на природата. В тази малката семка, в това катък, ако умът ти стига, ти ще бъдеш един щастлив човек.

Ако хората в Европа знаеха да пеят, и без война щяха да свършат тази работа. Войната е музика, наричам я механическа музика. Сега пее златото и желязото навсякъде, колорадно пеене. Като започнат, хората побледняват от възхищение.

Казва Христос: „Аз ви давам царство." Трябва да обърнем онова, което е вложено вътре в нас. Не трябва да се безпокоим. Казва: „Какво ще стане?" Бог е, който управлява. Сега са дошли умните хора, да оправят света. Сега иде един много хубав период. Иде пролет. Досега беше зима, сега иде пролет за всичките народи в света. И тази пролет ще продължи доста време. След туй ще се смени, ще дойде лято. Няма да е лошо. След това ще дойде есен. Още по-добре, плодове ще има. Сега мнозина казват: „Какво ще стане?" Робите ще се освободят, болните ще оздравеят, глупавите ще поумнеят, лошите добри ще станат, слабите силни ще станат. Ще стане туй, което досега не е ставало. Всичките народи ще си подадат ръка, ще се опознаят, макар че се бият.

Разправят един анекдот за двама пехливани, които се състезавали. Като се състезават борците, гледат ги как се бият, как се налагат. Единият удря, другият удря. Който надвие, казват: „Браво." Така двама пехливани се борили в едно българско село. И двамата били женени.

Борили се, но единият счупил ръката на другия. Отишли, че казали на жена му. Казали: „Еди-кой си пехливанин счупи ръката на мъжа ти.“ Казва: „Тъй ли?“ Отива на хорището и като ударила два шамара на пехливанина, съборила го на земята. Казва на мъжа си: „Що ходиш да се бориш, да те удрят така?“ Питам, тази жена юнак мъж може ли да я бие. Мъжът е вътре в нея.

Ние всинца, съвременните хора, плачем от дявола. Дяволът, това е най-лошият мъж. Дяволицата коя е? Аз не искам да ви говоря за един отрицателен свят. Гледам на света много реално. Казват: „Къде е оня свят?“ Снощи станах и наблюдавах небето, наблюдавах Млечния път – светове, слънца, светове, същества, които живеят там, пеят, свирят си. Казват: „Къде е раят?“ Раят е на небето. Навсякъде е раят. Там, дето любовта царува, там е видимият рай. Казват: „Те са горещи слънца.“ Любовта, дето мине, все гори. Туй, което не гори, то не е любов. Всички ония светове, които са загаснали, те спадат от ония долните светове. Всички ония, които горят, са от горните. На нашето слънце, там е раят. Там живеят ангели. Някои казват: „Къде са ангелите?“ Ангелите живеят на слънцето. Сега ще кажете, че туй не е научно, реално ли е, дали живеят ангелите. Ако ангелите живеят на слънцето и вие отричате, те пак живеят. Ако не живеят, и да твърдите, че живеят, те пак не живеят. В дадения случай фактът е важен. Ако е верно, не трябва да го отричаме. Ако не живеят, няма какво да настояваме.

Казваме, че нещо е духовно. Кое е духовно в света? Духовното в света е разумното, което не се видоизменя. Аз наричам ангел онзи човек, който не умира, безсмъртен е. Ангелите са същества безсмъртни, не умират. Ангела може да го туриш в чутура, колкото и да го грухаш, като излезе, нищо му няма – нито лук ял, нито лук мирисал. Може да го туриш под хремела, изваждаш го, нищо не му е. На камък може да го смелиш, граната може

да го удари, дето и да го туриш, той си е все ангел. Такива хора и ние като станем – ангели, страданията не могат да ни смъкнат. Сега се страхувате от малки бомби. Доста лошо е. Но ние гледаме на хубавата страна на живота. Туй песимистично настроение, което ние имаме, не е естествено. Българинът е голям песимист. Той е един сатурнов тип, много мисли. Като погледне, казва: „Кой знае." Не вярва. Като види нивата добре подкарала, казва: „Кой знае, може град да удари." Докато не го тури в хамбара, не вярва. Като го тури в хамбара, пак казва: „Донякъде е." Понеже онова новото, върху което се гради животът, почива върху един нов закон. Ние излизаме из онова гъсеничево състояние, от състоянието на гъсеницата, от тия идеи, които постоянно внасят едно противоречие. Всичките държави, които сега съществуват, са нагодили своите закони според условията. Те са прави. Законите на гъсеницата са намясто. Когато гъсеницата стана пеперуда, тия закони валидни ли са? Питам, когато човек умре, какво ще правиш. След като умреш, взимат това тяло, знаеш ли къде ще отидеш? Казва някой: „Къде ще идем?" Смъртта е туй, което змията претърпява. Както змията съблича кожата и иде нова кожа, всеки човек като умре, той си съблича кожата. Ако вие проверите научно, ще видите, че този човек, който умрял, на друго място е роден. Някого ще го намерите на 21 година, друг – на 19 години. Излязъл от една къща, отишъл на друга. Вие се заблуждавате, като мислите за смъртта. Напуснал е един апартамент, влязъл в друг. Апартаментите и той, туй са две неща различни. Сега питам, като умре човек, къде отива. В друг апартамент. Някой път по-лош отпреди, а някой път – в по-добър.

Казвам сега, как ще ви убедя в това. Казвате: „Туй, което говориш, верно ли е?" Аз ви питам, ами това, в което вие вярвате, верно ли е. Ако вашето, в което вие вярвате, е верно, аз го приемам. Ами ако не е верно? Ако

онова, което аз ви казвам, е верно, ще го приемете; ако не е верно, не го приемайте. Аз съм за онова, което е верно в самата природа. И туй може да го проверите навсякъде. Аз ви нося една бучка захар, казвам: „Това е захар." Казвате: „Докажи." Няма какво да ви доказвам, но близни. Нося една свещ. Казвам: „От тази свещ излиза светлина." „Докажи." Запалете свещта, ще знаете тази свещ гори или не.

Казвам, вие сега искате новия живот. Всички искате да се подмладите. Новото в света носи царството, което ние търсим. Ние не искаме да остаряваме, да умираме, да се обезсмисли животът ни. Ние сме свикнали и казваме: „Ще остареем." Има един начин, по който човек може да се подмлади. Но за сегашния свят хората не могат да се подмладяват, понеже вършат престъпления.

Най-първо, освободете се от ония тревоги, които имате. Проверете вашите възгледи, които имате, верни ли са, или не. Има един начин, по който може да ги проверите. Най-първо, запитайте се какво място завземате в природата. В природата няма разлика между малки и големи. Тя всичко оценява еднакво, само че на всичко дава различна служба. Различават се в изпълнението на службата. Един малък пръст на ръката, знаете ли, ако се отсече, колко безобразна ще бъде ръката. Този пръст е намясто. Ти – като част на божественото творение – си намясто. Ако изпълняваш службата си, почтена е твоята работа. Запример вие имате очи, не знаете как да ги употребявате. Ако вие знаете как да употребите вашите очи, ще бъдете здрави. Ако знаете как да употребите вашите уши, щяхте да усилите здравето си. Ако знаете да употребите вкуса си, щяхте да бъдете здрави. Ако знаехте магическата страна на уханията, които съществуват в цветята и цветовете, после ако знаехте как да се докоснете до някой предмет – има предмети в света, до които, като се докоснеш, те веднага вършат една реакция във

вас, ще ви отнемат цялото здраве. Ако вие някой път се докоснете до сярната киселина с ръка, знаете какво ще стане. Ако един задушлив газ го приемете в гърдите си, във вашите дробове какво ще стане? Има хора, като пуснат задушлив газ, спират дишането. Половин час върви и диша, ще приема въздуха. Като мине половин час, вече е извън тази опасност. Ние, съвременните хора, сме толкова нервни – в една минута правим 20 вдишки. То е много 20 вдишки – то са 20 обеда. Имаме нужда от вдишки, за да бъде човек здрав. За да бъде човек здрав, 15 вдишки на минута е нормално според мене, ако иска човек да бъде здрав. Щом се увеличат на 25 или 30, анормално е, 40, 50, 60, че като дойде 120, ще платиш, ще трябва да вървиш в другия свят.

По някой път си радостен, искате да знаете какво трябва да правите с вашето търпение. Ще поемеш въздуха, туриш часовника си и задръж една минута въздуха. Казваш: „Ще се пукна." Ти като не се въздържаш, ще се пукнеш. Като се въздържаш, никак няма да се пукнеш. Ще туриш волята си – колкото по-дълго време можеш да задържиш въздуха, толкова по-силен човек ще станеш. Една малка мисъл те безпокои – изгубил си сто лева или хиляда лева, тревожиш се. Цялата земя е твоя, милиони имаш. Само четирийсет милиона тона злато има в океана разтопено. Колко милиона има в земята. Ти си богат и за сто или хиляда лева правиш източен въпрос, че те изиграли. Смешно е. Ще благодариш на Бога, че те посетил един беден човек и си му дал хиляда лева.

Това са новите веяния. Сега някои бедни, като ме слушат, ще кажат: „Я да са всичките хора такива." Вие искате само някои. Всеки така трябва да мисли. Всеки да обича, да бъде щедър. Сега имаме един богаташ и хиляда души бедни. За бъдеще ще има хиляда души богати и един сиромах. Всички ще се състезават кой да помогне. Всеки ще иска да даде, ще му бъде приятно, че срещнал

един беден човек, да му услужи. Хиляда души братя ще има. Като дойде Великден, хиляда козунака, хиляда яйца – всеки по едно като му даде, хиляда шапки – всеки по една да му даде, хиляда балтона – всеки иска да даде по един, хиляда апартамента като ви подарят, какво ще ги правите. Всеки като ви подари по един вол – хиляда вола, по една овца – хиляда овце. Ще се считате ли тогава бедни хора? Туй е реалност.

Писанието казва, че ние, хората, които сме направени по образ и подобие на Бога, Бог казва: „На вас давам цялата земя, бъдете умни, да я използвате, вашите таланти." Казвате: „Кога ще дойде Господ да оправи света?" За ранения войник Господ ти казва: „Превържи раната, защото той за тебе воювал от любов." Там е Господ. Трябва да почитаме войниците за онази жертва, която дават. Каква смелост – жертват се хората. Вие тук седите и ви е страх в София. Питат: „Какво ще стане?" Казвам, ще видите какво ще стане. „Утре Господ ще запали земята, какво ще правим?" Ние ще питаме – един ден ще запали земята. Той, като запали земята, ни най-малко не иска да изгори. Ще запали, за да ни постопли само. Тогава земята ще бъде увита с любов, тогава всички растения, камъни, реки, всички хора ще се преобразят. Всеки, който те срещне, ще ти се усмихне, ще чуеш хубави думи, ще ти каже: „Братко." Тогава ще чуваш онези думи. Всичките хора ще имат един баща.

Казвам сега, почитайте, ние трябва да уважаваме слънцето, от което излиза енергия. Всеки човек, който носи божественото в света, всички ние трябва да бъдем носители на божественото, не което отвън да дойде. Няма сиромаси хора в света според мене. Има сиромаси, но това е неразбиране.

Аз ще ви приведа един пример. Ние сме от тия богати. То е за самовъзпитание. Туй се е случило в Свищов. Един свищовлия се е молил за пари, молил се,

молил се. Сънува една вечер, че иде един и му дава една торба. Казва: „Чуха се молитвите ми.“ Хванал торбата и я държи с двете ръце. Казва си: „Послуша ме Господ. Сега вече ще си уредя работите.“ Ето една крава идва и започва да се върти около него. Приближава се все повече – така, че ще се блъсне в него. Намислил да я ритне с крака си, да се освободи, за да занесе богатството си. Като ритнал кравата, вижда, че е с четирите крака нагоре обърната. Потекла по него вода, и той се събудил. Какво било? Креватът бил до масата, имало гарафа с вода. Той, като се събужда, вижда, че хванал чаршафа и с краката си ритнал масата. Тя се обърнала. Масата вижда като крава, всичкото богатство е в чаршафа.

Ние, съвременните хора, се държим за нашите чаршафи. Те нищо не струват. Онова благородното, което е в човешкия ум, в човешкото сърце, в човешката душа, то е ценното. Да извиняваме хората за погрешките. Да не съдим никого, защото при неговите условия всеки ще направи същото. Всеки, който се подхлъзне и падне, колкото и да е силен човек, може да се подхлъзне и да падне. Никого да не съдим. В моите изследвания във всичките хора има нещо хубаво. Казва: „Не зная как да го направя. Много мъчно е.“ Всеки ще го съди, че не го направил. Казвам, не трябва да се съдим вече, да казваме: „Ние не живеем добре.“ Трябва да кажем: „Отсега нататък по любов ще живеем.“ Ние сме наследници на цялата земя. И да се радваме за войната, която става. Сега тия германци, като идат, опитват ги. Има един сръбски анекдот. Казват на един сръбски генерал: „Как вие се увлякохте да воювате за Англия.“ Генералът казва: „Мене това не ме учудва, но аз се чудя как Велика Германия дойде да воюва за България.“ Бог е, който воюва заради нас, заради нашата свобода. Всички ще бъдем освободени. Германия е на правата страна. Всички тряб-

ва да бъдат свободни, на всеки народ да се даде свобода. Това е божественото.

Всички народи, това са синове Божии. Българският народ е син Божи, сръбският народ е син Божи, руският, германският, английският, всички са синове Божии. Като знаят, че имат един баща, ще си подадат ръка. Тогава доброто на всеки народ ще бъде за всички. Лошото във всеки един народ да се тури настрана. Казвам, вие сте синове Божии от българския народ и Господ казва, че решил да ви даде царство. Иска от вас Господ всички да бъдете много умни, много добри, много силни, много любещи. Зададете един пример, че заслужавате това царство.

Най-хубавото, което Бог ни е дал в нашата любов, най-хубавото, което ни е дал в нашия ум, най-хубавите желания, които ни дал, всички да ни благослови Господ.

„Благословен Господ, Бог наш“
„Добрата молитва“

Двадесет и седма неделна беседа
20 април 1941 г., неделя, 10 часа
София – Изгрев

В НАЧАЛО БЕ СЛОВОТО

„Отче наш“
„Благост“

Ще прочета само няколко стиха от първата глава от евангелието на Йоана – от първи до шести стих. /1/ В начало бе Словото, и Словото бе у Бога, и Словото бе Бог. /2/ То в начало бе у Бога. /3/ Всичко чрез него стана, и което е станало, нищо без него не стана. /4/ В него бе живот, и животът бе виделината на человеците. /5/ И виделината свети в тъмнината, и тъмнината я не обзе. /6/ Имаше человек, проводен от Бога, името му Йоан.

„Духът Божи“

Ще се спра само върху думите: „В начало бе Словото.“ Един предмет може да се изкаже по много начини, но всичките са еднакво достъпни за човешкия ум. Може да ви обясня предмета философски, и да разберете много малко. Философията е една анатомическа суха наука, само сухи кости. Или може да ви изясня физиологически, ще има, и мускули ще има. Или може и психически. Това са все понятия. Вие искате да идете в някоя гостилница да ядете. Имате едно вътрешно желание да ядете. Вашето желание може да бъде задоволено временно, след туй да се изкажете, че сте били в тази гостилница и първоначално яденето е било много вкусно, но след един час ще усетите, че нещо в стомаха ви се превива. Има нещо – не знаете причината. Казвате: „Яденето беше ху-

баво.“ Сега в света се говори, че всички са честни, имат доброто желание. По някой път храната, туй, което сготвят, не подхожда. Сега това е предисловие.

Сега временно ви виждам, ще ви помогна, ще ви помогна да си извадите вашите раници, понеже ви турям на моя автомобил, който е широк, и ще ви носи. Искам да си извадите раниците, понеже и тъй, и тъй плащам разноските, вие, като държите раниците на гърба си, нищо няма да се ползвате. Като ви заведа, пак ще си вземете раниците. Но най-малко половин час или един час имам предвид да направя една екскурзия – не повече от час.

Животът има смисъл, когато има любов в него. Любовта има смисъл, когато излиза от Бога. Животът без любов е страдание, мъчение. Любовта без Бога е любов на дележ – кой повече, кой по-малко – постоянно спорят. Щом любовта излиза от Бога, от този вечния извор, всичките хора са доволни. Сега искам да не разглеждате живота без любов, нито – любовта без Бога. Като казвам нещо, може да ви го докажа. Вие сте чудни. Моите аргументи са така силни, че може в три секунди да ви докажа нещо. Вие не знаете дали аз съм силен, или не. С два удара ви поваля на земята, и ще ви докажа силата си. Може половин, един и десет часа да ви доказвам силата си, и пак да не мога да ви убедя, но с два удара вие ще знаете, че аз съм силен. Ако взема един камък и ударя камъка с ръка без чук, и камъкът се разтроши, няма ли да докажа, че съм силен човек.

Та по някой път вие искате да ви се доказват нещата. Доказателствата са опасна работа. Всеки, който иска да му се докаже, седи на линията и казва: „Докажи.“ Казвам: „Отстрани се малко.“ Казва: „Не съм ли свободен?“ Казвам: „Ти си свободен да стоиш, но и тренът е свободен да се движи по линията. Две свободи като се срещнат в една точка, става катастрофа. Едната свобода

трябва да отстъпи на другата. Всяка свобода трябва да се тури на своето място. Ти си свободен извън релсите, а в релсите е свободен тренът." Някой казва, че е свободен. Свободен си в пътя, в който те е турила природата да се движиш. В този път никой не трябва да се мести. Извън тоя път, който живееш, ти не си свободен, но трябва да се съобразяваш със свободата на другите.

„В начало бе Словото." Видимият свят е една трета вероятен, т.е. във всичкия свят една трета е постижима. В духовния свят две трети са постижими, а в божествения свят три трети са постижими. Аз така разсъждавам. Някой желае нещо на физическия свят. Една трета е постижима, 25 процента, това е законът, 75 процента, това са неща извън възможностите. Когато някои, като дойдат, и мислят, че на земята всичко е постижимо, туй е неразбиране.

Някой иска да бъде красив. За кого искаш да бъдеш красив? Тя красотата не е за самия тебе, тя е за хората. Ти искаш да бъдеш красив за хората, те да се ползват, ти няма да се ползваш. Красотата на вас може да ви донесе само нещастие. Може двама красиви хора да се оженят, ако искаш цял живот вкъщи да има спорове за красотата. Защо той обърнал внимание на еди-кого си, ти на еди-кого си. Сега аз не съм против красотата, нито искам да засягам семейния живот на хората, но зная какво е възпитателното средство на красотата. То е една разменна монета. Като ти турят красотата, ти ще платиш скъпо за тази красота. Ти се заблуждаваш, мислиш, че като си красив, може да постигнеш нещо. Като остареещ, къде отиде твоята красота? Красотата на младата мома къде отиде? Красивите ѝ очи, хубавите ѝ линии къде отидоха? Сега се набразди лицето. Устата беше свободна, червеничка, сега се свила, притиснати устни, посинели, почернели; очите – хлътнали; малко прегърбена е. Казва: „Стройна мома беше." Сега – като стара баба,

с бастонче, лицето ѝ набръчкано, че не иска да се оглежда вече. Хората, като остареят, не искат да се оглеждат – минават за умни. Не, от страх не се оглеждат. Някой е набожен от страх; някой обича от страх. Оставете вашия страх настрана. Страхът е намясто, моите почитания за страха. Страха го дръжте отвън – като слуга. Подобър слуга от страха няма. Ако ме попитате кой е най-добрият слуга, ще ви кажа, че страхът е най-добрият слуга. Но страхът е и най-лошият господар. Ако го туриш за господар, по-лош господар от страха няма. Две крайности. Следователно, ако вие направите страха за ваш господар да ви господарува, той ще ви доведе всичките нещастия, които съществуват в Битието. Ако ме попитате от какво произтичат вашите страдания, ще ви кажа – от страха. Защото страхът ви е господар. Ако ме попитате защо не ви върви, ще ви кажа – понеже нямате страха за слуга. Само страхът може да ти служи тъй, че да ти тръгнат работите. Той е много предпазлив, дето няма опасност никаква. Казва: „Тук, господарю, има опасност." Мястото, дето те прекарва страхът, косъм няма да падне от главата ти.

Сега ако не сте съгласни с мене в туй отношение, проверете в книгите на природата. Аз говоря за онова, което е вътре в природата. Не създавам една нова теория. Аз се базирам или се основавам на онези факти, които съществуват. Тези същества, които имат кости, какво има в костите, има ли мисъл? Костите поддържат тялото, да може човек да ходи изправен. Всичките тия кости се свързват с мускулите и после мускулите са свързани с нервната система и трите системи – костна, мускулна и нервна, свързани в едно, с тях действа човешката разумност, която употребява тялото като един инструмент за постижение на онова, което човек е желал. Та всякога в даден случай човек трябва да знае кое е верно и кое не е верно. Всяко нещо, което изстудява сърцето, то не е верно; всяко

нещо, което намалява силата, то не е верно. Туй няма какво да го доказвам. На себе си никога не съм доказвал тия работи. Казвам ви – щом съм се опитвал да ги доказвам, мракът е ставал по-голям. Щом река да разсъждавам за тях, мракът става по-голям. Като престана да разсъждавам, нещата стават естествени.

Някои философи питат какво нещо е любовта. Никога не философствам какво нещо е любовта. Чел съм за любовта, но върху любовта не съм философствал. Най-много съм говорил за любовта без философия. Какво ще философствам при този философ. Като дойде любовта, аз при нея се поставям като ученик – да уча от нея, няма какво да философствам, да показвам, че съм някакъв мъдрец. Казвам, ако вземете моя възглед, може да го опитате. Не че не сте го опитвали, но нямате постижения. Вие имате философия, имате едно верую, но питам, кой от вас, ако го повикат в другия свят, или кой от вас знае след сто години къде ще бъде. Не знаете къде ще идете и чакате. Казвате: „Каквото даде Господ." Че какво ще даде Господ? Какво ще даде Господ? Ако сееш жито, ще израсте, но ако не сееш, бодили ще израстат. Казваш: „Каквото даде Господ." Ти сееш нещо в ума си – онова, което Господ не е вложил в твоя ум.

Отиват двама млади, които са посветили живота си на чист живот, в пустинята при един мъдрец. Младият момък и младата мома бягат от света, от себе си и учили 4–5 години при този мъдрец. Този мъдрец им казва: „Вие при мене ще бъдете винаги чисти, но ще бъдете безполезни – нито на себе си, нито на другите ще бъдете полезни. Вие сте празни. Житното зърно, което седи в хамбара хиляди години, няма да изгуби от своята тежест, но и нищо няма да придобие, няма да бъде свободно. Както виждам, може да се зародят някакви отношения между вас, ще се борите – дали тъй трябва да бъде, или инак да бъде."

Един богат човек искал да се къпе в студената вода. Казва: „Да вляза ли във водата, или не? Ако вляза, ще изстина“ – разсъждава. Отказва се да се къпе. Иде един, на който лекарят препоръчал да се къпе. Съблича се, гмурка се във водата 4–5 пъти и оздравява човекът. Богатият седял при тази река и философствал, да се окъпе или не, да влезе или не. Щом идеш при реката, влез, нищо повече. Не философствай – влез – дали си богат, или сиромах – влез. Всеки, който влезе в реката, печели. Аз считам тази живата река, то е животът, в който всеки може да влезе. Щастлив или нещастен, трябва да влезе. Ако си нещастен, влез в реката – ще бъдеш щастлив, ще станеш щастлив. Ако си щастлив, не влизай в реката – ще станеш нещастен. Всички вие, които сте нещастни, според тази теория не сте влезли в реката. Идете, пъхнете се вътре. Какво има? Някой казва: „Гарантирам.“ Каква гаранция искаш? По-голяма гаранция от тази, която природата дала, няма. Чудно е, когато някой иска от мене гаранция. Казва: „Говориш ли ти истината, или ме заблуждаваш?“ Казвам, влез в реката, не философствай. Аз, който ти говоря, съм в реката. Влез при мене, ще знаеш. Ако ти седиш на брега, пък аз – в реката, няма да се разберем. Ние сме на две мнения. Ако изляза при тебе, и аз ще мисля като тебе. Влез, намокри дрехите си. Ако не искаш да намокриш дрехите си, съблечи ги. Срам те е да останеш гол, но не те е срам да кажеш една бяла лъжа. Че аз предпочитам десет пъти да се съблека гол, отколкото да кажа най-малката бяла лъжа.

Какво има в бялата лъжа? Няма нищо. Тя е един капитал. Вие на лъжата не поставяйте една цена, която тя няма. Всеки човек, който е съградил своя живот върху белите лъжи и черните лъжи, той се е самоосъдил на вечно заточение. Лъжата сама по себе си, то е единствената нереалност. Ти си в един свят нереален. Всичко онова, което мислиш да постигнеш, то е илюзорно, то е

непостижимо. Сега се заражда в нашия ум идеята, какъв е изходният път. Влез в реката вътре. Като влезеш в реката, гледай слънцето да не изгрява, да не е сутрин, но слънцето да бъде на зенита горе, перпендикулярно. Тогава влез във водата, няма опасност. Най-безопасното време в този живот е на обед. Като влезеш, тия слънчеви лъчи внасят знание, което никой в света не може да ти го даде. Чудни са хората. Има неща, които аз не може да ги предам, защото, за да се предадат, трябва да има любов във вас и трябва да има любов в мене. Ако вие нямате любов към мене и ако аз нямам любов към вас, никакво знание не може да ви предам, нито вие може да приемете. Иде някой при мене, и той нищо не може да ми предаде, ако няма любов. Единственото нещо, което ни измъчва, е, че като нямаме любов към Бога, нямаме връзка. Следователно Бог не може да ни помогне. Без любов Бог не може да помогне никому.

Защо стават тия войни, избивания? То е от безлюбие. Ако ние и всичките хора бихме имали любов към Бога, тия въпроси на войната щяхме да ги разрешим по друг начин. Не че този начин не е добър. За Бога всичко е добро в света. И сега се върши Волята Божия, но тази воля спъва самите нас. За нас е пакостно – за божествения свят е праволинейно. Вие казвате: „Защо е тази война?“ Питам, ами защо е войната вътре във вас. Вие не обичате някого. Защо не го обичате? Казвате: „Защо е тази война?“ Ти като не обичаш някого, то е война. В тази война – с туй неразположение, омразата, която имаш към някого – всеки ден измират милиони клетки, не тъй десет-двайсет хиляди, но пет-шест милиона клетки измират. Знаеш колко мъчно те се възобновяват. Ние сами създаваме своето нещастие.

Всички философи са писали книги. Казва: „Трябва да се каже истината.“ Истината трябва да се каже с любов. Истината без любов не е истина. Мъдростта без

любов, не е мъдрост. Когато мъдростта и любовта присъстват в истината, то е истина. А пък когато истината и мъдростта присъстват в любовта, то е любов. Тъй седи въпросът. Това са максими. Ако имате друга максима, вие сте изгубени хора. Който и да е, той е загубен. Другояче разсъждаваме, но правата философия на живота е тази.

„В начало бе Словото." Вие не искате вашето положение – плашите се да се не измени. Като приемете известни възгледи, ще се измени вашият живот. Но каквото и да възприемете, какъвто и да е вашият възглед, пак ще остареете, изменението ще дойде. Казвате: „От много мисъл остаряваме." Ами кучетата защо остаряват? Какви социални въпроси разрешават? Цял ден мислят за зъзнене, за ядене. И то е недоволно като стария човек, че положението му е лошо. Сега не искам да ви натрапвам нещата. Вие казвате: „Да не е някаква лъжа това?" В мене лъжата е абсолютно изключена. То е едно нещо, което е изключено. В моето съзнание лъжата е изключена. Тя седи на 900 милиона километра надалеч. По някой път приемам лъжата, като дойде при мене, разговарям се с нея, като че не е лъжа, но аз зная, че лъжата – каквото и да ми говори – зная, че е лъжа. И белите, и черните лъжи ги зная. Сега не поддържам лъжата, казвам на нея, учтив съм, казвам: „Доста си умна, ти си много умна. Без да имаш някакъв капитал, печелиш, без пари пак печелиш. Много си умна, че замотаваш хората." Любовта не замотава хората. Лъжата няма любов и замотава хората. Знание няма, и замотава хората. Сила няма, и без сила ги замотава. Доста умна е. Казва: „Не искаш ли да приемеш моите теории?" Казвам: „Една теория, която се поддържа от двама души, тя е верна. Ако аз приема твоята теория, ти трябва да приемеш моята. Аз ще поддържам моята, и ти ще поддържаш твоята. Ти ще носиш последствията."

Аз зная, лъжата е винаги недоволна от себе си. На лъжата ѝ треперят дрехите. Като седи, се въздържа, но ѝ треперят дрехите – да не я хванат. Накъдето ходи, все треска от страх има. Сега не искам да ѝ правите преводи, да не идете да ѝ разправяте. То е една държавна тайна. Обидно е да се каже на лъжата, че лъже. Дошъл един малък дявол при по-големия, който го е научил да лъже, и започнал да го лъже. Казва: „Слушай, ти мене да ме не лъжеш, ти от мене се учи да лъжеш. На мене ще говориш истината, пък другите ще лъжеш.“ В лъжата животът се съкращава. Всичките нещастия в света са резултат на нескончаеми лъжи, които са съществували милиони години. Все от лъжи страдаме. Заменете лъжата с истината, и ще се продължи животът ви. Казвате: „Горчива е истината.“ По-сладко нещо от истината в света няма. Плодовете на лъжата са най-горчиви. Казва: „Горчива е истината.“ Според моите схващания по-сладко от истината няма. Когато дойде истината във вас, вие ще се чувствате на физическото поле силни и мощни, доволни. Не че ще се спре вашето развитие. Защото в закона на любовта е онзи вечният живот. Знаете какво значи. Някой казва: „Какъв ще бъде краят?“ Вечността край няма. Край на нещата няма. Една идея има начало, което е завършено, и след всеки край имате ново начало, и след всяко начало – край. Те са схващания – да се разберат. Единственото нещо, което нас ни радва, е вечното в душата. В духа имаме едно временно понятие. Дотогава, докато мислиш, че са безкрайни, се радваш – и в момента, ако помислиш, че са крайни, ставаш нещастен. Да помислиш, че вечността има край, то е лъжа. Да помислиш, че Бог има слабостите на човека, то е лъжа. Казваш: „Как може да обичам всичките хора?“ Тогава не мислиш право. Всичко в света е единно. Само Бог е едно. Всичкото е едно и едното е всичко. Всичко участва в единия и единият участва във всичко. Във всич-

ките хора Бог присъства по един начин. Той е във всичките на земята и на небето. Навсякъде – във всичко, което съществува в света, и той присъства. Той е единия, когото можеш да обичаш, пък който не може да обича, той ще остане по-последен. Да обичате единия, който праща хората на земята да се раждат, единия, който примирява всичките – и на бойното поле ги примирява. Туй ви казвам, ако искате да имате една права философия. Бог примирява изостаналите листа, примирява и обработва плодовете, всичко той примирява и урежда в края на краищата. Това е Бог, че като съберете резултатите на всичките същества, изправя всичките техни погрешки и ги прави като скъпоценни камъни, облича ги. И тогава ще познаете, че той е най-мъдрият, най-силният от всичките. Той е, който примирява всичките противоречия в живота на когото и да е. Всички други са носители на Бога. То е новата идея, която хората трябва да имат в ума си. Някои дойдат до нея и казват: „Той за мене ли ще мисли." Единият е само който мисли. Той мисли и за най-дребното, и за най-малкото същество. Няма същество, за което Бог да не мисли. Затуй той е Бог. Понеже ние не можем да мислим като него, затова ние не сме богове. Ние може да бъдем такива богове.

Всеки един човек, който е силен, той минава за един Бог. Но аз считам Бог онзи, който е съвършен в любовта си. Аз считам Бог онзи, който е съвършен в мъдростта си, и считам Бог, който е съвършен в своята сила. Бог е, който е съвършен в безграничната своя сила, с която разполага и прониква навсякъде. Няма нещо, което той да не може да направи. Не онова, което ние мислим. Като се отнесем към него, той има предвид и нашето, но той ще направи не тъй, както ние мислим. Ние някой път искаме нашият враг да го сразим, да го премахнем. В Божия ум седи идеята, най-големият ти враг един ден да го превърне и да ти го направи най-големия ти при-

ятел, да те обича, че и ти да си доволен, и ти да мислиш добре за него. Ти мислиш да го смачкаш, да го застреляш. Той мисли да ти го направи приятел. Вие, ако знаете това, няма да го приемете. Един американски професор е казал: „Някои хора за десет хиляди години не искам да ги срещна, дори и в другия свят. – Казва – понеже Господ е направил света, след десет хиляди години все ще се поотвори сърцето ми малко."

„В начало бе Словото, и Словото бе у Бога." В начало бе животът. В начало бе животът в любовта. В началото Бог беше в любовта, и любовта беше у Бога. Животът, то е нашият живот тук, на земята. Когато говорим за любовта, че Бог е любов, то са онези напреднали същества, които са завършили своята еволюция, които са изпратени в целия Космос. Когато говорим за Бога, това е онова безгранично незнайно същество, от което всичко произтича.

Казвам сега, на всинца ви препоръчвам да влезете в реката на живота. Не искайте да излезете. Вие по някой път искате да умрете. Аз препоръчвам една смърт: да умреш от любов. Като умреш, да пееш – като мъчениците. Като те горят, да пееш. Като те мушкат, да пееш. То е любов. Да плачеш, то не е умиране.

Новите хора в новите времена по какво ще се отличават? Някоя жена се задомила за едно Божие благословение, за един мъж, от който плаче. Щом я бие, тя да пее. Той бие, тя пее; той бие, тя пее. След като я набие хубаво, да хване да го целуне, да каже: „Колко са благословени ръцете ти, като тебе никога не съм срещала такова същество." Кой от вас е постъпвал така? Правил ли е някой така от вас? Сега се обръщам към жените, понеже считам първите герои в света. Един български свещеник ми казваше: „Аз уважавам жените в едно нещо, че имат смелостта да раждат. Аз като поп не зная как бих родил, мене ме е страх. Като ида в другия свят,

за да стана по-сръчен, ще искам да ме направят жена, да добия по-голямо мъжество. Не се харесвам, имам един страх, който не може да го изкарам." Той нищо не говореше за прераждането, казваше: „Като ида при Господа, ще искам да ме направи жена, че да родя едно дете, и да стана смел."

Ако вие не можете да носите едно страдание с любов, де е вашият ум, де е вашето сърце, къде е вашата воля, къде е вашата сила? Сега страха поставете отвън, любовта дръжте вътре. Тъмнината дръжте отвън, светлината дръжте отвътре. Топлината дръжте отвътре, студа дръжте отвън. Това са закони сега. По някой път някои питат: „Като умрем, къде ще идем?" Аз правя едно сравнение. Когато се стопли едно парче лед, къде отива? Представете си, че този лед има съзнание. След като се стопи ледът, къде отива? В кой свят влиза? Той ще стане на вода, става подвижен, започва да тече. Най-първо, беше твърд, неподвижен, стопява се, става на вода. Водата, като се изпари, къде отива? Къде отива парата във въздуха? След като се изстуди парата, става на капки. Като се измрази водата, става на лед. Вие значи сега сте лед. После ще станете на вода, и ще станете на пара. После пак ще се превърнете на вода, пак на лед. Някои философстват за прераждането и питат какво нещо е прераждането. Прероди значи преработи, който се върти, от вода става пара, от пара на вода, от вода на лед. Казвам какво нещо е прераждането. Казва: „То не е съгласно с учението на Христа." Ако водата става на лед и става на пара – става северния и южния полюс, водата става на лед, но дълбокото в земята, дето има няколко хиляди градуса топлина, никога на лед не става. Има места, дето става водата на лед, но има места, дето водата никога не става на лед. Има места, дето водата става на пара, има места, дето на съвсем друго става. Като се изваж-

да тази пара от едно място, тя ще иде на друго.

Казвам, ние не можем да излезем из божествения свят. Ние се страхуваме за нищо и никакво. Казва: „Аз, като умра, къде ще ида?“ При Бога ще идеш. Отдето си излязъл, там ще идеш. Капката ще се върне в реката; реката ще се върне в морето. Ти, като умреш, не вярваш, че ще се върнеш при Бога. Казваш: „Страх ме е.“ Значи не те е било страх, като си излязъл, пък те е страх да се върнеш при него.

Казвам, сега трябва да се освободим и да се оставим от всички онези детински възгледи отвън, да ги имаме във филм, понеже нашият живот, както е сега, е красив. Този живот, който сега живеете, е отличен. В невидимия свят, като идете, мнозина ще искат да им дадете вашия филм на живота ви, да го видят. Интересуват се. Целият филм в живота ви в света – от детинство, той е интересен, той е много красив, но чисто разгледан. Че някой се къпал в банята, какво има, че е гол? Че някъде те бият, какво лошо има? Че някъде ти отрязват главата, какво лошо има? Някъде ти откъснали ръка или крак, какво лошо? След това ти турят главата, турят ти и откъснатите части – какво лошо? Съберат се частите, какво лошо? Че то е начин за размишление. Казвам, животът като едно цяло е ценен, ценен филм е, но в живота отделните събития като отделни от цялото – те са безсмислени. Всички ние съставяме един филм на онзи божествен свят. Бог иска да се изяви. Ние представяме отделни области на проявлението на божествения живот. Да бъдем благодарни, че сме се удостоили, че Бог иска по кой начин да се прояви чрез нас. Някой ще каже: „Трябва ли да воюваме?“ Трябва да воюваме. „Трябва ли да убиваме?“ Ако можеш да оживяваш, убивай. Ако убиеш един човек и можеш да го оживиш, убий го. Например отрежеш главата на един човек, извадиш мозъка, изчистиш го, туриш мозъка в главата, и той започ-

не да мисли – можеш да го убиеш. Сърцето не струва, калпаво е, извади го, изчисти го – човекът оживее и ти каже: „Много ти благодаря.“ Такова убиване нали е хубаво. Да има сега някой да накълца главите на хората, да ги изчисти. Туй прави невидимият свят – очистя.

В начало бе Словото, което ще смъкне всичките глави, ще ги очисти и ще ги постави на мястото им. „В начало бе Словото.“ Ще извади всичките сърца, ще ги очисти и ще ги постави на мястото. Ще очисти ръцете, краката, стомаха, ще създаде едно тяло на хората, в което бъдещите поколения ще живеят и ще славят Бога, тъй както никой път не е ставало.

Две неща. Под думата биене разбирам това, което расте, което се движи, което се разширява, което дава плод. Когато говори човек лъжата, има известни факти, на които трябва да се обърне внимание. Мнозина са ми разправяли. Мене ми разправяше един гимназист от Варна. Казва: „Аз винаги, когато ще кажа една бяла лъжа, или ще си прехапя езика, или ще се плъзна да падна. Туй безуклонно ставаше.“ Защо човек си прехапва езика, като каже една бяла лъжа? На мнозина съм казвал, като отиват на екскурзия, ако не искат да падат, да мислят хубаво. Щом допуснеш една дисхармонична мисъл, непременно ще стане нещо.

Казвам, в живота не допущайте противоречиви неща в ума си. Щом допуснете лъжа, има падане, има прехапване на езика.

„Добрата молитва“

Двадесет и осма неделна беседа
27 април 1941 г., неделя, 10 часа
София – Изгрев

В НЕГО БЕ ЖИВОТЪТ

„Отче наш“
„Ще се развеселя“

Ще прочета само четвърти стих от първата глава от евангелието на Йоана: „В Него бе животът, и животът бе виделина на человеците. И виделината свети в тъмнината, и тъмнината я не обзе.“

„Духът Божи“

„В него бе животът, и животът бе виделина на человеците.“ Единственото велико на земята е животът. Ние говорим по някой път за любовта, говорим за много работи, ние опитваме живота. Ние разбираме любовта дотолкова, доколкото разбираме живота. Всичките други блага разбираме дотолкова, доколкото разбираме живота. Ще оставим какво мислят учените хора за живота. Човек сам за себе си не може да определи какво е. Вие например не може да определите какво сте. Вие, като се оглеждате в огледалото, виждате лицето си. Но някога сте били толкова малки в природата, че с най-силния микроскоп, който увеличава десет милиона пъти – ние го нямаме на земята – пак човек е бил невидим. След туй човек се е увеличавал, увеличавал, и сега милиони пъти станал по-голям. Някой път хората говорят за идеи, които не разбират.

Какво нещо е Господ, какви са неговите отношения, то е далечно да разберем. Има неща, които във физическия свят трябва да се проучат. Вие например не знаете

колко гръмотевици стават в годината на земята. Не ви интересува, че имало гръмотевици по небето горе. Но има учени хора, на които влиза в работата, и затова са учени. Те изчисляват, че в годината стават на земята 16 милиона гръмотевици, всеки ден стават 48 гръмотевици. Знаете какво грамадно количество електрическа енергия се съдържа в тия 16 милиона гръмотевици. Учените изчисляват, че при един обикновен облак – има облаци, които носят 300 хиляди тона вода – ако се излее на едно място, вятърът го носи.

Някои мислят, че много сериозно мислят. Някой казва: „Много съм мислил аз." Какво мисли той? Да пробие една дупка. Ако на съвременните музиканти – в музиката има известни тонове, съчетания, те – какъвто и да е буреносен облак, който иде – само 4–5 акорди, ако се вземат, и облакът ще се разпръсне. Пък има акорди в музиката – ако се вземат, може да се докара някой такъв буреносен облак. Казва: „Как може?" Двама души някъде се скарали, двама царе се скарали, и с хиляди се избиват. Лице с лице не са се срещнали царете, на хиляди километри отдалече казал единият някаква обидна дума, дипломатическа дума, и веднага се отваря войната.

Вземете англичаните. Взеха два милиона и половина квадратни километра германски колонии и всичкото им нещастие иде оттам. Те за всеки един от тези два милиона имат потопени хиляда милиона тона кораби, потопени във водата. Сега да се чудиш – Англия, която има 40 милиона километра, отвориха ѝ се очите за 2 милиона. Да ги даде, и пак ще има 37 милиона и половина. А пък във всичките тия нещастия англичаните се обърнаха на допотопни животни. Една англичанка пише, че в тия подземия има влага, и на жаби замязали. Сега не може да се представят кой е по-търпелив – германците или англичаните. Казват, че единственото нещо, с което могат да се похвалят англичаните, е голямото търпение. Аз

наричам това не търпение, а неволя. Когато бият някого на земята, ще търпи, какво ще прави. Че той търпи, това не е търпение. Търпението е на силния човек. Според мене, когато някое малко дете иде при някоя канара и удря със своя чук, канарата търпи. Сега някои от вас имате симпатии към германците, други имате към англичаните. Но и германците, и англичаните Господ ги създал, и вас Господ създал, и московците Господ ги създал. Тия хора, които Господ ги създал, не се споразумяват, а се бият. Защо се бият? Чукат млякото. От туй мляко масло ще излезе; ние ще ядем. Сега англичаните са буталката, германците са буталото, а другите народи са млякото, което чукат.

Сега войната си има и добрата страна. Тия хора във войната отиват да се бият, жертват най-свещеното – живота си. Иде там, удари го една бомба и го разкъса. Умира за някаква идея за човечеството. Казва: „Не трябва да се бият хората." Не „не трябва да се бият", но насвят трябва да се бият. Да ме бие човек, но да ме бие насвят. Някой пише на книга – да напише нещо насвят, че той надраскал нещо, че не може да чете. Жалкото е, когато се надраска нещо на книгата. Като се напише нещо хубаво, трябва да се прочете и хиляди хора да се ползват от написването на книгата. Аз съм за една война, но насвят да е тази война. Казвам, единствената война, която е била досега водена насвят, приблизително е сегашната. По-умна война от тази не се е водила. Сега вие ще попитате защо Господ допусна тази работа. Аз питам, защо България допуща да се играят опери. По-напред се играеха от 8 часа до 12, а сега се измени от 4 часа до 7. Защо? Защо се измени, защо не е от 8 до 12? Опасност има, ако излязат в 12 от операта, знаете из софийските улици колко глави ще има пръснати. Практично е от 4 до 7, докато грее слънцето.

Ние трябва да дойдем да мислим по-здраво. Онова,

което става в света, трябва да го изучаваме, тъй както трябва. В света се води една голяма война. Туй е предисловие на войната. Една голяма война се води, ще се завърши някога. В далечното бъдеще ще се завърши голямата война. Война се води кой да притежава живота. Вие всинца сте обречени и сте роби на смъртта, която ви дебне. Ние философстваме, тя дойде със своя чук, изтърси го на главата. Казват: „Удар имал." Разтърси те в дробовете, охтика имаш. Разтърси те в стомаха, скъса се някоя артерия или някой мускул. Казват: „Господ да го прости." Аз ще ви обърна вниманието. Човек е най-хубавата книга, която природата е написала. Няма по-хубаво написана книга от човешкото тяло. Кой от вас е чел тази книга, че да прочете нещо. Като погледна на ръката, нищо не е чел. Не знае защо има пет пръста, не знае защо има палец, не знае защо има малък пръст, кутрето. Философства, но не знае защо му са ръцете, краката, очите. Като гледа, хване някоя крава, свърже краката ѝ, издои млякото, вземе го. Хване два вола, впрегне ги, изоре нивата. Започне да се хвали, казва: „Тази нива аз я изорах." Че тук няма никакво разсъждение. Изорал нивата с двата вола, набраздил нивата, посял житото. Той не знае онази тайна, че след като изорал нивата и посял семето, че в семето е животът. Той не разбира живота, който е в семето. И слънцето е взело участие в това оране – още като го види, отдалече праща светлина, топлина и други блага, за да израстне това жито. На онези, които са работили, той нищо не плаща. Като вземе житото, казва: „Това жито е мое, аз съм орал заради него."

По някой път вие седите и мислите. Някой казва: „Аз не мислех нищо." Вие във вашия мозък само сте прокарали бразди. Туриш някаква идея. Онези, които работят във вас за създаването на една мисъл, за да израстне, да се оформи, и едно чувство и една постъпка да се

оформи, те са вън от вас. Съвременните хора още нямат ясна представа за онзи свят, който е около нас, който работи за нашето щастие. Сега аз искам да ви представя този педмет в една друга форма – да се ползвате. Може да ви говоря за забавление, както в театъра. Аз съм за театъра, но театърът не е театър. То е туй, което не е. В една опера е туй, което не е. Пее се, но двама пеят и се карат, но тъй не се пее на караница. Някой път ме викат на опера, но не виждам караница в пеенето. Караницата им не е музикална. Пеят за любовта, но любовта им не е музикална. Не се пее така на любов. Крясък е това. След това лицата им като погледнеш, не става така. То лицата им мязат на карикатура. Естествено да бъде лицето, да се не вижда гримировката – разваля се лицето. Тъй като говоря, не съм против актьорите. За мене всичките хора са все актьори. Ние имахме двама братя и сестра – бяха в театъра първи, когато се е образувал театъра в България. Разправят се двамата и единият му казва: „Не си на сцената. Какво си мислиш?“ На сцената се представя това, което не е. В действителния живот ще представиш това, което е. На сцената ще се мъчиш да умреш, и не можеш да умреш. На сцената ще бъдеш богат, без да си богат, сиромах ще станеш, всичко ще станеш, но без съдържание. Мъчение има, но без съдържание. Ние се мъчим всеки ден.

Тук преди няколко дена дойде една сестра. От последната бомбардировка детето ѝ се разстроило – доста умно дете, и балерина е, знае да играе – така се наплашило, че постоянно плаче. Казва: „Какво да правя? Да ида ли в провинцията? Ще се побърка.“ Казвам: „Иди в провинцията, да утихне детето.“ От една такава малка бомбардировка – такава беля. Ами в Лондон, дето се хвърлят бомби близо 2500 килограма, отварят се такива ями, че мост трябва да направят, за да минат хората. Всички прозорци на къщите са изпочупени, къщи събо-

рени от взривовете. Хубаво. Когато един човек умре, не е ли това един взрив. Какво става? Казват: „Умря човекът." Закачи те една бомба, умреш. От бомби умират хората. Когато беше бомбардировката, наши приятели се разхождат. Казвам: „Пазете се." Казват: „Тук бомби няма да падат." Бомби няма да падат, но големи парчета намерихме попадали. Казвам, трябва да видите, че е опасно. Едно такова парче като те блъсне в главата, ще се пръсне главата. И аз имам две парчета за спомен. И другите си взеха.

Животът вътре в себе си е нещо динамично. Запример какво нещо е вътрешното напрежение? Знаете каква сила представя напрежението в природата. В един обикновен облак електричеството е толкоз малко, че в една минута може да го прекараш в една лампа, в една наша крушка от 25 свещи. Но напрежението в един облак може да се увеличи близо до 5 милиона волта. Напрежението става грамадно. Туй малкото електричество свършва голяма работа. Напрежението вътре е голямо. Вие не може да разберете, че напрежение в живота трябва да имате. Напрежението е, което дава сила. Ако вие във вашия живот нямате напрежение, няма да можете да победите мъчнотиите. Напрежение трябва да има. Всички ви е страх от напрежение. Казвате: „Ще се пукне главата ми от напрежение." Хората умират от бездействие. Като умре човек, ако се прегледа мозъкът и черепът на човека, може да се види от какво е умрял. Някои умират само от ядене и пиене. Някои само от пиене умират. Някои само от пушене тютюн умират. Някои само от събиране пари. Някои умират само от одумване на хората. Като одумват хората, умират. Не искам да вярвате в туй, то е наука. Предсказанието в какво седи? Казва: „Туй, което духът ме учи." Онова, което духът учи, е божествена наука, дето нещата са точно определени, много малко изключения има. В една божествена

наука в сто милиона обръщения само едно изключение има. Ние, съвременните хора, се намираме в едно божествено изключение. Вследствие на това изключение се създава един нов свят. Понеже сега имаме едно изключение – сега иде един нов свят, хората бъркат във войната, те приготовляват материала за новия градеж. Тия хора, които отиват за другия свят, те са експедиция, те са комисия. Изпращат ги като делегати в другия свят. Всяка година трябва да изпратят 35 милиона делегати, пък отделно говеда, кокошки. Тази година и миналата година ще се изпратят повече.

Сега да се разберем добре. Аз не искам да опровергавам в нищо вашите вярвания. Да не мислите, че това, което вие мислите, не е хубаво. Това, което е било, и тъй както е създадена земята, е хубаво, обаче сега се създава нещо ново. Ние изучаваме новото, което Бог създава. Как сте живели, е намясто. Вашият минал живот няма нищо общо със сегашния живот. Вашите разбирания преди хиляди години нямат нищо общо със сегашните ви разбирания. Едно време как са живели жените и сега как трябва да живеят, има една грамадна разлика. И мъжете както са живели едно време и както сега живеят, има грамадна разлика. Аз съм се спирал върху Адама. Но все имам за Адама и друго да кажа. Аз съм казал само едната страна на Адама. Ние четем как Господ е създал Адама. Но това е едно описание. Мойсей го е описал, но той не е бил там, когато Господ създал света. Той извадил из някаква архива тия понятия. Казват: „Мойсей по откровение е писал." Какво значи по откровение? Седи един и аз диктувам, той пише на машината. Той чува и пише. Както чува, така пише. Казвам: „Ти си направил една погрешка." Я, виж, онези стенографи, и те понякога пишат, и не може да го прочетат. Турците казват: „Някоя дума и тъй, и тъй може да я четеш." Трябва да бъдеш много досетлив – в дадения

случай кое е верно. Казвам, в дадения случай вие сте или мъж, или жена. Питате защо се родил мъж. Казваш: „Господ.“ Оставете се с Господа. Защо си се родил жена? Ако един нож е наточен, защо е наточен? За да реже. Един трион, и той трябва да реже. Ако се прави една граната, знаете какво умение се изисква от тия хора, които правят гранати. Има някои гранати, които хвърлят и след 4–5 дена се възпламеняват, със закъснител избухват. Разправяха ми мене, не зная доколко е верно, един анекдот. В България паднала една бомба със закъснител и не избухнала. Германците давали по хиляда лева на минута, ако някой се съгласи да копае около бомбата. Като копае човек 60 минути, 60 хиляди лева ще вземе. Намерил се само един циганин. За един час може да вземеш 60 хиляди, но при бомбата трябва да копаеш. Ако не избухне, ще забогатееш. Ако избухне? Питам, колцина от вас бихте се наели да копаете и да ви плащат по хиляда лева на минута. Един млад брат казва: „Аз, ако знаех, щях да копая.“ За една минута хиляда лева.

Ние се намираме в един живот, който е толкова красив, такива несметни богатства има турени на наше разположение в мозъка, в дробовете, в тялото, че ние като слепци ходим и пипаме навън и търсим своето щастие отвън, пък то е всичко отвътре. Преди няколко дена идва една сестра, оплаква ми се, не зная какво е станало, казва: „Умът ми така объркан.“ Казвам ѝ: „Твоят мозък е радио с хиляди и милиони станции. Избери една станция, нагласи радиото и го затвори за другите. Като туриш на една станция и не ти хареса, тури друга. Избери станцията, дето ти харесва музиката, да ти е приятно. Ти си отворила всички станции, чуваш шум.“ Някой път има противодействие. Някои станции противодействат. Речеш да слушаш една станция, друга противодейства, че такава бъркотия, нищо не може да разбереш. Някой път във вас има такава бъркотия, забърква се мозъкът.

Научете се как да работите с късите вълни, не само с късите, но и с ултракъсите вълни. Една сестра казва: „Кажи какво да правя." Рекох: „Казвал съм ти десетки пъти, но ти не слушаш. Когато аз ти говоря, ти не концентрираш ума си. И после да работиш, но ти мислиш, че каквото кажа, ще стане. Аз може да ти услужа, може да лекувам някого. Знаеш ли в природата какво става? Тя като намисли да бие някого и ако ти го спасиш, тя ще го намери и втория път ще бие два пъти повече. Ти, освен че не му помагаш, но ставаш причина да го бият повече, отколкото трябва. Аз – рекох – не искам да те избавя от природата. Като те бие, радвам се. Тя като те бие, трябва да ѝ дадеш гръб и ще четеш ударите. Като те удари, ще кажеш: „Колко е хубава любовта." Ти мърмориш и казваш: „Така не се бие." Ти си недоволен от това, което те мъчи. Онзи, който те мъчи, онзи, който те милва, той е един и същ. Ако хубавият хляб го сдъвчеш, то е благословение за стомаха, но ако го нагълташ нацяло, този хляб ще ти причини болка. Не че хлябът е лош, но ти не си свършил работата на дъвкането добре. Ти ще започнеш да се оплакваш. Не че хлябът не е хубав, но ти не си свършил добре работата. Оплакваш се от някоя мисъл, че мисълта е лоша. Тази мисъл трябва да знаете как да я приемете.

Сега не искам да си мислите: „Колко сме невежи." Въпросът не е там. Съвременните хора сме много разсеяни хора. Вземете например – някой иска да стане един метър и седемдесет, да има 40–50 сантиметра на раменета, друго не иска. Бил къс човек. Какво може да направи човек с един метър и седемдесет или осемдесет сантиметра? За онова богатство, което е скрито в мозъка, правят следните изчисления – може да се види колко има да се работи. Нашият мозък никак не е обработен. Един учен човек прави следните изчисления. Той казва така: „Ако се събере всичкото знание, което съществу-

ва на земята, от всичко да се избере най-съществено – ще имаме 90 книги като Библията, такива 90 тома ще имаме като това знание – в мозъка ще остане място още за 900 такива тома.“ Хиляди и хиляди години има да учим. Казва някой: „Аз голяма любов имам.“ Защо не изпиташ любовта си, като имаш толкова голяма любов? Иди при някой банкер и само го погледни, и той да каже: „Моето богатство е на твое разположение.“ Казва: „Може ли това да бъде?“ Може да бъде. Когато бащата не обича един син, нищо не му дава. Когато наближава да умира, всичко оставя на сина си. Значи, когато бащата умира, синът всичко може да вземе от баща си. Тогава ще видите – бащата като даде всичко на сина си, синът започва да плаче за баща си. Сега съвременните хора сте много подозрителни. Някой път, какъвто и пример да се даде, казват: „Кого ли има предвид?“

Има едни германци, които тепърва идат в света. Отлични германци са от духовния свят. Има едни англичани, които сега идат от духовния свят. Има едни германци, които си отиват. Има славяни, руси, които сега идат. Има българи, които сега идат от невидимия свят, има американци и всички народи, които идат тепърва от божествения свят. Тия, които идат, са новите хора на тия народи, те ще създадат новото човечество. Казвам, в съвременния свят се бият. Пак проповядват по околен път, по един политически начин. Не мислете, че народите не се споразумяват, те се споразумяват, но искат евтино да завършат войната. Природата иска всяка работа, която вършим, да я завършим добре.

Казвам, Бог е живот, и животът е виделина на човеците. Значи от живота се ражда виделината. Животът носи в себе си всичките блага. Ако вие имате един богат баща, който е щедър, и ако този баща нищо на вас не ви дава, къде е причината – в бащата или в тебе? Този баща на всички дава хубавото. Вземете Бог, който украсил

една пеперуда тъй хубаво, тъй хубаво облечена, дето цариците у нас не са така хубаво облечени като пеперудите. Вземете райската птица. Тя носи такава царска дреха, дето царете ги нямат. Има един стих от Христа, дето казва: „Ако Бог така облича тревата, цветята, колко повече вас?“

Ако ние, съвременните хора, страдаме, къде е причината за нашите страдания? Ние търсим щастието един в друг. Щастието на дясната ръка не седи в лявата. Тя е само помощница, помагат си. Щастието на човека седи в неговия ум. Тия двете ръце се управляват от мозъка. Ако дясната ръка хване лявата и мисли, че оттам ще дойде силата, силата няма да дойде оттам. Тя ще дойде отгоре. Имаш син, уповаваш на сина си. Ти трябва да уповаваш не на онова видимото, което виждаш. Аз разбирам не онова невидимото, което не знаеш, но – онова, което знаеш, е по-реално от онова, което виждаш. Защото едновременно нещата са реални, ако ги усещаш, ако ги вкусваш, ако ги помирисваш, ако ги чуваш, ако ги виждаш. На физическия свят – там е реалността. Зад тази реалност има друг начин за проверка на нещата.

Допуснете сега, че идва някой във вашата къща, някой странник. Още като влезе, ви прави приятно впечатление. Имате всичкото доверие в него. Като го погледнете, разполага ви. Някой друг като ви погледне, настръхнете. Кое е онова, което ви възбуди? Нищо не разбирате от физиология, казвате: „Не ми харесва.“ Човек има едно вътрешно съдържание. Всички ние страдаме от следното. Външно ние сме по-добре, отколкото вътрешно. Отвън ние се представяме, че имаме доверие. Идеш при някой банкер, той казва: „Аз ви познавам, познавам баща ви, познавам майка ви, те са благородни хора. Моите почитания.“ Искате 10, 15, 20 хиляди лева, но веднага казва: „Двама гаранти.“ Той има скрита мисъл. Прав е човекът. Той не го знае, той само предпо-

лага. Следователно всички ние имаме една отрицателна мисъл. Един проповедник проповядва и аз ви проповядвам. Вие ме слушате, но у всинца ви има едно вътрешно недоверие. Аз, като ви гледам, тук много малко духовни хора виждам.

Най-първо, като идете в духовния свят, ще ви турят в забавачницата. Всички, както ви гледам, там ще ви турят. И в България съм гледал хората, и в Америка – но там ще ги турят всичките. Казват: „Учена глава." Казва: „Много учен човек си." Казвам: „Едва свърших забавачницата. Аз съм от тези, които едва свършиха забавачницата." Казва: „Много учен човек си." Казвам: „Едва свърших забавачницата, в отделенията още не съм." Тъй размишлявам. Сега това е сравнение. На него казвам, за да се покажа смирен: „Мене ме радва тази забавачница, защото в тази забавачница виждам всичките елементи на бъдещата наука. Прозирам в моята забавачница, че имам да уча първо отделение, после второ, трето, четвърто. Аз се радвам какво ще уча." Казва: „Как е в забавачницата?" В божествената забавачница ти си като царски син, турят те на количка, разхождат те с автомобил. На земята съм пратен. Господ направил земята заради мене, аз, който съм свършил забавачницата. Какво ще кажете на това? Дали е за мене, или е за някой друг, все едно. Едно е верно, че Бог направил земята заради един, който свършил забавачницата. Дали съм аз, или друг, без разлика е. Радвам се, че е създадена заради някого. Ако съм аз, добре, ако не – за втори, за трети, четвърти. Радвам се, понеже туй, което е благо заради него, ще бъде благо и заради мене. И заради мене Господ ще направи една земя.

Често религиозните хора имат един начин на мислене, учените хора имат друг начин. То са методи. Има един начин. Животът трябва да се разбира. Вие изучавали ли сте произхода на расите? Черната раса защо е

черна? Изучавали ли сте как се е образувала жълтата раса, червената раса как се е образувала – не само произхода? Черният цвят, той е един потенциал. Черното е потенциал. Имаме черен потенциал, жълт потенциал, червен потенциал, бял потенциал. Когато една енергия дойде в крайния предел на събиране, става потенциал, или повече не можеш да събираш. Тогава повече не можеш да събираш, и тогава тази енергия се обръща в динамическа, проявява се. Туй, което си събирал в себе си от дядо си, прадядо си, трябва да го проявиш. В себе си имаш желание, трябва да обичаш. Ти си очаквал хиляди години да те обичат. Баща ти те обичал, майка ти те обичала, хиляди години тебе са те обичали, вложили много повече капитал, повече не могат да те обичат. Ти сега трябва да започнеш да обичаш. И в Библията има един пример, казва: „Този, който беше богат – Христос, като достигна до края на своето богатство, трябваше да слезе със своето богатство, да помогне на хората. Стана беден, раздаде всичкото си имане, вложи капитала си."

Казвам, ако ние, съвременните хора, не вложим някъде своя живот, какво ще спечелим? Ако житото не се извади из хамбара, какво ще спечели? Ако капиталът не се вложи в банката, какво ще стане? Ако една реч не се вложи някъде? Ако ти си музикант и не си вложил своята музика някъде отвън, какво ще спечелиш? Трябва да се вложи нещо ново, не само „Цвете мило, цвете красно". Трябва да се престане с „Цвете мило, цвете красно" и „Стоян мами си думаше". Какво думал? Аз бих желал да кажете: „Мале, мале, мила мале, едно време си карах биволите, сега не искам да ги мъча." Какво ще стане? „Искам да стана шофьор или аеропланджия." С един аероплан ще се разхождаш – по 60, 100 километра може да взема в час, за десет часа – хиляда километра. Един аероплан, който пътува по 700 километра в час, за десет часа Стоян, като се качи на този аероплан, че не е бивол

да го кара, да ги потегли, да ги мъчи.

Напуснете вашите биволи. Снемете юларите на тях. Гледал съм българите, като карат биволите, имат един железен шип турен, че като дръпне, мушка бивола, и той тръгне. Питам ги защо турят тия шипове. Казва: „Мързелив е, не върви. Каго го мушна, като го бодна, биволът тръгне. Иначе не върви."

Спасението е вътре в нас. Трябва да повярваме всички в онова, което Бог е вложил в нас. Силата на човека седи там. Всяка една способност в човека, всяко едно чувство, което съществува в човека, всяка една постъпка има специфична запалка. Следователно ето в какво ние си помагаме. Като срещнеш един човек, той носи една запалка – да запали това, което нямаш. Той като дойде, запали туй, което имаш вътре в себе си. Минава някой човек, запали и си замине. Твоята свещ гори. Ако той не мине, не може да се събудиш. Виждам, в училището отиват невежи ученици, нищо не знаят. И виждам – тия ученици с помощта на учителите постепенно стават способни. Някой казва: „Аз нямам нужда от другите хора." Бог, който живее във всичките хора, той служи като запалка. Той чрез когото и да е може да те запали или да ти въздейства. Всеки човек, който дойде и запали една твоя способност, внася туй малкото. Бог ще въздейства, тъй щото вие се радвайте на всички хора, които във вас внасят една хубава мисъл, едно хубаво чувство, едно хубаво желание. Имаш ти една запалка.

Та искам да ви наведа на мисълта, да бъдете благодарни вътре в себе си. Казвате: „Какво ли има в мене?" Някои от вас мислите, че сте остарели вече. Не е лошо, че сте остарели, но не сте поумнели. Старият, като поумнее, подмладява се. Младият не трябва да бъде умен. Младият да се разхожда и по любов да живее. Знаменосец да бъде, да носи знамето. В мене има една идея. Виждам – някой млад копае. Но какво? Той, като копае

на нивата, копае заради дядо си. Казва: „Знаеш, дядо ми беше много умен човек. Той, като разкопава земята, даде и на мене тази мотика, направи я с ръчката." Един ден няма да работите така мъчно. Сега вземете жените, сестрите – по 4–5 часа взема, докато операт дрехите, а тя е работа за 10 минути. Сега за готвене употребяват половин ден, а то за 10 минути може да стане. Къщата може да изчисти само за 5–10 минути. Цяла седмица ще мажат, а то е работа за 5 минути. Ние вършим работите, които дълго време вземат, а за по няколко минути може да се свършат. Изгубено време е то. Градим – разваляме, градим – разваляме. Идат някои, които по Евангелието искат да ме изпитат. Казват: „Ти в Христа вярващ ли? Ами обичаш ли Христа?" Ако аз вярвам в Христа, туй наричам – имам доверие, че като дойде да ми поиска Христос назаем, да му дам без гаранция. Поиска хиляда лева, две, три, четири, пет хиляди лева. Имам къща, без наем ще я дам. Казвам: „Заповядайте, живейте в стаята, свободна е. Ако искате плащайте, ако не искате, не плащайте." Туй значи вяра и доверие. Какво нещо е да вярвам? Той казва: „Вярваш ли?" Туй подразбират: слугуваш ли ти на Христа, подчиняваш ли се на Христа, защото той е направил света. Той е господар. Както вие разбирате, той трябваше да оправи света. Че той ни е изправил света – твоята идея не е права. Господ заповядва навсякъде, тази идея не е права. Как заповядва? Господ заповядва в мене. Аз виждам – преди да свърша отделенията, съм ял бой. За най-малката бяла лъжа – на лъжа по една тояжка на най-деликатното място. За една черна лъжа – по 150 тояжки. Имаше и по-тежки наказания от тия. Всичките болести, от които ние страдаме, са все бели лъжи, за които ни бият. След като бият един човек, трябва да го лекуват. Глава те боли, корем те боли, ръка те боли, всичките те се дължат на тия несъобразности и отклонения от божествения път на нещата.

Не зная как да ви обясня. Ако вземете едно българско гърне, направено от пръст и гледжосано, ще видите, че маслото излиза от другата страна, отнякъде преминава през порите на това гърне. Обаче има гърнета, в които, като турят маслото, не може да премине през гърнето.

Има един свят, който го наричаме невидим, но той за нас не е реален, който ни влияе. Например, ако дойде един мълниеносен облак с гръмотевица, и ти си много чувствителен, какво ще правиш. Един български свещеник ми разказваше, един от смелите свещеници. Казва: „Както ме виждаш, навсякъде ходя – и по гробища ходя, ходя навсякъде, от нищо не ме е страх, но имам един страх – като загърми. Щом загърми, всичките свещи ги паля, които имам от Великден, от Рождество Христово, от Света Богородица. Тогава всичките свещи ще ги намеря, ще ги запаля, мисля, че те ще ме спасят. Като замине гръмотевицата, смея се на себе си. Но като загърми, пак ще намеря всичките свещи и мисля, че те ще ме спасят. Не можа да си представя откъде дойде това заблуждение. Обърна се към Бога – не, но свещите като запаля и слушам да горят, мисля, че това ще ми помогне, само върху мене да не падне."

„В него бе животът." Най-красивото нещо, това е животът. Човек, като седне, да благодари на онова същество, което има име, което не можем да произнесем. Свещено е. Да благодари човек, че е в този живот. Аз го наричам божествен живот. Да ни стане всичко мило, навсякъде като погледне – на небето, на земята и в себе си. Всичко е хубаво и всичко да ми стане мило. Казвам, ако вие като мене бяхте свършили забавачницата, аз съм от учениците, които едва са свършили забавачницата, и вие все един ден ще свършите. Щом аз съм свършил, вие може да сте по-способни. В моята забавачница имаше 12 отделения. Започнах в забавачницата от първата година, като се родих, втората, десетата го-

дина, все учих в забавачницата. Тя не е като вашата забавачница. Вие в 6–7 години сте в забавачницата, на 8 години сте в първо отделение. Няма по-хубаво училище от забавачницата. То е най-приятното. Човек, който свърши забавачницата, той е способен, спокоен. Това е блаженство. После ще влезеш в по-дълбоките работи. Ти започваш със забавачницата, тя е мярка за всички. Соломон казва: „Който много знае, много тегли главата му.“ Знайте, че в забавачницата нещата имат само един смисъл. Вън от забавачницата имат два, три и повече смисъла. Сега някои преждевременно са свършили забавачницата. Ожениш се, мислиш, че имаш мъж и че те обича. Ти си в забавачницата. Един ден помислиш, че обича друга, ти си вън от забавачницата. Значи вие всички сте вън от забавачницата. Не може да обича двама души. Философията е, че ние обичаме само едного. Бог се изявява във всичките хора, но едновременно едногото в много обичаме. Много обичаме. Многото в мнозината като обичаме, обичаме Бога. Като обичаме Бога, обичаме всички в Бога. Бог, който се проявява на земята, обичаме Бога във всичките. Като идем на небето, ще обичаме всички заради Бога. Сега обичаме Бога заради всички. Тогава ще бъде обратният процес – ще обичаме Бога във всички.

Казвам сега, не се безпокойте, че някой може да ви отнеме любовта. Имаш две сестри. Едната не иска да те носи, не че не иска да те носи, но другата те носи. Коя сестра ще обичаш? Която те носи. Обичай този, който те носи; който не те носи, остави настрана, не мисли заради него. Защо да те носи? Двама души не могат да те носят. В дадения момент този, който те носи, е достатъчно. За тази любов благодари. В любовта няма никакво противоречие. Казва: „Лошо влияние има, поквара има в сърцето.“ Няма такива работи. Никаква поквара няма в сърцето. В любовта всичко е благословение.

Тя носи здраве, безсмъртие, богатство, всички блага. Тепърва има да дойдат в света.

Старите млади трябва да станат и умни трябва да бъдат, и красиви. Старият човек не да е прегърбен, да ходи с бастун, но на стари години да е изправен; като ходи, да блика светлина. Пък младият по какво се отличава? Младият и старият по какво се отличават? Аз да ви кажа по какво. Младият е цъфнала череша. Старият е узряла череша. Младият представя възможностите за плодовете, в стария вече тия плодове са реализирани. Тъй е в моя ум. Този младият човек е цъфнал, отличен човек. Старият, това са узрели череши. Младия ще го помиришеш – хубаво мирише. Стария ще го вкусиш – колко са сладки плодовете. В моя ум тази идея за младите и старите е така. Младият е цъфнал, красота има в него, то е божественото. Тъй го разглеждам. Старият е хубав плод, ще го вкусиш. Младия помирисваме, стария вкусваме. Желая и вие, младите, да миришете, старите – да ви вкусват.

Да благодарите, че сте в един параход, в който даром се возите. И си вземете бележка. Оставете мърморенето сега, вижте доброто един в друг. Като срещнете един човек, намерете една хубава черта в него. Има известни хора, като ги срещна, зная, че те имат лечебно свойство. Тези хора, като си турят пръста в чашата, и болният пие тази вода, ще оздравее. Този човек сам не го знае. Казвам му: „Тури си пръста.“ Казва: „Защо ти е моят пръст?“ „Тури“ – казвам. Той тури пръста. После лекувам с тази вода. Има хора, от очите на които излиза светлина, която е благословена. Има хора, от които, като чуеш една дума, тя е като динамит, никога не забравяш.

Всеки човек е един извор на Божии благословения. Някой казва: „Този – невежа, онзи – простак.“ Единственият човек е той самият. Не мислете така. Всеки човек

е божествено съкровище. Влез, отвори с ключа, вземи от благословенията, които Бог е вложил, после пак затворете и кажете: „Да бъде благословен Господ, който ни даде това знание.“ Вижте във всеки човек едно благо, което Бог ни дава. Като срещнете един човек, да се зарадвате. Срещнеш една жена, да ти е приятно; срещнеш един мъж, да ти е приятно; срещнеш едно дете, да ти е приятно; срещнеш едно куче, да ти е приятно; видиш едно дърво, да ти е приятно; видиш някой бръмбар, някоя река, звезда, за всичко, каквото видиш, да се зарадваш. Туй е новата идея в света, която хората трябва да носят в душата си.

Пазете вашата младенческа свежест, докато цъфнете добре. Пазете вашата старческа свежест, за да узреете добре.

Тайна молитва

Двадесет и девета неделна беседа
4 май 1941 г., неделя, 10 часа
София – Изгрев

ЕДНО ТИ НЕДОСТИГА

„Отче наш“
„Иде, иде“

Ще взема само един стих – двайсет и втори стих от осемнайсета глава от евангелието на Лука: „Това като чу Исус, рече му: „Едно ти недостига.“

„Духът Божи“

Туй едното, което недостига на хората, то е най-важното. И надали хората ще го добият някога. Вие ще се обезсърчите. Всяко постижение носи със себе си страдание. Постигнеш нещо, остарееш. Какво те радва старостта? Като станеш стар с брада, какво те радва? Или като станеш стар на 80 години – мъж или жена, какво те радва? Знание имаш, но краката не държат. Много работи знаеш, страдание имаш, казваш: „Отиде младостта.“ Докато беше млад, не оценяваше младостта. Като остаря, оценяваш младостта, но тя си отиде.

Сега мнозина от вас искат да ви говоря за това, което вие мислите. Аз няма да ви говоря това, което вие мислите. То е ваша работа. То не е моя работа, да се меся в частните ви работи. Болният го интересуват съвсем обикновени работи. Той само за лекари пита, за лекарства, все за това пита – специалист е. Казва: „Да се разреши този въпрос, да се излекувам. Каква важност има в това? То е заради него. То е един частен въпрос. Всичките хора не са болни. Здравите хора не питат за лекарства. Здравият човек пита за работа, за учение. Му-

зикантът пита за музика. Художникът – за изкуство. Всеки човек го интересува това, което може да извади, нещо, някакво добро за себе си. Сега вие седите и всички сте големи философи, и питате защо Господ създаде света така. Тези, които вярват в Господа, питат защо Господ създаде света така. Онези, които вярват в природата, питат защо така е създадена. Сега мнозина са питали природата, но тя не отговаря – мълчи като някой сфинкс. Никому не е отговорила още като са я питали. Питали са Бога, но и той не отговаря, и той мълчи. Имаш един капитан на парахода, питаш защо параходът върви в тази посока. Няма да ти отговори. Този път е определен. Не може да пътуваш с друг рейс. Не може по друг рейс да пътуваш. Казваш: „Но аз мислех така." Ако си мислил, трябваше да хванеш друг параход, който ходи там, гдето искаш. Дошъл си на земята, искаш земята да тръгне по този път, по който ти искаш. Ти си погрешил. Като си слизал, не си хванал кораба, който ти трябваше да вземеш. Ти трябваше да бъдеш на друга планета.

Сега всички сте дошли да търсите своето щастие. Всички вие като дойдете до последното пристанище, ще кажат: „Навън." Ще ви турят на пристанището и параходът ще се освободи от вас. Какво ще стане? Ще идете да работите. Параходът няма голяма приятност. Пътували ли сте в океански параход? Колкото да са луксозни, да ми ги препоръчват, толкоз са приятни, че каквото си ял, трябва да го изхвърлиш навън. Толкоз са приятни, че не можеш да спиш спокойно, не може да мислиш спокойно. Когато тръгват, тия параходи са окичени с цветя, махат с ръце, китки се хвърлят. След първия ден започват да стават сериозни. Втория ден са още по-сериозни. Третия ден започват да се оплакват. Тогава всеки се занимава със себе си. Това – само за изясняване.

В живота ние всички страдаме, понеже сме в едно голямо море. По някой път ни хваща морска болест.

Някои повече ги хваща, някои по-малко ги хваща морската болест. След като излезеш из парахода, не можеш да се освободиш от морската болест. Турят едно вещество за пречистване, но толкоз много мирише, че цяла седмица като седиш, искаш да се освободиш дрехата да не мирише на параход. Като говорят за плът, казват: „То е в плът облечен." С каквото и да е облечен, казва: „Да я няма тази плът." Ако искаш без плът, какво търсиш на земята? Като дойдеш на земята какво търсиш, земята е място на плът. Казва: „Много сериозна работа." Разбира се, сериозна работа е. Тук е опитно училище. Ти трябва да мислиш. Има хиляди опасности, животът виси на косъм. Като ядеш, трябва да мислиш. Някои мислят, че всичко е наред. При всяко ядене имаш възможност да умреш. Като говориш и ядеш, иде в кривото гърло – и свърши се. Като седнеш, ще се помолиш да не ти влезе в кривото гърло хапката или водата. Някои мислят, че животът е много сериозен. Сега защо така е направено? Природата си има свои правила. Аз бих ви попитал: „Вие, българите, защо говорите по български?" Ще кажете: „На български език говорим." Ако идеш във Франция, Германия или Русия, не приемат хората български. Какво ще правиш? Ще се учиш. Български – за България. В Русия руски ще говориш. Който е дошъл на земята, трябва да учи земния език. Казва: „Ами за небето?" За небето – небесният език. За небето – небесният език, за земята – земният език. Размишлявали ли сте – всичките хора имат глави и се оплакват от злото. Но в лошите хора живее злото, в техните глави има турено някъде зло. Казват: „Без зло не може ли?" Каква е разликата между добрите и лошите хора? Добрите хора са господари на себе си, лошите не са господари на себе си. Там е всичката причина. Злото казва, че човек е лош. Злото е специфично, има някаква материя.

Нека да ви дам едно научно обяснение. Вземете че-

тирите основни елемента, които имате – сега атомите са разложени вече – кислород, водород, въглерод и азот. Те се отличават, имат известни свойства. Водородът гори. Кислородът поддържа горенето. Азотът нито гори, нито поддържа горенето, задушава. Ако останеш в азота, ще се задушиш. После, когато се съединяват с азота, се образуват киселини, отрови. Като туриш азот някъде, цял скандал ще произведе. Минава за един от философите. Голям философ е азотът. И окултистите винаги говорят за азотна философия на задушаването. Невъзмутим е той, че гори светът. Дето иде, пожари погасява. Като иде някъде, сплаши ги, и горенето престане. Казва: „В моето присъствие – никакво горене. Като замина аз, вие можете да си правите каквото искате, горете, но в моето присъствие – никакво горене." Като дойдете до кислорода, той пък само прави пожари, сделки само прави. Вземе оттук, вземе оттам, нему е приятно, че хората горят, че тия къщи горят. Какво ще стане? Втори път ще направят по-хубави къщи. Интересува го може ли да горят, или не. Казвате: „Човещина няма ли в него?" Той казва: „Човещината стои в това, да гориш къщите. Щом не гориш къщите, няма човещина. Аз съм, който давам свобода. Всеки, който е затворен в някоя къща, аз я изгарям и го освобождавам. Казвам, хайде да работиш за Господа."

Та казвам, вие постоянно мислите какво ще правите, как ще си изкарате прехраната. Целия ден мислите само за ядене: че кашкавал няма, сирене няма, масълце по 150–200 грама дават, в хляба царевица има. Влезете вътре, не е сготвено хубаво, неразположен си. Тамън се освободиш от закуската, мислиш за обеда, после пък – за вечерята. Хайде, вечеряш, сънят дошъл, лягаш на леглото под юргана. Ще се съблечеш, стане някаква тревога, идат аероплани, хайде, пак ставай, обличай се. Ако си в Англия, какво ще правиш? Ще изскочи умът на човека. Казвам, че ние имаме една християнска култура. Съвре-

менните християни казват: „Едно време хората бяха културни.“ Ние сме културни. Тия културните хора се бият тъй юнашки, както светът никога не се е бил досега. Сега имаме две страни. Онези, които не разбират, като видят онзи, който сече дървото, казват: „Този човек не прави добро.“ Но той си има някакъв план, сече това дърво за някакво пособие, иска да направи инструмент от него, някаква цигулка. Отсече някое дърво – десет, петнадесет години трябва да съхне, да направи някакъв инструмент, да весели хората. Казват, че той не прави добре. Че кое е по-хубаво: туй дърво да расте или да стане инструмент, да свирят на него? Нашият брат свири с едно отсечено дърво. Ако не беше се отсякло дървото, не може да ни весели. Сега ние му благодарим. Туй дърво живее тук. То още живее. Живее един духовен живот. Тогава живееше плътски живот, сега ангелски живот живее. Ние, които не разбираме живота, искаме на земята поземному. Казва: „Като умра, какво ще стане?“ Какво ще станеш? Цигулка ще станеш, четири струни ще има цигулката. Отгоре ще свирят, ще се веселят хората. Казвате: „В оня свят ще се познаваме ли?“ Оставете онзи свят. Този свят изучавали ли сте? В този свят нищо не знаят хората, за онзи свят питат. Какво има във вашите глави, вие не сте изучавали, лицето не сте изучавали, очите не сте изучавали, веждите, носа, устата, пръстите не сте изучавали, пък мислите за оня свят.

Но оня свят е божествен свят, населен е с хора, които са изучавали, които знаят всичките тия тайни. Знаят да възкръсват, знаят законите на безсмъртието, знаят от какво произтича злото и доброто, знаят как да съчиняват. Като дойде злото, хванат го, изваждат го, съединение правят. Като намерят някой лош човек, има реторти, турят го в ретортата, извадят всичкото зло от него, колкото има. Извадят туй, което прави пакост, и той стане светия, като мине през тази реторта на учения човек.

Сега онези от вас, които сте лоши, очаква ви една реторта. Вие мислите, че тъй лесно ще минете. Всеки в ретортата ще влезе вътре, ще те бъркат, ще извадят азотната киселина, азота ще го извадят, ще кажат: „Той не е потребен.“ Засега ще останат три елемента, ще останат въглерод, водород, кислород. Кислородът, това е човешкият ум; водородът, това е човешкото сърце; въглеродът, това е човешкото тяло. Превод ви правя сега. В материалните светове има повече материя, отколкото сила. В духовния свят има повече сила, отколкото материя. Туй е според мен различието. Малко материя има, повече сила има, много сила има. Тук, на земята, повече материя има, малко сила има. В божествения свят има изобилие на живота. Животът е, който контролира и материята, и силата. Той впряга и материята, и силата да горят и съграждат. Всички тия форми, които съществуват, животът ги е създал. Вие сега имате органически живот. Животът е създал органическия свят. Психическият живот е създал психическия свят. Божественият живот е създал божествения свят. Животът сам по себе си е създал всичко. Тогава питат учените хора: „Ако така е създаден, защо ние страдаме, какво трябваше да правим?“

Що е страданието? В страданието ти си се натоварил с повече материя, имаш по-малко сила. Следователно потребно ти е от тази материя да се освободиш, да туриш повече сила. Всеки, който страда, има малко сила, повече материя. Тебе ти трябва не материя, но сила ти трябва. Да се освободиш от многото материя. Малко материя остава, че страданието ще изчезне. Забележете сега: някому затлъстее сърцето – повече материя има, започват дробовете да се обвиват в мазнина, стомахът се обвива в мазнина. Съвременните хора страдат от мазнини. Тумори в мозъка се образуват. Трябва да отворят черепа, да извадят тумора, материята. Започнат ли тебе да ти бъркат в мозъка, да ти вадят тумора, твоята работа е

свършена. Тия тумори се раждат в главите на хората от голямата алчност. Някоя жена дете иска, не може да роди дете, не е готова за майка – създава един тумор в себе си. Пък не може да го роди. Туморите са деца, които не могат да се родят. Някой пък влезе в ума. В ума трябва да се роди едно дете, да му дадеш умствена форма, не да родиш едно обикновено дете. Някъде едно чувство може да родиш в сърцето, но да родиш дете в сърцето, е невъзможно. Като не може да родиш, образува се тумор в сърцето. Щом стане един тумор, работата е свършена. Сега аз говоря. Казвате: „Изпоплаши ни." Когато един лекар погледне сърцето, и то започне да бие равномерно, музикално – мажорните гами са на сърцето, една мажорна гама на сърцето е в природата – този ритъм на сърцето ще проговори. Някой път вие може да проверите. Като турите пръста на ръката си, на лявата ръка и помислите за вашия приятел, може да познаете какво е неговото състояние. Щом се свържете, ако той има сърцебиене, и ти ще получиш сърцебиене. Ако той има неразположение, и ти ще придобиеш туй неразположение. Ако той е алчен, и ти ще придобиеш тази алчност. Ако той е гневлив, и ти ще станеш гневлив. И обратното е верно. Ако е учен човек, мизукант, като пипнеш, и в тебе ще се зароди този импулс вътре.

Аз не съм за новото учение, дето хората се учат и не се научават. Учението в света е сила и човек тепърва трябва да изучава себе си. Де седи неговото спасение? Спасението на човека стои, най-първо, в ума, който има, – в дясната и лявата ръка седи. Ако имаш някой уд някъде, който е сакат, показва, че ти липсва нещо. Твоето спасение е в очите, как гледаш. Виждаш някой човек, ще видиш някой кусур, някой недъг. Хубаво е, че си видял недъга, но не мисли, че той го е създал. Ред негови деди и прадеди са го създали така. Отива един господин на гости – доста благороден, но мига. Погледне жената на

стопанина, и намигне с окото. Той, като го гледал, гледал, казва му: „Навън. Аз те приех като странник, ти, безобразник, намигаш на жена ми.“ Казва: „Извинете, господине, за туй намигане навсякъде са ме пъдили. Един недъг ми е, наследил съм го. Ако може да ми дадеш един цяр, ще ти благодаря.“ Намигва с едното око. Ако е с двете, как да е, но едното като го затвориш... Мене ми се случи веднъж – отидох при двама медиуми, повикаха ме, че направили голямо откритие. Едната, около 60-годишна жена, той – на 30 години. Той е, който дирижира работата, а тя е медиумката. Аз гледам, тя му намигва с едното око. Извадиха една икона и ми казват, че са я намерили, че била хилядагодишна. Гледам по цветовете, по боята и не давам повече от 50 години, но си мълча. Казвам: „Дървена е, хиляда години как е издържала?“ Казват: „Света е, че хиляда години е издържала в земята.“ Рекох: „Защо ви е тази икона?“ „Ща убедим хората да вярват в Бога.“ Хората досега не са се убедили от ума, който имат, от сърцето, което имат, от тялото, което Бог е създал, ще се убедят от една икона, заровена в земята. С това ще убедят хората. И така да е, не вярвам – казват турците. Ти мислиш – като станеш богат човек, ще влезеш в Царството Божие. Аз ти казвам – ти като станеш богат, ще излезеш из Царството Божие навън.

В Царството Божие не се позволява никакво външно богатство. Каквото имаш в себе си, всичко на работа. Там всичко е общо – каквото имат, е общо за всички. Всички използват божествените блага и никой не може да каже: „Туй е мое.“ Което имаш, то е твое, но е и на другите. Общо е на всичките. Всеки може да използва божествените блага в света. Така ние всички използваме въздуха, всички използваме светлината. Ония работи, които ние сме създали, там е всичкият спор.

Та казвам, онези новите хора турят един нов ред на нещата. Иде един нов ред, понеже земята излиза из три-

найстата сфера и влиза в дванайстата сфера. Тринайстата сфера е място на нещастия, зло. Всичките лоши работи са там, в тринайстата сфера. Цялата Слънчева система е излязла вече и влязла в тринайстата сфера и се отправя към едно ново слънце. Създава се нов свят. Пророците, които са чувствали, казват, че Господ създава нов свят, ново небе, нова земя. Цялата наша земя влиза вътре, не знаем къде е. Пита ме един: „Ти като ходиш тъй, кой те издържа? Другите ли те издържат?“ Рекох: „Като ми дотрябват пари, зная къде има заровени в земята, изровя няколко златни монети, и пак заровя другите. Навсякъде, дето има заровени, зная. От банката не искам да вземам.“ „Ами къде са?“ „Не мога да кажа. То е наука.“ „Че не може ли да бръкнеш за мене?“ „Само за себе си бъркам.“ „Ами да направиш благодеяние?“ „Какво ще правя благодеяние с чуждо имане. Ще извадя чуждите пари, да стана благодетел“

Двама светии живеели далеч от Александрия, някъде в планината, 30 години. И двамата се подвизавали много добре. Слизат към града веднъж и единият вижда другаря си, дохожда до едно място и подскача, че хуква да бяга. Светия да бяга? Отива да види – цял един голям кюп, няколко хиляди килограма злато вътре. Единият светия, като го видял, хукнал и побягнал, другият светия казва: „Будала, този човек не му стига умът.“ Той взел парите, отишъл в Александрия, направил сиропиталища, странноприемници, болници. Всичките пари похарчил за благодеяния и се възгордял. Започнал да се моли, доволен ли е Господ, откак е взел парите. Дошъл един ангел и му казал: „Всичко, което ти си направил, не струва толкова, колкото подскачането на твоя брат над парите.“

Внесете една благородна мисъл – човек да обикне Бога, да обикне природата, да обикне ближните си, то е богатство. Внеси светлина в ума на един човек, запали

сърцето му, че да се учи и да работи, то е благословение. Да го направиш богат, трябва да го направиш нещастен. Съвременните хора искат да бъдат богати, казват: „Какво място ще вземем в оня свят?“ Вие сте кандидати за първото място, от лявата страна или от дясната страна на Христос да седнете. Този въпрос е разрешен. Когато двамата ученици дойдоха при Христа, тяхната майка му каза: „Само едно нещо прося от Тебе, Учителю. Искам един от синовете ми да туриш отдясно, а другия – отляво.“ Погледна Христос и каза: „Синовете ти могат ли да пият чашата, която аз пия?“ Тя казва: „Да, ще пият. Могат.“ Тя мислеше за угощение, винце ще пият. Христос казва: „Чашата, която пия, ще пият, но да седнат отляво и отдясно, не е на мен да го дам, но на най-достойните, които са заслужили.“ Отляво ще седне човекът, който е служил на любовта. Отдясно – който е служил на мъдростта. Ти не си служил на любовта. Не си служил и на мъдростта. За да служиш, трябва да слезеш на земята като учител и тук, на земята, ще учиш навсякъде. От лявата страна да ходиш, да помагаш. Не да пишат по вестниците, каквото си направил, но да ти е приятно да ги упътиш всички тия хора. Когато хората стават богати, изопачават си живота. В богатството човек трябва да бъде много силен. Народи и държави, които са станали богати, историята показва, че всички държави, които станаха богати и не знаеха как да употребят богатствата, пропаднаха от богатствата си. Ще ви приведа онзи пример от древността. Мисля, един персийски шах, който ходел скришно да види как живеят неговите поданици, една вечер, като минава, гледа един човек с децата и жената си свири и всичките играят на хоро. Бедни, окъсани са, но си играят весело. Гледа го, гледа го, казва: „Весел е този човек, толкова сиромах, окъсан.“ Пратил своя везирин да му занесе една голяма сума, да уреди въпроса. Направили му къща, купили му дрехи.

След година минава, но той вече не играе с жена си и децата си. Станал голям търговец. Престанал да работи и един ден като търговец пада 50 грама памук на ръката му и като паднал памукът, три месеца лежал от падането на памука.

Всичките хора страдат все от памук. Новите хора казват кое е новото, в религията кое е новото, не само външно. В религията кое е новото? Трябва да се възстанови любовта, да се тури като основа между хората. Да се тури истината и да няма никаква лъжа – ни бяла, ни черна лъжа. Онзи ден дойде един да ми казва, че уж бил женен, че имал три деца, че едното умряло, едното боледувало, а той нито е женен, нито деца има. Лъже, да вземе 150 лева. Някой религиозен видял някакъв сън, ще го окичи. Та са ме лъгали, лъгали, едва намерих един – да ми каже истината. Лъжи с опашки, видими и невидими. Някой видял Господа с шопски дрехи, с брада, казва – откровение има. „С бяла коса го видях." Че е с бяла коса, с брада, има и шопски дрехи. Еврейските пророци другояче са го виждали, а българите го виждат с шопска дреха. Възможно е. Но Господ не носи шопска дреха. Бяла коса, но каква? Не нашата коса. Който види бялата коса, ще възкръсне. Ако някой види моята бяла коса, ни най-малко няма да възкръсне. Ако гледа вашата бяла коса, той ще умре на общо основание.

Аз казвам, бялата коса на Господ е като слънцето, от което излиза светлина, стопля цялото пространство, четири-пет милиарди километра, всичко топли и изпраща светлина – от него излиза. Това са белите коси – енергията, която излиза. Какво излиза из главата на Господа? Какво излиза из главата на човека? Аз го гледам, като дойде. Казват: „Много учен човек, зоолог." С мушици, гущерчета, вълци, мечки, змии, всичко туй е в ума му. Че това не е човекът. Това е стока, непотребна стока. Ти в твоята глава ще носиш оная храна, която е необхо-

дима. Плодовете на любовта ще носиш. Плодовете на знанието ще носиш. Плодовете на истината ще носиш. Като срещнеш някой човек, туй, което имаш, то ще излезе от тебе – да бъдеш служител на Бога. Някои искат да проповядват. Две хиляди години хората проповядват все покаяние. Казвам, след като се покаеш, какво ще правиш? Ще работиш сега. Болният, след като оздравее, какво трябва да прави? Трябва да иде на училище да се учи. Ще ми говори някой за греховете. Мен не ме интересуват греховете на хората. Господ не се нуждае от греховете. Като идем при него, той иска да пренесем плодове. Какъв плод ще пренесеш, като идеш при Бога? Вътре в себе си носиш едно подозрение. Знаеш колко мъчно е човек да се освободи от подозрението. Иде някой, ще тури Евангелието и казва: „Какво мислиш за Христа? Какво е казал Христос за себе си? Ти какво мислиш?“ „Аз – казвам – каквото мисля, не е авторитет, то е за мен, но ако питаш какво е казал Христос: „Никой не познава сина, тъкмо Отец и никой не познава Отца, тъкмо синът.“ Никой не може да познае Отца, ако синът не те заведе. Ако ти трябва да познаеш Христа, Отец трябва да ти го изяви. Ако искаш да познаеш Отца, синът трябва да те заведе.“

Без любов Бога не може да намериш. Без любов баща си не може да намериш. Без знание Христа не може да намериш. Сега аз не говоря за обикновената любов, която е много слаба сила. Аз говоря за любовта, която внася в света безсмъртието, която примирява хората с всичките противоречия и ги научава как да живеят. Това е любовта. То е нещо разумно, то е нещо велико. Някой казва: „Аз обичам едного.“ Ти го обичаш защо? Младата мома обича младия момък, защото е млад. Младият момък обича младата мома, защото е млада. Старият обича стария, защото има знание. Идеш при някой стар човек, ще ти даде добър съвет. Обичаш го за

знанието, което има. Ако старият не може да ти даде никакъв добър съвет, как ще го обичаш, кажете. Хубавата вълна се познава, ако може да изкараш хубав плат. Тя е ценна. Човешките умове не са на еднаква степен на развитие. Някои хора сега разбират живота си, както животните. Много елементарен е този живот.

Например мислите, че аз съм добър човек. Ако има да ви услужа, хубаво, не е лошо. Но добрината трябва да бъде непреривна. Аз съм направил само едно добро, туй добро ще ми се върне двойно, и аз свършвам. Тогава аз съм обяснил този въпрос. Един американец отишъл в оня свят. Понеже бил богат, направил много благодеяния, направил църкви, училища. Явил се направо при свети Петър. Казва му: „Нали като направи църквите, на оня свят писаха вестниците." „Да, писаха." „Значи платено ти е. – Казва – като направи училище, за него писаха ли?" „Писаха и за него." „И за това ти е платено. Ще ми кажеш едно добро, което си направил, за което не ти е платено." Започнал да рови, да рови, дошло му наум, че един ден, като отивал в кантората си, една вдовица започнала да го безпокои, да ѝ помогне. Дал ѝ един долар, да го не безпокои. Никой не писал във вестниците за това. Завел го при Господа, разправил същото, Господ казва: „Дайте му два долара, че го пратете пак на земята." Ти направиш едно добро, две ще ти дадат, и ще се върнеш назад. Това не е добро.

Доброто в нас трябва да бъде един непреривен стремеж вътре. И в знание, и в изкуство, всичко, каквото вършиш. Каквото човек върши, трябва да го върши от стремеж към доброто. Той трябва да бъде справедлив, че каквото да прави, справедливо да бъде. Всичките добродетели трябва да бъдат една подбудителна причина, непреривна подбудителна причина. Туй трябва да стане естествено. Тогава животът може да добие смисъл. По този начин вие, ако сте певец, ще развиете ангелски глас.

Навсякъде ще бъдете добре дошли. Един ден сегашните музиканти седнат и съчиняват една работа, съчиняват и задраскват. Според новия начин, каквото намисли, ще се фотографира. За четири-пет часа ще има всичките фотографии. Сега само гениалните хора, които знаят да пишат, могат да съчиняват, но за в бъдеще гениални ще има, които ще отпечатват. Музикантът трябва да знае как да отпечатва музиката. Не е цел музиката, но има си един център. После трябва да създава тоновете. Този тон трябва да бъде цветист. Има друг център за тях. Той ги оцветява. После тоновете трябва да бъдат вред. Има друг център за реда и порядъка. Този музикален тон става център. Всичките други центрове идат и помагат, украсяват го и ние придобиваме едно музикално творение.

Та казвам, ние, съвременните хора, сме направили живота много труден. Безпокои те някой път някой човек. Ида при него и му казвам: „Защо те е страх, защо се боиш?“ Отворя му очите. Ти десет даваш, хиляда вземаш. Като му отвориш очите, готов е да вземе. Той мисли, че ще изгуби нещо. Умираш – няма да изгубиш, при баща си отиваш. Какво ще те е страх. Страх те е, понеже си изял капитала. Връщаш се при баща си, нямаш смирение, не знаеш какъв дълг да направиш. Искаш да туриш една лъжа, че Господ казал, че условията били лоши, че майката била такава, че бащата, че ти другояче би станал светия, че обществото не те познава. Господ не иска такива лъжи. Ще кажеш тъй: „Господи, не се учих. Аз бях един мъж. По три пъти биех жена си на ден.“ Тогава Господ вика тази, която е бита, и казва: „Какво наказание да му дадем?“ Тя казва: „Господи, прости му.“ Пък някой път казва: „Господи, направи го жена, мене направи мъж, че аз да му дам урок.“ Това са служби. Че си мъж, ти си чиновник; че си жена, ти си чиновник; че си слуга, то е служба; че си учител някъде, то е все служба – всичките тия съвременни работи. Минаваш за

учител – нищо няма да направиш, ти си на служба – като слуга ще си свършиш работата. Единственото нещо, което съзнаваме, – да бъдем един добър слуга, нищо повече. Ако съм добър слуга, мога да бъда и добър професор, и музикант, всичко може да бъда. Но първото нещо, единственото нещо, което е важно, да бъдеш добър слуга от любов, самостоятелно. Не да те направят външните условия слуга. Ти ще бъдеш като слуга, но силен. Като отидеш при един господар, той да знае, че не може да ми заповядва, казва: „Стоянчо, какво мнение ще дадеш, как е тази работа?“ Този ученик, като иде, знае повече. Казва: „Как мислиш?“ Ще вземе мнението на този слуга. Но разбира, знае човекът.

Знаеш какво значи знанието? Аз не искам само да ви стимулирам. Не е лесна работа. Като хвърлиш един поглед, най-първо, добрият човек вижда доброто, а после вижда злото. Не знае причините. Лошият вижда само злото, а добрият вижда доброто. Всеки един човек в света мисли туй, което е. Какъвто е той, така мисли за хората. Трябва да се избавим от наслоените заблуждения от хиляди поколения. Четете една Библия. Че ако вие вървите по Стария завет, какво ще стане от вас? Ако вземете пример от Соломона, какво ще стане? Ако вземете пример от Давида, какво ще стане от вас? Ами даже и Авраам ако вземете за пример, той имаше жена и като отиде на едно място, казва ѝ: „Кажи, че не ми си жена, но сестра. Ще ме убият заради тебе. Ти си красива.“ Едно злоупотребление – да мислят, че му е сестра, за да се освободи. Но той казва: „Защо не ми каза истината? Ще ме туриш в грях. Не знаех, че ти е жена.“ Сега някой ще каже: „Той го излъга.“ Не го е излъгал, то е страхът. Не че съзнание е имало в него.

Казвам, ако един Авраам, който беше патриарх, и в него се зароди страхът, колко повече в съвременните християни. Дойде страхът пак. Като изгубиш жена, зна-

еш какво ще стане? Ако изгубиш жена си, тя е твоята душа. Като изгубиш жена си, къде ще я намериш? Аз считам душата – това е жената вътре. Духът е мъжът. Жената не трябва да се губи. Никой без жена не може да прокопса. И никой без дух не може да прокопса. Нали Писанието казва: „Нито жена без мъж, нито мъж без жена. Нито душа без дух, нито дух без душа.“ Това са две неща необходими. Всеки един трябва да носи духа в себе си и душата в себе си и да им слугува на тях. Умът и сърцето, това са децата, родени от духа и от душата. Ако ние ги отгледаме тия деца, тогава сме благоприятни на Господа. Ти ще имаш към баща си, към духа, към майка си, към децата, към своите братя, към ума и сърцето си отношение. Сега ние какво понятие имаме за хората? Като срещнеш някого, казваш – той е грешник, като че няма баща. Не е така. Не всичките хора на земята са родени от Бога. Другите са родени от дявола. Двама бащи има в света. Туй не е мое учение. Христос казва: „Вие сте родени от баща дявол. Той отначало беше отцеубийца. По неговите похоти вървите. Който е направен от Бога, по Божиите пътища върви. Който е направен от дявола, по неговите пътища върви. На вас, които сте родени от Бога, казвам: „Ще обичате баща си.“ Лошите хора обичат баща си. Всички се подчиняват на главатаря, каквото каже. Като се съберат светиите, вече имат особено мнение. Казват: „Чакай да си помислим.“ Докато помислят, къщата ще изгори. Той ще мисли дали да ти помогне, или не. Той седи и мисли дали е Волята Божия, или не.

„Едното ти недостига.“ Сега туй говоря на вас. Считайте го, че то е представление. Аз говоря какво се играе в света. Вие не сте от света. Вие сте тук, дошли сте в театъра, виждате как се представя този свят. Има някои поучителни неща. Ще видите скържави на сцената. Ще видите крадци на сцената. Ще видите лъжци, ще видите

достойнство, някой цар, царица, някой учен. Отблизо ще се поучите от тях. Казвам на вас, Христос казва: „Още едно ви недостига.“ Не губете вяра в духа си, не губете вяра в душата си. Не търсете сега дали имам душа, или нямам; дали имам дух, или нямам. Сега очаквате духът да дойде, то е пробуждане на съзнанието. Пита ме някой дали има баща или майка. Казва: „Аз не съм виждал баща си още.“ Ще го намериш. Трябва да изучавате себе си, своя ум, своето сърце. Всичките ония пориви, които стават сега в света, трябва да вземем поука. Вземете в една война как се подчиняват, отиват хората да умират, дават мило и драго. Та казвам, без жертва в света нищо не може да се постигне. Досега жертви са ставали по закон. Ние сме се научили на туй – жертва по закон. Но жертви по любов не са ставали. Знаеш колко мъчно е човек доброволно да жертва. Колко души има, които три дена тамън са гладували, дават им пресен хляб, но иде друг, който е гладувал четири дена, да даде хляба си. Да го даде, и да му е приятно. Онзи е само едно отражение. Колцина ще има, които ще дадат целия хляб? Ще гледа да даде малко.

Новото учение е за силните хора, не е за слабите. Хора, в които има дух, в които има душа, в които има ум, има сърце, имат едно здраво тяло, това е. Всичките хора на новото учение трябва да бъдат здрави. Не се нуждае светът от болни хора. Не се нуждаем да ни проповядват покаяния. Тия работи свършиха вече. Няма какво да се покайват хората. Трябва да се проповядва братство. Всичките трябва да се впрегнат на работа. Ще свириш добре, пък ще работиш без пари. Ще ядеш без пари, ще даваш без пари, всичко – без пари. Къде ще му иде краят? Вий искате този новия порядък. Може да се приложи. Има неща, в които той ще ни ползва. Има една разменна монета. Когато един млад момък купува на една млада приятелка красива дреха за 1000, за 2000, за 10 000 от

странство със самурена кожа, питам, с каква монета тя плаща? С усмивка. Поусмихне се насреща му, и веднага кожухът дойде. Поусмихне се, и ръкавиците дойдат. Поусмихне се, и чепиците дойдат. Поусмихне се, и апартаментът дойде. Всичко дойде. Само една усмивка, и той дава. Зад тази усмивка стои нещо божествено. И тя не гледа да използва, и тя жертва. Не само да искаш, не само да вземаш, ще даваш и ще вземаш. Каквото придобият другите хора – да го направят, и ти ще го направиш. Щом аз видя един градинар да посади една градина, и аз вземам семена от него. Направя градината. След няколко години и аз мязам на него. Друг дойде, и от мене вземе.

Божественото сега в живота трябва да се посажда. Всички трябва да работим. Сегашният мързел, сегашната философия – да станем учени хора, да работим помалко. Ние не сме работили, ние се мъчим. Бог работи в света, и ние трябва да работим като него, да създадем хубави работи. Дигнете един скандал. Не е работа. Идете да развалите плета, напишете едно писмо, оскандалите човека, критика правите. Никаква критика! Какво ще ме критикуваш, аз сам се критикувам. Преди него аз се критикувам, виждам си погрешките. Давам концерт, освиркваха ме. Туй, което аз преживях, аз понесох. Дойде някой, казва: „Не трябваше.“ Не трябваше, но аз понесох заслугата. Втория път ръкопляскат. Аз се радвам. Той сега дойде, няма какво да ме хвали. Той да ми каже така: „Много ти благодаря. Бях неразположен, като те слушах, олекна ми на душата. Като мед ми падна на сърцето. Като ми посвири, ми олекна.“ То е достатъчно, че аз свиря хубаво. От моето свирене ако му олекне на душата, аз съм свирил много хубаво. Като не му олеква, безпредметно е.

Казвам, животът трябва да се предаде така, живият огън да се предаде. Носете огъня на вашия ум, носете

горивото на вашето сърце, да гори сърцето ви, да не изгаря. Носете въглерод, че от този въглерод да излизат плодове, да има какво да се яде и пие в света. Това е правата мисъл, това са правите чувства и правите постъпки. Това е новото, с което сега се преобразява светът.

Ще ви кажа в какво седи смисълът на цялата беседа. Роденото дете носи всичките заложби в себе си. Основната мисъл на цялата беседа е: роденото дете носи всичките заложби в себе си, но тия заложби трябва да се проявят. Ако туй дете не израстне и не се събуди в него съзнанието, може да е много даровито – когато неговите дарби могат да ползват другите, то върши Волята Божия. От хиляди години у нас седят дарби. Ние сме родени от Бога и чакаме, като идем в другия свят. Тук трябва да растем. Сега детето трябва да се прояви. Ние сме деца, които трябва да се проявим. Не сме се проявили още.

Тридесета неделна беседа
11 май 1941 г., неделя, 10 часа
София – Изгрев

ЕДНА ДУМА

„Добрата молитва“
„Ще се развеселя“

Ще взема един стих: „В начало бе Словото“.

„Духът Божи“

Що е реалност? Някой път задават хората въпроса и питат. Реалното в живота е само това, за което човек може да мисли. Следователно на физическото поле имаме пет сетива, с които проверяваме реалността на физическото поле само. Имаш един предмет, пипнеш го, за да определиш, че той има място. Той е реален. После второто отношение: виждаш какво ти нося, туряш го в устата, усещаш, че има някаква горчивина или някаква сладчина. Горчивите работи са силните работи; сладките работи са меките работи. Сладките работи, са меките работи. Ако искаш силен човек да станеш, яж горчиво; ако искаш мек човек да станеш, яж сладко. Логически трябва да говорим. Но логиката, която няма отношение към човешкия ум, отношение към човешкото сърце, това не е логика. Това е алогичност. Всички неща, които нямат връзка, са алогични.

Логос значи слово. Словото е плодът, който трябва да го вкусиш. Той има известни качества. След туй трябва да го помиришеш, да видиш какво носи за ума. Усещаш едно ухание. След туй трябва да чуеш с ухото шум, после да го видиш във форма – на генерал ли е, полковник или маршал. Ако е прост войник, е едно; ако имаш

някакъв чин, е друго. Всеки един от вас, още като погледне, къде ще поставите един кон или къде ще поставите едно дърво? Вие мислите, че дървото е глупаво. Така просто не се разсъждава. Вие мислите, че ако един човек е богат, той е благороден. То е тъй, ако богатството на този човек е в ума му, в сърцето му, в душата му – съгласен съм. Но ако това богатство не е в неговия ум, в неговото сърце, в неговата душа, не съм съгласен.

Та казвам, реалност е онова, към което ние имаме връзка. Самата реалност има връзка с нас. В реалното материалното е един от нюансите на реалността. Не смесвайте материята с плътта. Някои смесват материята с плътта. Материята е съвсем друго. Материята е едно битие в покой, спи. Като се събуди, това реално започва да се проявява. Когато материята е в покой, когато материята престане да се движи, ние не чувстваме материята. Докато се движат материалните неща, ги чувстваме. Да кажем – вие чувствате светлината. Що е светлината? Светлината е движение. Ако светлината престане да се движи, става тъмна. Следователно тъмнината не е нищо друго освен намаление на светлината. Докато човек мисли, значи, докато се движи неговият ум, той е умен; щом престане неговото движение, той става невежа. Казват за някой, че е прост човек. Прост е този, на когото умът не работи. Сега вие запитвате: „Туй реално ли е?“ Как може да бъде другояче? Казват: „Това не е реално.“ Всяко нещо, което се движи, е реално. Всяко нещо, което не се движи, не е реално. Всяко нещо, което не се движи, е материално. Всяко нещо, което се движи, какво е? Казвате – не е материално. Под думата материя разбираме, че нещо е в покой; под сила разбираме, че нещо се движи. Всяко нещо, което се движи, е сила; всяко нещо, което не се движи, е материя. Следователно, като дойде силата, подбужда материята, казва: „Ставай, ставай. Доста си спала.“ Като я събуди силата, тя казва: „Остави да си

почина, сега не е време.“ Но това е вече човешки елемент. Материята и силата не разсъждават така. Но ние изясняваме така, за да станат нещата понятни.

Като пишете думата любов, колко букви има? Като ги турите на едно място, познават ли се, че са турени в един ред? Като напишете любов, в думата любов има ли любов? Никаква любов няма. Вие си въобразявате. Казвате: „Той ме обича.“ Напишете с черно мастило един геометрически ъгъл, после направи едно, после една нула тури, една връзка в средата – става Ю. След това постави нула с опашка, направи б, после направи О, след това направи една права линия с пречупен кръг, стане В. После тури един малък топуз Ь и от всичките стане думата **любовь**. Аз се чудя каква любов има в това описание. Тия двете линии, които идат, те са два радиуса на колелото на любовта. Когато се завърти колелото на любовта, тия двете линии изпъкват от едната страна, тъй бързо се движат, показват се като един ъгъл. Понеже отдалече идат, показват се като ъгъл, не са така съединени в едно, а те са успоредни. Ние имаме една илюзия, че е Л. Никакво Л не е. Те са две успоредни линии, които идат от безкрайността на пространството. Ние мислим, че са свързани. Пък колелото, което се завъртяло, то дало отблясък на първия диаметър, че то е казало: „Аз съм туй колело, което се върти. Аз съм условията на живота.“ Те са дълбоки работи.

Вие ще кажете: „Не ми говори за такива работи, но реалното.“ Казва: „Пет лева му дадох.“ Че какво има в петте лева? Петте лева реални ли са? Аз да ви дам и десет, но ако няма де да ходите да купувате хляб, дръжте ги в джоба, да видим какво ще ви дадат. Ето аз какво разбирам. Ако ти хляба го държиш отвън, той нищо няма да те ползва. Ако ти парите държиш отвън, те нищо няма да те ползват. Най-първо, ще се сприятелиш с хляба, с парите. Ще намериш един човек, че между парите

и хляба ще има връзка. После ти трябва да се сприятелиш с хляба, твоите зъби да се сприятелят. След време ще усетиш, че някаква сила влязла в тебе. Ако аз ви кажа думата любов или на български ви кажа: „Аз ви обичам“, или на английски ви кажа: „I love you“, първото разбирате, но I love you, или на турски ви кажа: вен севи ору... Съвременните хора са станали много еднообразни.

Да кажем – имате думите мелодия и хармония. Какво разбирате вие под думите хармония и мелодия? Казвате: „Хармонично да живеем.“ Мелодия е да се справиш със себе си. Хармония е да се справиш с хората. Мелодия е да заповядваш на себе си. Хармония е да командваш другите, цяла дружина, четири роти или един полк. Четири души или четири роти вървят в акорд. Хармонията е закон, да се хармонизираш с окръжаващата среда. Мелодията е да се хармонизираш със себе си. Който разбира законите на мелодията, ще се справи с всичките вътрешни противоречия. Имаш противоречия, хармонията не може да ти помогне. Мелодията ще ти помогне. Щом противоречията са външни, тогава хармонията ще ти помогне. Сега двата закона в музиката препоръчвам. Какво отношение има мелодията, те не знаят. Мислят – мелодията няма никакво отношение. Самият живот е мелодия, общественият живот е хармоничен. Следователно, ако ти не разбираш личния живот като мелодия, която има отношение към Първото Битие, към разумното в света; ако не разбираш закона на разумното в света, което има отношение към всички живи същества, ти не разбираш. Казваш: „Нямам никакво отношение.“ Даже при най-лошите отношения една пчела има отношение към тебе. Ти страдаш от ревматизъм, разгневи се, жегне те, подуе се мястото. Тя те лекува. Тя умира, ти да станеш здрав. Ти казваш: „Ужили ме пчелата.“ Всяка пчела, която те ужили, те лекува. Ти трябва да ѝ направиш един паметник някъде, че се

жертвала. На колко пчели има направени паметници?

Ако ти не можеш да направиш паметник на една твоя мисъл, ако ти не можеш да направиш паметник на едно свое хубаво чувство, тогава какъв човек си ти? Ние мислим, че едно време хората са били диваци, са били некултурни хора. Ние след 2000 години от християнската епоха, християнските народи не могат да се спогодят за обикновени работи. Биете се за земя. Аз да им подаря месечината, стига да имат превозни средства. Цялата месечина им давам на разположение. Може и още да им дам, ако искат. Аз им давам месечината без превозни средства. Колко съм щедър. Превозните средства от тях. Някой от вас е недоволен – месечината им давам, но без превозни средства. Ако иска, и цялото слънце, но превозните средства от него. Аз подарявам слънцето. Криво е, че ние искаме да станем господари на онова, на което никой досега не е бил господар. Ние искаме невъзможното в света. Човек никога не може да бъде господар на Вселената. Това е много казано. Вселената е училище за човека. То е университет. Ти искаш да завладееш този университет, да заповядваш на всичките професори като някое божество. И тъй да бъде, пак не го вярвай. Всичките нещастия в света са излезли от тая глупава идея – да станете господари, да заповядвате.

Аз ви казвам, който иска да заповядва, да стане слуга и да слугува на всички. Ако не можеш да слугуваш на всички, нещастието подир тебе ще върви. Дали ще знаете, ще го опитате. Така го намирам. Нещастието иде от господаруването; щастието иде от слугуването. Всички сега сте нещастни, защото сте господари. Казвам ви сега, спасението е в слугуването, но доброволно. Според мене слугуването е доброволно. Ако ме карат да слугувам, то е развиване. Следователно, ако ние слугуваме свободно, ние сме слуги; ако слугуваме насила, ние сме роби. Когато човек в себе си върши една работа свободно, слугу-

ва на своите мисли, слугува на своите чувства и слугува на своите постъпки, то е благородното слугуване. Там е силата на човека: да слугува на своята мисъл. Ще станеш рано сутринта и на своята мисъл ще слугуваш. За да се яви една мисъл, ти трябва да видиш нещо. Ти искаш да нарисуваш една красива мома, ти ще станеш да я чакаш. Тя ще мине отнякъде. Всичките красиви моми знаете ли откъде идат? От слънцето. Всичките красиви момци от слънцето идат. Всичките грозотии от земята идат. Я вижте онази крушка колко е чиста в началото, но след като свети една година, окадява се, грозотия става. Няма да се минат две години, даде оставка. Казва: „Връщам се назад. Тук не искам да слугувам."

Сега да дойдем до реалността. Всички ние мислим, че можем да уредим света. Много българи са ми казвали: „Да ми дадат власт, аз ще го оправя." „Как?" „Ще ги обеся всичките." Че като ги обесиш и никой не остане, какво ще правиш сам? „Всички – казва – ще ги обеся." Тогава, ти като обесиш всичките, ще останеш сам, ще бъдеш нещастен. Аз ще дойда след тебе, ще ги оживя всичките, ще направя света щастлив. Ти като обесиш света, аз ще дойда подир тебе и ще ги оживя – всичките дишат, да кажа: „Оставете тия хора да дишат, да мислят. Мислете право, чувствайте право навсякъде." Казват: „Туй да не правиш." Правете всичко. Тъй не се говори. Всичко, каквото ти дойде на ума, направи го, направи го добре. Не цапай, рисувай хубаво. Всичко, каквото помислиш, направи го, но никога не туряй нито една педя повече, отколкото ти трябва.

Сега вие искате да бъдете богати. Аз ще ви задам въпроса, но колко да ви дам, кажете ми. Богатият, ако иска повече, ще го обесят. Нищо повече. Съвременните хора казват – не говоря право. Аз казвам, прави сте. Аз не говоря право, но вие не постъпвате право. Вие ме заставяте да говоря с вашите постъпки. Казвате: „Какво

да правим тогава?“ Аз ще говоря право, и вие ще постъпвате право. Ще изхвърлите нещо. Когато дойде един човек при мене, какво ми коства, може да го направя приятел или неприятел. Когото и да е от вас в две минути може да го направя приятел. Вие имате една рана. Веднага ви превързвам раната, и оздравява. Благодарен сте. Дойдете при мене, мушна ви с нож, направя рана. Казва: „Познавам го какъв човек е.“ Кое е по-хубаво: да превързвам рани или да правя рани? Срещнеш някой човек, и търсиш погрешките. Ти не си хирург, защо ще ги търсиш? Съвременните хора всички станали хирурзи, казват: „Да му кажа погрешката.“ Ами ако за тази погрешка ти си причината? Щом го намериш, тебе ще хванат. Майка, която търси погрешките на своите деца, ще намери себе си. Баща, който търси погрешките на своите деца, ще намери себе си. Ти, като търсиш погрешките на човечеството, ще намериш себе си. Ние, съвременните хора, търсим погрешките. Погрешките са вътре в нас. Ние ще ги намерим в себе си. Самата причина не е тя лоша, която е създала погрешката. Казват: „Как може?“ Всичките неща от добро са станали. Желанието да ядеш, не е лошо нещо, то е благословение Божие. Но ако преядаш всяка сутрин, обед и вечер, няма да се минат няколко години, и ще създадеш болести в себе си. Казваш: „Туй ядене ми създаде...“ Неправилното ядене ти създава болестта. Ти желаеш повече, отколкото ти трябва.

Казвам, страданието ти седи само в това: в излишната любов има страдание. Някъде искаме справедливо да е всичко, един милиметър да не иде, много тънко разпределяме. Знаете на какво мяза нашето разсъждение? Намерила лисицата едно парче сирене от три килограма. Котката и лисицата го видели заедно. Котката казва: „Да го разделим.“ Лисицата – по-хитра, казва: „Аз имам един приятел, той дели много хубаво.“ Тя мислила, че лъвът ще ѝ даде повече на нея. Дошла при лъва, каз-

ва: „Ти си арбитър на сиренето.“ „Тъй ли? Ще го разделя.“ Разделил го на две парчета, турил го на двете блюда на везните, и едното парче било по-голямо. Отхапал си. Другото било по-голямо, от него отхапал. И така – ту от едното, ту от другото парче отхапвал, иска да ги изравни двете парчета. Лисицата вижда, че отива сиренето и му казва: „Стига толкова си го уравнявал.“ „Искам – казва – точно.“

Ще ви приведа тук един друг пример с трима македонци. Той не е за упрек. Един македонец иде в София и забогатява. Имал двама души братя и двамата ги повиква да работят с него. Заедно колониални стоки продавали. Единият брат казал: „Братя, няма какво да се караме, да се разделим. Аз ще ви дам по толкоз.“ Братята казват: „Ние искаме поравно да разделиш.“ Той не се съгласил, и те не отстъпили. Започнали да се съдят. Големият брат, който ги повикал, за да не вземат повече от него, приписва всичкия имот на жена си. Тя се залюбва с друг и дава пътя на мъжа си. Осем години се съдят и най-после дошли двамата братя и казват: „Съгласихме се да ни дадеш толкоз, колкото ти искаше.“ Казва им: „Сега и аз нямам нищо.“ Те точно искали да разделят имота. Вземи, което ти дава брат ти. Той те повикал из Македония, какво ще го делиш поравно.

И ние в живота сме от същия калъп. Жените са недоволни, че Господ не им дал красив мъж. Мъжът е недоволен, че жена му не е красива. Че ако е красива, ще я задяват момците. Ако е красив мъжът, жените ще го задяват. Ако жената е красива и се ожени за грозен мъж, по няколко пъти ще я бие на ден, че е красива, че погледи ще има, че усмивки ще има. Ако мъжът е красив, бела ще има в главата. „Ти погледна тази жена, онази жена.“ Де е престъплението сега? Че бащата прави ли престъпление, като гледа дъщерите си? Те са жени. Майката, която гледа синовете си, че те са мъже. Де е фи-

лософията? Едно неразбиране на работата има.

Ти се радвай, че има някой да обича жена ти. Ти се радвай, че има някой да обича мъжа ти. Ти се радвай, че има някой да обича сина ти. Ти се радвай, че има някой да обича дъщеря ти. Радвайте се. Любовта е Закон на Бога. Там, дето Бог действа, не противодействайте. Не разрешавайте, че този любил, че онзи любил. Този въпрос оставете Бог да го разреши. Вие се радвайте на любовта, в каквато и да е форма да се проявява. Щом се проявява, няма престъпление. То е от друга категория. Аз говоря за любовта във всичките свои форми. Любовта носи великото благо в света на индивида, на семейството. Дето действа любовта, винаги всички се повдигат. Като дойде в един човек в едно семейство, повдига цялото семейство. Ако любовта действа в мъжа, и жената се повдига, и децата се повдигат. Дето любовта действа, всички придобиват своята свобода. Казват, че любовта разваляла. Любовта не разваля. Казвам сега, дайте свободата не на вашата любов, но на вашето разбиране за любовта, защото, когато ти обичаш някого, стане ти неприятно в слънчевия възел, като видиш, че друг го обича, стане ти неприятно, кисело ти стане. Друго като обича, стане ти приятно. Защо в единия случай ще ти бъде кисело, че друг обичал този, когото ти обичаш? Дошъл един при една ябълка, да откъсне един плод. Какво лошо има? Ти ще ядеш своята ябълка, и той ще яде своята.

Казвам, всички ние сме на земята и трябва да се ползваме от Божиите блага. Любовта е едно велико благо за човешкия дух; любовта е едно велико благо за човешката душа; любовта е едно велико благо за човешкия ум; любовта е едно велико благо за човешкото сърце. Тя е едно велико благо и за човешкия организъм. Когато любовта се всели, дойде да живее в духа, в душата, в ума, в сърцето и в тялото на човека, ние ще бъдем хора от съвсем друга еволюция. Казвам, това е новата религия в

света. Казвате: „Де да го знаем.“ Значи ти когато обичаш, знаеш; когато другите обичат, не знаеш. Въпросът е там. В какво седи ревността? Ти си ревнив, за да бъде син ти способен, дъщеря ти по-красива. Първоначално ревността причинила подтик в доброто. Ти си бил ревнив, че онзи, който те обича, да обича повече от тебе. Хубаво, дойде обратният процес. Той да обича повече, ти да обичаш по-малко. Ние сме обърнали процеса, движението обратно сме обърнали. Наместо, най-първо, да се обърнем към Бога, ние сме направили пак закона. Всеки човек, който се отдалечава от Бога, любовта в него се намалява. Всеки човек, който се приближава към Бога, любовта в него се увеличава. Щом се увеличава любовта, ти се приближаваш към Бога. Щом се намалява любовта, ти се отдалечаваш от Бога. Значи центърът на живота се отдалечава. Трябва да знаеш кога се приближаваш. Когато се отдалечаваш, не мислиш да се върнеш. Вие ще се отдалечите, после пак ще се приближите. Когато се отдалечаваш, не мислиш да се върнеш. Вие ще се отдалечите, а после пак ще се приближите. Този кръг, който в човека се движи, не може да бъде безконечен. Казвам, по кой начин човек сега може да поправи една погрешка?

Сега искам да бъдете нови хора, да се проявите такива, каквито сте създадени. Вие се проявявате такива, каквито не сте. Ще ви приведа един пример. Един закъсал и не могъл да си намери работа. В града дошъл един цирк. Той бил доста снажен човек. Директорът на цирка му казва: „Имам за тебе работа, ела. Искам – казва – да представя един лъв. Ти ще влезеш в кожата на лъва, ще те науча как.“ Облякъл го в лъвска кожа, с лъвска глава ходи. Цялата публика вика: „Много хубав лъв.“ По едно време гледа, че влиза друг един лъв – още по-голям от него. Започнала да му трепери козината. Онзи лъв, като се приближил, казва: „Не бой се и аз съм като тебе.“ И

двамата са лъвове. Когато ти се плашиш в живота, ти си облечен в лъвската кожа, закъсал си. Ние се страхуваме от живота, от най-голямото благо, което Бог ни го е дал. Как ще го преживееш? Ще го преживееш, както никога не си го преживял. По-хубаво нещо от живота няма. „Ами тия страдания?“ Ти щом страдаш, тебе те готвят за нещо. Щом те изпитват, имай надежда. Щом един ученик изпитват и обръщат внимание, ще стане нещо от него. Щом страдате, ще ви подпиша с двете ръце, човеци ще станете. Щом не страдате, ще ви подпиша, че нищо няма да стане от вас.

Казва: „В начало бе Словото.“ То е разумното начало, което ни вика да използваме условията на земния живот. Вие трябва да намерите една дума, на която всякога да можете да разчитате. Намерете една дума. Може да направите един опит. Имате хрема, като произнесете тази дума, хремата престане. После треска имате, като произнесете тази дума, треската престане. Ревматизъм имате, като произнесете тази дума, ревматизмът престане, главоболието престане. Тази дума е динамична. Тя е като онези, които имат внесени пари в банката. Като идат, покажат книжката, веднага ги кредитират. Всяка дума, с която може да разполагаш, тя е мощна дума.

„В начало бе Словото.“ Живото Слово. Единственото нещо, което Бог дал на човека и на което може да се разчита, то е тази дума. Ти, като се намериш в трудно положение, произнеси тази дума. Писанието казва: „Призовете ме в дом скръбен, и аз ще ви помогна. Вие ще ме прославите както трябва.“ Ти се намираш в едно трудно положение, на бойното поле – пукат се, бомби падат. Ти призови Господа. Ако си в един град като Лондон, призови името на Господа. Този, който те ръководи, ще го опиташ. Ако в този живот не може да опитаме онзи, който ни е пратил в света, за какво сме дошли? Ние не сме пратени за ядене и пиене. Ние сме дошли да познаем

Бога. Когато се събуди съзнанието на сина и на дъщерята, те ще познаят своя баща и майка. Синът е дошъл да познае баща си; дъщерята е дошла да познае майка си. Когато се събуди съзнанието – да познаем Бога, онзи Бог на любовта; да познаем онзи Бог на светлината; да познаем онзи Бог на истината и на свободата. Затова сме дошли в този свят – да познаем Бога.

Искам да ви дам следната проста форма. Някой казва: „Как се говори истината?“ Когато казваме, че лятно време слънцето изгрява в четири часа, аз не мога да направя това. Аз зная закона. Когато ви кажа, че слънцето ще залезе в осем и половина, така и става. Когато говорим, и нещата стават, както ние казваме, ние сме в пътя на истината. И всички ще говорим това, което може да става.

„Добрата молитва“

Тридесет и първа неделна беседа
18 май 1941 г., неделя, 10 часа
София – Изгрев

СЪКРОВИЩЕТО НА ЧОВЕКА

„Добрата молитва“
„В начало бе Словото“

Ще прочета нещо от шеста глава от евангелието на Матея от деветнайсети стих. Някои от вас, които искат, може да прочетете и първите стихове после. Аз ще прочета това, което хората най-много обичат на земята. Стихът казва, че не е лошото в яденето, но в преядането. „Недейте събира съкровища на земята“ – това е преядане.

(Учителят прочете от деветнайсети до трийсет и четвърти стих на същата глава.)

/19/ Недейте си събира съкровища на земята, дето молец и ръжда ги разваля и дето крадци подкопават и крадат. /20/ Но събирайте си съкровища на небето, дето ни молец, нито ръжда ги разваля и дето крадци не подкопават, нито крадат; /21/ защото, където е съкровището ви, там ще бъде и сърцето ви. /22/ Светило на тялото е окото; и тъй, ако е окото ти чисто, всичкото ти тяло светло ще бъде; /23/ ако ли бъде окото ти лукаво, всичкото ти тяло тъмно ще бъде. И тъй, виделината, която е вътре в тебе, ако е тъмнина, то тъмнината колко ще е. /24/ Никой не може на двамина господари да работи, защото или едного ще възненавиди, а другиго ще възлюби, или едному ще бъде привържен, а другиго ще презира. Не можете да работите Богу и Мамону. /25/ Заради това казвам ви: Не имайте грижа за живота си, какво ще ядете или какво ще пиете, нито за тялото ваше какво ще облечете. Не е ли животът по-драгоценен от храната и тялото от облеклото? /26/ Погледнете на птиците небесни, че не сеят, ни

жънат, нито в житници събират; и Отец ваш небесни ги храни. Вие не сте ли много по-горни от тях? /27/ И кой от вас, ако се грижи, може да приложи един лакът на радостта си? /28/ И за облекло защо се грижите? Разсмотрете криновете в полето как растат: не се трудят, нито предат; /29/ но казвам ви, че нито Соломон във всичката своя слава не бе облечен както един от тях. /30/ И ако Бог така облича тревата на полето, която я днес има и утре я в пещ хвърлят, не ще ли много повече вас да облече, маловерни? /31/ И тъй, недейте се грижи и не думайте: Какво ще ядем или какво ще пием, или какво ще облечем? /32/ (защото всичко това езичниците го търсят) понеже Отец ваш небесни знае, че имате нужда от всичко това. /33/ Но търсете първом Царството Божие и правдата негова, и всичко това ще ви се приложи. /34/ Затова недейте се грижи за утре, защото утрешният ден ще се погрижи за себе си. Доста е на деня неговото му зло.

„Венир Бенир"

„Дето е съкровището ви, там ще бъде и сърцето ви." Мъчно е да се разбират писани неща преди две хиляди години, понеже условията тогава са били други. Чудното е, че някой път ние искаме да проповядваме туй, което преди две хиляди години се е проявявало, и да го наложим. То е невъзможно, да учиш стария дядо да играе като младия. Но той вече е играл, какво ще го учиш. Вие нямате понятие още какво нещо е стар човек. Хората имат понятие какво нещо е млад човек. Понятията, които имат те, са съвсем неверни. Защото един човек, който е роден от една болна майка, че плаче, това не е дете, то е едно анормално състояние. Един вярващ, който вярва в Бога, постоянно се смущава. То е един човек, който е роден от една болна майка. Казва: „Аз имам вяра." Вярата на болните хора. Той вярва, че ще умре. Той вярва, че ще оса-

катее. Той вярва, че ще осиромашее. Нищо няма да стане от него. Той вярва, че светът е лош, хората са лоши. Всичката тази кал е в ума му, и той иска да бъде здрав.

Някои казват: „В какво да вярвам?“ Вярвай в туй, което искаш. Ти не искаш болестта – не се занимавай с нея. Що ще ходиш да се занимаваш с нея, да я задяваш. Вярвай в здравето. В какво трябва да вярвам? Вярвай в светлия ум, не вярвай в глупавите умове. Остави ги да си вървят. Какво ще ходиш да се занимаваш, да изучаваш тяхното естество. Някои хора искат да знаят какво нещо е лошият ум. В света лоши умове няма, има лоши постъпки. В света лошо изкуство няма, има лошо рисуване. Изкуството си е изкуство, то не може да бъде добро и лошо. Проявленията на художника, нарисувал някоя картина, туй ни показва, че самата форма не е нарисувана както трябва. Че картината е лоша, ни най-малко не показва, че е лошо изкуството. Че едно дете, неживяло тъй, както майка му, това ни най-малко не показва, че майка му е лоша.

Сега това са второстепенни неща, за които говорим. Трябва да имате нещо, за което да говорите. Може да говориш на хората за музика, които имат музикална способност; които нямат, не им говори. Какво ще говориш на глухия, остави го, не му говори. На глухия ако искаш да му говориш, вземи един тъпан и удряй, колкото можеш по-силно, че той едва ще чуе нещо. Ще каже, че тъпан се бие.

Сега ние, съвременните хора, сме дошли до едно положение – мислим, че много знаем. Като прочетете един роман, го разказвате на другите. Но какво ще разказваш? Преживял ли си онова, което е писано в романа вътре? Вторият въпрос: всичко онова, което един автор е писал, верно ли е? Не всички писани неща са верни. Верно ли е, че там, дето един плъх може да мине през един мост, и ти можеш да минеш? Ти можеш да минеш през моста, дето хората минават. Дето хората минават, всичките плъхове

може да минат през този мост. Сто и два процента е верно това, че този мост е здрав. Но мостовете, дето плъхове не минават, законът е друг. Човек не може да разчита на интелигентността на плъховете. Та казвам, някои хора правят възражения, казват: „Има ли Господ в света, или няма?“ Събрали се вярващи и невярващи в света и доказват има ли Господ, или няма. Онези, които вярват, не си изорали нивите, оставили да видят какво Господ ще прорасте. Другите, които не вярват в Господа и вярвали в себе си, изорали нивите, посели ги. Казват: „Вие, които вярвахте, нищо не дадоха вашите ниви, само тръни и бодили. Ние, които не вярвахме, израстна нещо.“

Чудни са хората. Това, което човек направи, то Бог го прави чрез него. Онези не работили, оставили природата да работи. Глупавият елемент какво ще направи? Тръни и бодили. Бог работи чрез човека и дето човек работил, жито дало. Казват, че нямало Бог. Че чрез нас Господ се проявява повече, отколкото чрез окръжаващата природа. Ние, които съзнаваме това, Бог е в нас. Казваме – когато ние отречем тази реалност в нас, ние създаваме едно нещастие. Щом отречеш божественото, помрачи се умът. Богат си и казваш: „Не ме интересува богатството.“ Приятели имаш – не ги обичаш. Приемаш, че има нещо разумно в света, веднага всичко светне. Питат някои: „Откъде идат страданията?“ Ще оставиш природата да работи с тебе. Ще работиш ти със своя светъл ум. Мислите ли, че онези, които събират богатства, че щастието седи в богатството? Казват: „Събирайте богатство.“ Богатство е богатството, което е вложено в тялото. Един човек е богат, когато има богатство, вложено в главата, едно богатство, вложено в тялото. Вие по някой път снемате вашето богатство в главата, в тялото. Представете си, че един станал като буре, не може да спи, спре сърцето, затлъстяло, той яде постоянно и пъшка. Че той събрал всичкото богатство долу, не го събрал в мисълта, в чувствата, в

светлите мисли, но поддържа краката да са дебели, ръцете да са дебели, вратът му да е дебел. Няма по-голямо нещастие – да имаш дебел врат. Казват: „На вълка дебел му е вратът, защото сам си върши работата.“ Ни най-малко вратът на вълка не е дебел. Аз опровергавам това. Той живее много хигиенично. Той не е тлъст. Ребрата му се четат. Като ходи, опашката вирната. Но пусната, казва: „Лош е светът, какво ще се прави.“ Много е умен, много е сериозен. Казва: „Лош е светът наоколо, какво ще се прави.“ Не му е дебел вратът. Упражнен е вратът, мускули силни има на врата. Да е дебел съобразно с тялото, никак не е дебел. Много добре е.

Та казвам, във всички наши твърдения има нещо верно. Казва: „Кое е верно?“ Онова, което е верно в света, носи щастие на човека. Онова, което не е верно, носи нещастие на човека. Онова, което е любов, носи щастие; онова, което не е любов, носи нещастие. Онова, което е светлина, носи щастие; онова, което не е светлина, което е тъмнина, носи нещастие. Сега ние сме дошли на земята и се чудим по някой път защо Господ не обръща внимание на нас. Ние искаме той да ни има за първи. Всеки иска да бъде първи в света. Какво искаш да бъдеш: дайте си кандидатурата. Може да направят някоя месечина – да ви дадат да я управлявате, или на слънцето може да ви пратят, или на някои други звезди. Дайте си кандидатурата, ще ви пратят. Някои искате красиви мъже. Ще ви дам красиви мъже колкото искате, по един, по два, по три. И жени ако искате, – по три и четири, и по сто, ако искате, ще ви дам. Но те са неразбрани идеи.

Какво се разбира под думата жена? Ти с една жена не можеш да се разправиш, че с две. Този опит го прави Соломон – 300 жени имаше и 600 наложници. Казвам, разреши ли Соломон онзи великия въпрос на света, социалния въпрос на семейството разреши ли го? Ни най-малко не го разреши. Повдигна ли Соломон еврейския

народ? Ни най-малко не го е повдигнал. Вие искате деца да имате. Питам, колко деца има Господ. Според Писанието има само един еднороден син. Ние сме направили доста кукли в света и тия кукли искаме да ги турим за синове Божии. Кое ваше дете може да го убедите, че неговите кукли са синове и дъщери на баща му и че майка му го е родила? Майката ли родила куклите? Ще каже, че от пазара ги е взела. Вие имате някои идеи, които са като кукли. Някои чувства има във вас, и те са като кукли. Вие искате Бог да обърне внимание на куклите.

Казват, че в днешна Русия не вярват в съвременното християнство. Че християните, първите християни не вярваха в идолопоклонството. И затова ги гониха, преследваха. Ако съвременното християнство седи на поголяма височина, трябва да оправи света. Ако аз вярвам в една любов, която не може да оправи живота, това не е любов. Любовта, която може да оправи моя живот, моето сърце, да ме въздигне, това е любов. Вие говорите за една любов, в която хората страдат. То е извън рамките на любовта. То е идолопоклонство, неверие. Това не е любов. Ако един човек вас ви обича в младини, и на старини ви каже: „Остарял си, не мога да те гледам." – това не е любов. Че хората остаряват от безлюбие, подмладяват се от любов. Всички, които стават млади, от любов стават млади. Гледам – всеки в света, който остарява, остарява от безлюбие. Като вляза в един дом, правя научни изследвания. Погледна бащата – на 50 години, но остарял. Зная, че децата не го обичат. Бащата е богат, и в тия деца има една мисъл, бащата да си иде, да остави богатството им. Той – богат, има няколко милиона. Казват: „Да си върви, да ни остави богатството, да ядем и да пием. Ние не искаме да вървим в неговите идеи." Да си иде, да си иде – и той остарява, няма сокове вече.

Казвам, за съвременните бащи и майки най-голямото

страдание иде от синовете и от дъщерите. И най-голямото благо за дома, пак иде от синовете и дъщерите. Най-голямото благо за учителите иде от учениците, но и най-голямото нещастие иде пак от тях. Най-голямото благо на господарите иде от слугите, но и най-голямото нещастие иде пак от слугите им. Сега това са факти. Няма какво да ги доказваме. Фактът е нещо реално, което съществува. Да го доказваш или да не го доказваш, той съществува. Този факт трябва да се обясни хубаво, за да бъде полезен. Вярата като един факт съществува, но какво отношение има тази вяра в практическия живот? Друг закон съществува. Казва: „Аз вярвам." Някой вярва в мене. В какво вярва той? Вярва, че аз съм учен човек, вярва, че аз съм богат човек. Но той е заинтересован в света. Ако един вярва в мене, понеже съм нарисувал 50, 60 хубави картини, вярва, че съм гениален човек и мисли, че тия картини създали гениалността в мене, той се лъже. Гениалността, която е в мене, тя създала тия картини. Тия картини са резултат. Не са реални картините, реалността е вътре в мене. Туй показва, че аз съм турил своята реалност на работа, работил съм в себе си.

Казвам, ако вашата любов, която е у вас, няма едно външно проявление, тогава тази любов е непроявена, която тепърва трябва да проявите. Да обясня моята идея. Представете си, че вие имате хиляда яйца на комари, на мухи, на пчели, на разни животни, птици, всичките са в една голяма кошница и започват да ги излюпвате малките яйца. Има и едно човешко яйце и човешкото яйце го оставите за най-после. Ще намерите едно голямо противоречие. Вие само след като излюпите човешкото яйце, само тогава ще имате една ясна представа, какво нещо е човекът. Всичките яйца представят съвсем други форми. Например във вас се явява желание да бъдете богати. Тази идея не е човешка. Тя е животинска идея. Когато на един вълк се ревне да влезе в кошарата, вземе

едно агне и го тури на врата си и го носи, питам, туй желание какво е?

Ще ви приведа един пример, не зная колко е верен. Мене ми го разправиха, и на вас ще го кажа примера такъв, какъвто е. Случило се е някъде там във Варненско между две семейства заможни, богаташи българи. В турско време било. Едното семейство имало една млада мома, другото имало един млад момък. Оженват ги. Като ги оженват, нейният избраник я накарва да му приготви кокошка. Тя за пръв път готви, никога не е готвила, понеже са богаташи. Той обича кокошчици. Донесъл една ярка да я сготви, че двамата да ядат и да си гугуцат. Понеже не е клала кокошки, вика един човек и той ѝ заколва кокошката. Полива я с гореща вода, оскубва я. Изнесла я навън пред къщата на поляната. Като я оскубала, иде един голям котарак и хваща кокошката за шията, опулва си очите насреща ѝ, държи с крака кокошката и най-после котаракът задига цялата кокошка. Тя остава без кокошка. Започва да плаче. Наближава време да дойде нейният възлюблен, да яде хубава ярчица. Но котаракът я яде. Тя гледа и мисли какво да прави. Вие как бихте разрешили въпроса? Идва си той, нищо не е приготвено. Пита къде е кокошката. Тя разправя за котарака. Той казва: „Аз ще го убия. Защо не ми съобщи да купя друга ярка?“ Сега онзи, който дал този пример, де е лошото сега? Тия двамата живеят и заколват една кокошка, никак не влизат в положението на кокошката, че тя страдала, никак не мислят за нейните страдания. Но котаракът задигнал кокошката, той направил цяло престъпление. Той иска да убие котарака, че задигнал кокошката. Онзи, на когото принадлежи кокошката, той няма ли да си дигне пушката и да му тегли един куршум?

Ние мислим, че имаме право в света. Има един закон, който регулира всичките неща. Нещата, които стават по любов, вървят по друг закон. Това пак станало

във Варненско. Един овчар, като се обагнила една овца, той все ѝ вземал и заколвал агнето. Това се случило 6–7 години наред. На седмата година, като ѝ взел агнето, тя се затичала и започнала да блее по агнето. Той я бута, и пак заколва агнето. Вечерта умира детето му. Ще кажете – нещастие. Щастието на неговото дете се дължи на щастието на това агне, което е в дома му. Някой път твоето щастие се дължи на едно дърво, което е в двора ти. Ако ти отсечеш това дърво, ти ще идеш с него заедно. Някои хора не могат да видят отношението, че в природата всичките неща са нагодени. Те са необходими за нашето щастие. Ако осакатя очите си, то е нещастие за мене. Ако осакатя ухото си, то е нещастие за мене. Ако осакатя носа, ръката си, каквото и да осакатя, аз осакащам човека вътре.

Та казвам, в съвременния морал ето онова, което хората не знаят. Ще ви наведа факти. Те са следните. Върви един приятел с мене и гледа – преди мене една жена едва крета. Той я гледа и казва: „След два–три месеца ще свърши." Говори ми на мене. Тя възприема неговата мисъл, че след три-четири месеца ще свърши, и веднага потъмнява умът ѝ, обезсърчава се. Казвам: „Тя има да живее още 10, 15, 20 години." Като прие моята мисъл, се съживи. Аз наблюдавам и виждам – като възприе неговата мисъл, се сгушва; като възприе моята мисъл, се измени. Този, който казва, че в три месеца ще свърши, той издава присъда. Аз премахнах тази присъда. И на вас някой път ви дойде някоя обезсърчителна мисъл, и ти си помислиш, че тебе няма да те бъде. Няма да се мине дълго време, ще дойде друга мисъл от други, които те обичат. Сега често вие, като видите някого, казвате: „Няма да го бъде този човек." Казвам: „Отде знаеш? Аз чета на неговото лице. Господ е наложил, че ще живее." Сега има една ирисова диагностика за всичките болезнени състояния. Това не е наука, това е кри-

минална психология. Ще видят някаква болест на очите. Има една друга наука, която показва белезите на здравето, ще живее ли човек, или няма да живее. Или една наука, която показва как можеш да се повдигнеш. Всичко е написано в живота. Сега някои от вас може да кажат: „Че това не съвпада с моите вярвания." Оставете вашата вяра. Аз съм за онова, което съществува в природата, не привременното, което ме задоволява. Аз не искам да имате едно временно задоволство. Трябва да разбираме онзи велик закон, който направлява живота на нашата мисъл, главата направлява; да разбираме онзи закон, който направлява сърцето ни, и онзи закон, който направлява тялото ни.

По някой път аз представям нещата много реално. Всички мислят, че знаят и тяхното знание трябва да се опита. Всеки може да направи един опит, колко сте умен. Посадете една череша, посадете една слива, посадете една праскова и вижте колко праскови ще роди. От първата година ще видите колко череши ще роди. Първата година аз искам да роди само три череши, но да са хубави. Вие първата година искате да имате сто, двеста. Вие не разбирате закона. Знайте, че когато дърветата много раждат, то е изтощаване на живота. Искат хората нивите им постоянно да раждат. Те изтощават почвата. Няма нужда от толкоз жито, няма нужда от толкова плодове. Ние сме толкоз користолюбиви и искаме много плодове да продаваме, да забогатеем. Няма нужда толкоз хората да ядат. Една ябълка като изядеш, здрав да станеш, не десет да изядеш, и да се разболееш. Едно верую да имаш, и човек да станеш, не десет верую, че идолопоклонец да станеш. Вие може би мислите – не съм за вашите възгледи. Но ви казвам, не минавайте през мостове, през които плъховете минават. През този мост прекарайте тежък товар. Ако издържи, тогава минавайте.

Имам един пример, който стана преди няколко го

дини в България. Един полковник и един майор в един автомобил пътуват. Шофьорът казва: „Господин полковник, тук има знак, че мостът не може да издържи." Полковникът казва: „Аз заповядвам да минеш." Минаха, но платиха с живота си. Ти си полковник, няма да заповядваш. Казваш: „Аз искам това да стане." Мостът ще се събори, какво ще стане. Ако мостът не е здрав, не минавай. Ако мисълта ти е здрава, минавай. Ако чувствата ти са здрави, минавай. Ако волята ти е здрава и разумна, минавай. Всяко нещо, което мислиш, че е разумно, да е в съгласие с онова, което Бог иска. Бог, който е всякога между нас, казва: „Не прави това нещо." Пошушне ти три пъти, и те остави.

Всичките хора са насилници. Те изнасилват Господа, който е в тях. Казва ти нещо: „Не знаеш това, не го прави." „Ще го направя." Като го направиш, казваш: „Нещо в мене ми казваше да не го правя, не го послушах." Че трябваше да го послушаш. Първо, ще ти каже в главата, после ще ти каже в лъжичката. Казва: „Аз искам да го направя." Като го направиш, не си признаваш погрешката. Казваш: „Външните условия бяха такива: жената, децата, приятелите, обществото, народът, веруюто." Ти си причината, нищо повече. Не си послушал Господа в себе си. Или казано на друг език: не си послушал своя светъл ум, не си послушал своето благородно сърце и не си послушал своето добро тяло. Те ти казват: „Не го прави." Някои хора разсъждават. В какво седи разсъждението? Ако един човек в една минута прави 30 вдишки, той не е здрав човек. Колкото се увеличава броят на вдишките, той не е здрав човек. В една минута, за да бъдеш здрав, трябва да правиш по три вдишки – по 20 секунди всяка вдишка. Този човек е здрав. Всички ония хора, които са нетърпеливи, дишането в тях е неправилно. Търпеливите хора се отличават с дълбоко дишане, не е плитко дишането.

Търпението по какво се отличава? Виждам – един човек прави погрешка, радвам се, не го съдя. Пада. Не му казвам: „Сляп ли си ти?“ Не е сляп. Аз ако бях при неговите условия, щях да направя същата погрешка. Като падне, да стане, да се изтърси и да благодари, че не си изкълчил крака. Ние, съвременните хора, за погрешките, които правим, съжаляваме, от погрешките не вземаме поука, да избегнем бъдещите погрешки, които идат. Кои са бъдещите погрешки? Хора, които мислят, че светът ще се оправи без любов – ние сме хора, които мислим, че като оправим нашите работи, ще оправим и работите на света. Там е погрешката. Света Бог го е създал тъй добре. Светът сам по себе си е оправен. Някои казват: „Светът е лош.“ Не, по отношение на мене светът не е лош. По отношение на българския народ, по отношение на английския народ, по отношение на германския народ светът може да е лош, но по отношение на целия Космос светът е тъй хармонично създаден, че всичко, което съвременните народи правят, е едно заблуждение. За онзи разумния свят, който направлява всичките работи, всичко е разумно. Този морал, ако изнеса, ще кажат, че не е морално. И в най-лошите работи, които хората вършат, те се опознават. Мислят ли, че вълкът, който яде овцете, че той не е отговорен за това. Един ден всеки вълк, който е ял овце, е осъден да стане овца. Каква овца? И него да го ядат вълците. Сега вие имате понятие за овцете, които да не ги ядат вълците. То е друг въпрос. Те са избраните овце. Има овце, които не са избрани – трябва да станат жертва. Щом вълкът стане овца, определено му е хиляди пъти да го колят, да го ядат вълци. Ако пита тази овца защо ви дойде всичко туй до главата, ще ѝ кажем, че тя жъне плодовете на своя минал живот, каквото тя е мислила.

Сега да ви наведа друг случай. Това са психологически моменти в живота. Някой път може да се изяснят. Вие

вземате фактите, но не смесвайте със законите, защото ще си създадете едно нещастие. Разправяше ми един мой познат. „Имах – казва – една приятелка, която беше много красива. Все исках да я целуна, пък ме беше срам да ѝ кажа. Ако я целуна, ще си наведа беля на главата. Туй го чувствах – казва – в себе си. Един ден си позволих умствено да я целуна. Представих си, че я хващам, целувам. Веднага на другия ден тя ме среща сериозна, възприела мисълта ми, като че съм направил нещо. Върнах се вкъщи. Умствено ѝ се извинявам, да ми прости за прегрешението. На другия ден я срещам весела, разположена, усмихна ми се." Ти в ума си направиш нещо, кажеш нещо, направиш някакво престъпление. Това, което желаеш да направиш, трябва да бъде в съгласие с другите.

Казва Христос: „Дето са двама или трима събрани в мое име, там съм и аз." Когато двама или трима вършат Волята Божия, то е великото в света. Ако ти не вършиш Волята Божия, но своята воля, резултатите ще бъдат лоши. Трябва да се създаде едно общество, в което хората да вършат Волята Божия. Тогава всеки човек ще бъде вързан чрез закона. Кой ще го съди отвън? Вие, след като остареете, къде ще идете? Като умрете, ще живеете в главите на хората, ще влезете в един свят. Ще влезеш във вашата глава, ще се разбърка главата ви. Ще кажат: „Извадете ни навън." Няма никакъв рай, какъвто хората си го мислят. Онзи рай, за който Христос говори, е за съвършените хора, на които умът е светъл, сърцето – благородно и върши Волята Божия. За тях е раят. Ти, който не си се научил да бъдеш в човешката глава затворен, ще чакаш. Казвате: „Къде са нашите умрели?" Казвам, в твоята глава са. Сега ще кажете, че това е еретичество. То е факт за мене. За да изляза от ограничено състояние, трябва да вляза в окръжаващата среда.

Външната природа е съзнанието на Бога. Ще видим как Бог гледа на нещата. Аз съм част от него, трябва да

бъда в съгласие с целия Бог. Аз съм част от него, и трябва да бъда в съгласие. Моят живот зависи от неговата мисъл. Моята мисъл зависи от неговата мисъл. Моята любов зависи от неговата любов. Моята сила зависи от неговата сила. Аз съм в съгласие с него, имам всичко на разположение. Щом върша волята, ще имам всичкото разположение – толкоз, колкото ми трябва. Сега ние искаме новото в света да дойде, не искаме старото. Новото да го носим. Старото си е старо, новото си е ново. Ти на старата дреха нова не може да туриш. Под стара любов разбираме старите форми, които не издържат. В любовта новата форма, която иде, – тя нас ни трябва. Тази новата любов носи безсмъртие в себе си. Новата любов носи младост в себе си. Новата любов носи и знание в себе си, сила носи, поезия носи, художество носи, носи всичко в света. Всичкото е в нея.

Казва: „Ти разправи ми за оня свят." Къде е оня свят? Той туй, което вижда, не знае, пък иска да влезе в другия свят. В оня свят, ако влезете с тия ваши разбирания, нищо няма да видите. Мухата не вижда човека, тя вижда неговия пръст. От пръста се плаши, от човека не се плаши. Трябва да имаш обсег на твоето съзнание. Как ще видиш онова безбрежното? Когато един човек ме погледне, казвам: „Това е свещената усмивка на Бога." Виждам една мисъл, това е божественото в един човек. Виждам едно чувство, това е божественото в един човек. Дойде човешкото, има една несъобразност. Щом Господ говори, самоотричане има, това-онова има. Щом дойде човекът, започне да се колебае, казва: „Кой знае, човек трябва да мисли малко за себе си."

Две неща са потребни за всинца ви: работете заради Бога, за да работи и Бог заради вас, да помисля. Това е най-новото. Ти, ако работиш за Бога, за себе си не мисли. Работи за Бога, не мисли за себе си, направи го добро. Тъй както ти си работил заради Господа, така и той ще

работи заради тебе. Господ иска да работи за онзи, който работи заради него. Никога не работи за онзи, който не работи заради него. То е факт, ще го опитате. Няма какво да ви доказвам. Тия работи не ги доказвам, това са факти, които ще ги проверите. Работи за Бога тъй, както ти разбираш в себе си. Щом го направиш, ще бъдеш винаги радостен, ще имаш сила, ще се подмладиш. Ако започнеш така, ще видиш, че косата ти ще почернее, веждите ще се изправят, ръцете ще се огладят, няма да искаш пудра. Отвътре ще дойде всичко. Сега от ден на ден остарявате. Казвате: „Остаряхме." Остарявате, защото не любите. Всеки, който не люби Господа, ще остарее. Всеки, който не люби Господа, ще изгуби своята сила. Всеки, който не люби Господа, всичко ще му дойде до главата.

Аз пристъпвам да говоря за един въпрос, който е свещен за мене. Единственото нещо, което зная, е, че има един, който ви обича. Сега опитват вашите умове. Ако вие спрямо неговата любов сте неверни, той ще ви повърне вашето. Понеже Бог е единственото чисто същество в света, той не може да задържи това за себе си. В Бога няма никаква алчност. Нечистота, която пращаме, ще я повърнем с лихвите и доброто, което пращаме, пак ни го връща с лихвите. Ние страдаме от нечистите мисли, които Бог ни ги връща. Ние страдаме от нечистите чувства, които Бог ни ги връща. Ние сме причина за нашето щастие и за нашето нещастие. Бог ни връща, каквото ние пращаме на него. Той иска всинца да бъдем щастливи. Като страдаме, иска да ни научи, казва: „Не постъпвате право." Туй е величието на Бога. Опитайте, и ще видите. Казва: „Туй, от което страдате, не го правете; туй, от което се радвате, правете го." Сега ние правим туй, което не трябва да правим. Казвате: „Защо Господ създаде света така? – Казвате – нищо не ни е дал." Как нищо не ти е дал? Дал ти една глава, която показва накъде да се стремиш. Дал ти един капитал – сърцето.

Голям е капиталът, с който функционира сърцето. Дал ти е едно тяло с 300 милиарда поданици – да те слушат и да изпълняват всичките желания. Ти – съществото с 300 милиарда поданици, интелигентни същества, души, които пожертвали себе си за твоето щастие – и ти си нещастен. Това показва, че ти не живееш според Волята Божия. Тогава Господ казва: „Вземете този талант, пък го дайте на онзи, който има десет. А пък него, който не иска да прости, затворете го, докато се научи."

Та сега, като говоря за ада, то е място за изправление. Обществена безопасност е адът. Адът според мене е обществена безопасност. Там те турят, да се оправиш. Като се оправиш, ще излезеш в обществото. Там е раят. Раят значи е установеният благороден живот. Адът е място на обществена безопасност. Мислите, че ако се премахне адът, ще бъде по-добре. Ако се премахне адът, ще бъде два пъти по-тежко. Благодарение на ада сме по-щастливи. Ако нямаше ад, тогава какво щеше да бъде? Всеки един от вас не носи ли ада? Има нещо във вас, което бушува. Казваш: „Като го хвана, ще го обеся, ще го разкъсам." Седиш и мислиш какво да направиш. Някоя жена на 45 години влюбила се в млад красив момък. Мисли какво да направи. Полее го със сярна киселина, напръска лицето, да стане грозно, да не го обичат и другите. Този ад не е ли в нея? Туй е, което става. Някой критик пише: „Този е еретик, той е против народа." Всеки, който не изпълнява Волята Божия, не е патриот. Всеки, който не люби Бога, не е патриот. Всеки, който не обича мъдростта, не е патриот. Всеки, който не обича истината, не е родолюбец. За мене родолюбец представя идеята на любовта, мъдростта, истината, на живота, светлината, свободата, на всички добродетели. Този, който ги има, той е родолюбец. РОДО ЛЮБЕЦ. Р-то представя светлината, която иде отгоре. Хвани я, тури я в живота, използвай всичките условия. Всичко онова, което Бог е вложил в ума, сърцето и тяло-

то, то е човекът. То е родолюбец. Но родина имаме цялата Вселена. Цялата Вселена е нашето родно място. То е за мене България. Цялата Вселена за мене е Германия, цялата Вселена е Англия, Америка.

Това е идеята за бъдеще в новата раса, която иде. Всичко ще бъде според законите, които Бог е поставил. Че като погледна небето – и тази малка България. Има си причини. Кракът е щастлив по причина на цялото тяло. Сега българите мислят, че са станали велики. Във вестника имаше една карикатура – България стъпила в два острова и пише: „Още една велика сила се явява в света."

Всеки един човек, който обича Бога, е велик. Всеки един човек, който носи Божието знание, е велик. Всеки един човек, който носи Божията истина, е велик. Това е величието на всичките хора. Те трябва да го знаят. Бих желал всички да бъдете велики. Казва: „Дето е съкровището, там ще бъде и сърцето." Казвам и на вас, вложете вашия ум във вашето съкровище на любовта, която Бог е вложил във вас. Там ще бъде и сърцето. Служете на Бога, тъй както разбирате, и ще имате всички постижения, които желаете за бъдеще.

Та първото нещо, като станете сутрин, отправете ума си към Бога и кажете: „Благодаря ти, Господи, за очите, които си ми дал, да виждам красивото, което си създал. Благодаря ти, Господи, за ушите, които си ми дал, да чувам най-хубавото в душата си." Като вземеш хляба, кажи: „Благодаря ти, Господи, и за устата, която си ми дал, да живея. Нека всичко да бъде за твоя слава."

„Благословен Господ, Бог наш"
„Отче наш"

Тридесет и втора неделна беседа
25 май 1941 г., неделя, 10 часа
София – Изгрев

СТАНА ПЛЪТ

„Отче наш“
„Благост“

Ще взема само част от четиринайсети стих от първата глава от евангелието на Йоана: „И Словото става плът и всели се между нас.“

„Духът Божи“

Единственото реално нещо е въплътеното Слово. Туй, което е видимо, което е достъпно, туй, което виждаме, отчасти е верно. Достъпните неща невсякога са полезни. Някой камък може да е близо до тебе, но той е безполезен. Някоя змия може да е близо до тебе, но тя е безполезна. Някоя малка микроба може да е близо до тебе, но тя е безполезна. Под думата близо трябва да разбираме друго. Сега аз не искам да се спирам върху обикновените работи, понеже хората са специалисти по обикновените работи. Аз трябва от тях да се уча. Обикновените работи, те са работи, които са проявени, и се оказва, че не помагат на хората. Обикновена работа е да умре човек. Умрял някой, констатират, че е умрял. Как е умрял? В сърцето станало разрив, дробовете са проядени, в мозъка станало нещо или някакъв удар констатират, но умрял човекът. Констатират, че е умрял. Може да констатират, че има живот. Туй нищо не значи, че се констатират работите. Ти констатираш, че някой човек е богат, имаш цяла статистика как е станал богат, как се родил. Но какво те ползва сега неговото богатство?

За нас нещата са реални само когато имаме отношение към тях. Ако нямаме никакво отношение, ако нямаме никакво математическо отношение, не са важни за нас нещата. Нещата са важни, когато имаме отношения, имаме геометрическо отношение. Влизаме в Космоса, играем някаква роля, колкото и малка да е, колкото и микроскопическа да е, или един йон, или един електрон, колкото и да е, но е важна част, важна роля играе. Може да ви говоря за близки и за далечни работи. Аз обичам да говоря за близки работи, защото близките работи отдалече са дошли и близките работи надалече отиват. Запример важна работа е светлината, която е дошла от 92 милиона мили от слънцето. Отдалече иде, минава близо, в една секунда ще бъде на 300 хиляди километра, в две секунди – на 600 хиляди километра. Ако закъснееш една минута, тя ще бъде много далече. Вие ще кажете: „Тия работи ги знаем." Знание ли е това, когато човек знае, че ще умре? Ако аз зная, че ще умра и като умра, мога да живея, това е знание. Но, ако зная, че ще умра и няма да мога да живея, то не е знание, то е мъчение.

Сега се заражда въпросът, какво трябва да правим. Когато се качиш на някой планински връх, какво трябва да правиш? Ти, първо, трябва да се качиш на върха, то е целта. Ако идеш на планината и останеш насред пътя, ти не си достигнал върха. Ще се върнеш и можеш да кажеш: „Имам си едно желание." Започваш да се извиняваш, че вятър имало, че сняг имало, че нямало достатъчно храна, че някакъв инцидент се случил, че обущата не били пригодни, дрехите били тънки, раницата. Тия извинения пари не струват. Всички те са празни работи. Птиците, като отиват по планините, с обуща ли отиват? Конете, когато отиват по планините, с обуща ли отиват?

Аз считам истински човек онзи, който има три вида движения: като влезе във водата, да знае да плава; като е на суша, да знае да ходи; като е във въздуха, да знае да

хвърка. Ти си човек тогава според мен. Във водата веднага параход ставаш. Излезеш навън, кола станеш, търкаля се. Във въздуха си, на-аероплан ставаш, хвъркаш. Туй разбирам човек. Ти знаеш само по сухо да ходиш, във водата не знаеш да плаваш, във въздуха не знаеш да хвъркаш – туй за човек минава, но не го признавам. Туй го наричам животно, защото животните знаят да плуват. Някой вол, като го мушнеш, във водата знае да плава. Човек може да се удави, но той не се дави. Сега аз не искам да ви измъчвам.

Американската публика извикала един знаменит професор по богословие, който им проповядвал за пророк Йона, как китът го погълнал. Понеже трябвало да покаже, че говори върху един предмет, започнал да го пояснява и цял час аргументирал по кой начин китът погълнал Йона. Проповедникът казва: „Измъчи ме, докато китът погълна Йона. Тогава изведнъж го погълнал, тук, в събранието, трябваше един час да го държа отвън, докато го глътне.“ В реалността нещата стават изведнъж. Когато ние ги аргументираме, трябва с часове да доказваме тъй ли са, или не. Нещата, които не са реални, ние всякога аргументираме. Нещата, които са реални, не ги аргументираме. Всичките процеси, всичките неща, които стават бързо и които нашият ум може да ги схване, са реални. Онези, които не може да ги схване, трябва да се пазим.

Сега този стих казва: „Въплътен човек.“ Хубостта на живота е там: да се въплъти. После казват, че плътта и духът се борили. Че какво лошо има в борбата? Борбата е едно от най-хубавите работи. Двама силни хора, като се борят, предават си от енергията. Често мъже и жени се борят. Мъжът ще предаде от енергията на жената и тя ще предаде от своята енергия на мъжа. Тогава децата възприемат смесената енергия на бащата и майката. Борба става. Без борба на каша биха станали. Като

се борят и хляб става, и умът и сърцето се развиват. Целият свят трябва да се бори, за да влезе в правия път. Туй са мои схващания сега. Дали вие сте съгласни, то е ваша работа. За мене е важно.

И на вас ще ви приведа пример. Мене преди 40 години един – във Варна си направил къща – и дойде да ме пита какви кираджии да тури в къщата си. Дойде той при мене и ми показва един кираджия. Казвам му: „Този кираджия не го туряй." Казва: „Ще плаща хубаво." Рекох: „Тури го, щом плаща." След две години ме среща и казва: „Трябваше да те послушам, цяла беля си навлякох." „Нали плаща хубаво" – рекох. „Да бях те послушал." Ние мислим – хубаво плаща на другите. Кажем и свършим в минута. Плащането не е дълъг процес. Реалното моментално става. Мисъл, чувства и постъпки веднага стават. Всички ние страдаме все от хубавото плащане – все идеално, някак си идеал за бъдеще. Хубави работи са те, но те остават още хиляди години да се реализират. На евреите – три хиляди обещания в Библията, които Господ обещал, че ще бъдат един от най-големите народи, че ще управляват света навсякъде. Често говорят – туй ще стане. Кои евреи? Не тези евреи. Тези евреи, те ще си идат. Ще дойдат едни евреи, които Господ ще създаде наново. В света от всичките народи ще бъде избрания народ. В този народ и българи ще има, и англичани, и германци, и руси, и сърби, няма да остане нито един народ, който да няма представител в този Божи народ. Няма да бъдат само евреи.

За мене думата евреин значи човек, който се разширява повече, отколкото трябва. Евреите страдат днес от едно нещо, че те уповават повече на своето богатство. Казват – пари имал ли, всичко става. Но сега пари имат, но вземат им парите, обират ги. Парите не струват. Днес в Америка богатите трябва да имат по десетина пазители за себе си и за своите деца. Задигат някой богат, и

искат сто хиляди долара откуп. Задигат детето на някой богат, после искат голям откуп. Ти може да спиш някъде – и може да се намериш някъде в гората, изнесен с леглото си. И с автомобил може да те изнесат. Даже по улиците може да те хванат, какво ще правиш? Ако имаш пари, ще се откупиш, ако нямаш пари, какво ще правиш? Не само апашите на физическия свят – колко апаши има извън земята. Дойде онзи апаш, задигне сина ти, дъщеря ти. Задигнат някой път детето ти, ти казваш: „Господ го взе." Никакъв Господ. Господ не се нуждае от твоето дете. Казва – умряло детето: „Такава е Волята Божия." Та ако вълкът задигне едно агне от кошарата, това Волята Божия ли е? Човек изял едно агне, това Волята Божия ли е? Господ казва: „Не е така моята воля, да се ядат агнетата." Оженил си се – такава е Волята Божия. Оставил жена си – такава е Волята Божия. Ти, като се ожени, не извърши Волята Божия, и като напусна жена си, не извърши Волята Божия.

Трябва да ви приведа онзи пример за един турски бей, знаменит богаташ. Всички го почитали, всички моми тичали подир него, навсякъде почитан – бей е, ефенди. Той казва: „Чакай да се сгодя – какво ще кажат хората." Когато не бил сгоден, казвали му бей на бейовете. Като се сгодил, казали: „Близо при хората." Казва: „Чакай да се оженя – какво ще кажат хората." Като се оженил, казали: „С хората наедно." Казва: „Ще напусна жена си – какво ще кажат хората." Те казали: „За срам на хората." Така той бил, първо, бей на бейовете, после станал близо при хората, едно с хората и за посмешище на хората. Ние започваме всичките работи с княз на князете, а ги свършваме с посмешище на хората. И в туй има хубаво. Ако в този процес – от княз на князете до посмешище на хората – направите дом, какъв дом ще бъде? Ако си, първо, княз на князете, близо при хората, с хората заедно и посмешище на хората, как ще напра-

виш един дом? Те са два полюса. По междината направиш нещо. Онзи, който е посмешище, той е най-важен. Не е важен князът на князете. Като станеш посмешище, ще бъдеш важен, защото всеки с тебе ще се занимава, знаменит ще бъдеш. Дето минаваш, всеки ще те сочи с пръст. Сега аз разглеждам въпроса много сериозно. По някой път внасям смешки, знаете защо. Аз изобщо не съм любител на смеха. Зная, че смехът на хората е едно развлечение, здравословно развлечение е смехът. Има хора, които по природа не се смеят. Те са болни хора. Има хора, които много се смеят, те се лекуват. Има един естествен смях – да се усмихне човек. Казвам някои смешки, че да стане една промяна. Защото, когато има едно натегнато състояние на човека, зле се отразява. Като се засмее човек, сменя се състоянието му. Та казвам, по някой път съм принуден да правя смях. От една гениална мисъл слизаме долу. Тия полюси са необходими. По някой път хората вземат едностранчиво. Разправяш някакъв пример, как някой обича да краде. Разправяш как някой прави добро – мъчно хората възприемат и помнят това. Като кажеш как се краде, лесно го научават. Може да приведеш 40–50 хубави примера, но един лош пример хваща повече, отколкото 50 хубави, добри примера.

Мене ми разправяше един – това скоро се случило. Казва: „Един мой приятел иска да си прави къща, пък иска при мене да си остави парите. Казвам: „Тури ги в спестовна книжка.“ Казва му: „При тебе ще ги оставя, за да мога всеки път да ги тегля.“ Казва: „Аз, вярващ човек, взех парите, турих ги в едно сандъче. Аз, набожният човек, няма кой да ми вземе парите. Един ден гледам парите, гледам, останали 20 хиляди, петте хвръкнали. Отишли някъде, набожни станали. Седя и размишлявам. Питам се дали ми даде 25 хиляди, или ми даде 20 хиляди. Ще трябва да плащам петте хиляди. Питам го, казва, че 25 хиляди ми дал. Чудя се къде хвръкнали петте хиляди.

Гледам, един мой познат – беден, се облече хубаво, с хубави дрехи, хубави обуща, шапка. Направих една връзка между изгубените пари и него. По-напред ходеше окъсан, сега е с нови дрехи.“ Вие ще кажете – той ги е взел. Може да ги е взел, пък може да е съвпадение.

Някой път такива объркани работи има в ума ни, че не знаем самата истина как е. Хубаво е, аз разглеждам въпроса малко другояче. Двайсет и пет хиляди лева за къща, пет хиляди щяха да идат за керемиди на къщата. Тази къща няма съзнание. Тук парите отиват за една хубава дреха, обуща. Този човек като ходи, че му е приятно. Кое е по-хубаво – петте хиляди да бъдат на гърба на този или на къщата отгоре. От гледището на невидимия свят този, който ги носи, благодари на Бога. Намясто са тия дрехи, нищо повече. Вие ще кажете: „Я да се падне на мене, и аз ще го направя.“ Ето морала. Вие ще кажете: „И аз така мисля.“ Сега мнозина от вас сте съгласни с туй развито съждение, защото ви допада. Но ето къде е лошото. Не е лошото, че си взел парите. Ти, като цитираш един автор, ще цитираш и отдолу туриш името на автора. То има авторско право. Ако ти цитираш, без да покажеш, там е лошото. Казват – това е плагиатство. Като цитираш, ще кажеш – еди-кой си автор го писал. Като вземеш парите, ще кажеш. Казвате: „Това са философии.“ Ти, като вземаш парите, вземаш авторското право. Ти, като цитираш нещо, казваш, че това си го взел от еди-къде си. Колцина от вас бихте казали, че сте взели 5 хиляди лева от сандъка? Сега аз говоря не само за сандъчето. Минаваш някъде – градина с череши, казваш: „Господ дал света, аз съм чадо Божие, Духът Божи е в мене.“ Вземеш от черешите. Хубаво, ти не постъпваш според законите на любовта. Хубаво, туй дърво го садил някой. Ти ще идеш да попиташ Бога може ли да си вземеш, да го попиташ с уважение. Ти сам си позволяваш. Като се сади дървото, нямаше те там, имал си работа;

като узряха плодовете, ти си там. Това не е право.

Трябва да има един закон на йерархия в любовта, дето трябва да се зачитат правата на всичките. Ти трябва да зачиташ източника на едно чувство, отдето е излязло. Трябва да зачиташ извора на една мисъл, отдето е излязла. Ако мислиш, че всичко от тебе е излязло, ти си в кривата посока. Единственият, от когото нещата са излезли, то е само Бог. То е цялото. Нямаме никаква ясна представа за него. Всъщност той се изявява и чрез камъните, и чрез растенията, навсякъде, но не тъй, както в човека се проявява. Когато един камък се търкаля отгоре, Господ иде чрез този камък. Господ няма да го спре, ще те прегази. Когато камъкът се търкаля, Господ казва: „Не стой на пътя." Когато иде с камъка, на пътя да те няма. Когато Бог се проявява във водата, трябва да знаеш да плаваш или да си на брега, надалече да си.

Та казвам, пътищата, по които Господ върви, никога не трябва да се спираме по тях. Любовта е единственото място, дето ние сме на сигурно. В пътя на любовта само един човек се движи. Вие ще ми кажете как да го разбираме. Аз ще ви кажа – разбирайте го както искате, но там само един човек се движи. Вие намирате противоречие във вашата мисъл. Вие в пътя на мисълта турете човек, който се движи с биволска кола, с автомобил или с аероплан – ще ги наредите. И този човек в пътя на любовта се движи с една бързина от 500 квадрилиона в секунда. С 500 квадрилиона се движи. Знаете какво е то. Колко хора може да пътуват? Целия свят в една секунда може да мине през този път с такава бързина. Някой път не искате да разберете. Например, ако някой ви разправя за музика, как ще разберете? Ако ви разправя, е едно, но ако ви изпее една песен, веднага ще разберете. В десет минути ще го разберете. Другояче три часа да ви разправя, непонятна е тази работа. Трябва музикален език. *Любовта не можеш да я разбереш, докато не говориш на*

любовен език. Съвременните хора научно говорят. Научно говорят за любовта. Там ще има помпи, ще те помпира, ще те държи. Казва: „Ще докажа обичаш ли ме, или не те обичам.“ Няма какво да се доказва. При любовта бедният става богат и богатият става сиромах. При любовта невежият става учен, при любовта ученият става невежа. Любовта, като те намери много учен, ще те направи невежа. Като те намери много прост, ще те направи учен. Тези работи ги прави тя. Ще кажеш: „Защо е така?“ Невежеството на любовта седи много по-горе от всичкото знание, което светът го има. Нейното невежество седи по-горе от всичкото знание, което светът има. Като дойде, казва: „Пет пари не струва.“ Тя изхвърля всичкото знание, туря невежеството, което е по-ценно от всичкото знание в света. Тъй разбирам аз реалността. Не само да кажем реално.

От какво седи лъжата? Човек, който лъже, и той говори истината. В какво седи истината? Той ми даде една кесия, и каже: „Това е злато.“ Отивам, отварям кесията – капици – медни пари по 10 стотинки. Той ми ги дал за английски лири или за турски лири. Другият казва: „Давам ти сто капика.“ Отварям кесията и намирам, че са турски лири. Питам, кой от двамата говори истината. И двамата лъжат. Но коя лъжа бихте предпочели? Единият казва, че ви дава турски лири, пък ви дава капици. Другият казва, че ви дава капици, пък то са английски лири. Кое от двете е за предпочитане? Аз ще взема, ще отворя и ще кажа: „Отворете кесията. Аз съм човек на реалното. Отворете кесията.“ Че ще прочета капиците, ще кажа: „Това не са английски лири, това са български капици.“ Връщам кесията назад. А при пълната кесия със звонкови, който ми казва, че това са български капици – че то е в ущърб на българите да каже, че не са български капици, да намеря английски лири. Капиците на българина не струват повече, отколкото ан-

глийските лири в дадения случай.

Не всички хора, вие се лъжете по две неща. Така вие се лъжете. Когато човек ми предава български капици, да са български капици. Когато ми говори за Бога, да е божествено – може да е малко, микроскопическо, но да е божествено. Не искам никакви английски, божествено да е. Когато говорим за човешко, нека да е човешко. Да знаем истината. Всяко нещо да съответства на реалността в дадения случай.

„Словото се въплоти." Какво очакваме съвременните хора? Толкоз хиляди години какво учат хората? Ще умре човек. Как трябва да живее детето? Младият как трябва да живее? Възрастният как трябва да живее? Как трябва да живеят жените? Как трябва да живеят мъжете, децата, учителите? Всички ние, съвременните хора, не живеем, тъй както трябва. Ако водата замръзва, с какво може да се ползваш? Добрата страна е, че вода, която е замръзнала, не се покваря. Но не може да се ползва замръзналата вода. Ако я стопите, придобива едно ново свойство, става полезна. Но течащата вода, ако е в голямо количество, може да бъде вредна, може да причини вреда на хората.

Та казвам, в съвременния живот ние страдаме от излишни чувства, излишни мисли, които нямат никакво отношение към нашия живот. Мнозина от нас имат желанията на предипотопните животни, мамонтите. Грамадни тела са имали те. Вземете един съвременен милиардер, защо му са тия пари? Какво ще направиш, ако имаш един милиард? Ако дойде смъртта, не може да се откупиш с един милиард. Пак ще те задигнат, и пари да имаш. Да ви приведа един пример. Един американски богаташ заболял от ипохондрия, от страх, че ще остане сиромах. Отива да го лекуват разни лекари, обиколил цяла Америка. Най-после отива в Ню Йорк при един лекар и му казва: „Ти си последният. Ако и ти не ме

излекуваш, ще си тегля един куршум“ – казва. „Остани, ти си дошъл точно намясто.“ Направят един договор, според който трябвало да внесе 250 хиляди долара за първата рецепта. Казал му, че ще даде обещание, че какъвто метод да употреби, той никога няма да възразява, няма да се оплаква, ако иска да бъде излекуван. Казва: „Каквото искаш ще дам.“ Дава 250 хиляди долара и обещава, че няма да се оплаква. Правят договора, подписват го. Лекарят повиква един от своите помощници и казва да му отрежат десния крак под коляното. Отрязват крака. Като се събужда, започва да вика: „Това е безобразие, лекуване ли е това, ще ви дам да се разберете.“ Досега мислеше да се самоубие, а като му отрязват крака, се сърди. Той искал да убие себе си, но не знаел какво нещо е самоунищожението. Че му отрязали крака, заинтересувал се. Дошъл лекарят при него, и той му турил всичките зоологически имена, които намерил в речника. След две седмици лекарят вижда, че плаче и му казва: „Или ме излекувай, или ме убий. Едно време имах крак, ходех на разходка, движех се, играех. Сега с един крак какво мога да направя?“ Казва му лекарят: „Не бой се, аз ще ти дам крак, но ще платиш още 250 хиляди долара.“ Направя му много хубав гумен крак. Оттам насетне той се изменя, оженва се, деца има и той бил благодарен, като платил 500 хиляди долара.

Мнозина от вас сте недоволни от живота. Употребете това лекарство на американския лекар, отрежете крака. Човек оценява благата на живота, когато се отнеме едно благо. Като изгубиш ума, ще знаеш, какво нещо е умът. Някой казва: „Сърце.“ Като изгубиш чувствата, тогава ще прецениш, какво нещо е сърцето. Казваш: „Тяло. Защо ми е тази сила?“ За туй ще ви приведа друг един пример за един Стоян, който в турско време минавал за голям пехливанин. Стоян Пехливанина му казвали. Казвал на майка си: „Майко, защо ме направи пехливанин,

където се борят хората. Дотегна ми този пехливанлък." Роптаел на майка си. Заболява и три години лежал болен, че казвал на майка си: „Майко, да придобия здравето, че и с камъни да ме товарят вече." Какво лошо има, че е пехливанин? От пехливанина има нещо по-лошо. Казвам, сегашните религиозни хора са недоволни, искат да занаят какво ще бъде в оня свят. В оня свят ще бъде точно туй, каквото е в този свят. Ако тук хората не ти вярват, и в оня свят не ти вярват. Ако някой ви каже, че може да ви уважават, не зная, ще ви попитам: „Ти ходи ли, провери ли тия работи, или то е само теория."

Каквото е горе, такова е и долу и каквото е долу, такова е и горе. Само в оня свят вие, като изпращате вашата мисъл, ще ги намерите. Светът е раздвоен на две страни. Раят и адът са близо. Вашите лоши мисли, желания и постъпки вие само в ада ги пращате. Добрите мисли, добрите ви желания и постъпки пращате в рая. Та като идете там, лошите ви постъпки ще започнат там и ще кажат като на Авраама: „Отче Авраме, вие ни създадохте, не може ли да ни изпратите в оня свят?" Не може да ви изпратят. Една мисъл, която отишла в оня свят, не може да се върне назад. От вашите, които са заминали в другия свят, има ли някой, който да се е върнал? Аз разбирам в тази форма, в която са живели, в тази форма не могат да се върнат. Да допуснем, че някой дошъл при мене с аероплан, вторият дойде с автомобил и третият дойде с биволска кола. Чудни са хората, когато искат по бърз начин. Най-първо, тръгват с кола към планината, докато дойдат до стръмното. Започват да се качват, оставят колата, качват се на кон. Като дойдат до най-стръмното, оставят коня и вървят пеш. На връщане е обратно: първо, вървят пеш, после се качват на коня и най-после се качват на колата.

Единственото реално в света то сме ние. Туй, което ние само можем да вършим, то е реалното в дадения

случай. Как може да прецениш доброто в един човек и злото в един човек? Когато ти прецениш доброто в един човек какво добро ще принесе и като прецениш злото какво може да ти принесе. Злото, за да ти принесе добро, трябва да го направиш слуга. И доброто, за да ти принесе добро, трябва да го направиш господар. Ако доброто не е господар, добро не може да ти направи. Когато доброто стане господар, то се проявява. Когато злото стане слуга, то се проявява. Тъй е в живота. Ония хора, които искат новото в света, то е новото в света. Ако така не се разбира, ще има култура както сегашната. Тогава ще има борба между злото и доброто. За да няма никаква борба, едновременно трябва злото да бъде слуга, а доброто да бъде господар. Тогава и двете трябва да се подчиняват, да обичат любовта. Любовта трябва да заповядва на двете. Ние искаме един нов свят – без злото, само с доброто. Не ще бъдете понятни. Мисли – в света има хора, които нямат злото в себе си. Че да няма зло, главата му трябва да бъде тънка като някоя плоскост, трябва да бъде дълга с километри, да няма дебелина. Какъв човек ще бъде той? Щом главата има дебелина, злото съществува. Щом има глава, злото се явява като една необходимост. Злото не е нищо друго освен неорганизирана енергия, която се изпраща в света, да се организира – нищо повече. Ако искате да разберете една неорганизирана материя, която трябва да я организираш, няма какво да разсъждаваш защо не я организираш. Ако я организираш, ти се ползваш. Ако не я организираш, ще страдаш. Който не е разбрал този закон: и народ, и семейство, и домове, и мъже, и жени, и деца, и свещеници, религиозни хора – всички от памтивека са страдали от неорганизиране. Когато попитали един от великите посветени на Египет за злото, той само си стиснал устните, не си дал мнението. Ние, съвременните културни хора, веднага си даваме мнението, че злото не е намясто. Щом като кажеш, че не е

намясто, хванат те, казват: „Кой ти дал право да се произнасяш?“ И ти оттам насетне бял ден не може да видиш. Започват всички негови агенти да идват отгоре – лоши мисли, лоши желания, лоши постъпки, и всичко това стане една каша.

„И Словото стана плът.“ Злото е едно велико благо за доброто. Доброто е едно велико благо за човека. Аз така го разбирам. Злото е едно велико благо за доброто, за да се прояви доброто. Ако доброто в нас не се проявява, тогава оставаме на разположение на злото. Мнозина казват, че в Бога има две воли. Аз казвам, че в Бога има една воля, хората разбират, че има две воли. В него има една воля, всичко което той върши, е разумно, любов, истина. В Бога няма посторонни човешки мисли. Всичко каквото мисли, е добро. В края на краищата всички ще се убедят, че всичко, което той върши, е добро. Ще минат може би милиони години, докато се убедят, че онова, което той е направил, е добро, ще благодарят. Сега не разбират Божиите пътища, деца са. Какво може да разбере едно дете от 5 години защо е направен един университет. Какво ще разбере защо свири един виртуоз по този начин, защо Бетовен е писал така своите сонати или песни, или симфонични творби. Кой може да разбере защо в дадения случай вие сте родени жени, други са родени мъже. Едно време нямаше жени в света до Адама. След Адама дойде жената. Било е време, когато жени нямало в света. Мъже и жени нямаше, всичкото беше един човек. Нямаше мъже, нямаше жени. Този човек после се раздвои – половината стана жена, половината стана мъж. Раздели се на две. После единият даде половината и другият даде половината – направиха детето. Въодушевяват се от своето дете. Едната половина стана момиченце, другата половина стана момченце. Какво се добива, след като станаха момиченце и момченце? Вие търсите как да ги съедините. Всичките хора, които са

оженени днес, имат чужди половини. Всеки, който не може да живее с жена си, има чужда половина, взел е от някого. Жената не може да живее с мъжа си – чужда половина е. Мъжът не може да живее с жена си – чужда половина е. Нямаш право над чужда половина. Своята половина ще търсиш. Ако намериш своята половина, жени се; ако не я намериш, не се жени. Конкретно това е за бъдещето. Не разглеждам сегашния ви живот. Пясъкът е слязъл отгоре. Когато кажа на един колар да ми донесе пясък, искам хубав пясък. Онзи пясък са намерили такъв, какъвто е. Когато искам пясък, той трябва да бъде добър.

Аз говоря сега за живота, за да може да се ползвате от живота на земята. Някой ще ви занимава, че вие тук ще страдате, като идете в оня свят, ще благувате. Привеждам примера за слепия Лазар. Как да го примирите? Лазар какво го застави да седи при този богаташ, дето Христос привежда примера? Когато вляза в една къща, виждам, че има тенджери, тиган. Какво заключавам? Че в тази къща хората готвят. Щом има тиган и тенджери, пържене има, готвене има, месоядство и вегетарианство има, цъцрене има в тенджерата. Всичко, което влиза в тенджерата, може ли да живее? „Ние сме – казва – много добри хора.“ Тенджерите ви знаят колко добри хора сте. Аз винаги се пазя от хора, които имат тигани; винаги се пазя от хора, които имат тенджери; винаги се пазя от хора, които имат казани. Искрено ви казвам, пазя се, понеже не искам да влизам в тенджерата, понеже не искам да влизам в тигана. Защо? Понеже ми вряла главата в тия тенджери, освободил съм се и не искам да повтарям миналото. Вие ще кажете: „Как да го разбираме?“ Да ви поясня.

Вие имате едно съществително име Иван. Искате след това име да турите някакъв глагол. На името Иван трябва да турите едно прилагателно, едно местоимение,

един съюз. Казвам, съюз ще турите на глагола. Какво местоимение? Казвате: „Наш Иван.“ Или ще го направите наш Иван, или чужд Иван. Наш Иван ходи в училище. Наш Иван е написал някоя песен, някой роман. Казвам, ако вие не туряте онзи глагол намясто при Иван, тогава не може да се определи работата. Казва някой да мислим. Но мисълта е цял закон. Трябва да знаеш, като мислиш, какъв глагол да туриш, най-първо. Защото има три вида глаголи, защото има едни глаголи, които показват действие на земята; други – в духовния свят и трети – в мисловния свят. Тия действия се различават. Действието на физическото поле е едно, действието в духовния свят е друго и действието в божествения свят е трето.

Казвам, „И Словото стана плът.“ Значи се е въплътило, слязло между хората, да ги научи как да живеят. Някой път търсим. Знаете колко красиви неща има за изучаване. Вие гледате човешката ръка. В нея колко красиви работи има! Всичките блага се намират в човешките ръце. Вие търсите по някой път късметлии хора. Има хора, с които, като се ръкуваш, като им бутнеш ръката, оттам насетне всичко ще ти тръгне. Има хора, като се ръкуваш, оттам насетне назад ще ти тръгне. Не е само това, то е факт. Има ръце, които на един километър трябва да ги държиш от себе си; има ръце, които наблизо трябва да ги държиш – като ги бутнеш, едно Божие благословение ще дойде. Писанието казва: „Написах ви на дланта на ръката.“ Най-скъпоценното нещо е Божията ръка, тъй щото никога няма да ви забрави. Че в твоя ум, ако не държиш Божията ръка... Като бутнеш Божията ръка, всичкото благословение ще дойде отгоре ти.

Та казвам, човек е направен по образ и подобие Божие. Онова, което излиза из ръката, е важно. По някой път хората искат да знаят какво излиза. Като идеш при карамфила, познаваш го, ако обонянието ти е развито. На половин километър можеш да познаеш дали е роза,

или е друго цвете. Всяко цвете има особен аромат, и по този аромат го познаваме. Така от човешката ръка изтича енергия. От човешкото сърце, от човешкия ум, от човешката душа изтича енергия, от човешкия дух изтича навън енергия. Или всинца сме проявление на живия Господ. Той иска ние да бъдем проводници на неговите блага. Той не съжалява за погрешките, които правим. Подобре да правим погрешки и да работим, отколкото да не правим погрешки и никак да не работим.

„Словото стана плът." Сега в новата култура хората не трябва да се оплакват от живота. Ако има един, който би трябвало да се оплаква, то е Бог. Че това противоречие, което неговите деца създали, постоянно мърморят. Той ги гледа всичките тихо и спокойно, а те всичките мърморят. Той се поусмихва и казва: „Туй дете дайте му ябълки, дайте, дайте. – Току казва – дайте му, дайте му, дайте му, на всички дайте. – Той казва – дайте." Някои от вас питате защо човек само трябва да взема. В природата всичките нещастия произтичат само от недаването. Тогава ще ви приведа примера като аргумент. Един цар пита: „Кое е най-хубавото нещо в света?" Казал му: „Да ядеш сладко, и да не бъдеш задръстен." След като бил задръстен 10 дена, че не могъл да ходи, тогава разбрал. Като ядеш, непотребното от тебе трябва да излезе, всичката нечистотия. Ще вземеш, ще даваш. В себе си няма да оставяш никаква нечистотия. Всичките нечисти мисли, онези мисли, които са неорганизирани в нас, няма какво да ги държим – да ги пратим в природата да ги организират. Всички ония неорганизирани чувства, желания навън да излязат. Всичко, което е организирано, да го турим в себе си. Всичките постъпки, които са неорганизирани, – навън. Не че имаме неразположение към тях, но те да излязат да се организират. Всичките организирани постъпки да ги задържим.

Казвам, трябва да задържим всичко онова, което е

организирано. То е божественото. Всичко, което не е организирано, тепърва има да става божествено. Неорганизираният свят е създаден от Бога, но не е още божествен свят. Човек е създаден от Бога, той е направен по образ и подобие, но човек не е още така божествен, както Бог се явява. Тепърва се създава човек. Следователно новият човек, който иде, той е Адам, който иде в света, той е Адам на любовта. Бог ще се проявява чрез него. Бъдещото човечество ще бъде новият Адам, който ще се прояви. Ще вложи всичката любов – на всичко, каквото човек ражда, да се радва. Толкоз блага имате в себе си. Вие чакате да идете в оня свят, да умрете, да идете в оня свят, да ви дадат повече неща. Повече неща няма да ви дадат. Едно семе има всичките блага. Посадят го, ще даде хубавите плодове – скрити са в него.

Вие имате всичките блага, очаквате Христос да дойде. Ще ви турят в земята, ще ви заровят. Казва: „Аз съм лозата, вие пръчките." Всяка пръчка, която дава плод, обрязва се, да даде повече плод, а която не дава – отсича се. Онези, които не разбирате страданията, оплаквате се. Страданията в света са един божествен метод, един божествен начин за придобиване на онази божествена енергия. Духът обича противоречията в света; духът обича страданията в света. Страданията са велико благо за духа. Дотогава, докато в нас не е духът, считаме страданията за нещастие. Когато дойде духът, ще намерим, че това голямо нещастие е голямо благо заради нас. Един умен, като обработва един килограм желязо, ще вземе 25, 40 хиляди лева, ако го направи на тънка жица. Тия жици ще ги турят на някой инструмент, музика ще изкарат. Онзи, който не разбира, ще направи чук, камък, ще чука, този-онзи ще бие, хиляди неприятности ще си създаде. Ние имаме изобилно чукове. Не сме се научили да правим тънка жица от желязото, че музика да образуваме. В нас колко груби мисли

има, които са като чукове. Всичките ваши мисли, ваши желания и ваши постъпки трябва да ги превърнете в тънки жици. С чук може ли да работите в радиото? Тия тънките жици са, които ги употребяват в електричеството. Тънките жици са, които стават проводници. Колкото мислите са по-фини, толкова чувствата са по-фини, толкова човек може да бъде по-добър проводник на онова божественото. Ние искаме, каквито сме груби, да се излеят всичките благословения в света. Не. Аз бих желал, като съм на концерта, да бъда на последното място, да слушам хубаво, да имам хубаво ухо. Не да бъда на първото място да слушам. Там се чува само крясък, никаква музика няма. Ние искаме по-близко до музикантите в света. Колкото по-далеч – по-хубаво. Музиката надалеч се слуша. Хубавата музика – на хиляда километра, то е обикновената музика; на две хиляди – талантливата, а на три хиляди километра – гениалната. То са твърдения. Всеки може да каже – на хиляда километра – обикновената музика. Но туй можех да го докажа. За да ви докажа, трябва да ви държа един час. Вие нямате време. Може да ви докажа, както мене ме държаха да ми докажат, че аз трябваше да сляза от колата. Цели 25 минути човекът ми доказва, че не може да ме изкара автомобилът. Казвам – приемам. Трябваше да сляза в първата минута, не да чакам.

Някои четат и носят Библията. Някои я турят под главата. Свещена книга е. Тя трябва да стане живо Слово, написано в човешкия ум, да започне тази Библия да говори вътре. Има една Библия, написана вътре в човека. Може би, аз като ви говоря, може да се яви мисълта: „За нещо друго не може ли да ни говори?“ Може, как не. Може да ви говоря, без да ви говоря. Ако бях дошъл днес да ви подпиша по хиляда английски, сега не английски, но турски лири. Вие сте тук 300–400 души – по сто колко правят? Какво щеше да стане от вас? Щяхте да имате

хубав обед, после балтон, сто лири са доста. Близо половин кило злато, 50–60 хиляди лева.

На съвременните хора им трябва едно здравословно състояние. Всички страдаме от една болест. Мислиш, мислиш, заспиш, легнеш си, ходиш в другия свят, върнеш се, станеш. Мислиш, мислиш, мислиш, че си станал стар – остареещ. Най-първо, мислите, че като станеш стар, ще станеш по-набожен, но обезвериш се. Ти мислиш, стар като станеш, ще обичаш хората. Ти, като станеш стар, ще подкупваш хората. Гледал съм стари хора. Той имал цяла торба орехи. Казва на някое дете: „Дядовото, ще ти дам два ореха, да ми донесеш вода." Дядото се радва, че има орехи. Пари са орехите. Благодарение че децата вярват на орехите, донесе една стомна вода. Аз не бих желал да бъда дядо и да имам една торба с орехи, но да бъде винаги млад, да си взема стомничката и да кажа: „Ха, дядовото, сега." Че като донесе стомничката, да кажа: „Браво, дядовото!" Бих желал и вие без орехи, със стомничка да идете на извора, че да кажете: „Браво, дядовото. Много добре служи на нашия дядо."

Вие във вашите бащи, майки, във вашите братя, във вашите сестри, във вашите слуги виждайте Бога в тях.

„Благословен Господ, Бог наш"
Тайна молитва

Тридесет и трета неделна беседа
1 юни 1941 г., неделя, 10 часа
София – Изгрев

ПОСРЕЩАНЕ НА ЛЮБОВТА

„Отче наш“
„Ще се развеселя“

Ще прочета само дванайсетия стих от дванайсета глава от евангелието на Йоана: „Иде Исус в Йерусалим.“

„Духът Божи“

Ще се спра само върху думите от стиха, че иде Исус в Йерусалим. Най-обикновени думи, когато чуем някаква новина, че иде някой си. Невсякога хубавите работи донасят благоденствие на хората. Вие, ако четете осемнайсета глава, осемнайсети стих от същото евангелие, ще видите положението, в което посрещнаха Христа. В осемнайсета глава съдят го, и Петър седеше и се грееше на огъня. Питаха го да не би и той да е от неговите ученици. Той казва, че не е. Човешкото естество се отличава по едно противоречие. И мъже, и жени се отличават с най-голямото противоречие, което съществува в света. Да ви приведа. Казват – да се направи една истина достъпна. Някои говорят за истината и казват, че истината е горчива; казват, че мъдростта е трудна и че любовта е недостъпна. Верно е, любовта за умрелите е недостъпна. Истината за слабите, и за тях е недостъпна. Човек, за да ходи по пътя на истината, той трябва да бъде здрав. Истината не е за болните хора. Някои търсят истината. Някои свободата търсят. Който търси свободата, той е слаб човек. Който търси свободата, той не може да служи на Бога. Някой е слаб, и иска да служи. Как ще

служиш? Той е роб, ще служи на Господа. В какво ще служиш? Сега аз разглеждам въпроса. Много пъти човек е слаб, някой път е силен. Ние не знаем от какво произтича неговата слабост. Казват, че силата произтича от любовта и че от знанието произтича. Така е. Или от истината изтича. Аз можа да кажа, че истината изтича от цигуларя, излиза из този цигулар. Но когато известна желязна пръчка се удари, тя издава един тон. Този тон от него ли излиза? Желязото разтърсва въздуха, образува се някаква вълна, образува се един тон. Образува се една дума. Ти казваш, че обичаш някого или че любиш някого. Някой път употребявате обич и любов. Но то е едно и също нещо.

Големите противоречия в света произтичат, че ние влизаме в една област на еднообразие. По някой път мене ми говорят за любовта и колкото романи съм чел, всичките автори тъй пишат, че банално става. Започне една интрига и мислиш, че ще излезе нещо и в края на краищата нищо не излиза. Не че авторът няма желание да каже. Казвам, съвременните хора мязат на съвременните жени, които месят брашното. Замеси някоя погача: месят по един начин, по друг начин – но по същия начин е смляно брашното. На туй брашно вода ще се тури, сол ще се тури, квас ще се тури, ще седи в нощвите, ще го извадят, ще го направят на пита, ще го турят в пещта, ще го опекат, ще го изядат. Казват – всеки ден по един нов начин опичат питите. Питите са все нови, но съдържанието е едно и също. По някой път брашното останало от 3–4 месеца или 5 месеца, или година, или две години. Казва: „Много хубаво брашно.“ А то останало от дядо му. Но това брашно отдавна вече е изгубило съдържанието си. Вътре не е онова хубаво. Казва: „Цветът е бял. Стояло е на сухо място брашното.“

Та в съвременния век ние имаме консервирана любов, за която авторите пишат. Казвате: „Едно време как-

во беше – нашите сърца горяха.“ Едно време какво беше вашето сърце? От пуздер, от коноп, от калчища – като пламне, и изчезва. Сега говоря за ваш интерес. Предупреждавам ви – от всяка гостилница да не ядете. Ще имате опитността, която имал един орел в Шуменско. На една канара, близо до едно село, се заселили много орли. Пък обичали да крадат кокошчици, агнета, това-онова. Един ден намислили да ги отровят. Турили на едно умряло агне отрова, отишли орлите, яли. Отишъл и този орел, и се наял. Но бил здрав и не умрял. Търкалял се, търкалял се по земята и най-после изхвърлил всичко навън и отървал кожата си. Търкалял се. Защо? Понеже ял отровно месо. Мнозина ядете такова ядене. Често някои ми се оплакват от любовта. Превива се от корем. Казвам му: „Ще го повърнеш.“ Аз се чудя, когато хората ми разправят, че страдат от любовта. Единственото нещо, което не образува болка, то е любовта. Мъдростта ще те тури натясно. Истината, и тя ще те тури, но любовта няма. Някои се оплакват от любовта. Някои болести от любовта произлизат. Аз се чудя на хората – толкоз гениални да са – да извадят всичките неща в света само от любовта. Казва: „Откак го срещнах, заробих се с него, не ми върви.“ Учителят срещнал някаква възлюблена, не му върви, като професор разсеян е умът му. Всички стават разсеяни. Това не е любов. Разсеяността не е любов. Някои изучават чисто научно. Има причини за разсеяността на любовта.

Има нещастия в света, но любовта не дава нещастия. Всичките добрини в света произтичат все от любовта. Всичките нещастия произтичат от безлюбието. Грехът, падението на хората и на ангелите зависят от това, че са искали да вземат мястото на Бога. Каква нужда имаме от два Бога. Господ казва: „Много добре, да се подобрим тогава. Да видим – нали искаш да помагаш на света – може ли да носиш целия свят.“ Турил му Господ

света, той не може да издържи: „Слизай долу!“ И досега носи товара на гърба си с идеята, че той иска божество да стане. Всички вие сте натоварени с какви ли не идеи. Вашите идеи не са много големи. Някои от вас с малко се задоволявате. На мене са ми казвали: „Много не искам. Много малко искам.“ Хора, които много искат и малко искат – и двамата са опасни. Който много иска и който малко иска, и той е опасен човек. Това трябва да се докаже научно. Как ще го докажете? Ако някой, който е много тежък, който те обича и каже: „Покажи ми, че ме обичаш, поноси ме на гърба си“ – качи се на гърба ти, за да му покажеш, че го обичаш, как ще го носиш? Представете си, че той тежи 90 кила, пък ти едва може да носиш 50 кила. Какво ще правиш, може ли да мръднеш? Ти ще кажеш, че ти страдаш от любов. Но този човек, който иска да опита твоята любов и да се качи на гърба ти, той никаква любов няма. Трябваше да е силен човек и да ти каже: „Ела да ти покажа, че те обичам. Качи се на гърба ми.“ Но да каже той да се качи на гърба ти, то не е любов. Да ти каже: „Ела се качи на гърба ми, да ти покажа, че те обичам.“ Той да те носи.

Сега ние ли обичаме земята, или тя нас обича? Ние ли носим земята, или тя нас носи? Земята ни обича. Доста търпелива е с нас. Всичко, каквото правим, тя търпи, казва: „Ще се поправи.“ Има си някаква идея. От толкова хиляди години ни носи. Погледне отгоре и казва: „Дете е, направило някаква пакост, нещо лошо. – Казва – няма нищо.“ Умряло някое дете – тя ще го тури в лабораторията. Казва: „Ще му направим нови дрешки.“ Заровят го в земята. След време, гледаш, подмладило се това старото дете. Брадата, космите, бръчките ги няма – пак малко дете. Остарее, пак го заровят. Всички ги подмладява. Сега всички вие очаквате да се подмладите, трябва въображение. Сега няма да разберете, понеже ви говоря на един геометричен език.

Веднъж присъстват на лекцията на един прочут геометър в Америка, че разправя за проекции, сечения, линии, плоскости, наляво, надясно. Аз не виждам никакви линии. Казва: „Тук има една плоскост." Никаква плоскост няма. Показва сечения, линии, ъгли пише там. Всичките ученици разбират, пишат. Сега ако дойде някой, никаква плоскост не вижда човекът. Но който разбира, ще види. Тази плоскост има отношение. Всяка линия има отношение. Ако с двете плоскости на ръцете вие хванете лицето, какво отношение ще има. Ако майка ви ви хване за лицето или баща ви ви хване, или някой чужд човек ви хване, как ще разрешите въпроса на двете плоскости? Ще дойдат две различни решения. Ако човек, който ви обича, ви пипне с двете плоскости на ръцете по лицето, ще имате едно разположение. Ако ви пипне някой, когото не обичате, ще имате друго разположение. Ще кажете: „Какво ме интересува лицето на човека?" Казвате: „Ръцете, това не е душата." Защо се докачаш, като те бутне някой? Защо, като те погледне някой, казваш: „Криво ме погледна." Как го виждаш, че е криво? Светлината как може да бъде крива? Един човек ви гледа, през очите си праща светлина. Какво криво има в светлината? Криво го погледнал, че не му светнал. Като обичаш някой човек, да му не светиш, да се не спъне, казва: „Понеже на него уповавах, понеже той не ми светна, не можах да видя как да стъпя на земята."

Сега туй, за което ви говоря, то е реалност за самия живот. Сега може би вас да не ви интересува. Казвате: „Искам да имаме дрехи, да имаме обуща, шапки." Въпросът не е разрешен. Ти имаш дрехи, обуща, шапки, хляб – ни най-малко не е разрешен животът. Мислите – онази кокошка, на която всеки ден хвърлят жито, техният живот, мислите, че е уреден. Не, виси на косъм. Може да ги продадат, не са господари нито на своя си живот, нито на потомството. Мислите – онова дърво, което го обра-

ботвате, поливате го няколко пъти на ден, че неговият живот е уреден. Ни най-малко не е уреден.

Та казвам, докато ние разглеждаме живота не тъй както трябва, ние ще страдаме. Ако в живота ние не виждаме някаква разумност, която има отношение за бъдеще да се прояви, ако не съществува такава разумност, там любовта не може да се прояви. Когато любовта се проявява, тя винаги в себе си носи три качества: тя, първо, носи добрата основа, на която може да стъпиш. Любовта носи справедливостта, която гради. Всякога можеш да имаш туй, което искаш. После любовта носи в себе си разумността, отношенията всякога могат да бъдат прави. Погрешката в нашия живот е, че ние не знаем как да смятаме. Ние смятаме на секунди. Когато Господ ти даде едно обещание, той няма да ти даде едно обещание за секунди, но ще ти даде за една хилядна от секундата. В една хилядна от секундата може да ти даде всичко, каквото обичаш. Ти не търсиш цял ден да седи, да му разправяш за своите нещастия или пък за своето щастие. Светът не може да бъде още щастлив, понеже еволюцията на човечеството не е развита. Туй малкото дете, което е на една година, ние не знаем какъв човек ще бъде. Може да кажем поет, философ или художник. Въпрос е. Не се е проявило още. Трябва да стане на 21 години, да се обърне числото и ако стане на 33 години, ние вече може да имаме ясна представа заради него. Плод ще има в туй дете. Казвам, съвременните хора още плод не са дали на дървото на любовта. Дойде някой, каже: „Аз ви обичам." Къде е плодът? Няма го плода. Ти обичаш, казваш: „Моят плод е зрял." Не е зрял. Твоят плод – зелен, моят плод – зелен, какво ще говорим за любовта. Може да говорим за някаква стара любов на миналото. То е друг въпрос.

Сега аз като развивам един роман, говоря за влюбените, търсят развързка. Не може да дам развързката. Като

ви държа един час, накрая ще ви кажа нещо. Според мене спазете едно правило. Като идвате да ме слушате, носете едно огледало, за да познаете дали сте ме разбрали. Ако една бръчка от лицето ви се е смъкнала, разбрали сте ме малко. Ако нито една бръчка не се е махнала от лицето, нищо не сте разбрали. След като ме слушате десетина години, бръчки да не останат на лицето, че да няма какво да смъквате от лицето. Сега доста има да се снема. После ще дойдат тъмните сенки. Туй не харесва – то не е изкуство. Вие като художници сте турили тъмни сенки на очите. Тъй не става. То показва един човек замислен, с много грижи в света, потънали му очите. По някой път голяма жълтина сте турили. Жълтият цвят преодолява – прекалили сте го – показва, че сте умен. Вижда сега – човек, като пожълтее, е болен. Значи храносмилането не е намясто. Щом очите пожълтеят, щом лицето пожълтява, човек не е здрав, той е болен. Той трябва да има на лицето си един цвят като на череша, но не тъмна череша, череша ясночервена. Ясночервеният цвят в себе си носи една свежа мисъл. Човек, който има този цвят, той е жизнерадостен. Пък някой път ние сме тъжни. Когато кръвта не е чиста, винаги човек е тъжен. Та казвам, щом станете тъжни, трябва да знаете, че ви трябва дишане на вас. Дълбоко дишане ви трябва. Трябва него ден да се срещнете с трима души, които наскоро са се влюбили. Всеки от вас, който е песимист, неразположен, аз бих му дал един съвет. Ако е тъжен, да се срещне с трима влюбени мъже, ако е жена; ако е мъж, да се срещне с три влюбени жени. За цяр е това. Всичката ви погрешка седи в това, че вие мислите, че сте стари и че не трябва да се занимавате с любовта. Младите не знаят как да се обичат, старите не знаят как да се обичат. Младият, като обикне черешата, изяда я. Старият я държи по-дълго време, разглежда я, разглежда я. Знаете защо не я яде? Зъби няма. Казва: „Да беше ми се

паднала на млади години, не сега.“ Туря я в устата, пак не може да я изяде. Казва: „Мене не ми се ядат. Едно време много ги ядях тия череши.“ Някой път старите са по-умни – вземе, че я счука в лъжичката или свари черешата. Казва: „Доста хубави са тия череши варени.“ Старите ядат варени череши, младите ядат сурови череши. Кой е на правата страна? Младите не правят разноски. Старите трябва да имат огън, дърва, доста скъпи са дървата. Или с електричество готвите. Без електричество по-износно е.

Мисълта е следната. Всякога, когато харчите излишна енергия в природата, нас ни държат отговорни. Не е безразборно. Казва да мислим каквото искаме – един ден ще давате отчет за онази енергия, която сте изразходвали, какво сте направили от нея. Животът, който ни е даден, трябва да го употребим за това, за което ни е даден. Енергията, която ни е дадена, ще я употребим намясто. Всяко нещо трябва да иде на своето място. Светлината, топлината, силата, която ни е дадена, всичко туй трябва да го употребим намясто.

Казвам, на нас, съвременните хора, не само, но на хората от памтивека, много трудно е да им се въздейства. Не само въздържание – но в даден случай да можеш спокойно да гледаш на нещата, без да се дразниш. Да кажем, времето се разваля, вие се дразните. Никой не може да търпи вятъра, че много духал, буря имало, гръмотевица. Някой не може да търпи голяма горещина. Някой не може да търпи голям студ. Целият свят е създаден заради нас и вие не може да търпите някои хора. Коя е причината, че не може да ги търпите? Има някаква причина. Ако ти си бедняк, и той ти носи един чек от десет хиляди, ще го търпиш ли? Ще го търпиш. Ако иде с една полица от десет хиляди лева, има да му плащаш, не може да го търпиш. Всичките хора аз разглеждам така конкретно. Голям материалист съм. Щом гледаш

благоприятно на човека, имаш да вземаш, разположен си. Щом иска да вземе от тебе, не си разположен. Казваш: „Аз не съм разположен.“ Каква е скритата мисъл. Казва, че характерът му не му харесва. Аз зная, че не е характерът, има да взема от него.

Считайте, че всичките хора в света, всяко същество, което е живо и съществува, то ви носи нещо от Бога. Туй е моето схващане. Всички, които умират, вземат; всички, които се раждат, дават. Като се роди едно дете, с колко ще го облечете? Като умре един стар дядо, колко коства? С 4–5 хиляди лева ще може ли да го погребете? Може. Най-първо, 400–500 лева ще дадете за опяване, ако искате 4–5 попа или ако е един поп.

Сега чувствам едно нещо: „Не може ли да кажеш нещо друго?“ Аз виждам, че всинца вие се готвите за един банкет, на царски банкет сте поканени. Но за този банкет трябва особени костюми. Баня трябва да вземете. Казвам, идете на баня, хубаво да се окъпете, под ноктите да няма кал, да бъдете хубаво вчесани, подстригани, ще се облечете хубаво. Ако някой не е окъпан, не го приемат. Ако нямате царска мантия за главата, няма да ви приемат. Много лесно проповядват. Казват: „Да идем в оня свят, Христос ще ни спаси.“ Спасението без мантия на любовта никога не може да стане. Първото нещо е да облечеш мантията на любовта. То е спасението на света. Онези, които проповядват спасение без мантията на любовта, те икономисват истината. Ще облечеш най-хубавата дреха, която Господ ти е дал. Тогава на тази дреха ще се турят нашивки от знание, от истина, от добродетели. Те ще бъдат скъпоценните камъни по дрехата. Може дрехата на любовта да бъде украсена с всичките скъпоценни камъни, които съществуват в живата природа. Сега тези дрехи не се изискват от вас да си ги купите. Колцина от вас бихте могли да си купите една дреха на любовта, ако е с пари? Няма нито един човек толкова

богат, щото да може да си купи една дреха. Вие сега искате новия живот. Новото в света иде. Любовта, която иде, ще даде новите условия за живота. Целокупно всичките души търсят свободата в света. Виждаме – в живата природа като се посее всяко семенце, в него има желание да излезе от земята, стреми се към слънцето, понеже оттам иде всичката енергия, която се изпраща в света.

Та казвам, по някой път и човешката душа по същия начин има желание, във всинца ви в съзнанието когато има желание да идете и да посрещнете това животворно слънце, което носи тия дрехи, с които се обличат тия, които го посрещат. Всичките цветя, които излизат да го посрещат, имат най-хубавите дрехи. По живота им може да зная характера им, ставали ли са рано, или не. Например бивола го зная какъв е. На вола зная историята, на гарвана зная историята, и на съвременните петли зная историята. Ще кажете: „Що ни са петлите, аз не се нуждая от тях." Но питам, що ни са нас часовниците в нашите джобове? И на главата има едно място – вие носите този часовник, така хубаво е развит, че може да направите погрешка само с 30 секунди – точно времето ще познаете. По причина на този вътрешен часовник е направен и този, който носим в джоба. Онзи, в който туй чувство не е развито, той погледне този часовник, и така укрепява мозъка си.

Казвам, вие още не сте проучвали любовта като творческа сила в света. Гении, таланти се раждат все от любовта. Юнаци се раждат от любовта. Велики хора се раждат от любовта. Вие искате да станете велики, да привлечете всичката любов. С много малко любов искате да я привлечете. Мислите ли, че огънят, при който калаят се стопява, че този огън ще бъде в състояние да стопи златото. Вие имате любовта на калая – при 100 градуса се топи, а вие искате да имате резултатите на златото. Ще трябва да имате 1200 градуса. С малката любов мал-

ки резултати ще имате. Имайте голямата любов, в която всичко се топи. Помнете това нещо: когато нещата се топят, живот иде; когато нещата замръзват, животът си отива. Някой казва: „Стопих се.“ Щом се топиш, тогава работата е опасна.

Казвам, иде сега. Кой иде в света? Любовта иде в света. Всички хора трябва да я посрещнат. Казва: „Исус дошъл.“ Верно е. Дошъл е едно време, но хората не го приеха. Казвам, любовта иде, не един човек. Туй, което носи живот, туй, което носи всичките блага за човека, за всеки едного от вас, то е, което иде сега. Може да кажете, че сте видели слънцето. Но слънцето вие го виждате дотолкоз, доколкото видя онази вечер месечината една сестра.

Преди няколко вечери една млада сестра се интересува да види месечината. Няколко вечери настоява да гледа през моята тръба. Казвам: „Времето не е хубаво.“ Казва: „Искам да видя месечината.“ Оставям я, гледа. Казва: „Тази светлата точка на месечината каква е?“ Аз рекох: „Там са най-учените хора на месечината.“ „Тъй ли? Най-учените хора?“ „Много по-учени са от нас.“ Гледа друга точка и пита: „Те какви са?“ Казвам: „По-невежи са онези. Най-светлата точка са най-учените.“ Под светлина ние разбираме благата в живота. Там, дето има светлина в живота, там има блага. Под думата светлина ние разбираме всичките блага, които излизат от природата, в какъвто и да е смисъл. Не земни блага. Казва – туй е светско. Това е духовно. Светско значи на физическото поле. То е един резултат. Духовното, то е силовият свят. Когато говорим за света на силите, то е духовният свят. Когато говорим за разумността, която направила силата в света, разбираме божествения свят. За нас божественият свят, духовният свят и материалният свят са един и същи свят. То са резултати. Ако вземете главата на човека, вие имате разумното на човека. Ако търсите

неговата любов, ще я намерите в гърдите, в сърцето. Ако търсите силата му, ще я намерите в ръцете, в краката, във всички негови органи. То е човекът, който се проявява в своето тяло.

Каква трябва да бъде религията за нас, съвременните хора? Едно време хората вярваха в истукани. Сега вие вярвате в портрети. Не е лошо. Вечерно време вярвам в свещта, която ми служи, но на тази свещ плодове не могат да зреят. Тя може да ми услужи, но тя не може да ми стопли стаята. По някой път поставяме, казваме, че от тази свещ зависи всичко. Съгласен съм. Всичко зависи от душата, която Бог е вложил във вас, от нея зависи всичко. От душата, която Бог е вложил, зависи качеството на вашия ум, от душата зависи качеството на вашето сърце. От духа, който Бог е вложил във вас, зависи какво ще бъде вашето бъдеще.

Та казвам, кое е по-хубаво: човек да има прямо отношение към слънцето или чрез отражение на огледала? И то е хубаво. Сега в големите европейски градове, където светлината не може да влиза направо, вкарват я изкуствено. Но то става с големи разноски. С огледала вкарват светлината. Ти четеш Библията, и почваш да вярваш. То е чрез огледала. Четеш Библията и казваш: „Да прочета нещо.“ Четиридесет и две години Господ ви говори, и сега светлината ще влезе в ума ви. Ще кажете, че вие имате прямо съобщение с Бога. Той още не е изучил този свят. Ако погледнеш света, твоето съзнание е обвито с друго съзнание, и Господ е много далече от тебе. В сегашното положение хората не са в състояние да изтърпят трептенията, които Божественият Дух има. Следователно трептенията на този Дух трябва да минат през много съзнания, да станат годни заради нас. Туй, което вие приемате, казвате, че от Господа го приемате. Мислите ли, че баща ви, когато бил на 21 година, и баща ви, който станал на 80 години, мислите ли, че е един и същ?

Вашият баща в разположението към вас не е един и същ. Той не е такъв, какъвто е бил на млади години. На млади години той искал да си поиграе с вас, да ви вземе на ръце. Сега, като остарее, на 80 години, погледне ви, не иска да ви вземе на ръце. После ще ви направи бележка, че не сте постъпили добре. Иска нещо да му услужите. Как ще изтълкувате? Защо остарява бащата? От синовете и от дъщерите си. Защо остаряват слугите? От господарите. От какво остаряват мъжете? От жените. От какво остаряват жените? От мъжете.

Ние, съвременните хора, се безпокоим. Искате да знаете дали аз говоря истината. Питам, дали вие говорите истината. Дали аз говоря истината, оставете, но се попитайте дали вие говорите истината. Казвате: „Той дали иска да каже истината?“ Питам, вие искате ли да намерите истината. Аз може да ви проверя. Вие сте беден човек, щом може да ви подкупя с 10, 20, 40 хиляди лева – виждам дали търсите истината. Като говорих на един български инженер за подкуп, казвам: „Ако ти дадат един милион подкуп, какво ще направиш?“ Казва: „Един милион не е подкуп, то е продажба. – Законът не може да го съди. – За десет милиона не може да ме съдят, продал съм се. Щом се продам, законът не ме хваща. – Казва – да ми дадат три милиона, напущам България, отказвам се от българите, ще ида в странство да живея. Какво ще живея тук. В странство – с три милиона, като ми дадат, ще напусна България. Честно ви говоря.“ Това е неговото разбиране. Казвам, не само той ще напусне, но и много българи биха напуснали България за три милиона. Казвам му: „Много искаш. Други без пари напущат България, ти с три милиона напущаш, голяма любов. Скъпо продаваш българската любов.“

Единственото нещо, което трябва да посрещнем без никакво съмнение, е любовта. Има нещо в света, което никога не лъже. То е любовта. Лъжа няма в нея. Има

нещо в света, което никога не лъже. То е Божията мъдрост. Има нещо в света, което никога не лъже. То е истината. Три неща в света има, които никога не лъжат. Всякога тялото не лъже, понеже се държи за истината. Сърцето и умът на човека не лъжат, понеже се държат за мъдростта. Душата никога не лъже, понеже се държи за любовта. Тъй седи в моя ум идеята. Казвам, душата не може да лъже, държи се за любовта. Аз от какво се нуждая? Не търся нищо от света. Целия свят имам, ако се разхождам по всичките слънчеви системи, по всичките планети ходя, и тук съм дошъл като екскурзиант. Сега това е роман, не искам да ви убеждавам. Как ще ме подкупи славата на хората, защо ви е? Ако е за слава, има хора, между които съм бил и които хора тукашните хора не са ги сънували. Какво ще търся тук, да пишат вестниците: „Господин Дънов държа една беседа – такава и такава."

На вас ви казвам сега, ако вие не искате да имате одобрението на Бога и неговата слава, какво струва всичко друго. Какво струва всичката слава на света, ако пренебрегвате Божията слава. Вие го търсите, казвате: „Къде е Господ?" Мнозина са ме питали де е Господ. Аз никъде не го търся. Досега никъде не съм търсил Господа. Не го търся. За да го търся, трябва да съм излязъл извън него – тогава да го търся. Къде ще го търся? Казва: „Търсете Господа." Казвам: „Кога го изгубихте?" Изгубил си го, излязъл си извън Господа. То е сега само заблуждение вътре. Досега дявола, понеже мисли, че е извън Господа, и Господ го мачка. Той търси Господа вън от себе си. Щом търси Господа вън от себе си, ще направи престъпление.

Единственото нещо, което не е вън от вас, то е Бог. Той е вътре във вашата душа. Вашата душа е в Бога и Бог е във вашата душа. Не за тялото, то не е резултат, но душата ви е излязла от Бога. Щом имате душа, която

е излязла от Бога, Бог е в душата и душата е в Бога. Ако туй не го вярвате, тогава какво вярвате. Вие мислите да намерите Господа и да го намерите някъде в небето. На небето ще намерите слънцето, планетите, комети, но Господ никъде няма да го намерите. И ангели може да намерите, всичко може да намерите, но Бога в небето никъде няма да го намерите. То е неразбиране на живота. То е външната страна, търсене. Онзи човек, който дава подарък с ръката, то не е човекът – тази мисъл се е зародила отдалече в неговия ум, в неговата душа.

Желая вие днес да излезете, да посрещнете туй вътре в себе си. Не ви проповядвам да се отказвате от света, да живеете в света, нека станете тлъсти. Който е сух, да стане малко тлъст. Който не е ял, да яде, богато да яде. Ние не проповядваме едно учение на просия. Ще се наядеш хубаво, после ще имаш три яденета, една супа, направена кой както обича. На обед една печена кокошка, че вечерта баница, направена с най-хубавото сирене, мляко, че масло, че сладкиш хубав. Яденето е първото общение с Бога. Дишането е второто общение с Бога. Мисленето е третото общение с Бога. Като ядем, дишаме и мислим, ние сме във връзка. Ще ядем онова, което е приятно на вкуса, онази сладчина. То е хубавото вътре в нас, което остава. Въздуха, който дишаме и освежава, туй, което е скрито във въздуха, то е божественото. Най-после онази хубава, възвишена мисъл и чувство, които минават, туй е проявлението на Господа. Тъй трябва да излезем сега, да го посрещнем.

Сега вие сте в осемнайсета глава и се греете на огън. Чакате и всеки от вас казва: „Какво ще стане с мене?“ Какво ще стане с вас? Вие сте на съдебната скамейка. Всички вие сте осъдени на скамейката. Всички се съдите като Христа пред Пилата. Казвам, присъда ще има. Всинца ще бъдете разпънати. Нито един от вас няма да остане да не е разпънат. Знаете ли това? Ще го проверите. Всички ще

бъдете разпънати. Какво ще ми говорите. Един страх има във вас. Аз виждам колко сте герои. Казвате: „Какво ще се прави?“ Един български свещеник казва: „Какво ще се прави, като идем при Господа? Какъв джуаб ще даваме? Като православен не съм живял, в пост съм ял кокошки.“ Казвам: „Това не е много, то е нищо. За лек си го ял.“ Казва: „Какво ще кажа на Господа – винце съм пил?“ Казвам: „Няма нищо, то е за веселие на духа.“ Ако вас ви пратят на бойното поле, ще се върнете ли с кръстове? Кои отиват на бойното поле? Проповядват едно учение, че всеки, който дошъл на света, има да мине през известни изпитания. Като ги издържи, тогава е герой. Къде е геройството на съвременните християни? Какво е това християнство? „Вярваме в Христа.“ Мене не ми трябва такава вяра. Всички хора трябва да излязат да посрещнат любовта. Само тогава ще има амнистия. Един случай има да се освободите от Пилата – да посрещнете любовта. Тогава амнистия ще има. Казва му Христос: „Ти не би имал власт над мене, ако не ти беше дадена отгоре.“ Понеже власт е дадена отгоре да ви съдят, Пилат ще дойде.

Та казвам, оставям само една врата – да излезете да посрещнете любовта. Тогава ще имате тази голямата амнистия. Всички ще бъдете свободни само тогава, когато посрещнете любовта и се облечете в нейната дреха. Тогава ще бъдете синове и дъщери на Бога живаго.

Посрещнете вътре в себе си, със своята душа посрещнете любовта. Тогава всичките посрещания имат смисъл. Ако нея не можете да посрещнете, външните посрещания са безполезни.

Тайна молитва

Тридесет и четвърта неделна беседа
8 юни 1941 г., неделя, 10 часа
София – Изгрев

ЕДИНСТВЕНАТА ПОХВАЛА

„Отче наш“
„Духът Божи“

Ще прочета само няколко стиха от последната глава от евангелието на Лука – от трийсет и шести стих до четирийсет и втори. /36/ И когато говореха това, сам си Исус предстана посред тях и казва им: „Мир вам.“ /37/ А те се стреснаха и уплашиха се, понеже мислеха, че дух виждат. /38/ И рече им: „Защо сте смутени? И защо влезват в сърцата ви таквизи мисли? /39/ Вижте ми ръцете и нозете, че съм истий аз: попипайте ме и вижте, защото дух няма плът и кости, както гледате мене, че имам.“ /40/ И това като рече, показа им ръцете и нозете си. /41/ Но те от радост като се не доверяваха още и се чудеха, рече им: „Имате ли нещо за ядене тука?“ /42/ И те му дадоха част от печена риба и меден сок.

„Венир Бенир“

Необикновените работи стряскат човека, те дават импулс, подтик. Обикновените работи смазват човека. Някои хора искат обикновени работи. Ще замязаме на едно малко камъче. Обикновените работи – една капка само, отделена от цялото. Сега да оставим сравненията, защото сравненията нищо не допринасят, те не поясняват. Някой казва: „Да бъда богат.“ Друг не иска да бъде сиромах. Хората се занимават с богатство и сиромашия. Те са предполагаеми величини. Някой си представя, че е сиромах – има си свои заблуждения. Някой мисли, че

е богат, и той си има свои заблуждения. Заблуждението седи в това, че той счита себе си богат. И сиромахът има неговото заблуждение, той счита себе си сиромах, пък другите счита богати. Там е неговото заблуждение. Трябва да имаме една ясна представа за живота. Индусите мислят, че по-голямо нещастие от живота няма. Какво разбират под думата, че по-голямо нещастие от живота няма. По-голямо нещастие от живота няма, следователно вземат отрицателната страна. Казват: „Такъв живот, който ни носи нещастие и щастие, не го искаме. Значи те са започнали, те разбират нещата, каквито са. Европейският народ, който разбира, че животът е щастие, и те са прави.

Но кога са се образували тези две понятия? Едното понятие се образува при еволюцията на човечеството, когато слизат от невидимия, от божествения свят към земята. Другото понятие сега се образува, когато отиваме към небето по еволюционен начин. Следователно има две течения. Мъжът е образуван по инволюционен начин, а жената е образувана по еволюционен начин. После разсъждавайте. Когато слушаш музика, не се изисква философия, да философстваш. Философията сама по себе си нищо не дава. Каква философия ще ми извадиш, ако ми говориш за захарта или водата, или за въздуха, без да приема този въздух. Ако философът приеме въздуха, има философия. Но без въздух никаква философия няма. Без вода никаква философия няма. Без светлина никаква философия няма. Без мисъл никаква философия няма. Някой прост човек мисли, че може да бъде философ. Той се самозаблуждава. Някои се много ограничават, казват: „От мене нищо не става.“ Но под неговата скромност е скрито едно голямо мнение за себе си. Той е смирен отвън, казва: „Нищо не съм.“ Друг мисли, че всичко има. И двамата са в заблуждение. Ти си един човек от 65 килограма. Какво могат да направят 65 килограма? Го-

ляма цена е 65. Ако си само от злато направен, колко ще струваш?

Да предположим, че Господ е направил човека само от злато. Шейсет и пет килограма, като претеглиш, колко милиона правят? Сметнете. Някой тежи 75 килограма, някой – 45, 31, но все таки е една голяма сума. Целият живот е осигурен. Представете си, че сте направени от скъпоценни камъни. Шейсет и пет килограма струват може би десет пъти повече. Представете, че си направен от радий. Такъв радий го няма по земята. Чудеса ще направите. Шейсет и пет килограма радий с нищо не може да се откупи. Грамадна сила е. Разбира се, някои от вас може да сметнете, пък някои не може да сметнете.

От какво произтича нещастието на човека? Нещастието произтича, че има две очи, две уши, че има два крака, че има две ръце. Всичкото нещастие на човека произтича от числото две. То е най-нещастното число, което човек носи в себе си. Тогава казваш, че онзи, който е кабалист, той ще има едно лъжливо понятие. Двете в съчетание носи в себе си смъртта, или чрез две винаги се внася смъртта. От един висш свят влизаме в един нисш. Щом се дигаш до числото едно, ако си богат, дойде числото две в дома, ти ще станеш беден. Ако си беден, дойде числото две при тебе, ще станеш един вол. Най-после като дойде две, този вол ще го заколят, ще го направят на пастърма, ще му съблекат кожата, ще направят цървули. Какъв е смисълът на числото две? Осмисля живота на другите хора, но заради него. То е число против човешката личност. То, дето намери личността, коси я. Като намери един човек, че е човек, осъжда го на смърт. Защо? Защото е човек. Сега вас ви се вижда странно как може да няма никаква законност тук. Онзи ловец, който тегли куршума на един заек, защо го убива? Какво престъпление направил заекът? Не че някакво

престъпление направил. Заекът никакво престъпление не е направил. Казва: „Той за храна ми трябва. Господ го създаде." Знаете ли защо го убива и какво му е наказанието? Защото, като видял този ловец, заекът се повдигнал на краката си, казва: „Аз ще стана човек." „Човек ли ще станеш?" Тегли му куршума. Убива го.

Казвам, какво бихте искали да ви направи Господ. Ако бяхте направени от злато, щяха да ви продават навсякъде на общо основание. Ако бяхте направени от скъпоценни камъни, щяхте да бъдете окичени по вратовете на хората, не може да се спрете. Какъв живот щяхте да имате вие? Сега Бог ви направил от едно вещество, което повидимому не влиза в работа, но с което вие може да се ползвате. Човек е дошъл на земята да извоюва своята свобода. Най-първо, хората искат някой да ги освободи. Право е то. Най-после човек трябва сам да освободи себе си. Аз мога да ви освободя, но вие сте вързани. За да се освободите, вие сами трябва да ходите. Ако вас ви носят на тарга, вие не сте свободни. Ако стъпите на вашите крака, на числото две, с туй число ще си послужите. Но който не разбира това число, може да страда. Който не знае да умножава числото две, може да пострада. Ти, като хванеш числото две, веднага трябва да го умножиш. Ако не го умножиш, спукана ти е работата. Грънчарят, който не знае да умножава числото две, всичките грънци се пукат. Земеделецът, който не знае да умножава числото две, нивите не дават, той едва си изкарва прехраната. Музикантът, който не знае да умножава числото две, постоянно се късат струните, инструментът се пука.

Та казвам, числото две трябва да се умножава. Как ще умножиш числото две? Две по две ще го умножиш – дава четири. От четири ще извадиш едно и числото три ще те спаси. Сега това, което ви говоря, е за онези, които мислят. Всички не могат да мислят. Младата мома, ко-

ято търси своето щастие, търси един момък. Щом го намери, намира своята смърт. Но понеже трябва да се умножат, момата е умножена на две с баща си и майка си – две по две ще станат четири. И момъкът се умножава на баща си и майка си, и става четири. За да се извадят двамата, трябва да се умножат. Единият се умножава с числото две на баща си и майка си, и момата се умножава на числото две на баща си и майка си. Сега може да ме питате защо. Процесът на умножаването е процес на увеличаване. Човек трябва да измени своето положение. Защото пътят, по който вие се движите, трябва да го разбирате. Има хора в света, които разбират този закон. Ако един войник влезе на бойното поле и умножава, той може да мине през бойното поле, през град от куршуми, без да го закачи нито един. Той умножава постоянно на две. На бойното поле има мъртва зона. През тази мъртва зона никакъв куршум не може да мине. Онзи, който стреля, се прицелва, но другият мръдне. Той насочи към него, но никога не може да го улучи. Мери към него, но той се лъже, той не знае къде ще удари. Той вижда – като че е пред него. Някога в живота си вие се боите, страхувате се, че ще ви се случи някакво нещастие. Вие виждате куршума, насочен към вас. Тази пушка цели вас, но не сте вие. Например някой път вие чувствате, че ще умрете. Ще умрете, но не вие, някой друг ще умре. Вие безпредметно се тревожите. Един ден, когато ни най-малко не мислите, че ще умрете, тогава вие ще умрете. Щом ви кажат, че ще умрете – се отлага. Щом мислите, че няма да умрете, тогава трябва да знаете, че смъртта ще дойде. Този закон е верен. Някой път мислите, че някаква радост ще дойде – радостта няма да дойде. Пък някой път мислите, че радостта няма да дойде – тогава ще дойде.

Та казвам, голямото нещастие в сегашния свят е, че всичките хора искат да видят пътя, по който тяхното

щастие ще дойде. Никога няма да бъде. То не е било досега. Няма същество, което да е видяло пътя на своето щастие. Нито може да видите пътя на любовта. Вие може да ходите по пътя, но няма същество, което досега да е видяло пътя на любовта. Когато Христос казва: „Аз съм пътят, истината и животът", показва пътя, по който човек трябва да мине по своята еволюция, но пътя на любов не виждат. Някой мисли, че по пътя на любовта ходи. Не е верно. То е висока работа. Най-първо, любовта не се нуждае от никакъв път. Тя сама прави своя път навсякъде. Всичко тя е направила. По какъв път ти ще ходиш? Тя не е път. Подобни са всичките нейни пътища. След като мине на едно място, тя го заличава. Тя, като мине, никога не можеш да познаеш, дето тя е минала. Как ще познаеш този път?

Следователно по пътя на любовта може да минеш само по един начин, по един път. Ако любовта е в тебе, тя може да те преведе по нейния път. Но ти сам да минеш по пътя на любовта, то е невъзможно. Всичкото нещастие на хората седи в това, че те мислят, че те може да минат по пътя на щастието сами. Но то е невъзможно. Те мислят, че те могат да изработят своето щастие в света. Те мислят, че може да добият своето безсмъртие в света. Може да мислят. Всеки може да мисли, но дали ще го постигне. То е невъзможно. Обаче ако самата любов присъства в човека, тогава нещата стават възможни за всички хора еднакво. Когато любовта присъства, възможностите са безкрайни. Когато любовта отсъства, възможностите са безкрайни. Аз съм срещал хора, които говорят за любовта. Досега не съм срещал нито един човек, дето любовта да живее в него. Срещал съм да е минала любовта, но любовта да живее в него, не съм срещал.

Аз отивам в един дом, казвам: „Добър ден." Казват: „Много се радваме. Кога дойдохте?" „Наскоро." Казва:

„Кога мислите да се връщате? Колко време мислите да седите?“ Той няма любов. Пита ме: „Ти женен ли си, или момък?“ Няма любов в него. „Ама свършил ли си училището?“ Няма любов. „Чиновник ли си?“ Няма любов. „Колко лева вземаш заплата?“ Няма любов. „Деца имаш ли?“ Няма любов. „Жена имаш ли?“ Няма любов. Ако в турско време попиташ жена ти как е, ще си вземеш беля на главата. Сега, разбира се, е много хубаво. Ние разсъждаваме. По някой път вие се смущавате и искате на вашите бели къщи да кажа, че са бели, когато не са бели. Че как ще кажа. То е заблуждение. Къщата е черна, замазана с черно, замазана с бяло. Не е бяла, но е направена от мрамор, от бял камък. Ще кажете, че нашият салон е бял. Невсичко е направено от бяло. Бялото в себе си съдържа всичките цветове. Белият цвят съдържа червения, портокаловия, зеления, жълтия, ясносиния, синия, виолетовия и много други цветове. Цветовете, това е капитал събран. Човек, който разбира, може да се ползва. То е етикет. Тъй както виждаме краските в природата, ако тази краска може да я направиш подвижна, тя може да ти бъде полезна. Но ако дълго време гледаш жълтата краска, ще произведе болезнено състояние. Ако дълго време гледаш червената краска, ще произведе болезнена активност, а пък ако дълго време гледаш зелената краска, ще израснете толкова нависоко горе по върховете, ще започнат да съхнат листата, ще започнат да съхнат. Някой човек, казвате, че съхне. Много време гледал зеления цвят. Казва: „Много съм нервен.“ Много дълго време си гледал червения цвят. „Обезверил съм се.“ Дълго време си гледал синия цвят. „Искам да се бия с хората.“ Дълго време си гледал виолетовия цвят. „Какво трабва да правя?“ Ще ги събереш всичките цветове заедно, за да създадеш равновесие в себе си. От всичкото онова изобилие да даваш. Само даването ще те спаси.

Всеки, който не дава, умира. Всички ония хора, ко-

ито не са завъртели колелото, които не искат да изпълнят Волята Божия, умират. Всеки човек, който не иска да изпълни Волята Божия, умира. Всеки един човек, който иска да изпълни Волята Божия, се ражда. Така седи законът. Раждат се хората. Ако бащата и майката искат да родят едно дете, в тях трябва да седи желанието да дадат, да изпълнят Волята Божия. Да се роди едно дете, което ще живее дълго време и ще има благословение. Ако в живота майката има само грубото желание да има син и дъщеря, да може да ги храни, тя подписва своето нещастие. То ще умре това дете.

Сега, гледам, питат: „От какво седи щастието на човека?“ Чудни са. Аз да ви кажа. Твоето щастие седи в това, да изпълняваш Волята Божия. Твоето щастие седи да направиш една малка стаичка, дето Христос казва: „Ти, кога се молиш, да се качиш в скришната си стаичка и като се молиш, да дойде любовта.“ Ако, като се молиш, любовта дойде, молитвата ти ще бъде приета. Ако любовта не дойде, ни глас, ни слушане. Писанието казва, че Духът е в нас, когато се молим, но от Духа излиза любовта. Бог е Дух и онези, които му служат, в дух и истина трябва да му служат.

Та казвам, вярвате в циганките, понеже циганката казала, че ще бъдете щастливи. Ако циганите знаеха да врачуват – те бяха окултни ученици, които ги изпъдиха за мързел, не им каха да работят. Обичаха да похапват, да ядат, носеха хубави обуща, шапки, връзки, с цилиндри ходеха, с огърлици. Изпъдиха ги из тази школа, и сега са цигани. Богати хора бяха едно време. Най-богатите хора в света, които са за посмешище сега. Историята на циганите е това. Всеки един човек, който не служи на Бога, той е циганин. Всяка една жена, която не служи на Бога, тя е циганка. Всяко едно дете, което не служи на Бога, е циганче. Всеки слуга, който не служи на Бога, е циганин. Всеки един човек, който не служи на Бога, няма

бъдеще – всичките нещастия ще дойдат. Ще дойдеш да лъжеш хората, ще показваш на хората тяхното щастие, ти сам ще ходиш нещастен.

Дойде Христос между учениците, понеже изтичаха из еврейския народ. Еврейският народ е много тщеславен народ. Трийсет и шест хиляди обещания имат дадени от Бога. Защо? За тях пророците са казали така: „Когато ме потърсите с всичкото си сърце, тогава ще ме намерите. Ще приемете всичките мои благословения." Не са само евреите избрания народ. Ной имаше трима синове – Сим, Хам и Яфет. Числото три е число на човешкото достойнство. Семитите в себе си носят смъртта. Туй е числото две. Яфетистите носят импулса, страстите, амбициите. Хамовите хора са само, които изпълняват. Хамовите хора карат света сега. Да оставим това сега.

Под думите Адам ние разбираме жълтия живот, жълтия човек. Този жълтият Адам не носи всичката пълнота в себе си. Когато се тури на изпитание в школата, той не може да издържи изпитанието. Най-първо, от неговата плът направиха една жена, която не издържа. Материалът, от който е направен първият човек, той не издържа. Следователно в неговото поколение, дето се казва в Евангелието „родените от Бога", подразбира се новият Адам, за Христа се казва. Казват – новият Адам е Христос, който дошъл в света. Но за да дойде този Адам, трябва да дойде нова светлина в ума, да стане преобразование в човешкия ум. Ако ти не можеш да погледнеш в цялата природа, като че е на Бог, че ти си пратен като слуга; дето ходиш, да считаш, че всичко туй е свещено; да работиш, не да очакваш да те назначават като чиновник; да чувстваш, че всичко е на Бога, без да очакваш нещо, понеже всичко, каквото имаш, то е заради тебе. Вие се плашите и казвате: „Да се помолим на Господа да ни даде това." Това – за децата: „Да се помолим." Защо трябва да се молим на

Бога? Мислите, че с молитвата всичко става.

Събират се в Лондон в една – най-богатата и най-видната – църква баптисти на проповедите на един от най-знаменитите на времето проповедници. Всички са богати, милионери. Събират се все вярващи и казват: „Да се помолим на Господа да ни даде една голяма сума за едно предприятие." Събират се вярващи, правоверни, които разбират Библията много добре. Искат да се молят на Господа за пари. Проповедникът казва: „Братя, да не изкушаваме Господа. Ние всички сме богати. Няма защо да се молим на Господа за пари. Ето, аз давам хиляда английски лири." Започват един по един да дават, и събират сумата.

„Ще изпълним Волята Божия." Аз гледам – от София идат да искат пари от мене. Казват: „Идете там." Пращат ги при мене. Ще дават някой концерт в града долу за слепите или за тези, или за онези, ще ме намерят. Някакво писмо ще напишат: „Многоуважаеми господине..." И два билета по сто лева турени вътре – еди-кога си на еди-кое си място – концерт. Ще ме викат с пари. Ако дам пари, ще ида; ако не дам, няма да ида. Ще трябва да дам сто лева, за да ида на концерта. Хайде – дам, понеже е за слепите, да не кажат, че не давам. Някой път ги питам: „Без пари не може ли?" Аз бих предпочел на концерта да ида с цигулката да им свиря, отколкото да им дам сто лева. Като ида, ще им дам нещо. Ще дам сто и два лева. Тези пари не съм направил аз. Те не са мои пари. Ще дам чужда стока. Казват: „Сто и два лева даде." Тия пари не са мои. Не обичам да давам чуждо. Казвам, направете един концерт без пари, че да дойда. „Не може – казват. – Отде ще се вземат тия суми?"

Искам да ви кажа, че има нещо криво във всичката тази философия на живота. Наскоро имах такъв един случай. Бяха дошли трима души, мои познати, в стаята

ми да говорят с мене. Беше надвечер, слънцето залязло. Единият от тях – стенограф, иска да говоря, той да стенографира. Мене ми се иска да не отварям светлината в туй време, защото ще гледат отвън кои са. Аз говоря, той записва. Гледам, че се мъчи горкият стенограф. „В тъмнината – казва – стенография." Седя и си казвам какво трябва да направи. Мене ми е приятно, че сме в тъмнината. На стенографа не му е приятно. Казвам: „Хайде на мен да стане неприятно, на него да бъде приятно." Казвам: „Стани, отвори светлината, за да можеш да стенографираш." Може да се мине и без светлина, но казвам: „Използвай светлината в дадения случай."

Ние, съвременните хора, трябва да разбираме онзи порядък, който сега се поставя в света. Сега съществува една война. Защо стават войните? От невидимия свят стават войните – като чукове за разрушаване на стари системи, веруя, религии, такива форми, които са вкаменени в човешките мозъци, че трябва чук да се бие, за да може да се образува една нова форма. Това разбираме ние. Представете си, едно време, когато хората се молеха на идоли. Ще направи човек един камък, ще се моли на този камък да го спаси. Ще тури човек 500–600 лева в банката и мисли, че се е осигурил.

Петстотинтях лева стоят в ума му. Ставате смешни. Привеждал съм този пример, и пак ще ви го приведа. Това било в миналата война. Един българин спечелва 600 хиляди германски марки и ги влага в германска банка. Мисли, че се е осигурил. Казва: „Нека продължава войната, осигурих се." Свърши се войната. Дойде онова голямо спадане на марката. Понеже германците бяха много умни, понижиха марката, така че с милиони марки не може да вземеш един обед. Този българин получава от банката едно писмо. Пишат му да иде да си изтегли парите, понеже за неговите 600 хиляди марки не могат да водят графа. Вижда, че шестстотинте хиляди марки стру-

ват 10 стотинки. Учудва се, като че паднал от небето. Казва: „Какво да ги правя, да ги взема?“ Онзи чиновник изважда, че му дава още един милион и шестстотин хиляди марки, да станат 30–40 стотинки – да може да се води сметка. Останал е с 40 стотинки в банката. Питам, този българин какво е направил с четирийсетте стотинки. Онзи може да каже: „Аз му дадох един милион и шестстотин хиляди марки.“

Някой ми казва: „Аз ще се помоля на Бога заради тебе.“ Ще се моли на Бога заради мене. Знаете това на какво прилича? В Америка един проповедник живял в една много богата църква. Един от богаташите на църквата бил толкова лош човек, че тормозил всичките. Тормозил ги на общо основание. Най-после събират се всичките, започват да се молят, казват: „Господи, ако може да се поправи, ако не, вдигни го, да се освободим от него, да не ни прави главоболие.“ Заболява този богаташ. Праща проповедника да го вика, да се моли заради него проповедникът. Казва: „Братко, да се молиш на Господа да оздравея.“ Казва: „А, не се моля. Какво ще кажа на Господа? Ти си тормозил всичките братя. Какво ще кажа? Ще си вървиш за другия свят.“ „Моля ти се, помоли се.“ Казва: „Какво ще туря под коленете си? Ако дадеш всичкото богатство, да го туря под коленете, ще туря коленете на богатството, ще се помоля, че си дал нещо, че си решил да живееш в мир – съгласявам се, ще има какво да кажа на Господа. Сега няма какво да кажа.“

Чудни са съвременните християни. Ти отиваш да се молиш да имаш ум – чист като слънчевата светлина; да имаш сърце чисто; да имаш и тяло чисто. Сърцето си да пожертваш, не твоята душа, не твоя дух, но сърцето си да пожертваш. Да дигнеш ръцете си и да пожертваш сърцето си. Ти сега нищо не жертваш, и търсиш своето щастие. Ще си дигнеш ръцете да се молиш на Господа, и Господ те не чуе, и никой няма да те види. „Не може

да бъде.“ За мене в моето съзнание аз така го чувствам. Щом има най-малкото препятствие, чувствам – не върви. Вие влизате във връзка със същества, които са съвършени, които са абсолютно безкористни. Как ще идеш да ги лъжеш, политика да правиш. Няма никаква политика. Чистота трябва. Няма никаква скрита мисъл. Като няма какво да каже лошо, доброто може да е тайна.

Та казвам, любовта може да стане една тайна в живота, че всичко онова, което ние вършим, да бъде в съгласие. Аз съм за целокупния живот. Имаш крака, и благодариш на Бога за първия пръст, за втория, за малкия пръст. Като погледнеш на ръцете си, да благодариш на Бога, че ти дал ръце. Да благодариш за очите, за ушите, за носа, за устата. Дал ти ниви, плодове. Отдето вървиш, да благодариш за водата, като вървиш, да благодариш за светлината, за въздуха, за всичките хора, които срещаш. Да благодариш за комарите, за мухите – хапливи и нехапливи. По този начин, ако живееш, няма да има хапливи мухи. Всичките мухи концерт ще дават, цяла музика ще бъде, комарите ще пеят като един хор, музикално ще пеят.

Гледам, някои много се молят. Казват: „Като се моля, всичко става.“ Молите се комарите да ви не хапят. Аз казвам на себе си: „Щом ме ухапе един комар, има нещо, което ми липсва. Щом ме ухапе една муха, има нещо, което ми липсва. Щом изляза отвън, времето се разваля, има нещо, което ми липсва. Щом стане, че не ми вървят работите, има нещо, което ми липсва. Липсва ми нещо. – Търся го. – Щом вървя по пътя внимателно, бутна някой камък, направя едно сътресение, има нещо, което ми липсва.“ Щом аз излизам по пътя – и по най-стръмните места съм пътувал – по камъчетата вървя като по музика. Тъй се нареждат, че ми е приятно. Някой път като на кокили ходиш. Измести се кракът, хлътнеш тук-там. Пиеш вода, простудиш се. Вятър духне, прос-

тудиш се. Хлябът не е намясто. Яденето не е намясто. Някъде ще се препънеш. Всичко става. Казвате: „Това е съдба.“ Не, не е съдба това. Това е един неразумен живот.

Един ден съм много разположен. Идат две млади сестри. Аз се качвам горе по стълбата, те се качват подир мене, без да ме питат. Млади са, имат всичкото добро желание. Качват се, искат да покажат чувствата, любов. Казвам: „Сестра, не може такава любов.“ Едната започва да ми казва, че досега тя мислила тъй да живее, но е обърнала друг лист. Казва: „Не се мърдам вече оттук. Аз ще живея тъй.“ Тя започва да омотава работите – ще се показва отвън една, отвътре – друга. Аз казвам: „Ти искаш да лъжеш. Да си измениш характера. Махай се оттук.“ Слизам долу. Тя казва: „Няма да дойда, Учителю.“ Казвам: „Аз не искам такива хора да идват при мене с лицемерие.“ Най-после, какво ще идат да ме безпокоят, какво ще идат да показват, че ме обичат. Казвате: „Ако ти си на нейното място, какво ще кажеш?“ Ако аз съм на нейното място, ще кажа, че не правя добре. Защо ще лицемеря? Ще кажа на човека, че не го обичам. Ако го обичам заради нещо... Казва ми: „Не ви обичам.“ Досега не съм искал никой да ме обича. Аз не търся любов в света. Аз търся любовта заради мене, не търся другите да ме обичат. Ако някой ме обича, аз се радвам, понеже, като обича, е едно благо. Аз се радвам на неговото благо. Ако аз обичам някого, аз се радвам, понеже това е мое благо. Така разбирам. Аз съм толкова свободен, че желая всички хора да обичат. В любовта престъпление не може да има. Велико благо е тя за човешкия ум, човешкото сърце и човешката душа. Люби, ще се оправят работите ти. Но в най-малкото лицемерие, подлост, които може да се родят в твоя ум, ти си подписваш своята присъда в света. Туй е, което аз зная в себе си.

Имам друг един пример. Един брат ме намери, той иска да си направи къща, спестил пари. Казвам: „Вложи парите в спестовната книжка." Казва: „Не, Учителю, не искам да ги влагам в спестовната книжка. Ще ги оставя при вас." Оставя парите при мене. Един ден започват да строят къщата му. Онзи, който му прави къщата – предприемача, давам му, първо, 10 хиляди лева, после внасям още 5 хиляди лева. Казвам му: „Аз внесох за къщата ти 25 хиляди лева." Казва: „Те не са 25, но 26 хиляди лева." Аз му казвам колко съм внесъл. Казвам: „Аз с търговски работи не се занимавам." Казва ми: „Не говори, да не чуят хората." Рекох: „Нека чуят." Иде му наум, да не би аз да го компрометирам. Но тебе в ума ти влязла идеята, че искам да ти изям хиляда лева. Ще дадем други хиляда лева. Заминава си той, разболял се. Казвам: „Нека се разболее, да има доверие малко. – Казвам – аз не съм дошъл тук да събирам пари, да градя къщи." Ще дойде някой, ще каже: „Я и на мен съгради." Не е лошо да услужа по този начин, но нямам възможност да услужа на всички. Не че от себе си го правя. Не вземам пари, понеже доста голяма глоба ми туриха. Понеже някой път оставям парите в една кутия, други ходят – да ги раздам. Опитвам ги. Аз ги опитвам колко е вярата им. На някои вярата е доста слаба. Казвам, не оставяйте тези пари, нямам къде да ги туря. В една кутия ги турям и оставям провидението да ги пази. „Те са маловажни работи." Аз ги вземам – за мене са важни.

Казвам, ако ти с любов не можеш да привлечеш някого, с лицемерие и с подлост – никога. Ако човек се докача за нищо и никакво – къде е любовта му. Аз в моя ум нямам никак мисълта, да унижа някого. Имам крайно отвръщение от лъжата, от всичките пороци, които хората имат. Някой път те не могат да се справят с тях. Приложете закона. Понеже всяка мисъл, която изпращаме към Бога, ще се върне към нас – той е едно същество

чисто – по отношение на Бога никаква нечиста мисъл не може да се задържи. Тогава тя се връща назад, тъй както един камък, който хвърляш нагоре, той ще се върне. Или някой път мяза на един бумеранг – като го хвърлиш, ще се върне към тебе.

Казвам, ние, съвременните хора, със своето безлюбие ние си създаваме своето нещастие. Казваме – човек трябва да бъде добър. Ти като си добър, ти си свободен. Казва: „Той е лош човек, пак е свободен." Радвайте се, че сте добър и лош. Понеже – казва – Адам стана като един от нас – познава доброто и злото, трябва да излезе вън от рая. Бог, който познава доброто и злото, знае как да го употребява, понеже Адам стана като един от нас, не знае как да употребява доброто и злото – да го изпъдим из рая навън, да не би да направи по-голяма грешка. Не е лошо, че ходиш в пътя на доброто и злото, ни най-малко не е престъпление. Може да ходиш в този път, и да използваш доброто и злото. Зависи от твоя ум. Ако подчиниш злото на доброто, омразата – на любовта, ти си в правия път. Ако подчиниш лъжата на истината, ако подчиниш грубостта на милосърдието, когато подчиниш всички свои слабости на ония божествени добродетели, то е пътят. Затова сме дошли на земята. Всичките пътища, по които минаваме – да научим тази велика истина.

До нас иде един хубав живот сега. Сега сме в пролетта на божествения свят. Ако в тази пролет ние не придобием добродетелта и бъдем болни и хилави, няма да може да ползваме благата. За да се ползваме от тази пролет, трябва да бъдем здрави. За да бъдем здрави, трябва да бъдем въоръжени с Божията добродетел. Да видиш, че този свят е за тебе създаден, че всичките хора са братя, условие за твоето повдигане. Всичко в света е на своето място. Да се радваш на водата – тя е за твоето благо. Да се радваш на въздуха – той е за твоето благо. Да се радваш на светлината – тя е за твоето благо. Да

се радваш на земята – тя е за твоето благо. Тя те носи като един параход в пространството, разхождаш се с години, гледаш хубавото небе – какъв по-хубав параход може да имаш от този, окичен с цветя, с плодове, с яденето, с пиенето. При това вие сте нещастни и казвате: „Като умрем, къде ще бъдем?“ Като умреш, пак тук ще бъдеш. В Бога ще бъдеш, къде ще бъдеш. Като те вика Господ, ще каже: „Пратете го там.“ Ще те пита Господ: „Тебе като те пратих на земята, защо не учи? – Ще те пита – аз те пратих един мъж, ти защо не живя с жена си добре? Аз те пратих майка – ти защо не постъпва добре с децата си? Пратих те учител – ти защо не постъпва добре с учениците си? Аз те пратих слуга – ти защо не постъпва добре с господаря си?“ Всеки ще бъде отговорен. Трябва да живеем и да направим добре нещата – с любов. Да слугуваш с любов, да господаруваш с любов, да бъдеш майка с любов, да бъдеш баща с любов. Каквото и да правиш в света, да го правиш с любов. То е божествено благо. Не е ли с любов, всякога снишава човека. Всички трябва да имаме желанието, който и да е – и богат, и сиромах, в името на любовта, в името на Бога да вършим. Учител си – от любов да си. Майка си – от любов да си. Стражар си – от любов да си. Войник си – от любов да се биеш на бойното поле. Може да се бият хората с любов. Много работи са казани. Те са намясто.

В една картина има хиляди линии – може би десет, двайсет, трийсет хиляди точици, линии, но всичките, събрани в едно, дават един образ на една отлична гениална картина. Но всяка линия в целокупността на картината има свой смисъл. Ако се махне една, липсва нещо на картината. Целият свят, целокупно взет в себе си, добива много хубав смисъл. Отделно ако разгеждаме, няма никакъв смисъл. Туй правилно разбиране е. Ние разбираме цялото. Всичко онова, което става в света, е добро. Всич-

ко онова, което става в света, е зло. Всичко онова, което става в света, е омраза. Всичко онова, което става в света, е любов. Ако всичко в света най-първо става зле и после добре, от долу на горе отиваме. За мене това са посоки на движение на човешката душа. Ако иде злото, радвам се, че сме поели пътя към Бога, връщаме се към своя баща. Ако първо иде доброто, и после злото, казвам, че слизам от Бога, да дам всичките благословения, които Бог ми дал. Като ги раздам, ще обърна другия лист, ще започна със злото и ще свърша с доброто. Затуй слизам отгоре – с доброто започвам и свършвам със злото. Да ви не смущават тия неща.

В живота сега вие искате новото учение. Казвате: „Какво трябва да правим?“ Гледайте всяка една мисъл да бъде пробудена от любов. Любовта да бъде едно подбуждение вътре, тъй както вие разбирате. Ако имате туй подбуждение, вие ще имате един мир, светлина, топлина, сила. Всичко, каквото пожелаете, ще стане. Тогава няма да желаете много работи. Ето аз какво разбирам. Ако аз постъпвам така, ето какво ще бъде. Пътувал съм целия ден, не съм ял – вечерта ще имам една хубава вечеря, толкова хубава, сладка вечеря; ще има хубаво спане, сетне ще стана пак бодър и свеж. На другия ден, така като живея, пак ще имам хубава вечеря. Какво по-хубаво от това? Не ми трябва нищо да нося. Ще кажете: „Пари да имам.“ Парите из въздуха идат. Казвам, парите в този път се търкалят. Като се обърнеш, те спират. Като тръгнеш, и те тръгват. Ти вървиш, и те вървят. Ти се спреш, и те се спрат. В сегашния живот трябва да ги носиш в кесия на гръб. И този порядък е хубав, но той е наймъчният. Задигнал някой парите от кесията. Идват при мене да ми казват: „Ограбиха ме. Кажи ни какво да правим.“ Доста голяма сума дават, казват: „Ще дадем двайсет и пет хиляди лева, кажи ни кой ни е обрал.“ Че аз, ако зная, ако мен ми трябват пари, ще ида при онзи,

който ви е обрал, ще кажа: „Аз зная, че ти си откраднал парите.“ Ако искам да печеля по този начин за един ден може да стана милионер. Ще кажа: „Ще идеш в затвора.“ Той ще даде. Но нас тия неща не ни съблазняват.

За мене, за мойто разбиране важи една похвала. Тя е следната. Като ви срещнат, да кажат: „Ето един човек, който изпълнява Волята Божия.“ Аз, като срещна един човек, да кажа: „Ето един човек, който изпълнява Волята Божия. Ето една сестра, ето един брат, който изпълнява Волята Божия.“ Няма по-хубава похвала от тази. Желая за бъдеще така да мислите – ето един човек, който върши Волята Божия.

Аз ще ви пожелая туй, което ви говорих днес, никому да го не казвате. Ще ми направите една голяма услуга, да го запазите в тайна. Ако искате, когато просветнат умовете ви, когато сърцата ви се стоплят и сила излиза от вас, тогава го кажете.

Тайна молитва

Тридесет и пета неделна беседа
15 юни 1941 г., неделя, 10 часа
София – Изгрев

ДАВА ЖИВОТ

„Отче наш“
„Благост“

Ще прочета шейсет и трети стих от шестата глава от евангелието на Йоана. „Духът е онова, което дава живот.“

„Духът Божи“

Съвременните хора живеят в един свят на два крайни полюса, противоположни течения, които съществуват. Никога светът не е имал толкоз знание и никога не е бил толкоз жесток, колкото сега. Сега философски трябва да се разглежда работата. Светските хора имат едно криво схващане за живота; религиозните, учените хора, и те имат едно криво схващане. Три са изворите, от които животът иде. Той иде чрез стомаха, иде чрез дробовете, иде чрез мозъка, или иде чрез човешката воля, чрез човешките чувства и чрез човешката мисъл. Аз искам вие да бъдете свободни. Може да имате разни възгледи. Вашите възгледи може да са толкоз верни, колкото и моите. И моите възгледи може да са толкоз верни, колкото и вашите. Но съществува един авторитет в природата. Нашите възгледи дотолкоз са верни, доколкото са верни с природата. Туй за авторитет все вземам. Възгледите на всичките философи, на всичките учени хора ги сравнявам и дотолкоз, доколкото са верни с възгледите на природата, и те са верни. Онова, което природата носи, е: тя носи живот в себе си. Противоречие в нея

няма, макар че учените хора казват, че има противоречие. Противоречието произтича от нас, от нашето неразбиране. Когато един ученик не разбира своя учител, неразбирането не произтича от учителя, но от ученика.

Казвам, всичките религиозни хора са превзети. Светските хора, и те са превзети. Учените хора, и те са превзети – мислят, че са учени. Но ученията на един учен след петстотин или хиляда години ще бъде светско учение на тогавашните хора. Религиозните хора едно време бяха много религиозни. Колко са плакали, били са се в гърдите пред някой идол, казва: „Ваале, Ваале." Но ни глас, ни слушане. Много пъти хората се молят, казват: „Моята молитва не е послушана." На идол се молите. Учените казват: „Не се молим на Господа." Казвам, много добре правиш. Щом се молиш на един Господ, който не те слуша, напусни го. Че ти защо ще ходиш да се молиш на туй, което не те слуша, което не ти отговаря на тебе. Може ли една майка, която родила едно дете, да не отговори на неговия плач. Една птичка, щом изцирика малкото птиче, тя веднага отговаря. Ако птицата отговаря на зова на родените от нея и ако майката отговаря на малкото дете, родено от нея, колко повече онзи, който ни е родил, как няма да отговори. Казваш: „Не ме слуша." Тогава има разногласие.

Та искам сега да се освободите. По някой път аз не искам тъй да нападам на вашата нервна система, но трябва някак да разбирате нещата, да си починете. Толкоз напрежение имате – да си починете, да стане диверсия. Във вас вашият ум не работи. Вие сте в тази област около слепите очи, после за жена си мислите – отзад на главата. Ти мислиш ту с предната част на главата, ту отзад, но то още не е мисъл. Какво ще ям, жена ми какво ще каже, какво ще се облека – това не е мисъл. Какво ще се облече жена ти, защо ще мислиш. Че жена ти е вътре в тебе. Тази жена отвън, тя е само едно отражение

на жената, която е вътре в тебе. Жената мисли какво ще прави със своя мъж. Мъжът не е отвън, той е вътре в тебе. Ако твоят мъж е добре у тебе, ще бъде добре и отвън. Щом отвън не е добре, и вътре няма да бъде добре. Казва: „Мъжът е лош." Не, и вътре е лош. „Мъжът е добър." И отвътре е добър. Външният мъж съответства на вътрешния и вътрешният мъж съответства на външния. Външната жена съответства на вътрешната и вътрешната жена съответства на външната. То са много верни работи. Сто и един процента са верни. И за добрата жена сто и един процента е верно. Че я обичат, знаете как. Тя мисли за себе си. Мисли как да се облече, да се хареса, от сутрин до вечер мисли какво ще кажат за нея, само за хората мисли.

И в Англия сега казват, че има два вида страх. Един страх, че човек може да умре, когато ги бомбардират, и другият страх – какво ще кажат хората. По-лесно умират, но като дойде: какво ще кажат хората – уплашат се. И религиозните хора казват: „Какво ще кажат хората – аз в какво вярвам." Все ще кажат нещо. Кое е по-хубаво? Туй – какво ще кажат хората, ни най-малко няма да внесе живот в тебе. То не е меродавно. Хората за тебе ще кажат точно това, което ще кажеш ти за себе си. Ти вярваш – те ще кажат, че ти вярваш. Ти не вярваш – те ще кажат, че ти не вярваш. След туй няма ли някой да изучава психология сега. Аз изучавам психологията на човека. Щом човек започне да ме мери от главата до краката, аз го зная какъв е. Няма никаква идея. Той ще ме мери отвън. Преди да е дошъл до мене, аз ще го тегля. Той ще види колко съм висок, какви ми са очите, ръцете, пък аз ще го претегля, ще зная каква цена има. Той ще вземе пари за моята форма, аз ще взема пари за съдържанието. Кой печели повече? Аз.

Та казвам, не се заблуждавайте от външната форма на нещата. Съдържанието е хиляди пъти по-красиво, по-

хубаво, по-ценно, отколкото външната форма. И всичката еволюция на земята седи в това, да се подобряват формите. Следователно човешката форма не е в състояние да изрази онова, което е скрито вътре в човешката душа. Затова ние сме в големи заблуждения. Казваме: „Той не е добър човек." Някоя форма има, някое превиване има в него, някой поглед, който дисхармонира с нашите възгледи, и казваме, че този човек не е добър. Всъщност не е така. Вие сте дотолкоз добри, доколкото имате една основа под себе си.

Ще ви приведа един анекдот. Един български момък искал да се жени. Бил бедняк, пък на хорото трябвало да има нови ботуши. Без ботуши не може. Ако не играе с ботуши, не може да се жени. Като има ботуши, по-лесно го залюбват момите. Той казва: „Искам да се женя, но нямам ботуши." Един му казва: „Да ти дам ботуши." Взема ботушите, отива на хорото. Играе момъкът на хорото, минава онзи, който му дал ботушите, и му казва: „Не скачай толкоз, ще ми скъсаш ботушите." Слуша го друг и му казва: „Засрами се, изуй ботушите. Аз ще ти дам по-хубави ботуши." Хваща се момъкът пак на хорото и като минава вторият, казва му: „Тропай, тропай, ако ги скъсаш, други ще ти дам." И двамата са казали истината. И двамата имат тщеславие. Единият, като иска да се покаже, казва: „Не тропай, ще ми скъсаш ботушите, ще трябва да ги дам на друг да се жени. Нямам пари да купя други." Той е икономист. Другият е разточителен, казва: „Тропай, тропай, други ще ти дам."

Та казвам, цената на живота седи в следното. Ценно е само онова, което влиза в устройството на нашето тяло, което влиза в строежа на нашите чувства и което влиза в строежа на нашата мисъл. Тъй аз разбирам. То е правото. Така е в природата. Онова, което влиза в строежа, което Бог употребява, то е ценното. Ние трябва да го пазим като зеницата на очите си. Казвам, някои се

възмущават от яденето – те сравняват с търбуха. То не е ядене. Бог можел да разруши търбуха, не яденето Бог ще разруши, но безразборното ядене. Запример един вълк, който яде овце. Той е изложен на една голяма опасност. Един ден вълците ще изчезнат. Всичките месоядни животни ще изчезнат, ще се преобразят. Паяците, които ядат мухи, всичките същества, които обичат месната храна, ще изчезнат, понеже тази храна не е здравословна – нищо повече. Тя не става за строежа на тялото. Тя става донякъде, но внася най-лошите склонности, които сега се проявяват. Когато в човека се зароди една злоба и за десет лева е готов да убие човека, какво е това. За десет лева да му удариш един удар, разбирам, да му удариш десет юмрука. За колко е да биеш само с ръка, но не и с дърво – с едната ръка, с другата ръка. Ако искаш по любов, по сърце – с лявата ръка. Ако искаш за ума – с дясната ръка. Понеже, като го удариш с ръката си, половината от болката ще бъде за тебе. Понеже може да е груб и този, който удря, да е як, че като удари, да го заболи. Еднакво участие в наказанието. Ако биеш с дърво, тази тояга не чувства, не е право. Следователно боят с дърво със закон трябва да се извади отвсякъде. После не е законно да биеш един човек, който е лош, по гърба. По лицето ще го биеш. Едно дете откраднало. Какво ще го биеш по гърба или по задницата. С каквото взело, по това ще го биеш. С ръка ще го наложиш по ръцете. Нашариш едната ръка, после другата. Та ще обмените енергията. За неговата кражба ще вземеш половината от себе си и половината ще вземеш от него. Защото в наказанието всякога има един закон на любовта. Човек, когато наказва, никога не трябва да внася нещо без Бога. Ако не внесеш нещо добро, ти ще отговаряш за наказанието. Законът не работи. Защото и в любовта има наказание. Че я вижте, все влюбените не страдат ли.

Защо страдат влюбените? Понеже се наказват. Мно-

го се наказват влюбените. Знаеш какво наказание дава една възлюблена на своя възлюблен? Тя веднага си обърне гърба. Най-голямото наказание е, като обърнеш гръб на своя възлюблен. То е цяла катастрофа. Като обърне гърба, показва, че тя е от съвсем друг свят. Ти може да обърнеш гърба си на злото. Да обърнеш гърба си на дорото, то е едно престъпление. Законно е да обърнеш гърба на злото, да го не гледаш. Но престъпление е да обърнеш гърба си към доброто. Сега това са закони в природата. Съвременните хора не го чувстват. Ние имаме известни морални правила. Вследствие на тези правила постоянно страдаме. В нас има цял ад, страдания, страдания, страдания, терзания. През какви не страдания ние не минаваме.

Казвам, духът е онова, което дава живот. Животът, който идва чрез стомаха – тази материя трябва да се префини, да мине през дробовете, да влезе в умствения свят и оттам да влезе в мозъка. Че енергиите на човешката мисъл как да се префинят, да възприемеш божествения живот, да се тури на работа, да се изградят новите клетки, които ще служат за устройство на човека. Защото ние умираме по единствената причина, че първоначалните клетки, от които ние сме съградени, ги изгубваме. Като изгубим повече от половината от тези клетки, ние сме осъдени на смърт. Животът в тях не функционира, значи отравяне става. Отравянето иде чрез човешката мисъл, чрез човешките чувства и чрез човешката воля. Това е новата философия.

Сега говорят за топлината на нещата, за възпитанието на поколенията. Как ще възпиташ една майка, за да роди едно дете? Майката може да роди полубезсмъртно дете, което да живее 120 години, без да заболее. Сега, ако майките нас не са ни родили, ние може наново да се родим. Има един начин. Няма да ви кажа какъв е този начин. То е лотариен билет. Този начин не е само еднок-

ратен, той е многократен. Всеки ден в човека трябва да става едно преобразование в него, подмладяване. Трябва да става, не както сега остаряването. Ние сега постоянно остаряваме, постоянно губим. При това се залъгваме с една идея, че ще идем в оня свят. Верно е, че ще идем в оня свят, но не знаем какво нещо е оня свят. Считам – неща, които човек поне веднъж не е проверил, те не са верни. Според мене верна мисъл е само тази, ако аз мисля за Бога, както той мисли. Щом помисля заради него, веднага ще настане мир в ума ми. Ако аз помисля за Бога в сърцето си, че искам да го обичам, веднага ще настане мир в сърцето ми. Ако реша да му служа, веднага здравето ще дойде. Този Господ, за който мисля, той ми оправя всичките работи – не да забогатея, но добивам онази верната мисъл. Тогава всичките хора за мене стават отворени банки, тогава всеки един може да ме кредитира. В света сега са толкоз религии. Колко хора има, които могат да ви кредитират? Но онзи човек, който вярва в Бога, не трябва да изнудва. Тебе ти трябва един лев, вземи един лев, не два – да се осигуриш. Понеже цялата природа е една банка, всичко, от което се нуждаете, ще го имате. Всичко има в нея. Ако бихте служили на този Господ, храната до вас ще дойде. Вие сега не вярвате, че може да дойде. Растенията, които очакват храната, не иде ли отгоре. Иде отгоре. Слънцето изпраща светлина на земята, събират тази светлина растенията, с корените изсмукват тази храна, организират я и поддържат своя живот. Излишното във вид на плодове приготовляват за човека. Те са фабрики, които приготвят продукти за човешките същества. Ние минаваме покрай растенията и мислим, че те са глупави. Казвате: „Това са дървета.“ Дърво, знаеш, какво значи? Дърво значи дева, чиста, разумна дева. Растенията са най-чистите същества, които са сега на земята. По-чисти същества от тях няма. Някои от тях са изопачени, но повечето от тях

ваш, защото, ако най-малко се усъмниш в ближните си, в мене и в Бога, болестта ти ще се върне към тебе.“ Аз гледам – когато говоря, тук доста философи има. Гледат критически. Казват: „Този човек какво ли мисли?“

Мисля да внеса повече светлина в умовете ви. Мисля да внеса повече топлина в сърцата ви. Мисля да внеса повече сила в телата ви. Не от себе си, но аз съм проводник на ония божествени блага в света, да може да ги вземете. Същевременно искам да благодарите. Не да кажете: „Той произволно го прави, че аз бях способен.“ За какво аз ще ида да го лекувам, ако той е болен? Ако вие сте на моето място, за какво ще го лекувате? Аз ще задам другия въпрос. Ако посаждате една царевица, за какво я посаждате? Посаждате я за плода, който тя ще даде. Понеже посаждането на тази царевица служи да се развива, да се усъвършенства, но същевременно тя трябва да се учи на земята на щедрост, че трябва да дава излишното. Освен че поддържа своя си живот, два-три кочана трябва да даде на мене, аз ще ги взема заради услугата. Някой ме пита имам ли право. Ще ги взема, ще ги запазя на най-хубавото място.

Ние, съвременните хора, искаме да бъдем щастливи. Хубаво е. Искаме да бъдем здрави; искаме да бъдем умни. Всичко е хубаво, отлично. Но трябва известни правила, които да ги прилагаме по закона не на насилието, но по закона на любовта, понеже този е пътят, дето работите се свършват с най-малките разноски. Тия терзания, които преживява съвременното човечество, кой ще надделее. Всичките народи сега са турени да изпълнят Волята Божия. Всички ще изпълнят Волята Божия. Питате вие каква е целта на една жена. Да изпълни Волята Божия. Каква е целта на един мъж? Да изпълни Волята Божия. Каква е целта на един учител? Да изпълни Волята Божия. Изпълняването Волята Божия винаги внася сила. Един народ, който изпълнява Волята Божия, по

сърце става добър. Един народ, който изпълнява Волята Божия, по ум става умен. Съвременното човечество се нуждае от една нова основа. Добротата за основа, справедливостта за градеж и разумността за обхода. Три неща се изискват. Тази доброта трябва да я носим в тялото. Справедливостта трябва да я носим в сърцето си. И разумността трябва да я носим в ума си. Трябва да се определи: справедлив е човек само по сърце; разумен е по ум; добър е по тяло.

Казвам, то е една музикална терца: до, ми, сол. Терцата е един музикален интервал с два тона и един потенциал. Според моето схващане имате терца между до и ми. Тогава до е тон, и ми е тон – едновременно звучат, ре е потенциал. Терца е, понеже до и ми поемат сила от потенциала ре. Кое е кварта? Кварта е два тона и два потенциала. Кое е квинта? Което има два тона и три потенциала. Така разбирам според моето схващане. Следователно, когато вие имате един музикален интервал от два тона с два потенциала, трябва да мислите понеже има голямо противоречие в квартата. Когато имате терца с един потенциал, вие може да се радвате. Следователно всичките спорове в семейния живот излизат от кварти. Мъжът има един потенциал и жената има един потенциал – образуват кварта, за да положат една основа, но образуват един ъгъл с две линии, един отворен ъгъл. Питам, една уста, когато е отворена, какво допринася? Какво допринася отворената уста? Какво допринася затворената уста? Ако устата е постоянно отворена, човек минава за глупав. Ако устата е постоянно затворена, човек минава за мъдър. Така съдят в древността. Глупав се нарича всеки един, който харчи божествената енергия безразборно, без да има резултат. Мъдрец е, който изпохарчва тази енергия за полза на него и за ближните. Глупецът не е полезен ни за себе си, ни за ближните, ни за Бога, за никого. Ще избягвате. Някой казва:

„Аз не искам да ставам глупав.“ Ние, съвременните хора, трябва да бъдем верни на себе си.

Човек може да учи добре само когато е добър, справедлив и разумен. Тогава може да учи. Без тия три качества човек не може да учи. Пък онова, което може да повдигне човека, то е само ученията. Когато човек помисли, че той ще научи всичко, той е в застой. Съвременните хора от ученици искат веднага да станат учители. Криво схващане. Тепърва има хора да стават ученици, трябват им хиляди и хиляди години, докато станат разумни ученици. Оттам насетне ще станат кандидати учители. Ще дойде времето и учители да станат. Вие искате да станете учители, да ви пратят на месечината, да управлявате цялата месечина като учители или да ви пратят на някоя друга планета, на Марс или другаде.

Сега наскоро с новия телескоп са открили една нова вселена, която се намира на 30 милиона години далеч от нашата земя. За да дойде светлината от тази вселена, 30 милиона години взема. Тази вселена има 30 милиона слънца – по-големи от нашата Вселена. Аз ви привеждам тия неща, те са данни на науката. Бог иска да събуди в нас нещо ново. Вие питате: „Какво да правим?“ Чудни сте, когато питате какво да правите. Тепърва има какво да правите. В нас съзнанието още не е пробудено. Пред нас седи една велика задача. Пред нас седят всичките светове, които са училища, през които трябва да минем, като напуснем нашето слънце. Ние ще минем през второ, трето, четвърто, и пак ще се върнем на това слънце. Сега, ако вие не чувствате в ума си, че Бог е, който ни е създал, той не иска да изтощава нашите умове. Ние се страхуваме, че той иска да вземе живота, умъртвява ни. Ние умираме от своето заблуждение, от своето непослушание. Ако бихме го слушали, ако бихме го обичали, ако бихме го любили, веднага ще се отворят всичките блага и мед и масло ще потече. Ние, като не го разбираме, всичко замръзва. Как-

вото посеем, не расте; каквото направим, изсъхва. Всичките наши погрешки приписваме нему, казваме, че той не е правил света както трябва. „Не ми давай философия, но пари, пари ми дай." Казвам, колко пари ти трябват? За колко пари се продаваш? Иде ми наум онази българска поговорка, която е много добре изобретена. Има една приказка, дават я за един цар. Един източен мотив, взет за един български цар, че се влюбил в една циганка. Не му зная името на царя. Тази българска царица – хлябът, който царят ѝ давал, не ѝ бил сладък. Когато царят си отивал, тя нарамвала дисагите, наслагвала на десетина места брашно, и тръгва да си проси. От тази купчина взема, от онази купчина взема. Като омеси от това брашно хляба, казва: „Колко ми е сладко." И ние, съвременните хора, каквото изпросим от тия купчини, ни е сладко. Каквото Господ дава, не е хубаво. Каквото ние направим, или каквото създадем, казваме: „Намерихме философията или тайната на всички разрешения." Не е лошо това. Не е лошо човек по някой път да не забравя своята цигания.

Духът е онова, което дава живот. Два елемента има човек. Човек трябва да си тури основа. Педагогически човек трябва да постави, човек трябва да почита ума си; трябва да почита сърцето си и трябва да има голямо уважение, да тачи сърцето си, да тачи ума си. Щом тачи ума си, щом тачи сърцето си, тогава и отвън ще го почитат. Жената има мъж, той има отлично почитание към жена си, да му трепти сърцето. Жената трябва да има отлично почитание към мъжа, не само да го тачи, да го замазва. Със замазване тази работа не става. Жената трябва да внесе живот в ума, в сърцето и в тялото на мъжа. Обмяна става. После и мъжът трябва да внесе живот в ума, в сърцето и в тялото на жената. Майката и бащата трябва да внесат живот в ума на детето и в неговото сърце, и в ума, и в тялото. То е бъдещият закон, който хората трябва да вложат. Когато някой проповяд-

ва, как ще проповядва? Ако ти проповядваш, ще внесеш живот в умовете на хората; ще внесеш живот в сърцата на хората и когато проповядваш, ще внесеш живот в телата. То е проповед. То е Божия любов. Когато говоря за любовта, разбирам живота, в който трябва да участваме. Божественият живот е да бъдем всички весели. Когато някой път сме скръбни, да ни е приятно, че нося известно страдание. Все таки някой трябва да носи страданието. Мнозина искат да избегнат страданието. Вие защо не обръщате внимание за любовта, когато се говори между младите. Онази млада мома, като се ожени, какво я очаква? Ще стане бременна, ще се натовари с един товар девет месеца. Ще носи какви ли не страдания. След туй бащата се натоварва с един товар: десет, петнайсет, двайсет години да отглежда туй дете. Ако след двайсет години туй дете е неблагодарно на баща си, какво е свършил? Ако в туй дете не се роди един светъл ум, ако не се роди едно благородно сърце и ако не се яви едно здраво тяло, какво дете е тогава?

Та казвам, та сега новата религия, която се проповядва, каква е. Какво се проповядва сега? Нова светлина трябва да проникне във всяко отношение в света. Сегашните методи и начини са добри, но те ще останат за онези, които отпосле ще дойдат. Сега се изисква една култура, в която ние да си починем. Ние казваме: „Погрижи се за себе си.“ Цялото животинско царство само за себе си се грижи. Цялото животинско царство ние сме турили в крива посока. Растенията се изопачиха, и животните се изопачиха според тях. Падението на човека засегнало цялото растително царство и ние имаме за цел не само ние да се повдигнем, но ние, съвременните хора, трябва да повдигнем и растенията, и животните, да станат проводници на този живот. Ако не повдигнем растенията, ако страдат от много болести, тия болести ще се пренесат върху хората. Имаме една съвсем посторонна задача. Казва: „Какво съм

аз в света?“ Ако моето око имаше чувство и каже: „Каква работа аз върша? Не може ли моят господар с едно око да ходи?“ Мислите ли, че ако окото ми ме напусне, ще ми бъде приятно. Ако моето ухо иде някъде и каже: „Аз искам да ида някъде.“ И аз остана с едно ухо. Ако единият ми крак каже: „И аз искам да си замина някъде да се разхождам.“ Ако и ръцете кажат същото, мене ще ми бъде ли приятно? Съвременните хора мислят, че целият свят е така направен, че може да вършим каквото си искаме. Можем да вършим каквото си искаме, но разумно да бъде: за благото на нашето тяло, за благото на нашия ум и сърце, за благото на умовете и сърцата, и телата на нашите ближни и за благото на цялата природа и на целия Космос. Не всичко, което става, е разумно. Вие може да проучвате любовта в нейните качества. Ако един цар би се влюбил в когото и да е, в едно дете, той вече не е спокоен, той мисли за това дете. Кое го държи? Любовта приравнява хората, не ги приравнява, но любовта отваря себе си. Царят е готов да повдигне ума на това дете. Мисли какво да направи, как да направи човек. Бог от сутрин до вечер мисли как да ни повдигне, да ни направи хора. Туй, което е направил, да може да му служим, че да може да разчита на нас. Сега, ако някого от вас назначат на служба, какво ще направите? Ако ви дадат сега да възпитате целия български народ, дават ви власт да създадете училища, да създадете държавен строй, какво ще направите? Някои мислят, че е лесна работа. Не е лесна работа.

Три фактора има в света, които може да регулират този въпрос. Вие не може да разрешите един социален строй без любов; не може да разрешите един социален строй без мъдрост и не може да разрешите един социален строй без истина; не може да разрешите един социален строй без живот; не може да го разрешите без знание, без свобода; не може да го разрешите без ядене, без дишане, без мисъл. Казвате: „Къде ще го намериш?“ Аз

искам да ви свържа с любовта, която ще ви научи. Искам да ви свържа *със свободата, която ще ви научи.* Искам да ви свържа с живота, който ще ви научи. Ще ви свържа със знанието, което ще ви научи. Искам да ви свържа със свободата, която ще ви научи. Изведнъж това няма да стане. Може да започнете от долу на горе или от горе на долу. Но трябва на всинца ви едно добро желание.

Съвременните хора са правили опити да покажат какви силни влияния има мисълта върху човека. Мисълта на един човек може да се тури в такова действие, че тя може да пострада. Много пъти престъпниците осъждат на смъртно наказание. Един психолог искал да направи опит. Завързват очите на престъпника. След туй турят вода да пада на врата отгоре, потеглят ножа на врата и той мисли, че кръвта тече, той припада и умира. Ако сега се тури обратното: да мисли човек, че иде постоянно едно благословение, иде светлина, мисли, че иде топлина, иде сила, той ще възкръсне. Обратният процес сега. Казвате: *„Господи, аз съгреших."* Оставете вашите грехове настрана. Казва Господ: „Обърнете се към мене с ума си; обърнете се към мене със сърцето си; обърнете се към мене с тялото си." Засега хората само половината от сърцето си дават и четвъртината от ума си, а пък само един пръст от волята си. Като идеш на църква, запалиш една свещ. Господ няма нужда от такива свещи. Хубаво е да запалиш свещ в църквата като емблема. Но непременно да идеш в църквата? Ако бих отишъл като православен, първата седмица ще запаля една свещ, втората – две, третата – три, четвъртата – четири, десетата – десет. После ще ида в някой беден квартал в дома на една вдовица – една свещ; втората седмица ще запаля на две вдовици, докато дойда до десет вдовици, на които да запаля свещ. В църквата ще запаля малка свещ, при вдовицата като ида, ще запаля по едно кило. Казвам за себе си как ще бъде. Восъкът, който пчелите събират, за как-

во мога да го употребя? Аз, най-първо, ще запаля една свещ и ще прочета Евангелието с тази запалена свещ, да видя дали ще разбера Евангелието, и тогава ще запаля в църквата. Тия хора вземат свещта от пангала, не са чели дали тази светлина е приятна, или не. После не трябва да има голям дим. Някой път мене ме питат защо аз не паля свещ. Казвам, ако вие не палите, аз ще дойда да запаля. Аз като гледам вашите свещи да димят, аз се отказвам да паля тия свещи. Ако вие се откажете от тия димящите свещи, ще дойда в църквата да запаля. Ние трябва да знаем. Нека имат хората съдържание. Този восък, който са създали тези трудещите се пчели от цветята, той трябва да иде на мястото. Не трябва да вършим никаква търговия с него. Той е божествен дар. Ние, съвременните хора, правим престъпление – меда продаваме, восъка продаваме. Не се позволява продажба. Продажба с любов – да, но продажба без любов се забранява. В божествения свят ако обичаш един човек, продай, няма да направиш престъпление. Ако той направи добро без любов, ще направи престъпление; ако направи добро с любов, няма да направи престъпление. Ако учиш от един учител с любов, няма да направиш престъление; ако учиш без любов, ще направиш престъпление. Казвам, че новото в света е това. Лично за вас вие ще го приложите за социалния строй, ще го приложите върху себе си.

Трябва да произведем цял един преврат в нашата мисъл, един преврат в нашето сърце и един преврат в тялото. Като решим така да живеем, невидимият свят, или Бог, ще ни дойде на помощ. Нека опитаме докрай Господа в своята мисъл. Казвате: „Ще умрем гладни." По-добре гладни да умрем и светии да станем, да нямаме грехове, отколкото да не умрем гладни и да умрем грешници. Ако живеем 120 години и натрупаме грехове, защо ни е този живот? Ние ще мязаме на онзи човек, който вземал пари от този, от онзи, взел сто, сто и двайсет полици и умрял.

Това е карма. Мислите ли, че той като умре, ще се освободи. Не се освобождава. Най-първо, ще остави една мисъл в умовете на хората, която е нечиста. По възможност съвременните хора не трябва да даваме повод за съблазън. Аз не трябва да давам съблазън. Вътре в себе си трябва да бъда чист. Може хората да съблазняват, то е друго нещо. Но аз като човек не трябва да дам повод за никаква съблазън. Трябва да бъда буден в ума си, никаква съблазън не трябва да давам в ума, в светлината; никога в сърцето си не трябва да давам съблазън. В топлината ще опариш човека. В светлината може да ослепим един човек, в топлината може да го опариш и в силата може да го смажеш. Следователно не трябва да опарваш хората, нито да ги ослепяваш, нито да ги смазваш. Ще занесеш едно осветление, едно благословение, една радост в умовете, едно благословение и една радост в сърцата, в тялото, в силата, че навсякъде да има радост и веселие. Да има здрави хора и по ум, и по сърце, и по тяло.

Духът е онова, което дава живот. Бог е в света, който работи върху нашите умове, върху нашите сърца и върху нашите тела, за да изпълним неговата воля и да приемем благословенията, които ни очакват.

Важното е да бъдете свободни. Искам да бъдете свободни. Сега имате натегната мисъл, мислите, че работата е трудна. Лошото не седи в яденето, то е Божие благословение. В преядането е злото и в недоволството. Лошото не седи в любовта, но в безлюбието и в безогледната любов.

„Благословен Господ, Бог наш“
Тайна молитва

Тридесет и шеста неделна беседа
22 юни 1941 г., неделя, 10 часа
София – Изгрев

И РЕЧЕ ИМ

„Отче наш“
„В начало бе Словото“

Ще прочета само седемнайсети стих от двайсет и четвърта глава от евангелието на Лука. „И рече им: „Какви са тези неща, които си приказвате по пътя и сте тъжни?“

„Духът Божи“

По някой път питат какъв е смисълът на човешкия живот. Да знаеш какво да приказваш. Съвременното човечество е с много големи амбиции. В цялата природа отначало досега всичките животни, които Бог е създал, са имали големи амбиции. Но сега природата държи един метод да възпитава големите същества, за да им покаже, че те не са фактори в природата, че те не вършат някоя голяма работа. Големите същества ядат повече и пият повече. И малките вършат големи работи. Ако сравните отношението между големите и малките работи, които вършат, те са едни и същи. Едно голямо същество свършва толкоз работа, колкото един комар. То мисли, че е свършило голяма работа, без да вземе предвид какво е извършило. Ако един търговец с един капитал от 30 милиона след една година има само 100 лева печалба и онзи, който оперира с 1000 лева, и той печели 1000 лева, питам, каква е разликата мужду големия и малкия капитал. Казва: „Много съм направил.“ Какво си направил? „Толкоз тома книги съм написал.“ Че какво като си на-

писал. Надраскал си черно по книгите. Какво мислиш, че като си надраскал по български или по английски, или по германски, или по руски, или по американски, ти мислиш, че много си направил. Казва: „Зная няколко езика.“ Не знаеш всичките езици на земята. Не знаеш езика на животните, на млекопитаещите, на растенията езика не знаеш, на цветята езика не знаеш, на въздуха не знаеш, на светлината не знаеш. Казвам, че съществува едно голямо противоречие. Посадили няколко дървета на нивата, казвате: „Защо ги посадили там?“ Че къде да ги посадят? „Не му е мястото.“ Къде му е мястото? „Защо на това място? Посадено на друго място, щеше да бъде по-полезно.“ Казвам, посадете вие сега, дето мислите. Те ги посадиха тук, пък вие ги посадете, дето мислите, че може да бъде полезно. Казвате: „Защо вярваш така?“ Чудна работа. Че в какво да вярвам. В дадения случай вярвам, че съм ял, че храната, която съм приел, е приятна, че тя ми причинява приятност. Вярвам, че съм ял добре. Казва: „Не можеш ли да ядеш друго?“ Не зная дали може, то са предположения, то какво ще ям после, то е теоретическо, то е въпрос на бъдещето.

Сега мнозина от вас, българите изобщо, са политикани. И жените, и децата, и бабите са политикани, искат да знаят какво ще стане, кой ще успее в света. Светът е един театър. Всеки ще си изиграе ролята. В театъра всеки играе ролята, която му е дадена. Ако я изиграе добре, ще му кажат, че добре си изиграл ролята. Всичките не може да играят една и съща роля. Всички не могат да бъдат царе, царици, патриарси. Може да има и философи, и професори, и съдии, но ще има и слуги, ще има и крадци и разбойници. Ще се разглежда някое дело на сцената, онзи актьор никога не е крал, дадат му да играе ролята на един крадец. Казват, че майсторски я изиграл. Че човекът никога не е крал, учат го как да краде на сцената. После питат защо хората крадат. Защото са на

сцената, играят. Онзи, който открадне, казва: „Актьор съм, роля имам дадена."

Вие ще кажете: „Кажи нещо по-съществено." Да викажа. Най-съществено – да ядеш добре. По-съществено от това няма. Най-съществено е да дишаш, да употребяваш въздуха. Най-съществено, реалното е то. Най-съществено е да мислиш. По-съществено от това няма. Че двама души се бият, то е по единствената причина, че делят хляба. Като не могат да го разделят, бият се. Единият надвива. По-силният надвива по-слабия, взема му хляба и минава за силен. Онзи, който е бит, минава за слаб. Но аз казвам, слабият е всякога по-умен. Силният какъв е? Силният е винаги по-справедлив. Той казва на слабия тъй: „Ти, когато видиш силния, ще му дадеш хляба си и ще оставиш той от добрата си воля да ти даде, понеже е справедлив. – Казва – не е дадено право на слабите хора да делят хляба." Ти може да мислиш каквото искаш. Вие казвате: „Не може ли слабите хора да съдят?" Не е имало случай, дето слабите хора да съдят. Ти може да съдиш само когато си силен и справедлив. Може да мислиш само тогава, когато си слаб. След като те бият, започваш да мислиш защо те били. Ще намериш причината.

Сега всинца вие мислите, че сте силни хора, нали така. Безпокои ви една война, че двама пехливани се борят в света. Вие се безпокоите кой ще надвие. Някой път и двамата ще се уравнят. Тук преди няколко време един български пехливанин и един румънски пехливанин се бориха и българският го надви. След четирийсет и седем минути борба българинът го дигна във въздуха, блъсна го. Другите двама, които се биха, дойдоха наравно, нито единият победи, нито другият. Питам, кое е похубаво – да те блъснат на земята или да дойдеш наравно. Хубаво ли е да те блъснат? Че онази струна, ако не блъснеш отгоре с лъка, дава ли звук? Вие може да си прока-

рате съзнанието на една струна сол, ре или ла, може да милвате с ръката или да я разтръсвате с лъка. Някой път тихо ще говориш. Ще говориш тихо, когато музикантът иска тихо да говориш. Ще говориш високо, когато музикантът иска да говориш високо. Ако на тебе като на една струна ти кажат: „Защо дигаш шум толкоз?", казваш: „Аз съчувствам на цигуларя, споделям неговата идея. Когато той иска силно да говоря, и аз силно говоря. Когато той иска слабо да говоря, и аз слабо говоря." Този цигулар, който сега действа в света – светът е една цигулка, на която той свири. Две струни сол и ла дигат шум повече, ре и ми по-тихи са. Защо двете струни дигат повече шум? Защото цигуларят така мисли. Вие казвате: „Може ли другояче?" Може другояче, но вземете вие да свирите.

Не давайте ум на хората кой трябва да победи. Вие ли сте създали света? Каква идея имате сега? Кой трябва да побеждава в света. Вие гласувате този или онзи да победи. Кой ви дава право? Вие сте зрители на сцената, гледате. Няма какво да се месите на актьорите какво да играят. Вие ще развалите реда. Няма да казвате онзи тъй и тъй да играе. Вие нямате никакво право да дигате шум. Ще гледате, ще излезете навън. Вие, когато пишете някоя драма, ще я напишете, както вие знаете. Някои сега не могат да спят. Синът се жени, бащата не може да спи. Дъщерята се жени, майката не може да спи. Някой е женен, жена му излязла да се разхожда вън на екскурзия, той не може да спи. Питам, защо. Казва: „Обичам я." Чудна работа. Обич, в която съществува смущение, това не е обич. То е късогледство. Ти не знаеш, че само невежите хора се смущават в света. Умните хора разсъждават и вземат поука какво трябва да се прави. Сегашните хора всичките са критици. Казват: „Светът не е създаден както трябва." Всички протестират. Вие мислите, че чрез нашите протести вие ще измените хода на нещата. Протестираш, че лятно време е горещо. Ще ста-

не ли по-студено? Или протестираш, че зимно време е студено. Мислиш ли, че ще стане по-топло? Зимата ще бъде точно такава, каквато е. Зимата върви като зима; лятото върви като лято; пролетта върви като пролет и есента върви като есен. Слънцето изгрява както иска и залязва както иска. Твоето мнение, че ти си недоволен от изгрева и от залеза, то е на твоя сметка. Ти мислиш, че си някой фактор. Сега мнозина казват: „Трябва да живеем добре." Че какво ти влиза тебе в работата кой как живее. Ако две дървета са поставени някъде, то не е твоя работа. Кажеш: „Ти си израстнало малко." То не е твоя работа. Или казваш: „Ти много си израстнало." То пак не е твоя работа. Ако всичките треви растяха като дърветата, тогава какво разнообразие щеше да има? Малкото е намясто. То е състояние, не разбиране. Какво да се мисли така – какво е отношението на малката трева или какво е отношението на едно голямо дърво.

Казвам, съвременните хора са крайно непризнателни. Те говорят за Бога. Благославят хората. То са празни работи. Няма никакво благословение в ръка, която се дига без любов. Ръка, която се дига без любов; ръка, която се дига без мъдрост; ръка, която се дига без истина; ръка, която се дига без живот, без знание, без свобода; ръка, която се дига без храна, без въздух, без мисъл – туй са безсмислени работи в света. Вие ще кажете, че ние работим. Хубаво, онзи, който прави хиляди кукли за малките деца, какво е направил в света? Направил забавление, но той турил една лъжа в тия кукли. Той трябваше да пише така: „Малко детенце, тази кукла не е жива." Той я направил като жива. Като бутне детето куклата по корема, плаче – за да мисли това дете, че куклата е жива, че трябва да я къпе, да я облича в пеленички, да я туря в люлката, да я разхожда с количка. Такова възпитание, как мислите, има ли смисъл? Това разбирам за децата. Но виждам сега културни хора, които се занимават с малки

куклички и минават за професори, за ръководители на човечеството. Казва: „Аз говоря истината." Истината не се говори. Истината е нещо, което постоянно дава, от която изтича нещо. Пък тъй не се говори. Под думата истина се разбира умрелите плодове – то е истина. Туй, което природата дава, туй, което дишаме, светлината – то е истина. Туй, което в дадения случай приемаме от природата, което ни ползва, което ни повдига – то е истината в света. Няма друга истина в света. Всяко нещо, което заблуждава, то е лъжа. Има нещо, което не носи никаква свобода, никаква мисъл, то е заблуждение. Ще турите свободата в света. Свободата ще ти даде възможност да се наядеш, свободата дава въздуха и след като го приемеш, ти си доволен. Свободата дава светлината. Каква е тази вашата вяра? Вярвате в Бога, и постоянно дигате шум. Защо е туй недоволство в света? Какво искате сега? Вие искате Господ да ви бъде слуга, пък вие да му бъдете господари. То е състоянието на съвременното човечество – всички искат да бъдат господари, а Бог – слуга. Хубаво, вие искате Бог да ви бъде слуга, но в какво да ви служи?

Сега се изисква една трезва мисъл. Туй, което сега имаме, ще се смени. Има една нова епоха, нови условия идат. Онази гъсеница вече е изиграла ролята си – трябва да стане пеперуда. Трябва да направи от себе си пашкул, да стане пеперуда, да може да се ползва от благата, които природата ѝ дава. Питам, ако един ученик го пратят в училището с добра препоръка от баща му – може да има високи препоръки – но ако той не учи в училището, колко пари струват тия препоръки? Тия препоръки през цялата година ще изгубят валидност. Този ученик може да влезе без препоръки и ако учи и е способен, той ще намери препоръки. Кое е онова, което може да ни препоръча сега, кажете ми. Как учите всеки един? Ще кажете, че е ваша работа. Ако вие свирите соло или сам пишете нещо, то е ваша работа, но ако вие сте в един квартет, не можете да

свирите както искате – имате една определена партитура, която трябва да свирите добре, в хармония с вашия партньор. Ако сте в един оркестър, трябва да бъдете в съгласие с целия оркестър. Ако вие не свирите в хармония, тогава капелмайсторът ще ви каже: „Моля, поправете се или излезте вън от оркестъра."

Сега сте толкоз умни, че давате ум на Господа. Казвате: „Това не е направено хубаво, онова не е направено хубаво." Нищо не знае, пък дава ум на другите хора. Я ми кажете вие, онези, които са музиканти в България, излюпването на едно пиле и снасянето на едно яйце как ще ги изразите музикално. Снасянето на едно яйце е до. Излюпването на едно яйце е ре. Следователно, за да снесеш едно яйце, за да направиш каквато и да е работа, за да я оформиш, трябва да разбираш ония трептения на онзи музикален тон, с който се строи всичко в света. За да се измъти едно яйце, трябва да разбираш ония трептения, в които нещата се излюпват и добиват цена в света. Трябва толкоз време да се измъти едно яйце. Ако ти не можеш да снесеш едно яйце – думата снасяне на български е двузначна: снасям нещо от по-високо, значи да снемем, или да снесеш едно яйце. Следователно онази кокошка, която влиза в живота, тя сама държи изпит. Тя снася яйцето. Като снесе яйцето, минава за ученичка в кокошото царство. Приета е в училището. Ако може да измъти яйцата си, тя вече минава, че е добре учила. Снасянето на яйцето е прима. Измътването е секунда. Сега де е терца? Изхранването и отглеждането на пилето е терца. Това за музикантите говоря. Ще кажете: „Какво отношение има музиката?" За мене всичко в света е музика. Всяко нещо според мене, което не е музикално, то не е реално. Всяко нещо, което е реално, то е музикално. И всяко нещо, което не е реално, то не е музикално. Единственото реално нещо в света е онази вечната божествена хармония, в която всичко в света се движи и

дава своя смисъл. Ако вашият живот няма хармония в себе си, вие сте в един живот нереален. Щом влизате в един свят, дето чувствате хармония, реалността, вие сте в предградието на онзи велик божествен живот.

Сега аз не искам да изявлявам празни работи, да ви говоря красноречиво, да турям думите си красноречиво, защото музикалният език кой е? Кой е основният тон? Първият основен тон на Битието, това е съюзът и. „И рече Бог." Рече е глагол. И – значи Бог намисли да свърже. Съюзът свързва. Две противоречиви неща като ги хармонираш, то е съюз. След като си свързал това противоречие, трябва да искаш да накараш тия същества да действат хармонично. Глагол може да се образува между две разумни същества, които имат отношение. То е действие между тях. Двете ръце образуват един глагол в движението. Някои казват: „Всинца да бъдем равни, да имаме едни и същи права." Едни и същи права, както вие мислите, е немислимо да имате. Ако турим еднакво право на краката, може ли да ходят двата крака заедно? Може, ако са ведно двата крака, ще ви турят в автомобил, ще седите, и краката ще бъдат прави. Автомобилът се движи. Но когато излизате из автомобила, как ще излезете? Ако ви снемат от автомобила, ще ви турят на тарга или, вие как ги казвате, когато ви вземат двама души и ви изнесат от автомобила. Че тогаз вие сте един инвалид в света. Щом излезете от автомобила, веднага десният крак ще вземе инициативата, левият ще бъде в тил. После левият крак ще вземе инициативата, десният ще бъде тил – ще имате едно движение. Вие мислите всичките народи да се повдигнат, да имат слава в света. Питам, в света само планини ли трябва да има. И долини трябват. Само долини не може да има. И равнини ще има, и долини ще има, и планини ще има. Равнините, това са децата на планините и долините.

Това са аналогии сега, уподобление. Човек по плани-

ните може да се качва, да развива своята мускулна система, своя мозък. В долините може да бъде добър градинар. В полето може да развива земеделие, да придобие истинската храна. В чисто психологическо отношение, ако хората живеят в една плоскост, в поле, ще имат един характер. Ако живеят в долини, имат друг характер. Ако живеят в планини, имат трети характер. Различават се. Следователно природата по някой път е направила света, дето има долини, равнини, за да даде едно разнообразие на живота. Имате радост. Що е радостта в света? Радостта произтича от известна печалба, която вие имате или в умствено, или в духовно отношение, вашите чувства са спечелили, или на физическото поле – радост. Скръбта винаги произтича от загуби, непостижения или в умствения свят, или в духовния, или във физическия. То е скръб. Скръбта винаги е резултат на някакъв недоимък, загуба. Щом имаме загуба, ние сме скръбни. Тъй щото ти мислиш, че си загубил нещо, то може да е фиктивно. Ти тежиш 150 килограма, изгубите 50 килограма от тялото си, мислите, че то е едно нещастие. То е благо заради вас. Защото, ако вие имате един ръст 165 сантиметра височина и имате 42 сантиметра около врата, и ако вие не смалите врата, вас ви очаква апоплексия. Трябва да се намали с два сантиметра врата ви, тялото ви да спадне до 50 килограма. Природата иска да ви освободи от едно голямо нещастие. Вие плачете, че сте изгубили нещо. Нейните закони са такива, че всякога, когато тя отнеме нещо, дава друго. Човек, който изгуби във физическото поле, печели в умственото. Човек, който изгуби в умственото и във физическото, печели в духовния свят. Другояче, ако не загуби, не се компенсира в природата, няма равновесие. Ако ви се случи някаква загуба в умствения свят или във физическия свят, спечелите в духовния, компенсира се. То е равновесие. Някой път изгубите в духовния свят, печелите в умствения и във физическия.

Вие сега не разсъждавате така. Нещо вие сте недоволни в света на физическото поле, дигате смут. Значи какво отношение има смутът, какво произвежда? Цели поколения се осакащат, цели семейства се изтребят от недоволство в себе си. Питам, де са допотопните животни. Имаше животни по 25, 30 метра дълги. Къде са? Няма нужда от тях. Природата няма нужда от тях, изпрати ги в духовния свят. Сега големите животни, мамонтите са в нас. Днес хората имат ненаситни желания. Сега ще ви дам един начин да излезете. Вие се намирате в един свят на дисонанс. Бог направил света красив, хората го развалиха. Понеже го развалиха, Господ сега иде пак да поправи света. Всичко туй, което сега виждате, няма да остане нищо. Всичко туй ще си замине. И слънцето ще си замине, и луната ще си замине, и звездите, всичко туй ще си замине. Ще се яви една нова земя, ново слънце, нова луна, нови звезди, нови хора – един красив свят ще се яви. Казвате: „Сегашните хора къде ще идат?“ Кажете, когато изваждате тросък от вашите лозя, къде ще иде? Туряте го извън.

В дадения случай, като говорим за божествения свят, разбираме, че в божествения свят, дето живеем, всичко нечисто ще бъде изхвърлено. Този свят, който го виждате, той ще остане пак такъв, както го виждате. Жабите ще останат да живеят пак в локвите. Рибите ще живеят във водата. Птиците ще хвъркат във въздуха. Хората ще живеят пак там, дето са живели. Онзи свят, който ще се създаде за бъдеще, онези, които ще живеят в божествения свят, те на земята ще идват на курорт по два месеца лятно време, и пак ще се върнат. Ще дойдат тук като посланици, ще се разхождат из пространството. Сега вие го разбирате – само богатите хора може да ходят на курорт. Сега и богатите хора не могат да ходят. Аз сега засягам, то е слабата страна на съвременната култура. Да ви кажа къде е слабостта на черните. Слабостта е в

техните чувства. Всички се удоволстваха. Ако имало хора, които са се удоволствали, туй са лемурийците – те са най-разпуснатите хора, които някога са съществували на земята, които още съществуват. Всичките лоши работи, които съвременните хора ги направиха, се дължат на тях. Клането на животните, яденето на кокошки, дрането на крави – този занаят все от тях е. Всичките престъпления, които се вършат, тяхно изобретение са. И досега вие ги носите. Атлантската раса и жълтата раса, те създадоха насилието в света. Най-голямото насилие тогава е съществувало в света. Бялата раса се създала после. Те се различават, като се изучават черепите антропологически – има известни начини за изучаване черепите на черните, жълтите и белите. Бялата раса влезе в света, за да даде подтик, те да станат носители на човешката мисъл.

Човечеството е минало пет фази. То има тия сетива. Всяко сетиво показва една епоха на културата. Било е време, когато човек се е занимавал само с впечатленията. Тия впечатления, които придобил, останали в ръцете, в лицето. Каквото приел чрез тялото, то е било общо знание за външния свят. Втората култура вече е била вкусът, на човешкото ядене. То е цялото животинско царство, което се е учило. Когато е създаден човекът, то е дишането. Човек се намира във фазата на дишането, обонянието се е създало тогава. Писанието казва: „Вдъхнах в ноздрите на човека, и той стана жива душа.“ Той започнал да се храни чрез мисълта. Той се хранил чрез въздуха. Сегашните хора казват, че само с въздух не може да се храни. Сегашната култура, която иде, ще даде храна чрез ушите. Новата култура ще бъде култура на ушите. Да слушаш, да схващаш най-деликатните трепетения и онова, което божествената любов носи. Защото любовта чрез устата не може да се внесе. И чрез ръцете не може да се внесе, и чрез носа не може да се внесе. Чрез ушите ще се внесе. Всеки един човек, който може

да възприема любовта чрез ушите, чрез слушането, той е от новата култура. Казва Писанието: „Не само чрез хляб ще живее човек, но и с всяко Слово, което излиза из устата Божии."

Как може да се възприеме Словото? С всяко Слово, което излиза из устата Божия, човек може да живее. Не само с хляб ще живее човек. Че Словото чрез ушите ще приемеш. Има сила в слушането. Словото е било и в яденето, в пипането, в мирисането е, но слушането сега започва. Всяко Слово, което излиза из устата на Бога, ако се храни човек с него, тогава той е човек на новата култура. Вас ви е страх, като ви говоря, ще се изпоплашите. Мнозина от вас, виждам, се плашат, както мнозина се плашат от слънцето, да ги не изгори. Ако те изгори, ти си приел нещо, може да живееш. Ако слънцето не те изгаря, твоята съдба е решена. Всичките хора, които слънцето не изгаря, побеляват и изчезват от света. Те стават много крехки хора в света. Слънцето има сила да изтегли черното. Ако живеете хармонично, то черното навън. Ако слънцето не изтегли от тебе черното, ти не си в хармония сега. Та по някой път аз харесвам черните повече, отколкото белите. На белите черното е отвътре. На черните бялото е отвътре, черното е отвън. Има хора, които отвън и отвътре трябва да бъдат бели. То е вече другото слънце. Сега ще се направи новото слънце. То като изгрее, изтегля злото. Хубаво е новото слънце. Онова новото слънце няма да изгаря хората. Тогава хората ще бъдат отвън бели и отвътре бели. При сегашните условия човек трябва да бъде черничък. Някога не може да направите една картина само с бели бои. Ако имате бяло платно, с черна боя може да направите картината, но ако имате само черна, картина не може да направите. Пак може да направите, някой казва: „Черно." Черното ще го маскираш, нищо не можеш да направиш. Няма смисъл черното. Бялото само по себе си няма смисъл.

Едно бяло и черно – животът се осмисля. Черното отвън, бялото отвътре. На черното трябва да се даде най-хубавото жито, да израстне. Като се посее, ще се превърне на бяла храна. Като се превърне на бяло, образува се един сок, който е бял. После той се поляризира в призмата на живота, тогава ще се добие онзи червен естествен цвят, който е носител на живота. Червената кръв е едно Божие благословение заради него.

На Христос, казват, не знаете какво стана. Дойде един човек, ние мислим, че ще освободи Израиля, беше много силен пророк, лекуваше болни, предсказваше много неща. Хванаха го, разпнаха го и всинца сме тъжни за онова, което стана. Но те не разбират. После Христос им казва: „Колко малко разбирате писанията." И той започна да им тълкува писанията. Един християнин се чудил на Господа как е възможно човек, като умре, да възкръсне, да оживее. Казва: „Как е възможно, Господи, човек да умре, и пак да оживее? Я ми кажи." Сънува един сън една вечер. Сънува един стар човек с брада и му казва: „Ти искаш да знаеш как живее човек, като умре. Може да оживее." Той носил един златен часовник. Казва: „Тури го в чутурата и чукай." Чукал, чукал, направил го на прах. Турил този прах вътре в торбичката и казва: „Слушай." Слуша, цъка тъй – като часовник. Като е стрит на прах, пак цъка. Чудни са хората, когато искат статически положения. Кибритената клечка като се запали и предаде своята енергия на огъня, казвате: „Къде е кибритената клечка?" В огъня. Какво ще бъде вашето положение, ако дойде един съвършен човек, той, като дойде при вас, говори ви нещо. Ако започнете вие най-малко да се усъмните, ще видите, че той ще изчезне. Какво ще придобиете? Щом се разкаете във вашето съмнение, пак ще се яви пред вас, пак ще стане видим. Този закон е верен.

Съмнението разединява хората, любовта ги обединява. Ако хората нямат доверие един в друг, ако не се оби-

чат, нищо не могат да добият. Без любов вярата не може да се прояви. Без любов и надеждата не може да се прояви, никаква добродетел, в света нищо не може да се прояви без любов. Любовта е първата врата, която се отваря, и всичките божествени блага потичат вътре. Искате да кажете от 22 години на безверие Русия какво доби. Сега някои може да сте болшевици, някои може да сте хитлеристи. Болшевизмът добре дошъл и хитлеризмът добре дошъл, но болшевизъм, който носи любов, който носи мъдрост, който носи истина – добре дошъл. Болшевизъм, който носи знание, свобода, добре дошъл. Болшевизъм, който носи храна, светлина, който носи мисъл, добре дошъл. За хитлеризъм е същото. Хитлеризъм, който носи същото, пак добре дошъл. Всичко в света, което носи светлина, добре дошло. Казвате: „Бъдещото учение." Това са дървета. Болшевизмът, това е дърво. Всичките учения, които съществуват в света, са проби. Иде един, който има право да реформира света. Той е онзи, който го е създал. Писанието казва: „В края ще се яви знанието на сина человеческаго." На кой син? Този син човечески няма да бъде слаб, да го разпънат. Той ще носи знамето на любовта; той ще носи знамето на мъдростта; той ще носи знамето на истината; на знанието, на свободата, знамето на храната, на водата, на мисълта. Син човечески, който ще дойде, ще каже: „Мир вам. Всички на работа."

Сега даже тук има някои, които не си говорят. Казва: „Не трябваше да играя тази роля." Има нужда човекът от пари. Да краде ли е по-добре, или да копае? Да копае ли е по-добре, или да защитава лоши дела като адвокат? Като лекар да мори хората или да копае е похубаво? Да ги лекува, разбирам, но да ги мори, не разбирам. Да насърчава престъплението, не разбирам. Като дойде адвокатът, да каже: „Ти си на кривата страна, да идеш да провериш, твоето дело не е право." Адвокатът да каже: „Аз те съветвам да се примириш." Ще дойде

някой и казва: „Не съм ли аз прав?“ Казвам, не си прав, понеже мисълта ти не е в хармония с Божията мисъл, любовта ти не е в хармония с Божията любов, твоята истина не е в хармония с Божията истина. Какъв е този живот в света? Казвате: „Какво ще стане?“ Ако вървите по този път, тъй ще бъде. Ако вървите по пътя на любовта, по пътя на мъдростта, по пътя на истината, ще бъдете господари на смъртта, ще бъдете господари на сиромашията, ще бъдете господари на болестите, ще бъдете господари на всичко. Ако не слушате, ще бъдете роби, нищо повече. „Какъв ще бъда?“ Ще бъдеш човек. Ако тъй живееш, може пак да се проявят противоречия.

В живота има две противоречия. Злото и доброто еднакво да ги приемете. Да направите злото слуга, а доброто – господар. Това е предназначението. Да направите знанието господар, а пък невежеството слуга. Да направиш свободата господар, а робството – слуга, то е предназначението. Ще ядеш хубавата храна – Словото. Ще се храниш с онази храна, която е жива. Христос казва: „Аз съм живият хляб.“ Как ще го разберете вие? Ще посадиш едно плодно дърво или ще посадиш един декар земя с жито. Да ви кажа как трябва да живеете, ако искате да се храните, да бъдете здрави. Сам ще идеш да разкопаеш един декар, с бел ще го разкопаеш и сам ще го садиш, ще пееш и ще благодариш на Бога. Като израстне житото, ще го изплевиш и ще пееш; като го жънеш, ще пееш; като го вършееш, ще пееш; като го вариш, пак ще пееш. Туй жито, като го ядеш, ще благодариш и няма да кажеш нито една лоша дума, нито псувня, нито мисъл, нито чувство, нито постъпка лоша. Някои от вас искате новото в живота. Така ще си обработите един декар. Един декар е много, вземете една четвърт или една пета от декара, двеста метра, например. Някои ако нямат, и сто метра, ако нямат, и петдесет метра разкопайте ги, да посадите житото и да го отгледате.

Искате нови работи в света. Всички съвременни хора са учители. Българите казват: „Да ми дадат власт, ще беся всички лоши хора." Все бесят. Аз казвам, ако стана управник, ще извадя всичките въжета, които висят, ще кажа: „Доста висяха." С висене нищо не става, но само с работа. Всеки един, който не работи, е обесен, виси на въжето. Казвам, без бесене. Свещена работа трябва. Свещена работа в нашия ум, свещена работа в нашето сърце. За Бога трябва да го направим. Свещена работа за тялото. Ние трябва да започнем да се срамим. Някой казва, че го е срам. Какво нещо е срамът? Мене само от едно нещо ме е страх, не ме е страх, но ме е срам. Срам ме е от голямата алчност. Всеки, който е чрезмерно алчен, от това да се срами. Срамежливият да се научи да дава – който и да е, и цар да е. Всеки се срами, понеже иска да вземе. Младата мома се срами привидно. Срамът е една лъжа, привиден. Няма по-хубаво нещо човек да бъде свободен. Намирам се между хора, и те искат да знаят аз какво мисля. Две неща може да мисля: или искам да взема, или искам да дам. Има степени в даването, може много да дам. Но принципите са два. Искам да дам – то е хубаво. Искам да взема – то е лошото в света. Кога е лошо? Лошото е, когато трябва да дам, пък искам да взема. Когато трябва да дам, да дам. След като съм дал, трябва да взема. Такъв е законът. След като съм дал на нивата, имам право да взема от нивата, която съм посял, да взема нещо. Ако нищо не съм сял, аз трябва да изправя това. Бог казва: „Ще изпратя духа си, да внесе в нас своя живот, да посее хубавото." От туй хубавото посятото ние ще се ползваме. Ние искаме по един механически начин да дойде. Съвременните хора както мислят, светът няма да се оправи. Ще имаме един обикновен живот, какъвто животните са имали. Каквото те са направили, и ние това ще направим. Виждате – животните паметници нямат. Ние имаме паметници. Какво ни интересуват

паметниците. Кое е по-хубаво – паметници да имаме или хората да бъдат живи? За бъдеще паметници няма да има. И сега ходят в Йерусалим да търсят паметници там. Ако Христос беше в тази страна, в страната, дето го разпнаха, дето сега ходят да се покланят на Христа, това не е тази любов, която Христос носеше в себе си. Покланяй се на тази любов, която Христос носи в себе си. Покланяй се на онова знание, на онази свобода, на онзи хляб, на онзи въздух, онази мисъл, която той носеше. Това е новият Йерусалим.

Сега цяла Европа какво е? То е Йерусалим, който е обсаден. Днес се бият християнски народи. Защо се бият? Сега да оставим това. В света иде един нов порядък на нещата и никой от вас да не ходи да рита. Какво иде в света? В света иде най-хубавото, което ще ни освободи от лошото. Ще приемем най-хубавото. Най-лошото е, което сме били – роби, досега. В света иде братството. Братството се проповядва. Тази идея е основа. Доброто в природата е основата. Братство има между растенията, братство има между минералите, братство има между животните, навсякъде има братство. Всеки, който отива в другия свят, проповядва братство. Навсякъде има братство. Тази идея е последна. Тя произтича от едно място. От едно място иде братството. Туй, което произтича от два извора, не е братство.

Казвам, кому искате да служите сега? Ако служите на Бога, на всички може да служите. Ако не служите на Бога, никому не може да служите. Значи ние ще кажем – съдбата на всеки народ е начертана отгоре. На България е определено какъв народ може да бъде. Българите не могат да бъдат един голям народ, един народ от сто милиона не могат да бъдат на земята. Толкоз, колкото са, е достатъчно. На всички народи в света ръстът е определен. Българите не са от най-високите хора. Тия мисли, с които се занимаваме по този начин, не са по-

нятни. Хората в новото учение казват: „Какво ще стане?“ Ще видите. Чакайте, ще видите. Тези побеждавали. Кой може да побеждава? Какво значи победа? Германците учат славяните на ум, да мислят хубаво. Славяните ще научат германците да чувстват добре, да постъпват справедливо. Затова ги турил Бог да се бият. Едните ще поумнеят, другите ще станат справедливи, да приложат справедливостта. Славяните носят доброто. Англосаксонската раса носи мисълта. Латинската раса какво носи? Три неща се носят в света: добро, справедливост и мисъл. Та едновременно ние сме латинци, едновременно ние сме англосаксонци, едновременно ние сме славяни. Онзи избраният народ в света, той е, който носи добродетелта в тялото, справедливостта в сърцето и разумността в ума. Той е избраният народ. Всичките народи, които служат на този народ, те са призвани от Бога, те са слуги на Бога, който и да е той. Благословен в света е, който иде да изпълни Волята Божия. Всеки, който изпълнява Волята Божия, носи благото в света.

Та казвам, вие не се смущавайте. Смущавайте се, нямам нищо против това. Като работиш на нивата, ще те заболи кръстът. Не туряй нищо лошо в ума си, кажи: „Няма лошо, нещо хубаво ще излезе.“ Вие искате да победят някои. Хубаво, ако победят славяните, зле е за германците. Ако победят германците, зле е за славяните. Ако победят англичаните, зле е за германците. Победители няма да има. Господ иде сега и ще хване всички за ушите и ще каже: „Кой ви даде правото да дигате шум? Земята е за земеделеца, за индустрия, за наука. Работа на всинца ви дадох. Вие какво правите?“ Казвам, не сме ние съдии. Има кой да съди. Вие гледате като избраник, който гледа своята възлюблена. Той мисли, че като неговата възлюблена няма друга. След като се ожени, вижда, че не е така. Ние имаме думата женитба, жени. Ти жънеш това, което не си сял. Казвам, излез из това противоречие.

Пита ме един: „Как мислиш, кои са по-прави – комунистите ли са прави, хитлеристите ли, демократите ли, богатите ли, сиромасите ли?“ Казвам, комунисти не се раждат хората, хитлеристи не се раждат – те отпосле станаха. Някой е болшевик. Отколко години се роди болшевизмът, социализмът в тази форма? Всички мои почитания за идеите. Тия идеи са хубави, но има още много работи да се турят в тях. Любовта във всички тия форми трябва да влезе. Какви са демокрациите? Иди в Англия, в Лондон, има един квартал от 40–50 хиляди души, преди 25 години дадоха статистика, дето децата не си познават бащите и майките. Ако някой иска да мине в този квартал, трябва да има полиция. Тия хора гладуват. Такъв квартал има в Ню Йорк. Такива квартали навсякъде ги има в големите градове. Всички тия хора си правят оглушки. Такива работи не трябва да ги има. Злото не може да се извини, но все таки злото може да се тури на работа.

Та сега пожелавайте всичко в света да се свърши за добро. Не вземайте никоя страна. Която и страна да вземете, ще се заблудите. Един има да взема, друг има да дава. На когото и да взема страната: ако взема страната на онзи, който има да дава, трябва да дам; ако взема страната на онзи, който има да взема, пак трябва да платя. Ако взема страната на онзи, който има да взема, казва: „Аз нямам, последните си пари дадох.“ Изваждам и плащам, вземам неговата страна. Онзи, който има да дава, казва: „Нямам, да имам, ще платя.“ Аз изваждам и плащам. Аз, за да стана арбитър между двамата, трябва да платя. Казвате: „Не разбирам такава съдба.“ Когато искаш да станеш арбитър, ще отвориш кесията си. Мъже и жени се карат, как ще ги примириш? Много лесно. Той бие жена си, понеже е бедна, няма пари. Турям сто хиляди лева в банката на името на тази, дето я бие. Казвам ѝ: „Слушай, няма да даваш по много, по

малко, по петдесет лева през седмицата, да видиш как ще бъде любезен.“ Ако жена му го бие, тогава на името на мъжа турям в банката сто хиляди лева. И на него казвам: „По много няма да ѝ даваш.“ Много лесно се примирява.

Ако вие можехте да приемете това, но мене ме е страх, че сте още помаци. Знаете какво значи помаци? Съвременните хора се намират в положението на онзи светия, който ходил в Александрия. Като влизал в града, един беден човек го посрещал, завеждал го в дома и го угощавал. Десет-петнайсет години така го посрещал като мил на душата. Започнал да се моли за него, казва: „Много добър човек, петнайсет години все ме посреща, не може ли, Господи, да му дадеш малко парици, да си подобри живота. Казва: „Може, но ще си развали живота.“ Казва: „Дайте му, аз мисля, като му се дадат, ще се подобри.“ Казва: „Кажи му да иде на еди-кое си място. Има заровено богатство.“ Той, като извадил това богатство, хвърлил чуковете – той бил майстор – става голям търговец, станал виден в Египет. Минава светията, и онзи хич не го поглежда, не го посреща, с работа се занимава. Един ден го среща на пътя. Казва: „Какво стана с тебе?“ Казва му: „Аз не ви познавам.“ Той излязъл навън и иде ангелът на бедния човек и казва: „Знаеш какво престъпление направи, че отклони душата на този човек.“ Хванал го за врата, че го наложил, както светии се бият. Наложил го хубаво. Като си отишъл светията, започнал да се моли, казва: „Господи, ти можеш да поправиш работата.“ Започнали да гонят богатия човек, да го обвиняват. Изгубил всичкото си богатство и потърсил наново чуковете, захваща стария си занаят. Иде светията, той пак го посреща, води го вкъщи. Казва му: „Аз те познах тогава, но се възгордях.“ Казва: „Помоли се на Господа да ми върне богатството.“ Казва: „Втори път не искам да ме бият.“

Не трябва да бъде нашата душа раздвоена. Може да каже някой: „Тъй му дошло наум, така говори." Има неща, за които така не може да се говори. Когато един учител говори по математика, геометрия, химия, физика, той трябва да говори това, което може да се приложи в живота. Можем да говорим само за това, което може да приложим. Всеки ден като прилагаме, ще имаме една придобивка.

Вече в човека се заражда едно чувство, едно ново виждане. Вие за бъдеще ще видите това, което сега е невъзможно да го видите. Това, което сега е невъзможно, за бъдеще ще стане възможно. За бъдеще тия хора, които ще живеят, щом отдалече дойде една мъчнотия, тя – помощта, отдалече ще дойде. За България и за всички други народи от слънцето има бюджет колко енергия да се прати, колко влага да се прати. Бюджет има и за всичките е определено. Ако живеете според законите на любовта, бюджетът, който е определен, ще дойде. Щом направите престъпление, ще се съкрати бюджетът.

Казвам, изпълнете Волята Божия по любов; изпълнете Волята Божия по закона на мъдростта; изпълнете Волята Божия по закона на истината; изпълнете Волята Божия по закона на живота; изпълнете Волята Божия по закона на знанието и по закона на свободата, по закона на храната, на въздуха, на светлината, и Бог ще бъде с вас.

Само един е в света, който може да премахне скърбите. Само един е в света, който може да даде радостта на хората.

Тайна молитва

Тридесет и седма неделна беседа
29 юни 1941 г., неделя, 10 часа
София – Изгрев

ТРИ ВЪЗГЛЕДА

„Отче наш“
„Благост“

Ще прочета двайсет и първата глава, двайсет и първи стих от евангелието на Лука: „Тогава, които са в Юдея, да бягат по горите, а които са сред него, да излизат навън, а които са в околностите, да не влизат в него.“

Прочетеният стих има отношение към настоящия живот за големите противоречия, които се срещат във всичките области на земния живот. Както и да се тълкуват, не може да се примирят. Земята е едно опитно училище, в което трябва да се учат много уроци. Хората, които са се качили на най-високата степен на своето развитие, много повърхностно гледат. Те, като гледат на всичките същества около тях, гледат малко с пренебрежение. Щом засегне тях, тогава мислят по-криво. Щом засягат другите, те казват – в реда на нещата е. Когато отсичат едно дърво, считат, че е в реда на нещата. Щом секат тяхно, не е в реда на нещата. Щом колят един вол – в реда на нещата е. Щом тях колят, не е в реда на нещата.

Та казвам, има три възгледа в света. От двата произтичат противоречията, а от единия възглед произтича хармонията. Всеки има един личен възглед, възглед за себе си, едно понятие за света. Като погледне, мисли, че знае. Както знае, така отсича. А другото е обществено. Третото ние го наричаме разумно. Личният възглед аз наричам материалистичен възглед. Обществения го наричам духовен възглед, в духовния свят, дето хората ис-

кат да идат в рая. От една страна е раят, а от другата е адът. На едната страна се радват, а на другата страна се пържат според свещените книги. Сега, ако е за философията в света, някои казват, че животът няма смисъл. Хубаво, ако животът няма смисъл, какъв смисъл има да говорим; ако животът няма смисъл, какъв смисъл има да мислим; ако животът няма смисъл, какъв смисъл има да се тревожим. Щом се тревожим, има нещо. Не че няма смисъл, има смисъл. Казваме, че животът няма смисъл, а пък се тревожим. Сега аз не искам да ви разубеждавам в нещата. Искам да си останете с вашите възгледи, каквито сте. Който е бръмбар, да е бръмбар. Който е риба, да е риба. Който е дърво, да е дърво. Кой какъвто е, да си остане.

Според мене дърветата мислят. Ето сега хората са намерили едно цвете, което го наричат „Аблафор". В Патагония, в Индия има едно цвете, което учените, обосновавам се на тях, сутрин, когато ще изгрее слънцето, като цъфне този цвят, образува звука на една пчела. На близо като си и отдалече като го слушаш, като че хора се разговарят на разни диалекти. Учените казват, че това е езикът на растенията. Досега мислеха, че растенията не говорят. И те проговориха. Мъченията станаха толкоз, че и те проговориха. Трябва една мисъл да се изнесе, една истина в света да се изнесе, един порядък – такъв, какъвто е в природата. Безпорядъкът, който съществува, той произтича от съвсем друго естество. Защо ще ходим много надалече, да разправяме как се е образувал безпорядъкът?

Аз да ви кажа, да ви приведа от съвременния живот. Виждате една майка от доста богато семейство. Милиони имат, синът добре възпитан, свършил училище, благороден, обхожда се добре. Един ден се влюбва в една млада мома с малко свободни възгледи, с широка ръка, не обича да работи, а обича да харчи много. Не обича ум

да ѝ дават, тя дава ум на всички. Не обича да ѝ заповядват, тя заповядва на всички. Този горкият човек седнал – тя му заповядва: „Туй ще направиш." Той обеднял. Дойдат кредиторите, започнат да продават вещите. Казват: „Кой е причината?" Тази умната. Сега един пример е това. Ще кажете: „Учителю, тъй като говорите, обиждаш ни." Аз говоря за изключенията. Туй изключение не е вече във вашия свят. На земята такива работи няма. Не вярвам между вас, която да е съсипала мъжа си така.

Та казвам, ние сами си създаваме един порядък в себе си: известни теории, известни мисли, известни чувствания, известни постъпки. Понеже в природата такъв един закон има, че всичко се връща, онова, което мислим, онова, което чувстваме, постъпките си, ние сме забравили, но сме произвели една мисъл, но тя ще се върне. Тази мисъл мяза на един домофон. Астролозите употребяват – нещо, като направиш, връща се. Ако този, който не внимава, може да го удари мисълта. Има такова свойство – да се връща. Добрата мисъл се връща и лошата мисъл се връща. Пита един на какво се дължат експлозиите? Той ще ви каже. Когато известни газове са притеснени, намали се техният обем 1000, 100 000 пъти, образува се една мощна сила, която аз наричам експлозив. Газовете искат да добият своето първоначално състояние. Като добиват своето състояние, тогава убиват. Интересно е, че вие всички искате да имате богатство. За богатство няма да ви говоря, понеже всички сте богати. Няма да ви говоря за здраве, понеже всички сте здрави. И за ученост няма да ви говоря, понеже всички сте учени. „Как сме учени хора?" Ако се съберат всичките дървета, ако се съберат всичките животни, едва ли ще направят един учен човек като вас. Всичките животни да ги събереш и да ги слееш, и дърветата да ги събереш, едва ли ще направиш един учен човек като вас – и в най-долната степен. Да не мислите, че това е подигравка.

Всичките животни създадоха формата на човека. Дърветата се мъчеха за човека. Животните се мъчеха за човека. Човек, и той се мъчи за някого, и той създаде нещо. Ако искате, сега няма да ви разправям за него, понеже аз не обичам да говоря за неща, които не са се родили още. Туй, което в човека се мъчи, не е родено. „Как не е родено?“ Човечеството е бременно с една идея. Наричат го оня свят. Любов го наричат, мъдрост го наричат, истина го наричат, какво ли не го наричат. Ние нито го отричаме, нито го твърдим. Казвам, когато се роди, ще го знаем какво е вече туй, което е, туй което се появява в света. Вий искате да живеете, да знаете как да живеете. Сега не мислете, че като кажа – че човек трябва да се учи как да живее. Човек е даровит, ражда се с известни способности. Способен музикант е, но това дете трябва да учи. Ако е цигулар, трябват му 10–15 години. Ако е пианист – толкоз години. Ако е на арфа, ако е на китара, ако е на някой тромбон или ако вземете най-простия инструмент – барабана, и там трябва да се учи. Не е лесна работа един барабанчик. Барабанът в оркестъра дава тон на целия оркестър.

Разумни пътища има. Трябва да се изучава животът. Животът не седи вън от нас. Ние сме свързани с този живот. Ние сме свързани с растенията и трябва да изучаваме техния живот. Ние сме свързани с животните и трябва да изучаваме техния живот. Ние сме свързани с водата и трябва да изучаваме нейните качества, силите, които са скрити. Ние сме свързани с въздуха, със светлината, с електричеството, с магнетизма и с много други сили. Трябва да ги изучаваме. Ако не ги изучаваме, то е като онзи, който изучава музиката. Първата позиция като вземе, трябва да знае къде се намират тоновете на някоя струна. Вземете сол-струна. Къде се намира до, докъде се намира ре на четирите струни. После не само да ги знае, но трябва да знае – ръка да има – да извади

някаква музика. После не само да свири, но трябва да извади много хубава музика. Не да живеем. Всички живеем, но не като неуките музиканти. Във Варна имаше един капелмайстор, учениците му като свирят неправилно, той маха ръце, излиза навън, после пак се върне, пак маха с ръце. Болят го ушите, като не свирят верно. Когато свирите, когато пеете, да сте доволни от пеенето. Когато мислите, сами да сте доволни от своята мисъл. Когато чувстваш, сам да си доволен от своите чувства. Когато постъпваш, сам да си доволен от своите постъпки. Да имаш едно самодоволство. Знаете колко мъчно е човек да добие своето самодоволство. Много трудна работа е. Когато хората не те харесват, лесно може да се справиш. Когато ти сам не се харесваш, ужасно нещо е. Не се харесваш, не знаеш кого да хванеш. Някой като направи погрешка, ще го хванеш, ще го гълчиш, ще го биеш. Ти като направиш погрешка, много снизходителен си. Гледаш, и търсиш най-мекото в закона. Искаш да му наложиш някакво наказание, но най-малкото наказание искаш. То е много хубаво.

Та за в бъдеще хората, за да не страдат, майките, като зачеват децата си, да се молят зъбите им да се не развалят. Една майка, когато иска едно дете, да каже: „Господи, искам едно дете – да има здрав, хубав мозък, че светлина да влиза в него; после в сърцето да влиза топлина и живот да излиза. После краката му да са здрави. После зъбките му да са тъй хубави, че до 120 години нито един зъб да не се развали.“ Сега по някой път искат да им врачувам. Казвам, зъбите са пломбирани, не мога да ти врачувам. Когото болят зъбите, за този имат думата зъболекарите. Сега се изисква в съвременната наука да учат хората. И като станат на 45 години, че им окапят зъбите, да накарат своите венци да изкарат нови зъби или пък, най-първо, да се домогнете до онова средство, да може да ги садите както краставици, магданоза, лука,

да имате насадени зъби и какъвто зъб падне, да го посаждате. Зъбите може да се посаждат. Съвременните хора са достигнали – да извадят един зъб от едно място, да го посадят на друго, плаща се. Съвременните хора са достигнали до много работи. Като влезеш в един параход, то е чудесна работа. Като погледнеш онези машини, като влезеш в една фабрика – чудесна работа. Като влезете в една библиотека – как са наредени книгите, означени, наредени по ред, по съдържание, колко умове са работили. Много умни работи има написани вътре. Вие седите и казвате: „Не ми трябват зъби." Какво ще правиш без зъби? Най-първо, щом ти падат зъбите, твоята арфа се развалила. Тя е първата природна арфа. Когато видите, да е в изправно положение арфата – с 32 зъба, 32 струни. Като седнете, като започнете да ядете, то е най-хубавата песен. Казвате: „Ще пея сега." Щом не знаеш да пееш, ще ти страда главата. Като седнеш, ще вземеш основния тон като майстор.

Та казвам, помнете, че онези, които вярвате, за в бъдеще, че пак ще дойдете, да се молите Господ да ви даде здрави зъби. Ако не можете сега, за в бъдеще да дойдат. Ако идете в оня свят, там да имате здрави зъби. Ако там сте без здрави зъби, ще ви изпъдят. В оня свят не се приемат хора без зъби. Сега вие се чудите. Имате такива понятия. Белият цвят на зъбите показва добродетел. Човек, който има бели хубави зъби, добродетел има. По някой път обича да хапе. То е друг въпрос. То е придобито от животинското царство, от ония животни, които не са разбирали предназначението. Човек, който хапе, не знае как да свири. Аз съм гледал мнозина, които шият, не търсят ножици, със зъби ще откъснат конеца, със зъби ще чупят орехи. Този зъб ще счупят, онзи ще развалят. Не чупете лешници със зъби. После, за да бъдат здрави зъбите, чорба гореща да не ядете. Ще се молите, като дойдете на земята, чорба да не ядете. Развалят

се зъбите. Ти пиеш гореща вода, пиеш студена вода, напука се глечта, развалят се зъбите. Зад яденето седи в света най-великата мисъл, която трябва да подхранваме естествено. Човек, като седне да яде, трябва да има най-хубавото разположение. Най-малко човек трябва да мисли, че е цар на земята. Като погледнат на тебе, да кажат: „Ето един, който знае да яде." Щом знаеш добре да ядеш и зъбите ти са здрави, ти си цар. Щом зъбите ти паднат, уволнили са те, ставаш пенсионер. Ставаш ехе.

В стиха се казва тъй: „Който е в Юдея, да бяга по горите." Значи да бягате при умните хора. Гора значи умните хора. Христос уподоби себе си на лоза. Казва: „Аз съм лозата, вие сте пръчките." Нещо, което дава плод, е разумно в себе си. Тогаз, които са в Юдея, да бягат в горите. Които са сред него, да излязат навън. Трябва да напуснеш всички твои погрешки. Живееш в погрешките, ще се откажеш от тях. Ще се откажеш от кривите мисли, ще се откажеш от кривите постъпки – това значи за излезеш навън. „Които са в околността му, да се не връщат." Никога да се не връщаш при своите стари погрешки. В сегашния свят започваме много добре, свършваме зле. Вземете – при сегашните условия хората погребваха умрелите по-рано. При новите условия някои ги горят, изгарят ги. Кое е по-хубаво: да седи в земята или да се изгори човек? Едното има добра страна, и другото. Едното има лоши страни, и другото има лоши страни. Когато се изгори този лошия човек, започваме да смъкваме неговия дух в нас, погрешките стават общи. Като го туриш в земята, тогава от плодовете ще дойдат, и пак се приемат погрешките. Казвам, като умре някой, оттук трябва да го пренесете на месечината. На земята трябва да намерят начин да не погребват хората. Земята да не е място, дето да се погребват умрелите хора. При други случаи трябва да се постави една температура не от 1000 градуса, но да се увеличи – 15–20 000 градуса температу-

ра тогава, за да могат тия съединения на атомите и техните йони да се разединят. Злото е едно силно неестествено съединение. Злото и всичките зли постъпки и добрите постъпки са съединения. Лошите постъпки трябва да ги разложиш. Ако може да ги разложиш, те се поправят. Ако вие разложите една киселина, азотната киселина, туй, което остава, един от тия елементи е опасен, а другите два елемента, които остават, са безопасни.

Та казвам, законът е там. Ако правите един опит с любовта в света, под думата любов разбирам – без да знаете законите на съединенията, вие ще образувате една киселина. Ако разбирате законите, вие ще направите едно органическо тяло, което да ви дава плод. Ако знаете законите, може да дадете формата на едно благородно растение или животно да се яви. Ако знаете законите, ще дадете подтик на вашето развитие.

Вземете съвременните хора. Страдат някой път, че паметта им е отслабнала. Забравяте. То е набиране на тъй наречената млечна киселина. Много пъти, като се събере в мозъка млечна киселина, мозъкът става ленив, не може да работи, не остава достатъчно електричество. После млечната киселина слиза в слънчевия възел долу. Тогава се нарушава магнетическото поле на човека, започваш да ставаш неразположен, да се чувстваш недобре. Никакви лекарства не помагат. При нервните заболявания две неща помагат: чистата храна, сдъвканата храна. Когато ядеш, да не мислиш за нищо друго. Да благодариш, че може да ядеш. Ако искаш да поправиш живота си, трябва да дишаш внимателно, за нищо да не мислиш. Да приемаш достатъчно количество въздух и да го приемаш достатъчно. Ако задържиш въздуха само 3 секунди в дробовете си, не си от здравите хора. А ти едва за 2–3 секунди задържаш. Най-първо, постепенно – поне 3–4 пъти на ден да може да задържаш въздуха поне от 5 до 10 секунди. Постепенно до 15–20, 25–30 секунди. Може

да дойдеш до 60 секунди да задържиш. Значи в една минута да вземеш един обед. Дишането е хранене. Сега някои, които сте нервни, обичате да се сърдите. Направете опит, дали е верно. Започнете да дишате, да задържате въздуха. Направете един обед сутрин – 10 минути упражнение: едно вдишване, едно задържане, едно издишване. Да задържите въздуха 20 секунди, значи в една минута да вземете 3 вдишки, три пъти да дишате. Вижте след един месец как ще започнете да се успокоявате, ще станете малко по-сдържан. Когато човек е нервен, то не произтича от него. Той става чрезмерно вътрешно деятелен, пък няма нужда от тази деятелност. Деятелността в някои хора, в които чувството има една способност или полуспособност, искат да бъдат много богати. Полуинтелектуално е, ще кажат френолозите. Туй чувство кара човека да ходи, да спечели 5–10 лева. Някъде считат че е естествено. Всичките хора, които са банкери, е силно развито у тях. Финансистите имат силно развито туй чувство. Който няма развито това чувство, финансист не може да става. Туй чувство може да е толкоз активно, че вие, като седите, само за пари да мислите. Колко пари ви трябват на вас? Колко пари трябват на един музикант? Музикантът сам определя своята заплата. Гениалният музикант сам определя своята заплата. Той за една вечер може да вземе 50–60 хиляди лева. Отива един европейски цигулар в Америка, викат го в едно семейство да свири и за половин час му дават 1000 долара – това са сто хиляди лева. Гениален е човекът, свири. Ти, ако идеш с „Цвете мило, цвете красно", да свириш... Не цвете мило, но друго ще свириш. Всеки не може да бъде музикант.

Аз да ви дам понятие за музиката. Друго, ново понятие иде в света. Гениалните музиканти имат гениална енергия. Каквато песен да изсвирят, струва. Тя е направена не от злато, от диаманти, от скъпоценни камъни е

тя. Тогава питам, по какво се отличава добрият човек. Човек не може да бъде добър, който не е музикален. Пророкът казва: „Чух пеене в оня свят. Всички пеят и свирят.“ Били ли сте в оня свят да знаете какво нещо е пеене? Сега това трябва да бъде един идеал. Музиката трябва да служи като едно средство в света. То е за бъдеще. Засега музиката трябва да бъде едно средство за здраве. Човек, който не е музикален, не може да бъде здрав. Ония хора, които са здрави, те са музикални. Щом започнем да се нервираме малко – не е лошо да се нервира човек – но щом се нервираш, харчиш. Не е лошо нещо, но харчиш безразборно. Щом изхарчиш излишното, започваш да харчиш майката. Като изхарчиш майката, на какво ще разчиташ?

Сега казват някои: „Да бъдем патриоти.“ Аз да ви дам едно определение на патриотизъм. Да съзнаваш разумността на този народ, в който живееш; да съзнаваш справедливостта, в която живееш; да съзнаваш неговото добро, което има – доброто, което народът има, справедливостта, която има, и разумността, която има, благородството, което има. Очевидни са тия работи. Някои казват: „Религиозен човек е.“ Кой е религиозният човек? Че какъв е религиозният човек? Ако вярваш в Бога и нямаш неговата любов, нямаш неговата разумност, ако вярваш в Бога и нямаш неговата справедливост, неговата благост, какъв религиозен човек си? Чудни са тия хора. Според мене религиозен човек е, който е благ, който е справедлив, който е разумен, който е любещ. Той гениален да бъде, не тъй обикновен. Като го срещнеш, още отдалеч ще го видиш, че свети. Още като дойде, да свети. На религиозните хора не им трябват лампи. Те сами си носят лампички. При сегашните условия, при които живеем, какво трябва да се прави? Ако въздухът е нечист в една стая, какво трябва да се прави? Всички прозорци са затворени, какво трябва да се прави? Трябва

да се отворят прозорците, да влезе чист въздух, нечистият въздух да излезе навън. Ние седим затворени в себе си. Казва: „В какво вярвам?“ Ако не вярваш в никого, ти си осъден на смърт. Все таки трябва да вярваш или в себе си, или в обществото, или в Бога. Ако вярваш в себе си, добре е. Ако вярваш в себе си и в обществото, по-добре е. Ако вярваш в себе си, в обществото и ако вярваш в Бога, е най-хубаво. В себе си да вярваш, е хубаво.

Та казвам, ако обичаш себе си, добре е. Ако обичаш себе си, обичаш и обществото, още по-добре е. Ако обичаш и Бога, тогава най-добре е. Тъй седи великият закон в света. Искаме на земята да бъдем щастливи. Каквото учение да се проповядва вън от това, ще имаме същите резултати, които сега имаме. Хората не са учени. Новото учение казва: ще обичаш себе си, ще обичаш обществото, ще обичаш Бога. Ако изхождаш от своя личен елемент, ти пак ще обичаш Бога, ще обичаш обществото, ще обичаш себе си. Или ако обичаш обществото, първото каквото и да е, отдето и да започнеш, все е добре, но идеалното е да започнем отгоре. Но отгоре ние не може да започнем. Отдолу ще започнем. Казва: „Да се отречеш от себе си.“ Сега ще ви проповядвам. Има едно себе, от което трябва да се отречеш. Да се отречеш от себе си. Туй себе е, което е създало в нас всичките престъпления. Трябва да се откажем от него или да го направим слуга, да приеме едно друго себе, което прави доброто. Следователно ще приеме новото себе. Ще повярваш в друг един. Павел казва: „Аз умрях за онова себе, сега живея за новото себе.“ Кръщава го, че Христос живее в него.

Кой е Христос? Човекът, който победи. Човекът, *който се е запознал с любовта и върви в нейния път.* Човекът, който се е запознал със справедливостта и върви в нейния път. Човекът, който се е запознал с благостта и върви в нейния път. Сега вие, които ме слушате, казвате: „Тия неща са невъзможни. В днешния свят как

може да се живее така?“ Именно в днешния свят може да се живее така. Питам, вие сега, ако сте в една стая, която гори, че имате един чаршаф овлажнен, капе вода от него, по-безопасно е с влажния, отколкото със сухия. Ако е сух, ще пламнете, ще изгорите. Всичките хора, които са лоши, са сухи чаршафи. Стаята се запаля, ще изгори. Всичките добри хора са с мокри чаршафи. Те ще излязат, няма да ги опърли огънят, понеже са влажни. Навсякъде вода има. Тази вода, докато излязат навън, ще ги спаси. То е само за изяснение. Аз ви привеждам примери, които са верни за физическия свят. Туй, което е верно за физическия свят, е верно и за духовния. Туй, което е верно за ума, е верно за сърцето. Туй, което е верно за сърцето, е верно за волята.

Казвам, във всинца ви трябва да има една вяра. Да се поставите на новото. Вие чакате всички да умрем. Няма какво да умираме, ние сме умрели отдавна, сега трябва да живеем. Казвате: „Да умрем.“ Ние сме умрели, няма какво да умирате втори път. Сега трябва да оживеете. Някои от вас сте оживели, страх ви е да се проявите. Например представете си, че един човек има да дава 100–200 000 лева. Той иска да умре. Защото той, като оживее, не трябва да си казва името. Да знаят, че е умрял. Ако си каже името, ще го хванат да си плаща дълга. Вас ви е страх да не би да ви теглят да си платите дълговете. Да не ви е страх от дълговете. Каквото имате да плащате, плащайте, и лихвите платете. Вие искате да бъдете добри хора и да нямате изпитания. То значи да учите, без да ви изпитват. Вие искате да станете художник, без да работите много. Вие искате да станете музикант, без да работите много. Вие искате да станете майка, без да работите много. Че за тия високите длъжности на майката трябва да разбирате ония закони, трябва да разбирате как да отгледате вашата добра мисъл. По кой начин ще отгледате вашите добри чувства и вашите доб-

ри постъпки. Това не е играчка. Но ако знаете, как ще видите? Природата ще ви се усмихне на вас. Някой от вас може да запита каква е усмивката на природата? Щом природата е доволна от тебе, каквото сееш, тя го благославя и плод дава. Което сееш, ще го благослови и плод ще даде. Житото плод ще даде. Времето ще бъде хубаво. Щом правим някои работи, които не са хубави, ще има такива парашутисти, които дойдоха в София. Такива парашутисти слизат и здрависват хората. Сега на София показват Божия закон. Всички тия камъни казват: „Ще бъдете чисти. Чисти бъдете." София не е най-грешният град, но наказва се, поучава се. Софиянци се поучават. Винаги надеждните се поучават. Затуй дойдоха отгоре. Вие мислите, че хора ще бъдете. Казвате: „Да си поживеем малко." Какъв ще бъде вашият живот? Той ще бъде като онзи американския гангстер, който проследил един американски милионер, който носел грамадна сума в една голяма торба. Най-после сполучва да задигне торбата. Това било в един параход. Среща капитана на парахода. Той мисли, че си уредил работите, а капитанът му казва: „Параходът потъва." Той слага торбата. Уредил си работите, но параходът потъва. Ами като потъне параходът, туй, което искате, къде ще иде? Тази торба, ако не потъне параходът, намясто е.

Казвам, защо ни е нас онова, което не ни донася мир на ума, сила на сърцето и здраве на тялото. Защо са ни тия тревоги, какво ще стане с нас. Вие сте чудни. Писанието казва, че вас Бог ви е определил за наставници. Вие тук се срещате и си казвате: „Ние тук какво ще правим? Като идем в оня свят, както ще ни горят ли?" Няма да ви горят. Кой ви е лъгал? Учете се да изпълнявате Волята Божия. Ходете по неговия закон – баща на цялото небе и на вас. Кой ви е лъгал, че сте големи грешници. Казвате: „Какво ли ще стане с нас?" Някой път не е хубаво човек да привежда пример, защото ще

закачиш някого. При един свещеник седял един слуга. Свещеникът ял месце, зъбите му опадали, а слугата се казвал Стоян. Свещеникът казва: „Стояне, какво ще се прави, като идем в оня свят, ще скърцаме със зъби.“ Стоян му казва: „Дядо попе, ти си се освободил. Ти няма да скърцаш, твойте зъби опадаха, ами аз ще скърцам.“ Всички тия примери не изясняват въпроса. В нас очите ни трябва да бъдат здрави, зъбите ни трябва да бъдат здрави, стомахът ни да бъде здрав, всичко да е здраво. Човек на 120 години трябва да бъде здрав и да си замине. Ще дойде един ден, ще каже: „Аз искам да се върна, доста седях на земята, на 120 години съм, ще си замина. После след години пак ще се върна на земята.“

Казвам, първото нещо, мъчете се да ценните вашите добродетели. Научете се да ценните вашата майка, баща, брат, сестра. Научете се да ценните вашия учител. Научете се да ценните вашите слуги. В тия времена, в които живеете, какво има да се плашите. Някои от вас искате да знаете как ще се оправи светът. Ще видите зимно време, когато гледате снега, който покрил земята, чудите се как ще се премахне – с кола да го дигнете не можете. Като дойде пролетта, лятото, слънцето ще ви покаже колко лесно го превръща на вода и се топи. Казвам, не се безпокойте, светът ще се оправи тъй, и вие ще се чудите. Този свят не е по-лош, отколкото сегашния. Сегашният е по-добър. Сегашният свят е хиляди пъти по-добър. Ние постоянно се самоусъвършенстваме. След време хората ще бъдат по-добри. Казвате: „Хората са лоши.“ Не, сегашните хора са по-добри. Но понеже светлината е по-голяма, и най-малката погрешка сега се вижда. Та сегашните погрешки произтичат не от самите нас. Едно време хората се биеха наблизо. Сега си пращат една граната, че аероплан, бомба от 1000–2000 килограма, избиват хората. Този, който хвърля бомбата, не вижда кого убива, мисли, че никого не засяга. Онзи, който

спуща бомбата, ако се пусне направо, няма никога да пуща. Той я пуща от 1–2–3 километра. Понеже ние не опитваме нещата, нямаме досег. Има много жестокости. Когато нам ни е добре, казваме – всичко е добро. Щом ни засегне нас, казваме че е зло.

Та казвам, в съвременния живот се изисква. Сега всичките вярват. Казват: „Какво трябва?“ Че ти не може ли да вярваш в своята глава? Ти не може ли да вярваш в своите дробове? „В какво – казва – да вярвам?“ Вярвай в главата си. Духовният свят не съществува извън главата ми. Когато имаш едно радио в стаята, нали радиото приема. Ако имаш ти радио, веднага ще приемеш туй, което иде от разните градове по света. Ако нямаш радио, ти се благодари, че Господ ти е дал една глава. Разните мисли от слънцето, от звездите, от месечината, от Юпитер разни мисли идат. Вие даже не ги съзнавате. Станции нямате. Вие намерите няколко станции. Вие намерите само станцията на баща си – наричате го баща. Намерете станцията на майката, намерете станцията на брата, намерете станцията на сестрата. Знаете ли колко е далеч брат ви, сестра ви? Имате ли една ясна представа за вашия брат? Вие познавате вашия брат само в този живот. Родите се втори път, вече не го познавате. Някой мъж се влюбил в своя сестра, намерил чуждата жена. Тя е негова сестра от миналото, близка, която му направила добрини. Вярвайте, че във всеки човек има една божествена душа. Ако един обича една жена, в която живее една божествена душа, какво зло може да направи на една жена. Ние сами създаваме злото. Съвременните хора, ние създаваме злото. Жената казва: „Той не върви по правия път.“ Той започне да си казва в себе си: „Аз не вървя по правия път.“ Тя казва, че той не върви по правия път, и той казва същото. Отглас е. Тя трябва да каже: „Добре отива.“ Добре отива мъжът, и жената да казва: „Добре отива.“ За света да каже: „Добре отива.“

Добре отива. Казваме: „На лошо отиваме." На лошо отиваме. Казвам, дяволът ли управлява света, или Господ. Че Господ го управлява. Страданията, които идват, те са пречистване на този свят. Те са божественият огън в света. Тия страдания, които имаме, те са божественият огън, който ни чисти от нечистотиите. Всичките велики хора минават през велики изпити. Толстой казва – след всяко боледуване идва едно просветление в неговия ум. Светът, който сега страда, заражда се нещо в съвременното човечество. Като мине през този големия огън, ще дойде нещо хубаво. Сега ще имаме страдания. Всеки един от нас ще понесе толкоз, колкото трябва. Всички трябва да вярваме.

Казвам, само за онези, които са готови, ще се оправи светът. Не ще се оправи, но светът е оправен, само че още не е проявен. Вас трябва да ви убеждават. Вие мислите дали Господ ви обича, или не. Какво доказателство имате сега? Младата мома, щом я обикне един момък, Господ я е обикнал. Майката, като роди едно дете, Господ я е обикнал. Щом имате един брат, Господ ви е обикнал. Щом имате слуга, който ви служи добре, Господ ви е обикнал. Щом имате учител, Господ ви е обикнал. Щом имате къща, Господ ви е обикнал. Че едно дърво ви дава, Господ ви е обикнал. Вятърът духа, Господ ви е обикнал. Щом слънцето грее, Господ ви е обикнал. Това са доказателства. Какви други доказателства искате? Ако искате, на вас може да ви дам. Онези от вас, които са смели, ще ви дам доказателства. Може преди 30, не 30, повече от 25 години бях във Видинско. Иде един, който се занимава със спиритизъм. Казва: „Пиша, но не вярвам, каквото моят ум пише. Може ли да ми дадеш едно доказателство, че има онзи свят? – Казва – няма да ме лъжеш, ще ми дадеш абсолютни доказателства. С тия глупости толкова време се занимавам." Казвам: „Ще го имаш." Минаха се 5–6 дена, той казва: „Та-

кова доказателство дава ли се?“ „Какво е?“ Казва: „Ума ми щяха да изкарат. Миналата вечер, като се дигна цялото легло – обърнали леглото, той отдолу, леглото отгоре. – Не мислех, че са духове, мислех че са разбойници, обират. Затискат ме. Не мога да викам за помощ. Дойде ми на ум, понеже зная, че се занимавам със спритизъм, помислих, че са духове. Станах, няма никой.“ Казвам: „Искаш ли още доказателства?“ Казва: „Не искам.“ Аз не бях там, да го видя, той както ми го разправи. Ако ме е излъгал той... Аз му вярвам. Проверявам по друг начин. Вярвам, че може да има нещо преувеличено. Казва: „Двайсет минути ми взе, да си оправя леглото.“ Той пита: „Нямаше ли друг начин?“ Казвам: „Този е най-солидният начин.“

Казвам, всичко в живота придобива своя смисъл в любовта. Щом в един дом има любов между бащата, *майката, децата, слугите, този дом* се благославя. Щом в един народ има любов между всичките членове, народът се благославя. Любовта подразбира всичките добродетели на този народ. Всичко се оправя. И мъртъв да е човек, при любовта той пак ще оживее. Та казвам, най-съществено нещо: не ходете да мислите има ли Господ, или няма Господ. Сталин сега ще се убеди има ли Господ, или не. Болшевиците ще се убедят има ли Господ, или не. Те мислеха, те казваха: „Ние сме Господ.“ Каквото човек направи, ако е хубаво, така е. Но ако не е хубаво, ще видят какво ще направят. Двама се бият, кой ще спечели? Ако двамата се бият, кой печели? Идеалното учение разбирам онова, което дава възможност на всичките хора да се опитат да видят своите криви разбирания. Новото учение прави по възможност хората, които имат туй в себе си – хубавите заложби, тъй както са родени, да се проявят, за да може съзнателно да живеят. Защото земята е доста обширна. Няма защо да страдаме. Вие ще кажете: „Какво може да направим ние?“

Във времето на Христа дванайсетте апостола, които бяха с Христа, ако бяха казали: „Какво може да направим?“ – те напуснаха учителя си. Но тия 12 апостоли, като се разбягаха, подбуждение имаше в тях. Днес има 500 милиона хора, които вярват в туй учение. Има хиляди начини, по които може да се провери онзи живот, от който зависи щастието.

Щастието на човека зависи от истината, вярата. Да чувстваш присъствието на Бога, Бог, който дава всичките блага, който ни благославя, той е Бог. Той не се измъчва. Той седи толкова далеч. Той постоянно подтиква към доброто, казва: „Учи онова, което съм ти дал. Помагай, не бъди користолюбив. Щедър бъди към всички. Милостиво мисли. Силен бъди, умен бъди. Работи за общото добро.“ Казваш: „Като работя за общото добро, къде ще му иде краят?“ Вятърът не работи ли за нас. Слънцето не работи ли за нас. Колко от тия плодове взима слънцето. Благодарение на туй слънце тия плодове зреят. Трябва да извадим от себе си такива мисли. Казвате: „Да създадем едно ново качество.“ Накъдето ходиш – стегнато състояние, колебание. Всеки, който те срещне, измерва те, мисли, че искаш да го излъжеш. Да има хора, като ги срещнеш, да ти е приятно. Да срещнеш този човек и да знаеш, че няма да те излъже. Дойде човек при тебе, иска 5 лева. Казва: „След един ден ще донеса петте лева.“ Какво ще кажете: няма ли сега гаранция? Гаранция може да вземат всички. Остане ли до гаранция... Гаранция аз считам – да гарантира умът ти, да гарантира сърцето ти, да гарантира твоята душа и твоето тяло да гарантира. Туй, за което благородният ум гарантира; туй, за което благородното сърце гарантира; туй, за което благородното тяло гарантира, то има цена сега.

Та сега е времето, когато хората трябва да потърсят Бога. Как ще го потърсите вие? В църквата ли ще го

търсите? Не. Търсете го в главата, във вашите мисли. Да го търсим значи – всички ония мисли непотребни извадете ги навън и си турете най-хубавите мисли, които имате. Извадете ония чувства, които не струват, и да останат най-хубавите чувства. Нека останат най-хубавите постъпки. Да очистите къщата си. Казвате: „Може да се заблуждаваме." Аз да ви кажа разликата между заблуждението и разумността. Ако по един хипнотически начин казвам на човека, че той се е нахранил, и той вярва – като го тегля, постоянно губи от своята тежест, докато най-после съвсем изсъхне. Когато се храни, и придобива нещо, всякога, когато придобивате една малка тежест, показва, че сте в реалния свят. Когато постоянно губите, не сте в реалния свят, но в света на илюзиите. Лошите желания и лошите постъпки показват, че не сме в божествения свят. Сега търсим божествения свят. Щом започнеш да мислиш право, щом започнеш да мислиш право и да постъпваш право, ти си вече в духовния свят, в разумния свят. Това е едно определение. Та всеки ден, щом паднете духом, помнете, че то не е ваше състояние. Когато един земеделец разоре своята нива, обърне всичката трева, всичко наопаки обърне, той има за цел да извади тревата и да посади най-хубавото жито и то да израсте из земята.

Сега на земята се сее най-хубавото жито. Ние се радваме на хубавото, което се сее. Никога не сте живели в по-добър свят, отколкото днешния. Ако на този свят вие не сте доволни, тогава аз не зная кога ще бъдете доволни. В по-добър свят никога не сте били. И с мед да го храниш. Аз като излизам и гледам слънцето да изгрява, никога слънцето не е изгрявало по един и същ начин. Особено изгрява. Месечината малко особено изгрява. Звездите особено изгряват. Звездите нямат туй съчетание, както преди хиляди години са имали. Слънцето не изгрява на същото място, както преди хиляди години.

Който изучава науката за движението на слънцето, слънцето изгрява от съвсем друго място. После слънчевите лъчи падат по особен начин. Едно време лъчите на слънцето са били по-груби, сега са по-меки и приятни. От ред години тук, в България, ний имаме едно ясно небе, както в Италия. То се дължи на това, че българите са станали по-добри. Затуй небето е по-ясно, по-кристално. Българинът го осъждат за някои работи. Той не е толкова лош. Той има една философия мрачна. Той е малко сатурнов тип, не обича да се хвали. Горделив е. Българинът не е тщеславен, но е горделив. Замислен ходи, казва: „Малко съм постигнал." Защото тщеславните хора, малко като направят, окрякат орталъка. Горделивият, много като направи, той мълчи, иска другите да говорят. Подслушва кой какво ще каже. Онзи тщеславният, той ще разправя, ще разправя, че ходил в странство, това направил, онова направил, толкова езици знае. Как ги знае? От френски знае 500–600 думи. От английски знае 500–600 думи. Английският език има повече от 200–250 000 думи. Френският език също. Да знаеш един език, който е в околността, да не влизаш в града.

Каквото е било едно време, оставете го настрана. Погледнете – щом очите ви са мътни, вярата ви не е добра. Да станат очите ви меки, прозрачни и дълбоки. Вземете едно огледало и вижте прозрачни ли са очите ви, да не са мътни, но меки и ясни. Успех има тогава. После косата си гледайте, да не е накокорена. Гледам, сега ги накокорват. И то не е лошо. Тия, които ходят с набръчкани коси, те са идеалисти и материалисти. Нека да са накъдрени, но да се меки. Може да турите къдри, ако са много дебели. Накъдрените коси, къдравите сухи коси показват недоимък. Меките коси показват, че човек има самовладение, има жизнена енергия. Когато човек изгубва своята енергия, косите стават подобни на него. Щом той забогатее, и те забогатяват. Гледам ваши-

те нокти. Гледам, лакирате ноктите си – да са лъскави. Хубаво е да са лъскави, но гледайте не да падат, да ги изглаждате. Маникюр правите. Гледайте да има лунички на пръста. После ще бъде още по-хубаво да има лунички в основата на нокътя на всичките пръсти. Ако ги нямате, дишайте дълбоко, за да се засилите. Гледайте да се премахнат бръчките. Като се набръчкат лицата, не струва.

Аз желая да ви гледам подмладени. Вие сега казвате: „Остаряхме вече." Думата стар да не чувам. Възрастен и млад може, но стар да не чувам. Думата стар ще извадите. Ще кажете: „Станахме възрастни." Казвам, възрастни като сте, тамън сте всички за хубава работа. От невидимия свят има определена за всинца ви работа. Ще ви турят на работа с висока заплата.

Вярвайте в онова, което носи светлината, топлината, животът и силата.

Тайна молитва

Тридесет и осма неделна беседа
6 юли 1941 г., неделя, 10 часа
София – Изгрев

СТАР И НОВ ПОРЯДЪК

„Отче наш“
„Благост“

Ще прочета няколко стиха от двайсет и първа глава от евангелието на Йоана – от първи стих до седми стих. /1/ Подир това пак се яви Исус на учениците си на Тивериадско море, и яви им се така: /2/ там бяха наедно Симон Петър и Тома, нарицаемий Близнец, и Натанаил от Кана Галилейска, и синовете Заведееви, и други двамина от учениците негови. /3/ Казва им Симон Петър: „Аз ще отида да ловя риба.“ Казват му: „Ще дойдем и ние с тебе.“ Излязоха и възлязоха завчас на ладията, и през онази нощ не уловиха нищо. /4/ И като се разсъмна вече, застана Исус на брега, но учениците не познаваха, че е той Исус. /5/ Казва им Исус: „Деца, имате ли нещо за ядене?“ Отговориха му: „Не.“ /6/ А той им рече: „Хвърлете мрежата отдясно на ладията, и ще намерите.“ И тъй хвърлиха, и не можаха вече да я привлекат от множеството на рибата. /7/ Тогаз онзи ученик, когото обичаше Исус, казва на Петра: „Господ е.“ А Симон Петър, като чу, че е Господ, препаса връхната си дреха (защото беше гол) и хвърли се в морето.

„Духът Божи“

Човек се намира като изоставено дете, изхвърлено на земята, което не познава ни баща си, ни майка си. Собствените си родители не познава. Познава тези, които са го осиновили. Човек е осиновено дете на земята.

Тъй щото познава само тези, които са го отгледали.

Ако ни запитат кое е най-важното в живота, всеки би дал различна мисъл. Христос запита учениците си: „Деца, имате ли нещо за ядене." За децата това е най-важното. Нещо за ядене. Той им доставя голямо удоволствие. Някой философ може да каже, че има нещо в яденето. Може да разисква философски. Всичката негова философия почива на яденето. Ако той не яде, няма да философства. Философства, защото има ядене. Някой богаташ зависи от яденето. Ако няма ядене, парите хич не помагат. Изводът е. Човек защо работи много? „Имаш ли нещо за ядене?" Казва: „Какво да му отговоря?" „Имаш ли нещо за ядене?" Щом като изядеш нещо, никой не може да ти го отнеме. Докато не си го изял, може да ти го вземат. Туй, което си изял, е твое. Туй, което не си изял, е чуждо.

Сега има една философия, която човек трябва да разбира. Съвременното човечество се отклонило от правия път в развоя. В слизането му на земята има някакво отклонение. Разни теории има, няма да се спирам върху теориите, защото една теория е верна дотолкоз, доколкото тя отговаря на фактите. Фактите са най-мощните неща, които свидетелстват в света. Фактите не може да ги избегнеш. Факт е, виждаш. Не знаеш какво нещо е светлината, но виждаш. Как виждаш? „Имам очи, виждам. Тури ми игла на ръката, ще я видя, ще я намеря." Казвам: „Ти си философ. Затвори очите си – туря една игла на земята – със затворени очи със своята философия намери тази игла. Аз ти казвам, намери иглата ти с философията си." Ти ще се буташ. Ние, съвременните хора, със свята философия не можем да намерим съществено-то в живота.

Много са интересни обясненията в Библията. Казва: „Взел Господ пръст от земята и направил човека." От каква пръст? Защото има бяла пръст, има и жълта, и

червена. Има и черна пръст, не знаем от каква пръст. Казва – направен от пръст. Един български проповедник, който минавал за много учен, като разправял как Господ направил човека, казал: „Господ направи човека от много хубава пръст и три дена го суши. Адам беше влажен, и три дена суши пръстта да изсъхне, да стане сцепление на пръстта, че като го погледна, не можа нищо да му даде, да стане за работа. Турил го на един плет да съхне." Пита го един негър: „Ами кой прави този плет?" „То – казва – не е твоя работа. Плетът, то е по-дълбока работа." Защото до човека всичкият живот, който е слязъл отначало в създаването на света, животът е влязъл. И всички живи същества преди човека са работили, за да изкарат малко материал, за да се създаде човешкото тяло. Следователно хиляди години работили. И така в шестия ден е направен човекът. Пет дена са работили да събират този материал, тази пръст, от която е направен човекът. Частите, от които е направен човекът, са били направени по разни места на Вселената и трябвало да ги съберат от всички места, докато ги сглобят.

Човек е сглобено нещо. Много части са сглобени, а това има разнообразие в характера. Някой път човек е герой. Бие се. Защо се бие, и той не знае. Някой път се наежи като пуйка, дигне си носа. Някой път дигне главата си, като някой вол с рогата. Казвам, колко хиляди работи има в този човек. При създаването на човека хората са се отклонили. По модел е създаден, но човек се е отклонил и не е създаден тъй както трябва. Много работи има, които му липсват. Справедливост няма. Той като те обере, смее се. Че ти страдаш, няма нищо, казва. Той да се махне, аз да съм добре. Има друг човек, който влиза в положението ти, не иска с игла да те бутне. Друг те бутне с нож и казва: „Да знаеш, че аз съм герой." Или например някой път хората искат да отворят някоя врата. И като не може да отвори вратата, като хване, изтег-

ли и рамката. Развали целия порядък. Или, виждал съм някои хора, шият нещо и като не може да го ушият, вземе, че го скъса. Пише писмо на друг и като не може да напише писмото, скъса го. Вземе друго писмо, пак започне да пише. Пак го скъса. Защо го къса? Какво е виновно писмото? Защо ще скъсаш писмото? Той ще скъса писмото, и казва: „Ти си виноват, аз заради тебе не може да пиша." Пита ме една госпожа млада. Казва: „Защо Господ създаде света така?" Гледам, тя има едно ревливо дете. Питам я: „Ами ти защо роди това ревливото дете? Господ не го създаде, ти го създаде. Защо е ревливо детето ти? Ти като мислиш, че светът не е създаден добре, защо не създаде друго дете, да не е ревливо. Ти, с ревливото дете, искаш да кажеш защо Господ създаде света така."

Човек трябва да знае откъде да започне в живота. Всички ние страдаме, понеже започваме оттам, отдето не трябва. Вие, като разгледате някое дърво, гледате как завързва, как зрее. Виждате – постепенно всичките плодове, изведнъж не узряват, постепенно узряват. Тези, които са на южната страна, узряват по-скоро и са по-сочни. Тези, които са към север, не зреят и краските не са така хубави. Онзи, който не разбира закона, той ще мисли, че безразлично е дали ти си на север, или на юг. Не е така. Онези клетки, които живеят в мозъка, тяхното състояние е друго. Онези клетки, които живеят в краката на хората, са други. Онези клетки в краката са разумни. Но те носят цялата тежест. Техният свят не е така организиран, както светът горе в мозъка. Някои искат светът другояче да бъде създаден. Кого ще турим на туй място? На мястото, дето не обичаме, кого ще турим? Пък има един закон на съответствие. Всичките клетки на тялото с милиони години, ако човек би живял милиони години, тия клетки от краката се качват в мозъка, а клетките от мозъка слизат в краката. Става едно кръвообращение. В туй кръвообра-

щение става инволюция и еволюция. И сам човек слиза и се качва, за да придобие опитност. Ти си в едно лошо положение, от половин час те вали дъжд – то е магнетическа баня. Ти си болен. Като те накваси в юни този дъжд, ще оздравееш. След половин час излезе слънцето, чувстваш се добре. Питаш защо е този дъжд. За твоята болест дойде. По някой път ме питат защо е този вятър. Знайте, ако не духаше вятър, какво щеше да бъде положението на земята? Земята щеше да бъде една пустиня. Благодарение че духат ветровете, пренасят всичките блага, плодородие, изобилие. Защо пече слънцето? Какво ще стане, ако не пече слънцето? То пече, но и дава нещо. Изгрее слънцето, и в изгряването е хубавото. Като грее, е по-малко опасно, отколкото, като не грее. Месечината никога не грее. Ако останеше тя да ни храни, какво щеше да станем? Всички щяхме светии да станем.

Та казвам, новото разбиране какво е. Човек е дошъл на земята като един екскурзиант, като един екскурзиант и всеки ден да играе. Като стане от леглото, да си поиграе вкъщи. Да си поиграе, както знае вкъщи, когато никой не го вижда. Той стане, навел глава. Жена му, децата му да не го виждат. Стани, дигни си главата, поиграй, нищо повече. Срам го е какво ще кажат хората, като го видят, че вкъщи играе. Като играе на хорото пред хората, като пие винце, всичко това е намясто. Сега на трезвения човек умът му е намясто. А като играе, той се чуди какво ще кажат хората. Ето какво ще кажат: „Ето един свестен човек. Човек, който знае да играе, когато не е пиян.“ Човек мяза на едно радио, винтовете на което са отворени повече, че бучи. Този, който бучи, този, който направил радиото да бучи, не е намясто учен. Да направи радиото – да не смущава. След време ще бъде учен. Човек трябва да бъде весел. Казвате: „Какво ще стане със света?“ Какво ще стане? Ще стане туй, което всякога е ставало. Ще духа вятър, облаци ще дой-

дат, слънце ще грее, хляб ще се опече. Казва: „Много дъжд има отвън.“ Ще се измият прозорците, работа ще има на хората, трева ще има, мляко ще има.

Казвам, трябва една трезва мисъл. Хората всякога изискват да им се разправя нещо, което не е. Преди години иде един и казва: „Кажи ми каквото не е.“ Казвам: „Аз ще ти кажа това, което не е. Аз предвиждам, че ти ще бъдеш много голям човек. Ще станеш богат, къща ще имаш, хубаво положение ще имаш.“ Той се зарадва, изправи се. Рекох: „Зад туй виждам нещо толкоз страшно, че не бих желал да бъдеш такъв.“ „Че какво виждаш?“ „Какво виждам? Виждам една свиня, която гоят в кочината, по пет пъти я хранят на ден, но виждам как я колят и как ще ѝ извадят месото и ще го опекат.“ Той ме гледа и казва: „Туй виждаш ли го?“ „Виждам го. Така и тебе ще те опекат като прасето.“ Че какво да му кажа хубаво. После той ми казва: „Излъга ме.“ „Сега ти говоря истината. Хубавото го виждам, бих желал да стане обратното – по-преди да те пекат, а после да дойдат хубавите неща. Сега не зная кои са причините.“ Той е малко духовит: „Тогава хората ще станат вегетарианци, няма да ме опекат. Ще се освободя, няма да ме изядат. Ако са тези сегашните, ще ме изядат. Аз го зная. Но те ще станат вегетарианци.“ Радвам се, че съдбата му е такава, няма да го опекат. Рекох: „Харесвам те сега.“

Та първото нещо, трябва да носим весел дух. Ние се плашим. Ние се плашим, каквото мислим. Мислим много работи, пущаме всичко да минава през нашия ум. Не е право. Човек трябва да бъде много внимателен. Да не пуща ония течения да минават през неговия мозък. Ще го опетнят, и тогава животът ще стане нещастен. После в сърцето си човек не трябва да пуща кални желания и постъпки, които внасят дисхармоничното и лошото в света. Първото нещо се изисква, като станем сутрин, една светла мисъл да внесем в ума си. Ако си неразположен,

имаш една круша. Хвани крушата и кажи: „От тебе искам – изяж я, хубаво сдъвчи я и кажи – дай ми хубавата мисъл.“ Изяж тази круша и след 20 минути чакай каква мисъл ще ти донесе. Хубаво, ако крушата ти помогне. Като седиш, не бързай. Не бързай да излезеш. Защо не си разположен? Вземи, че си направи чай. Една чаша хубава чай, изпий я по лъжичка и виж какво ще внесе. Още работата не става. Вземи една книга, отвори, прочети един стих хубаво, и пак почакай. Ти ще кажеш: „Ако и тогава не дойде?“ Целия ден работи вкъщи, не излизай навън. „Чиновник съм.“ Ти не си роден за чиновник. Когато някого хванат на бойното поле, роден ли е там? Това е човешки порядък. Отишъл там по стечения на обстоятелствата и станал роб.

Ще ви разкажа следующия пример. Един умен човек носил червен пипер. Хванали го пленник в една война, вземат му пушката, оръжието. Той казва: „Пуснете ме, един ден ще ви бъда полезен.“ „Че как ще те пуснем? Ако те пуснем, горе ще ни претрепят.“ „Аз имам и друг начин, по който може да се освободя.“ „Че как ще се освободиш, оръжие нямаш?“ „Без оръжие може да се освободя от тебе. Искаш ли да опитам ума ти?“ Онзи казва: „Ще те претрепам.“ Другият изважда пипера и хвърля в очите. Започва да си трие очите и остава всичко. Другият взема, връзва го. Дохождат до границата. „Слушай – казва – аз ще ти дам един пример. Аз съм по-умен от тебе, аз ще те пусна ти да си вървиш, не искам да те претрепвам. Не искам ти да ми туряш червен пипер в очите.“ Питам, когато волът ви подкарва някъде, какво трябва да правите? Той носи хубаво оръжие, въоръжен е с най-хубавото оръжие. Ще носите червен пипер. Кой е червеният пипер? Няма по-страшен пипер от истината. Като го блъснеш, вземи пушката и го докарай до границата и му кажи: „Който носи червен пипер, роб не става.“ Казвате: „Пиперлия човек.“ Защо носите този пи-

пер? Аз съм за този пипер, който излиза от истината. Всеки от вас, жени и мъже, всички да носите пипер в джобовете си. И който не се подчинява, – пипер в очите.

Ние живеем в един свят, в който всички можем да бъдем щастливи. Ние сме единствената причина, че някои много ядат, а други никак не ядат, а други не си доядат. Гледаш – някой човек бърза в яденето. Някой пък философства, че не било наготвено. Той се смущава за яденето, че достатъчно пипер нямало, достатъчно масло нямало или зехтин. В тия времена колко масло трябва да има? Една лъжица масло е достатъчно. Три лъжици трябвало. Ами ако няма три лъжици? „Сто грама е малко хляб.“ Ако ядеш 100 грама хляб, има достатъчно енергия да добиеш, ако дъвчеш. Ако имаш цял самун, изяж го за пет минути; ако имаш половин самун, изяж го за десет минути; ако имаш една четвърт, изяж го за четиридесет минути. Тъй щото онези, които имат малко хляб, времето да удължават, ще има толкова енергия, колкото целият самун. Сега този самун можете да го приложите. Казвате: „Няма философия.“ Философия има в нещата. Човек трябва да знае как. По някой път се представят нещата така, че се виждат нещата като басня.

В природата съществува един закон, който, всеки като го приложи, няма изключение. На умния човек, ако му дадеш едно житено зърно, той ще види възможностите. Онзи, който е обикновен човек, той казва: „Ще взема целия самун.“ Онзи талантливият ще вземе един орех и ще го изяде, а онзи гениалният човек, казва: „За мене е житеното зърно.“ Ще иде да го посее. Достатъчно е 3–4 години да работи, за да бъде един от богатите хора на земята, отколкото онзи, дето взел ореха или който взел самуна, понеже то е мощното вътре. Имаш една мисъл. Ако може на тази мисъл да ѝ дадеш един органически подтик, твоята мисъл ще бъде толкоз силна. Нали сега има тези дългобойните оръдия. От какво зависи силата

им? От силата на експлозива. Колкото този експлозив е по-силен, снарядът се върти. Ако излиза направо снарядът, е по-слаб. Този снаряд се върти и в туй дълго въртене туй дългобойното оръдие, снарядът отива надалече. И хората вървят по същия закон на еволюцията. Ние вървим по същия закон на снарядите. Ние, като вървим, излизаме из туй дуло в живота, за да произведем онзи ефект, който е необходим в живота.

Ако ти една мисъл може да изхвърлиш по закона на любовта, тази мисъл да е в движение, дето иде, тези хора ще направят един отговор, и тя ще дойде до тебе. Вие се чудите. Природата има един закон. В планината отиват светски хора на екскурзия – 10–20 души. Дойде студът, замръзват хората. Трябвало да им режат краката. Отива един светия на екскурзия, той се помолва, изменя се времето, иде топло течение на планината, уясни се времето и човек излиза. Значи светията, като се помоли, изпраща енергия, изменят се всичките течения. Чудни хора сме. Ако живеем по закона на любовта, природата се тонира според нашата любов. Ние носим тия дисхармонични мисли, които, като отидат в природата, тя се гневи, дават най-лошото време: студ, град, както онзи ден. Като дойдоха тука, направиха едно упражнение. Искат да кажат на света: „Слушайте, внимавайте. Ако дойдем с нашата артилерия – това са сега най-малките, с най-малките калибри от 5 сантиметра, а има и дългобойни." Ако такива снаряди бяха падали по 1–2, по 10 кила? Фламарион някъде даваше един пример, дето на едно място паднал един такъв снаряд, който тежал един тон.

Ние, съвременните хора, не сме изучавали, не знаем законите на природата. Човек може да бутне някъде в природата и да произведе такъв експлозив – да помете всичките хора. Побутне известен снаряд, който има 300–400 килограма експлозив. Като избухне, знаеш ли какво става? Може да избухне една мина. Ние, съвремен-

ните хора, с нашите мисли, с нашите чувства, създаваме цяла една война на разрушение. Ти казваш: „Аз да го намеря, ще го смачкам, ще го счукам на сол. На сол и пипер ще го направя." Някой казва: „Ще го обеся, ще го убия." Друг казва: „Главата му ще откъсна." Всичко, каквото хората казват, туй става. Разправяха ми един пример тук, който тук, в България, е станал. Колко е верен, не зная, но ще ви приведа. Един български касапин имал три деца. Двете мъжки, по-големи. Най-малкото женско, на една година. По-голямото момченце казва на братчето си: „Да ти покажа как татко коли агънцата." Взема ножа и с ножа заколва го. Като видяло, уплашило се, хуква да бяга. Носи ножа и се натъква на него. Майката в това време къпела малкото момиченце и като видяла, хуква да види и оставила детето във водата. И като се връща, намира го удавено. Ще кажете: „Защо Господ даде така да станат нещата?" Защото бащата е касапин, той не е роден за касапин.

Казвате: „Как да подобрим своята съдба?" Със своята мисъл. Казвам, експлозивните мисли, чувства и постъпки един ден всичко възвишено и благородно ще разрушат. Сега се показва това. Ако един народ се въоръжава, неговите въоръжени сили, които има, не може да траят повече от 15 години. И ако не ги употреби във войната, започват да експлодират сами. Затова са принудени след 15 години да направят една война, че алъшвериш да има. Сега ние не туряме причините в нас, че ние сме, които поправяме нещата. Всеки трябва да поправя. В света истината трябва да господства. Казваш: „Какво аз мога да направя?" Какво може да направиш? Какво ще направиш? Ти ще направиш това, което едно американско дете направило. В Ню Йорк имало една канара, в която американците са направили 3 хиляди дупки, дълбоки повече от един метър, в които турят динамит, експлозиви. Съединяват ги с една електрическа жи-

ца и дават на едно дете 4–5-годишно да натисне бутончето. Като натиснало, цялата канара се разрушава. Но и детето някой път като бутне бутончето на жицата, с която са съединени тия експлозиви, адски машини, отива някоя канара. Голямо разрушение става. Но малкото дете като бутне, може да дойде и всичкото добро в света.

Възможностите, които Бог дал, в нашите ръце са, за да оправим живота си. Казваме: „Да дойде Господ, да оправи живота." Ти трябва да бутнеш копчето в главата. И в сърцето има едно копче, едно бутонче, и него ще бутнеш. И в тялото има едно бутонче, и като бутнеш, всичко става. Тогава привеждат поговорката, че Бог дава, но в кошара не вкарвал. Тази поговорка няма смисъл. Много поговорки бих коригирал, които не са направени по закона на истината. Ще коригирам един пример, който на мене е даден. Отнася се не до българите, но до англичаните. Аз ще го коригирам как трябва да бъде. Той е следният. Един английски лорд отива в Италия, мисля във Венеция, в един от най-хубавите хотели. По едно време гледа през прозореца – в една друга стая един италианец турил си револвера на челото. Снема го, пак го туря, така 4–5 пъти. Англичанинът вижда – не иска да се самоубива, разбира това. Той отива при този италианец и му казва: „Господине, защо искате да се убиете?" „Имам да давам 50 хиляди лири и постоянно ми ги искат, дотегна ми да ми казват. Искам да се самоубия." Англичанинът изважда една книга, един чек и му го дава, казва: „Тъй човек не се самоубива. Аз ще ти кажа – ти си страхливец." Взема револвера и се убива пред него. Сега искат да покажат, че това е смелост. Това не е смелост. Това е тщеславие, английско тщеславие.

Аз да коригирам примера в какво седи. Виждам един богат човек и един апаш. Апашът влиза с револвера срещу челото на богатия. Богатият се моли: „Не ме убивай. Каквото искаш, ще дам." Онзи снема револвера и взема

парите. Казва апашът: „Пари имаш още, дай." И пак туря револвера срещу челото. Онзи пак му дава. Така 4–5 пъти. Всеки път по 5–10 лири му дава. Казвам, защо туря револвера? Да даде парите. Осмисля се. Да изтегли парите, туря револвера. Казвам: „Върни тези пари на този човек. Аз наместо 50 хиляди ще ти дам 100 хиляди." Туй е благородна постъпка. Да живеят и обраният, и разбойникът. Но онзи, който си тегли куршума и се самоуби, той направи пакост на себе си. Той няма себе си. Някой път постъпваме като глупавия англичанин. Като се разсърдиш на жена си, ще си теглиш един куршум да се самоубиеш, да се покаже, че си герой. По-добре освободи жена си от един разбойник. Тя е обрана жена. Да се върнат парите.

Съвременните хора казват: „Да дойде Христос в света." Христос да дойде, пак ще го разпънат. Най-първо, ще го арестуват. Ще го развеждат в обществената безопасност, ще правят дознание. Казва: „Ти учиш едно учение, което не е съгласно с нашия порядък на нещата." Ако е в демократическите страни, Христа ще го съдят по един начин. Ако е в болшевишкия режим, – по друг начин. Ако е в монархическите страни, него ще го направят комунист. Ако е в комунистическите, него ще го направят империалист. Но и в двете страни ще го разпънат. В едната ще го разпънат, че поддържа демократически идеи, а в другата ще го разпънат, че поддържа комунистически идеи. Нито демократическите, нито комунистическите идеи са прави. Там, дето има убийство, този порядък не е божествен, той е човешки. Нямам нищо против него, хората може да се избиват, когато искат, но то е човешки порядък. В един божествен порядък никакво убийство не се позволява. И в този порядък, не че е много желано, но в този порядък на хармония никакво убийство не се позволява. Следователно там, дето съществува едно убийство, нарушението е най-мал-

ко. Когато се убиват милиони хора, безпорядъкът е голям. Сега като воюваме в себе си, пак е убийство. Някои казвате: „Иде ми да се самоубия.“ Ти не мислиш право. „Не искам да живея.“ Ти си страхлив човек, не искаш да живееш. Казваш: „Не искам тази работа да я правя.“ Приел си една работа, свърши я докрай. Каквато работа имате, довършете я. Намислил си да крадеш, иди открадни и нищо повече. Сега да ме разберете, да се обясня.

Ще кажете, че проповядвам кражбата. Ти си актьор, играеш в театър. Една апашка роля ти дали, да откраднеш. Нали даваш лош пример. Всичките хора те гледат как отиваш, как изваждаш парите, най-после те хващат, съдят те, и хич не ти мръдва окото. Ти казваш, че това е на шега. Не е на шега, от тази шега излиза нещо. Истината шеги няма. Има една шега в истината, но не такива шеги, които причиняват убийство. Казвам, напразно допущаш идеята, че трябва да крадеш. Щом допуснеш, ти допущаш идеята, че си слаб човек, не може да работиш. Вече тунеядец си. В себе си пущаш една лъжа. В тебе Бог ти говори – родил си се със способности, с благородно сърце, с възможности цар да станеш, не на хората, ако на хората допущаш, нищо от тебе няма да стане. Ако мислиш, че може да се прехранваш с кражби, логика няма. Не да ви доказвам със закон, но в тази логика допущането на отрицателните мисли носи всякога разрушение. Или някой път искаш да излъжеш. Никаква лъжа в себе си няма да допуснеш. Някой казва: „Кажи ми истината.“ Аз не съм длъжен да му говоря. Как може да му кажа истината? Някой казва: „Кажи ми истината.“ Аз ще му кажа: „Живей, както аз живея. Както аз правя, прави и ти, ако искаш.“ Ти ще му разправиш за истината, той ще я оспорва. Това ще приложим в днешното общество.

Какво е днешното общество? Ти една свиня не може да я реформираш. Ти може да я реформираш, да я извадиш от кочината, но да я накараш да се реформира тя, то

е невъзможно. Това е за онзи, който знае. Може да реформираш хората и себе си може да реформираш. Разправя един английски лекар. Среща го един негов приятел, той казва: „Къде си ходил?“ „Ходих да гледам как играят, как маршируват бълхите.“ Казва: „Искаш да се шегуваш с мене?“ „Не, не. Те вървят, маршируват като войници.“ „Невъзможно е.“ „Ела с мене.“ Завежда го и той вижда между две стъклени плочи хиляди бълхи. И този им командва и бълхите се разделят на взводове, на роти, на полкове, играят, събират се. Имат си офицери. Офицерите седят пред всичките. И той казва на този, който ги управлява бълхите: „Това е дарба.“ А онзи казва: „Най-голямата мъчнотия срещнах: да накарам бълхите да не скачат. Да ги отуча да скачат. След туй всичко лесно научават.“ Ако бълхите може да станат добри войници, защо хората не може да станат войници на истината?

Христос запитва и казва: „Деца, имате ли нещо за ядене?“ За един свой приятел да имаш една отлична мисъл. Той като я приеме в ума си, да има с какво да се занимава. Като възприемеш въздуха, от този въздух да извадиш нещо. Като възприемеш храната, от тази храна да извадиш нещо. Аз бих ви препоръчал: никога не допущайте един болен човек да ви готви. Онзи, който готви, трябва да бъде здрав. Болните хора да не ви готвят. Ще туряте болния човек да готви и ще харесате, и никой няма да ви види. И хляб, който меси, да е здрав. Болен човек да не меси хляб. Болни хора и на нивата не ги пущай. Здрави хора навсякъде да работят. Болните – на курорт. Казвате: „Пари трябват.“ Парите не създават курорта.

Сега ние говорим за новия порядък. Старият порядък върви, той е намясто. Ние няма да се освободим от стария порядък. От стария порядък трябва да извадим всичките поуки – стария порядък и старите кораби, в които сме се качили, каквото и да правим, трябва да

дочакаме да слезем на пристанището, да дойдем до новото. Няма какво да реформираме кораба. Трябва вода и храна. Хванал съм се на хорото, докрай ще играя. Сега всички хора реформират. Този кораб не може да се реформира. Новият кораб, който ще преустрои, той няма да се създаде в морето. Казвам, с вашите стари възгледи новият порядък е несъвместим. Божественият порядък е несъвместим с безлюбието. Божественият порядък е несъвместим с насилието. Божественият порядък е несъвместим с лъжата. Няма допирни точки. Бог го допуща, той съществува, но е несъвместим. Ако искаш да влезеш в божествения порядък, ще имаш точно обратното. Казвате: „Откъде да дойдат парите?" Щом парите при вас не идат, имам друго мнение за вас. Това показва, че не ги обичате. Вие казвате, че ги обичате. Щом парите при вас не идат, не ги обичате. Насила ги вземате, то не е любов. Парите, като ги обичаш, ти вървиш, те отподире се търкалят. Ако направите този опит, ще кажете – то е илюзия, то е лъжа. Няма защо да правите този опит, да се търкалят парите. Аз не бих желал да подкупвам хората с пари. Ако ми дадяха цялата земя за наследство, не бих направил един опит да накарам хората да направят нещо, за да вървят парите им отпреде. Може да го направя, но и цялата земя да ми дадат, да го направя, няма да го направя, защото е лъжа и подкуп. Човек ще вярва в парите, които се търкалят. В думите не ми вярва, в търкалящите пари ще вярва. Това е старият порядък. Хората, които вярват в светлите мисли, които вярват в светлите чувства и в светлите постъпки, те са хора на новото. Туй трябва да го турим в себе си. Кои мисли са светли? Всяка мисъл, която е светла, носи мир, сила, здраве. Всяко чувство, което е светло, носи мир, сила, здраве. И всяка светла постъпка носи същото. На това трябва да се устрои бъдещето.

Та казвам, направете опит. Вие искате да направите

опит по нашему. Когато едно дете дойде, когато от невидимия свят един възвишен дух реши да слезе на земята, какво прави? Дава ли разпореждане? Не. Той се подчинява на законите на земята. Ще дойде при майка си, представя се в нейните ръце. На бащата и майката казва: „Направете от мене каквото искате." Остава се на тяхно разположение, да ги опита какво мислят. Ще го турят в един апартамент, ще го свият 9 месеца, ще стои свито, дето нищо няма да каже. Казват: „Нищо няма да говориш. Откъде си, какъв си, отде слизаш, колко си богат, нищо няма да говориш. След 9 месеца ще държим един изпит и след деветия месец, тогава ще кажеш Ва-ааа." Детето казва: „Свободен съм. Ваааа... Свободен съм да дишам."

Всеки, който е свободен да диша, свободен е да мисли. Досега, като каже детето ваааааа, казват – баща му и майка му са много добри хора. Детето е весело. Казвам, вие трябва да кажете ваааа. А овцете казват беааа. То не е все същото. Ваа значи – добър е Господ, свободен съм, иде новото в света, което ще освободи хората да дишат. Вие казвате: „Да има някой, да ни даде пари." Опасни хора са тия, които дават пари. Той е сифилистичен, страда от проказа, като ти даде пари, ти ще се заразиш от проказата. Парите носят проказа. За тия пари ще идете. Някой човек казва: „Пари да имам." Но Господ казва: „Не, божественият свят няма пари." Тебе ти се ядат череши, казваш: „Да имам 10 лева, да си купя череши." В божествения свят, като пожелаеш нещо, ще те хване една приятна дремка и като се събудиш, гледаш – една трапеза, едно кило хубави червени череши. И след като изядеш черешите, казваш: „Да има на земята една чашка пиво." Дремнеш, като се събудиш, гледаш – бистра, хубава вода. Има един аромат, като я пиеш. Казваш: „То е най-хубавото питие." Очите ти светнат, станеш силен, мощен. Казваш: „Цялата земя може да обикалям."

Научете се щедро да давате и щедро да оценявате. Не бъдете скържави в преценката си. Дойде някой човек, сега не е хубаво да ви привеждам такива примери. Аз, който не обичам да давам, много съм скържав. Нещо, което ми е най-противно, е да давам пари. Някой път дам, за да не ме глобят. Псувнята е по-лоша от даването на пари. Седя, идат двама души. Казват: „Да живееш, за деня..." Те носят картини. „Колко искате за картините?" Не се пазаря. Казват: „Четиристотин лева." Давам. Те казват: „Да си жив." Друг един ученик свършил прогимназия. Турил в един плик диплома как е свършил и разни други разписки, иска да постъпи в търговското училище. Трябвали му 3000 лева, не му стигали 1500 и най-после спира, че му трябвали още 400 лева. И той иска 400 лева. Казва: „Да си жив, Учителю." Пак турям 400 лева в дипломата. Защо иска? Трябват му. Може да му трябват, може да не му трябват. Той казва, че му трябват. Казва: „Той те лъже, не му давай нищо." Казвам: „Трябва му на този човек, дай му, да си върви. Две банкноти по 200 лева колко струват? Фиктивно е това, лъжа е. Тия две книжки едва 5 лева струват. Дай му две парчета от книга по 200 лева, да си върви." Изгледа ме един и ми казва: „Намаза ли със зехтин диплома, или го пущаш на сухо." Казвам: „Доста е намазан с 400 лева." Не казвам, че е намазано с 400 лева. Намирам закона: който иска, дай; имаш, дай. Четиристотин – 400 лева. Защото, виж, той е умен. Три хиляди лева му трябвали. Той не иска 3000 лева, после – 1500, най-после 400 лева – вече необходими. Казвам, туй е необходимо.

Умните хора 3000 лева не искат, искат 400 лева. Дай ги четиристотинте. Аз другояче разсъждавам. Туй дете Господ го е изпратил, дай му. Онзи художник, пак Господ го е изпратил. Иде друг един, и той носи, казва: „Да живееш, Учителю." „Колко искаш?" „Сто лева." Този 100 лева иска – от божествения порядък е. Казваш: „Ня-

ма да дадеш.“ Ако изляза насреща ти с револвер, ще дадеш. Човекът без револвер иде, защо да не му дадеш. Ти си един страхливец. Ще го туриш в правия път – да не носи револвер, дай му. Той, като дойде с револвер, ще те застави и ще му дадеш 800 лева. Аз разсъждавам. Казвам, този човек иде без револвер. Той казва: „За Господа дай.“ Дай за Господа. Да не дойде оня реалният Господ. Като дойде с револвера, веднага го слушаш. Всички хора се подчиняват на него. Дойде друг, казва: „Това не е верно, онова не е верно.“ Този Господ, който носи револвер, на него давате всичко. Давайте от онова, което Господ ви е дал. От преизобилието на вашето здраве давайте. От преизобилието на вашата мисъл давайте. Не от немотията. От преизобилието на вашите чувства давайте. От всичко, което имате, давайте. И в даването, и във вземането се изпълнява Волята на Бога в този свят.

„Благословен Господ, Бог наш“

Човешкият и божественият порядък се различават. Божественият порядък на нещата всякога има изобилие. Вижте житото, което се ражда. То е от божествения порядък. Водата, която иде и се пречиства, въздухът, светлината от божествения порядък са. Всички живеем в божествения порядък. В човешкия порядък сме излезли от божествения порядък. Златното зърно – изискват се хиляди години, докато стане на плод. Сегашното злато ще го изядем един ден. Тъй щото не се заблуждавайте. Златото, което ще стане на плод, ще го изядем. И то е от божествения порядък.

Тридесет и девета неделна беседа
13 юли 1941 г., неделя, 10 часа
София – Изгрев

ПРЕДНАЗНАЧЕНИЕТО НА ЧОВЕКА

„Отче наш“
„Ще се развеселя“

Ще прочета част от единайсета глава от евангелието на Матея – от втори до шестнайсети стих. /2/ А Йоан, като чу в тъмницата делата Христови, проводи двама от учениците си /3/ и рече му: „Ти ли си, който има да дойде, или другиго да очакваме?“ /4/ И отговори Исус и рече им: „Идете, известете на Йоана това, което чуете и видите: /5/ слепи прогледват, хроми ходят, прокажени се очищават и глухи прочуват; мъртви възкръсват и на сиромасите се благовества. /6/ И блажен е, който се не съблазни в мене.“ /7/ И когато те си отхождаха, начна Исус да говори на народа за Йоана: „Какво излязохте да видите в пустинята – тръст ли, от вятъра разлюляна? /8/ Но какво излязохте да видите – човек ли, с меки дрехи облечен? Ето тези, които носят меки дрехи, в царски домове са. /9/ Но какво излязохте да видите? Пророк ли? Ей, казвам ви, и повече от пророк. /10/ Защото този е, за когото е писано: „Ето, аз провождам вестителя моего пред твоето лице, който ще приготви пътя ти пред тебе.“ /11/ Истина ви казвам: между родените от жени не се е повдигнал по-голям от Йоана Кръстителя; а най-малкият в царство небесно е по-голям от него. /12/ А от дните на Йоана Кръстителя до нине царство небесно насила се взема, и които се насилят, те го грабнуват. /13/ Защото всичките пророци и законът до Йоана пророкуваха; /14/ и ако щете да приемете това, той е Илия, който имаше да дойде. /15/ Който има уши да слуша, нека слуша. /16/

А на какво да уподобя този род? Подобен е на деца, които седят на пазара и викат на дружината си."

„Духът Божи"

Какво е предназначението на човека на земята? Защо дошъл човек на земята? Всичките хора, които живеят на земята, не са разрешили този въпрос. Те се занимават с туй, за което не са дошли. Зависи от съзнанието на човека. Човек е, който разбира. Казват: „Умен човек." Но кой е умен човек? Човек, който е ходил на бойното поле и е раняван двайсет пъти, умен ли е? Човек, който ходил в кръчмата и са му пукали десет пъти главата, умен ли е? Човек, когото хванала проказата от главата до петите, умен ли е? Може да ви приведа ред примери. Тъй както ние живеем, имаме паметници, гробища, търсим свещениците да погребват умрелите. Че това не е нашето предназначение, да погребваме умрелите. Аз уважавам майките, които раждат деца. Ако децата не се раждаха, щяха ли да умират? Ако една къща се гради и се събаря, как мислите, онези, които я градят, майстори ли са? Ако една риза, която шиеш и се скъса, тъкането намясто ли е?

Казва: „Ти вярваш ли в Бога?" Какво подразбираш под думите: ти вярваш ли в Бога? Ако те нахраня с хляб, вярваш ли, че ще те нахраня. То не е вяра, то е факт, нахраних те. Вяра е – идната година да те нахраня, и ти да вярваш. То е вяра. Цяла година ще вярваш, че ще те нахраня един път. Вярата не се изисква за продължително време. Вярата се подразбира. Кажеш, и направиш нещата. Най-първо, трябва да вярваш, за да станат нещата реални. Нещата без вяра не могат да станат реални. Вярата е предшественикът на реалността. Тя е врата, през която човек трябва да влезе. Психологически е така. Ще дойдат сега, ще кажат: „Ти какво, че вярваш в окултизма?" Как-

во нещо е окултизмът? Какво, че вярваш в мистицизма. Какво нещо е мистицизмът? Окултизмът е тайна наука за природата. Всичките химици са все окултисти. Те знаят да объркват работите, да правят експлозии. Всичките адвокати, които знаят да отклоняват законите; съдиите, които правят в Народното събрание законите, да скарват хората. Съдиите допитвали ли са се до хората, като правят тия закони, какво отношение имат към хората? Един съдия, който съди един престъпник, не трябва да има никакво престъпление; ако има престъпление, съдията няма право да съди. Един съдия, който защитава другите, не трябва да има престъпление; ако има престъпление, няма право да защитава другите. Един търговец, който направил две престъпления, търговец не може да бъде. Един учител, който направил две престъпления, учител не може да бъде. Една майка, която направила две престъпления, майка не може да бъде. Един баща, който направил две престъпления, баща не може да бъде.

Какъв порядък имаме в света? Казва: „В какво вярваш?“ Аз вярвам, че ако направя две добродетели, съм учител; като направя две добродетели, съм баща; като направя две добродетели, съм майка, всичко в света съм: и адвокат, и съдия. Вярвам в това, като направя две добродетели, всичко съм. Питам, вие вярвате в Господа, къде е вашият Господ. Аз, още като се спъна на пътя, виждам Господа. Казва: „Знаеш, ти си тръгнал в кривия път.“ Аз се върна. Той не ми казва: „Назад.“ Но аз се връщам, познавам дали вървя в правия път. Когато светлината върви пред мене, той е с мене. Когато светлината е зад гърба ми, той ми гледа ума, какво правя. Че когато ние правим погрешки, когато светлината е зад гърба, не е пред лицето, къде е Господ. Казва псалмопевецът: „Гледах Господа пред себе си.“

Ние сме хора на двайсети век, християни. Сега всичките християни от всичките държави, които носят името

Христово, да имат едно верую. Едни се наричат католици, други православни, баптисти, методисти, повече от 80 секти има. Казват: „Сектанти." Без сектантство не може в света. Природата е пълна със сектанти. Колелото е направено от сектанти. Като излезе един сектант от колелото, колелото не се върти. Колелото се върти благодарение на сектантите. Какво ще направят сектантите поотделно. Всичките, събрани в едно, те ще въртят колелото. Всичките сектанти, които въртят колелото, добре е на него, те са прави. То е правото верую. Ако нашето верую не може да подобри времето, ако нашето верую не може да подобри плодородието, ако нашето верую не може да подобри изворите, обществените работи, законите, ако не може да подобри майките, бащите, братята, сестрите, какво е това верую? Какво трябва да се прави? Или трябва да се седи на една лъжа? „Като идеш в оня свят." Аз оттам ида, от оня свят. Сега слязох оттам. И от оня свят вестниците пишат тъй: „Слезте да напълните главите на тия хора, християнски народи, да напълните главите с чиста вода, чисти мисли, да покажете, че това, което вършат, е престъпление." Тъй пишат отгоре, че ако тия хора не послушат Волята Божия, земята така ще се разтърси, че няма да остане ни руснак, ни германец, ни англичанин, ни американец, ни българин, ни сърбин, нищо няма да остане в света, ни прах, ни пепел. Ако туй не стане, ще видите. Ако тия хора не се примирят, очаква ги една участ, каквато светът никога не е виждал. Ако се примирят, ще дойде Божието благоволение, ще дойде Царството Божие на земята. Туй нека да го чуят всичките водители. Вие чакате деня Господен. Денят Господен е ден за отмъщение за престъпленията на хората на земята.

Казвам, всички трябва да се молят, да станат проводници, да дойде Божието благословение. Казват: „Кой ще победи?" Ония хора, които носят любовта, те ще победят. Казвам, че този порядък, който сега съществува

на земята, няма прах от него да остане. Аз ви казвам, че до 45 години ни прах няма да остане от него. Всичко туй трябва да се измени, това е Волята Божия в света. След него ще дойде нещо по-хубаво. Вие ще влезете в онзи свят. Като дойдат, какво ще кажете, къде ще идете? Като умрете, къде ще идете? Ако ти не идеш при Бога, ти си изгубен човек. Ако не намериш Христа, ти си изгубен човек. Ако ти не намериш своите братя и сестри, ти си изгубен човек. Ако ти не намериш своя Учител, ти си изгубен човек. Като намериш онези, които те любят и ти любиш, то е смисълът на живота на човека. Така трябва да се проповядва на хората.

Казва: „Ти в какво вярваш?“ Вярвам в Бога, който живее в светлината. Вярвам в Бога, който живее във въздуха. Вярвам в Бога, който живее в мене, в моя ум, в моето сърце и в тялото ми, който живее навсякъде и ме окръжава. Всеки ден го виждам и зная, че не е такъв, както хората го проповядват. По-страшен от него няма. Когато тъпчи, всичко на прах прави. Ако не се подчиняваш на законите му, ще те тури в една пещ, най-малко 50 милиона градуса топлина. При 50 милиона градуса топлина и дявола, като турят, и всичките дяволчета ще се разтопят и от тях нищо няма да остане. При този огън всички дяволи ще се стопят, ще станат правоверни. При тази топлина дяволът казва: „Не може, не устоявам на тази топлина.“ В топлината на любовта противоречие няма. Когато дойде любовта, всичко ще примири. Един ден в света всички ще се примирят. Ще дойде ден на примирение.

Сега не трябва да се ожесточавате. Казвате: „Кой ще победи?“ Желайте в света да победи любовта. Говорете истината. Казвате – англичаните са такива. В България няма ли англичани? Всичките търговци са англичани. Всичките индустриалци са германци. Всичките земеделци са руси. От всичките народи има в българите.

Всичките народи ги има в България. Всичките народи представят разните центрове. Във всичките народи ги има чешити. Ако искаш да знаеш какви са англичаните, виж какви са българските англичани. Каквито са българските англичани, такива са и другите англичани. Ние имаме доста англичани тук. Англичаните са добри служители Божии. Британци, тя е еврейска дума, значи Заветът Господен. Англичаните имат скритата мисъл, че са избран народ, който трябва да оправи света. Японците, и те са буден народ. Сега германците, и те оспорват тяхното право, казват: „И ние сме народ избран." Евреите са избран народ; англичаните са избран народ; германците са избран народ. Българите, и те са избран народ. Русите, и те са избран народ. Радвам се, че всичките са избрани народи. Всички да бъдат избрани – това е, което иска Господ. Съгласно е с Писанието. Казва: „Ще се заселя помежду им и аз ще им бъда Бог, и те ще ми бъдат народ." Аз се радвам, че Господ ще се засели. Германците казват: „Господ дойде, ние сме избраният народ." Българите казват: „И ние вече чувстваме този Господ." Русите, и те го приемат сега. По-напред не го приемаха, сега пак го приемат. И те са избран народ.

Казвам, онзи ден ще бъде благословен, когато всичките народи ще бъдат избрани. Ще бъде благословен денят, когато всички майки ще бъдат избрани. Когато една майка роди едно дете, няма да се чувства обременена, ще се радва, че е услужила на Господа, че е родила едно дете по образ и подобие на Бога. Един баща ще се радва, че е станал служител, да роди един син. Един учител няма да съжалява, че не му платили, но ще се радва, че е учител, че ги ръководи в правия път. И всички ще се радват. Сега в реда на нещата е всички да посрещнат Господа и да се радват, че са избран народ. Сега някои някой път казват, че той заблуждава народа. Всеки, който заблуждава хората да остаряват, той е лъж-

лив учител, който проповядва, че ще остареят. Според божественото учение ние отричаме смъртта. Смъртта за нас е една дреха, която се окаляла, и окаляната дреха трябва да се съблече, да се опере.

По някой път питат де е оня свят. Вие сте в оня свят. Че как не сте го видели? Един ме пита: „Къде е оня свят?“ Казвам: „Ела с мене, да ти кажа.“ Намирам един сляп човек и казвам: „Попитай този човек туй дърво какво е.“ „Той е сляп, какво ще разбира.“ Ти си такъв един слепец. Аз виждам онзи свят. Ти казваш: „Къде е онзи свят?“ Ти живееш в него, и не го чувстваш. Трябва да ти се отворят очите, да паднат люспите. „Колко е далеч онзи свят?“ Никак не е далеч. Че колко са далеч човешкият и мравешкият свят. Дето са хората, там са и мравките. Съзнанието на хората и съзнанието на мравките не е едно. Една мравка може да ходи по един орган или пиано, или цигулка. Какво ще разбере от тях? Нищо няма да разбере. Мравята може да се качи на главата на човека и да мисли, че е могила, ни най-малко няма да мисли, че е едно разумно същество, което може да я облагодетелства за хиляди години да живее щастливо. Един човек може да даде доста храна. Пък може да прекара своето рало през техния мравуняк и да им разруши всичко.

Та казвам, време е вече да се справите с тия мисли. Казва: „Аз сега съм млад, като остарея, тогава ще живея добре.“ Оставете тази философия – като остареете. Ти като млад така живей. Как се живее като млад, аз да ви кажа. Да вземем простото нещо. Младият човек трябва да бъде здрав: стомахът му да бъде здрав, дробовете, главата, краката, ръцете, че като му дадеш храна, ябълки, круши, някой път кокошки като му дадеш, доволен е човекът от яденето. Този човек е млад, който яде сладко. Старият човек, на когото зъбите са опадали, дадеш орехи, не може да яде. Трябва да ги чукаш. Той ги вземе, прекара ги през устата. Като влязат в стомаха, разстрои

се стомахът, понеже стомахът иска сдъвкана храна. Ако дадеш несдъвкана храна, зле се отразява. Ако зъбите са изпадали; ако косите са опадали; ако изгубим зрението, слуха, от умните хора ли сме в света? Тук ние минаваме за много умни.

Ще ви приведа един анекдот из турския живот. Един като ял, осиромашал. Най-първо, бил богат, милионер, и пет пари не му останали. Отива при турския султан и казва: „Султан ефенди, осиромашах от ядене. Нямам нито пет пари. Може ли да ми помогнеш?“ Казва му: „Като си ял толкоз, кажи ми кое е най-сладкото на кокошката.“ Той му казва: „Дереси.“ На български значи трътката. „То е най-сладкото.“ Казва султанът: „Дайте му 250 лири.“ Друг чул за това и той отива при султана и казва, че осиромашал от ядене. Пита него: „Кое е най-сладкото на бивола?“ „Задницата.“ Казва: „Ударете му 25 тояги.“ Когато си осиромашал от ядене, знаеш кое е най-сладкото на кокошката, кое е най-сладкото на ябълката, на крушата, кое е най-сладкото на бивола. Най-сладкото на бивола е рибицата.

Та казвам, в новия живот ние сме за онзи реалния живот, който имаме. Всяко нещо, което е реално, придобива известна форма – без разлика. Сега вземете съвременната наука. Нея я изучават хората. Казват – има темпераменти сангвинически, нервен, холеричен и флегматичен, или меланхоличен. Те са термини. Сангвиничният темперамент наричат въздухообразен. Щом човек има добре развити гърди, дробове, добре диша, разбира законите на въздуха – има здраве. Сангвиническият темперамент дава здрав, хубав цвят на лицето и подвижност. Сангвиникът и холерикът, и той е динамичен, не е въздухообразен. Много въглена киселина имат динамичните хора. Работливите хора, зидарите, имат този темперамент. Той обича да троши, да сече дърва, да троши камъни, да руши. То са хора от холеричния темперамент. Има един темпера-

мент, наричат го флегматичен. Ленивите хора са флегматици. Някои го считат болен темперамент. Има един анекдот за такива хора. В Цариград в миналите векове са се народили от флегматичния темперамент много, наричали ги хайлази. Имало благотворително дружество, което поддържало да ядат и пият тия хора и да лежат на гръб. Никой не работил. Уплашил се султанът, вика един министър и му казва: „Какво ще правим? Тия хора не работят." Казва: „Да ги опитаме, султан ефенди, кои са истински хайлази, да запалим дембелхането и които останат в дембелхането, са истински хайлази; които избягат, не са." Като запалили дембелхането, всички избягали, останали само двама. Напекъл ги пожарът и единият казва: „Да излезем, ще изгорим." Другият му казва: „Как не те мързи да говориш." От цялото дембелхане само двама били истински хайлази. Казва: „Като ни изгори, още по-добре. В оня свят като идем, ще бъде по-добре."

При големите противоречия, които идат, които трябва да разрешим, ние сме длъжни да изучаваме законите на нашата мисъл – всеки един каква мисъл възприема, коя мисъл да възприемем, на коя да откажем възприемането; какво чувство да възприемем и на кое да откажем приемането; коя постъпка да приемем и на коя да откажем приемането. Оттуй зависи нашето бъдеще. С мисълта се образува робството. Една мисъл, щом влезе в тебе и стане гражданин на твоята мисъл, влияе. Едно чувство, щом влезе в твоето сърце и стане гражданин там, то ти влияе. Всичките мисли трябва да бъдат чисти и благородни, за да бъде тяхното влияние добро. Ако допуснем отрицателни мисли, които не носят нищо, тогава се изопачава животът и в него идат болезнени състояния. Да кажем, вземете една мисъл: мисълта на страха. Ти се плашиш. Има два вида страх. Образува се вътрешен страх със студ, свиване става на капилярните съдове, кръвообращението не става правилно. Човек, който постоянно се пла-

ши, той започва да бледнее. Вземете една мома. Като ѝ турят бръмбара, кажат ѝ: „Твоят възлюблен не те обича.“ Погледнеш, пожълтяла, побледняла, защото мисли, че той не я обича. Щом повярва, че я обича, тя се зачерви, стане весела. Щом ѝ кажат, че не я обича, пак клюмне. Тя е като цвят. Полееш цветето с вода, изправи се. Щом не го поливаш два-три дена, пак клюмне.

Ние всички трябва да бъдем носители на нещо хубаво. Когато дойде един човек, като му говориш за любовта, да му говориш тъй както трябва. Аз да ви кажа какво значи както трябва. Дойде при мене един приятел. Той беше окултист, занимаваше се с окултизъм. Не може той да живее със своята възлюблена. Казва ми: „Как ме съветваш – да се разделим ли?“ Казвам: „Може да я напуснеш, може да се разставите, но мислиш ли да се жениш за друга?“ Казва: „Разбира се.“ Казвам: „От нея по-добра не можеш да намериш.“ Тъй се говори истината. Той ще напусне една жена, ще намери втора, трета. Всичките жени в света са под един и същ знаменател. Аз разглеждам жените: една е твърда, друга е стипчива. Тази, която минава за много благородна, е узряла. Всичките тия жени, които днес не са хубави, след време ще станат хубави жълти плодове. Сега са кисели, но след време ще станат хубави жълти плодове. Сега са кисели, но след време, като узреят, ще узреят. Ще чакаш да се попекат на божественото слънце, и тогава става такава, каквато трябва. За мъжа е същият закон. Децата, момичетата – навсякъде е. Ние трябва да имаме търпение, да изчакаме божествения период на нещата, да видим, като узреят. Писанието казва – дотогава, докато Божественият Дух не се всели в нас, ние ще бъдем още зелени. Когато се всели, всички ще бъдем зрели. Под зрели разбирам онзи щастливия живот, човек ще има всичко на разположение.

Какво желаете вие? Какво бихте желали да имате?

Автомобил, аероплан, да хвъркате, да имате 10–20 милиона или да имате знанието, че да се пренасяте доброволно, дето искате, без аероплан или автомобил? Кое предпочитате? Като умре човек, това става. Започва да се пренася от едно място на друго. Защо умрелите не се явяват? Тук се карали, вече не смятат да се яват. Не се показват, не идват, седят горе. Щом се явят, ще кажете: „Я кажи какво има в оня свят." Ако го хванете, ще кажат: „Да не се е вампирясал." Ако дойде някой, който е заминал за другия свят, баща ви ако дойде, ще кажат: „Как вярвате, от оня свят хората не идат, какво се заблуждавате." Как ще докажете. Колко пъти баща ви идвал, вие не го познавате. Онзи човек, който в края на краищата, когато сте отчаян, ви даде подслон, помага ви, той е баща ви. Всякога, когато вие се намирате при най-лошите условия и ви помага, той е баща ви. Този човек е в друга форма, и пак ви помага. Следователно всичките ония хора, които ни помагат, изпълняват. Тъй разбирам. Но онзи самозванец, който пет пари не дава и казва: „Иди си, махни се с тези си, доста главоболие ми направи, изгубих си живота с тебе." Онзи, като дойде, казва: „Не бой се, половината за тебе, половината за мене." Туй ни най-малко не отрича съвременния порядък. Така като мислим, ще стане освещаване на сегашните майки и бащи, братя и сестри. Ако така повярваме, ако така живеем, всичко туй ще придобие смисъл. Като погледнеш бащата, да се радваш, че имаш баща, когото Бог изпратил, и той да те обича. Не да искаме бащата да предчувства от какво ние имаме нужда. Бащата, преди да си поискал, ще ти даде. Господ казва: „Преди да поискате, аз ще ви дам онова, което искате." Преди хиляди години Господ предвидил онова, от което ние имаме нужда. Ние казваме: „Къде е Господ?" В слънчевата светлина, която иде. Той е там. Във въздуха, който дишаме; във водата, която пием; в хляба, който ядем; във всичко, с което сме

заобиколени; в тия грижи и нежност, които имаме, – в туй е Господ.

Сега вие искате да знаете кой ще победи. Смешни сте. Двама братя се карат, питат кой ще победи от двамата братя, кой кого ще бие. Братята вкъщи трябва да се примирят. Не трябва да има победа там. Казва: „Каква санкция има, кой го турил на това място?“ Питам, когато запалят една свещ, кой дава право и санкцията на свещта да я турят на светилника, кой закон има право. Всяка свещ, която гори, има право да се тури на свещника. Човек, който гори и дава светлина, човек, в света който иде, да прави добро, да бъде справедлив, да бъде умен, той е пратен от Бога. Който и да е. Не само по това ще познаете. Дърветата познават кои са добри хора. Много пъти кравите дигат млякото си. Оплакват се, казват: „Кравата не дава млякото.“ Казвам, не сте добри хора. Кравата, като я пипне лош човек, секне млякото ѝ; като я пипне добър човек, дава млякото си. Като дойде онзи, който обича, кравата дава млякото си. Казваме: „Нас хората не ни обичат.“ Не че не ни обичат, но дигат млякото си. Коя е причината? Ще туриш ръката си, ще покажеш на тия хора, че можеш да ги обичаш. Първото право в света на човека е да покаже, че може да обича. Това са документи. Всеки човек, който няма акредитивни писма да обича, той не е излязъл от Бога. Защото то е твое право. Единственото право в света, което човек е добил, е да обича. Тогава какво да правим? То е моето право: да обичам в света и да нося Божията светлина.

Казвам, единственото право сега, дадено на хората, е да обичат. Всичките други неща, които те имат, то е от тях родено. Всичките други работи не са божествени. Казва: „Има да ми даваш.“ Че какво имам да ти давам? Взел божественото и казва: „Аз те храня.“ Какво ме храни? От месото не е отрязал. Взел, смлял житото, казва: „Аз те храня.“ Като дал нещо, не говори истината. Да

кажеш тъй: „Аз ти давам от плодовете на любовта. Когато те обичам, давам ти най-хубавия хляб на любовта." Когато аз обичам, аз съм в хляба вътре. Когато аз ви обичам, аз съм в говора. Чрез любовта думите имат сила. Всяка дума, в която има любов, е мощна и силна. Казвам, ако искате вашият живот да се поправи, приемете любовта. Ако любовта ви не може да присъства в чувствата; ако любовта ви не може да присъства във вашата мисъл; ако любовта ви не може да присъства във вашите постъпки, вие не можете да бъдете силни хора. Трудна работа – не казвам, че е лесна. Аз по някой път, като гледам, виждам нещата от друго гледище. Някой казва, че много съм направил. Аз виждам – много малко съм направил. Какво съм направил? Аз бих рекъл, че много съм направил, ако мога да туря ред и порядък в целия свят, че всичките хора да бъдат щастливи. Сега се бият хората и седя и си казвам: „Много малко съм направил. Не съм убедил тия хора да не се бият." Толкоз съдии има, осъждат праведни хора, казвам, не съм ги научил на тия закони. Много адвокати защитават накриво, и тях не съм научил. Много майки, които не раждат на право, и тях не съм научил как да раждат. Много братя и сестри има, които не се обичат. Аз не съм ги научил да се обичат. Колко работа имам да върша. Всичко това съм в състояние да го направя. Когато възлюбя Господа с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум, с всичката си сила, аз съм в състояние да направя туй. Бог и аз сме едно. Когато аз направя това и обичам Бога, той ще ми каже: „Ти имаш всичкото, което аз имам на разположение." Всеки ще бъде както Христа. Казва след възкресението: „Даде ми се всяка власт на небето и на земята." Сега задачата на Христа е да тури в света мир и порядък навсякъде. Тия войни не са нищо друго освен предшественици на мира. Най-първо, ще дойде отрицателното. Хубавият хляб, за да стане,

най-първо, трябва да се смели, да мине през хремеля, след туй да се тъпчи, хубаво да се замеси, като вкисне, да се опече, и тогава излиза хубавият хляб. Трябва да се мине през страданието, докато дойдем до хубавия хляб.

Сега ви казвам едно отношение. Този надпис е бил затворен. Дяволът казва: „Туй никой да не го чете.“ Заблуждението е в света, той казва: „Вие с Господ не се занимавайте. Като умрете – тогава.“ Казвам, ако ти възприемеш с любов светлината му, умен човек ще станеш. Ако дишаш с любов, здрав човек ще станеш. Ако ядеш с любов, ти ще имаш всичките приятни неща, ти силен човек ще станеш. Всяко нещо, което вършиш, то е едно съзнание вътрешно. Не отвън да говориш на хората. Аз може да ви кажа на вас, че аз обичам Господа повече от всичко. Те са празни думи. Някой път гледам – някой просяк върви подире ми и казва: „Дай ми едно левче.“ Някой път ме дразни, понеже съм тръгнал по работа, той ми казва: „Дай ми едно левче.“ Казвам: „Нямам едно левче, имам десет лева.“ Ако му дам десет лева, ще го вкарам в изкушение. Ида, взема един лев, дам му.

При един наш приятел влиза един просяк и казва: „Дай ми един лев.“ Нямал дребни и той му дава 50 лева, да иде да ги развали и да върне останалото. И досега ги връща. Ще го туриш в лъжа. Не е за петдесетте лева, но е за лъжата. Иде един, иска ми пари. Казвам: „Познаваш ли ме? – Питам – защо ти са тия пари?“ „Жена имам.“ Аз го виждам, че няма никаква жена. „Деца, имам.“ Аз го виждам, че няма никакви деца. Казвам: „Добра ли е жена ти?“ „Много е добра.“ „Добри ли са децата ти?“ „Много добри са.“ „Може ли да ме заведеш?“ Защото виждам неговите лъжи. Той има един приятел, който има жена и деца, и тя минава за негова жена – другата лъжа. Казвам: „Аз ще дойда.“ На нея аз казвам: „Ако ми кажеш истината, ще ти дойде това, което никога не ти идвало. Този мъж ли ти е?“ „Никакъв мъж не ми е, този

е един долапчия.“ В лъжата ние сме така свикнали, че трябва да изключим лъжата. Да се освободим от лъжата. Той не знае нищо, излизаме. Оставям на него сто лева и казвам: „Жена ти е много по-добра от тебе. Ти обичаш да полъгваш, тя говори истината.“ Той ме лъже, че жена има и деца има. Той мисли, че не зная лъжата му. Не му казвам – защо ме излъга, но пред него се представям, че каквото ми е казал, вярвам на думите му. Казвам му: „Туй, което ми каза, вярно ли е?“ Той мига. Казвам, достатъчно е.

Ние, съвременните хора, сме крайно неблагодарни. Как може човек да бъде неблагодарен и да живее един щастлив живот. Разните служби, които природата има, кой ще ги заслужи. Всичките царе не могат да бъдат; всичките князе не могат да бъдат; всичките барони не могат да бъдат; всичките професори не могат да бъдат. Някои ще има и на ниска длъжност. Вие считате, че има ниски длъжности. В най-ниската длъжност има много по-големи блага. В тялото разните органи не се намират на една степен. Някои органи изпълняват някоя независима роля. Но ако нямаме тия органи, без тях животът ще бъде непълен. Благодарение на някои несгоди, които те носят, ние по някой път сме щастливи.

Вложете закона да мислите право. Да бъдете справедливи спрямо себе си. Не измъчвайте краката си. Вечерно време събуйте обущата си, помилвайте, измийте ги с топла вода – ръцете и краката си. Направете една услуга. Всяко място погладете, измийте го хубаво, помилвайте го, кажете: „Ще извините, че не съм знаел този закон.“ Толкоз време само си ги старил – то е неблагодарно. То са живи души, които ти правят добро. Ще те срещнат, ще кажат: „Ние бяхме дълго време във вашия дом.“ Като станете сутрин, няма да бързате. Измийте лицето си, измийте ушите си, всичките гънки и с една мека хубава кърпа изтрийте ги. Една копринена кърпа

прекарайте в ушите си. Така ще се научите да чувате хубаво. Вие се измивайте с най-хубавата вода, не студена, но топла. Ще вземете гребен, ще се вчешите, ще турите парфюм. Никога не измъчвайте косите си с желязо. С желязо се разваля косата. Вземете клечки, че ги навивайте, защото туй желязо прегаря. Изваждам една философия. Косите ни са антени, през които се предават най-хубавите мисли. Ако ти на тази антена туриш желязо, разваляш антената, не може да възприема. Ти искаш да се харесаш на хората. Навий косите си на хубави клечки – няма нищо, по радиото предават, нали навиват някога и антените. После искате да бъдете красиви. Отлична идея. Аз бих желал всички да бъдат красиви като ангели. Носете хубави мисли и търсете най-красивите хора. Като срещнете някого, имайте образа на най-красивите моми, в който и да е век. Турците казват: „Като гледаш хубавото, то обновява." Гледайте хубавото.

Та казвам, трябва да имаме една религия, една връзка с Бога, че като изгрее слънцето, да се радваме; като дойде светлината, да се радваме; цъфтят цветята, да се радваме; зреят плодовете, да се радваме; навсякъде да се радваме. Да виждаме навсякъде проявлението на Бога. В поети, музиканти, художници, скулптори, навсякъде, дето Бог се проявява, да се радваме на всичко.

Та казва Христос: „Не са се раждали хора, по-големи от него." Най-малките на земята са онези, които любят. По-големи хора в света не са се раждали. Най-силните хора са хората на любовта. Влезе в дома един цар, заповядва на всички. Но и царят се подчинява на любовта. Силното, мощното в света е любовта. Любовта трябва да влезе и да цари навсякъде, да сме готови в един дом да отговорим на всеки неин импулс, на всяка нейна мисъл и на всяко нейно чувство, и на всяка постъпка. Да сме готови за любовта да извършим всичките жертви. Под думата жертви не разбираме да умрем и да страда-

ме. Това е насилие. Под думата жертва аз разбирам да направим всичко онова, което е за нашето щастие и за щастието на другите.

Новата светлина в света трябва да се проповядва. Без любов светът не може да се обнови. Единственото нещо, което трае, е любовта, но не онази временна любов, която трае месец, година, две, но любовта, която трае през вечността. Любовта, каквато е на земята, такава е и в другия свят. Никога не се изменя любовта. Бог казва, че той ни написал на дланта си. Баща ви и майка ви може да ви забравят, но „Аз – казва – никога няма да ви забравя, написал съм ви на дланта си". Всеки път, като погледне, ще си спомни. Всичките неща в нас трябва да бъдат написани на нашите ръце, и тогава, като погледнем, каквото е написано, да го правим с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и с всичката си сила.

Казвам следното. Любовта е най-лесното нещо, което човек може да направи. Да ви приведа един пример, случил се в Америка. Един богат човек среща един беден човек, дава му един кочан и му казва да иде в една от най-богатите гостилници и като се наяде, да откъсне един лист от кочана. Имало 365 листа. Каква лесна работа е, да откъснеш един лист. Това е любовта. Да откъснеш един лист от кочана.

Тайна молитва

Четиридесета неделна беседа
31 август 1941 г., неделя, 10 часа
София – Изгрев

Редактираният вариант на беседата е отпечатан в томчето „Възможности за щастие", Съборни беседи от Учителя, София 1941 г., стр. 142–160, под заглавие „Предназначение на човека".

ВЪЗЕЛЪТ

„Отче наш“
„Ще се развеселя“

Ще почета само девети и десети стих от единайсета глава от евангелието на Йоана. /9/ Отговори Исус: „Не са ли дванадесет часове в деня. Ако ходи някой деня, не се препънва, защото гледа виделината на този свят. /10/ Ако ли ходи някой нощя, препънва се, защото виделината не е в него.“

„Духът Божи“

Възможности и условия на живота. Какво представя човек сам по себе си. Той е един възел от възможности и условия. Често говорят за душата, за духа, за ума, за сърцето. И досега има спор за душата: има ли човек душа, или не? За ума спор няма, за сърцето – също, понеже има органи за тях, няма спор. За духа – навсякъде е, но за душата се спори. Ние се радваме, че има спор. Спорът не е лошо нещо. Двама души се спорят. Всякога в спора кой побеждава? Силният. Слабият всякога плаща глобата. Ако някой, който е слаб, мисли, че може да сполучи в живота, той се лъже. Сега проповядват слабите хора, грешните хора. Господ ще ни прости. Светът не е създаден за грешните, нито за слабите. Той е създаден силни да станат слабите, а грешните праведни да станат. Не е създаден праведните грешни да станат и силните слаби да станат, умните глупави да станат.

Та казвам, в сегашното самовъзпитание социалните

и материалните тенденции не са здравословни, не са хигиенични. Някой казва: „Да обичаш своето отечество.“ Но какво представя отечеството? Отечеството на житото кое е? Нивата, там е създадено. Но тази нива кой я сади? Ако човек не би я садил, не би израсло. Говорим за отечество, отхвърляме господаря на отечеството. Казва: „Да обичаш отечеството.“ Не може човек да обича така отечеството. Ние поставяме една основа, която не е права. Ако обичаш баща си и майка си, ще обичаш мястото, дето живеят. Ще обичаш братята и сестрите си, ще обичаш всички хора. Ако не обичаш баща си и майка си, по никой начин не можеш да обичаш и другите хора. Може да кажете, че има изключения. Няма никакво изключение. Аз сега не говоря за привидната любов. С привидната любов светът е пълен. Ние указваме известно ухажване на кокошките, казваме, че са породисти, че благородни, гоим ги, създаваме им много хубави курници, но после в края на краищата каква е културата, която даваме на кокошките. Вие я знаете, обезглавяваме ги. После всичко онова, което те имат, ние го задържаме. Българите, когато развиваха пчеларството по стария начин, определяха кои ще останат за майка. Онези, които не са за майки, Господ да им е на помощ. По един-два котли вряла вода, всичките пчели избиват, да им вземат меда. Сега модерните пчелари станаха малко по-човеколюбиви, направиха хубави кошери, димят, изпоплашат ги, турят ги в друг кошер, те избягват, вземат им питите. По-човеколюбиви са, с мир. Другояче, ако рекат да се бият с нас, не може. Те, горките, идат, сгушват се, изпоплашат ги, вземат им питите. Човеколюбие е туй.

В миналото и в християнската епоха човека за неговите религиозни идеи, колко хора са разпънали. Как вярваш в Бога? Как вярваш в Христа? Син Божи ли е, или не е син Божи? Казвам, каквото кажеш, аз не съм автор за това. Той ми казва: „Никой не познава Отца, тъкмо

синът и комуто Отец благоволи да го открие.“ Казва: „Ти какво мислиш?“ Аз мисля това, което ти мислиш. Ти мислиш, че вярваш в Бога. Не, не вярваш. Аз мисля тъй. Аз говоря за любовта, но като дойде до питата, по-голямата част от питата я турям в моята торба. На тебе давам аргументи, че съм по-голям, по-стар, по-голямото – на мен, и ти трябва да отстъпиш. Аргументите ви са слаби, ще отстъпите на силния. Че какво няма да отстъпим. Ако не отстъпим, той ще те накара да отстъпиш, понеже съзнаваш, че не може да се бориш със силния. Тогава силният човек трябва да има нещо, което да превъзхожда слабия, по ум да го превъзхожда. Слонът е много по-силен от човека, но човек е по-умен, туря му примка и накарва слона да му служи. С ума си го кара. Тогава тури едно детенце на главата и с едно чукче като го чука, той ходи и му слугува.

Сега аз разглеждам възможностите, не ги разделям, но разглеждам нещата от едно широко становище. От това гледище човек е бил растение едно време, той расъл както сегашните дървета. Даже в това време той расъл до 500 метра висок. Много голяма горещина имало на земята. Това са твърдения, това не е наука, това са факти. Казвате: „Да го видим.“ Сега виждаме тези дървета. Тези дървета са наследници на другите дървета. Когато хората напуснаха своето отечество, дърветата оставиха наследници. Тия дървета сега са наши наследници. Един ден, когато ние достигнем до съвършенството на ангелите, сегашните дървета ще бъдат хора, те ще бъдат като нас. Ще кажат: „Какви ли са тия ангели?“ Казвам, хора бяха – когато вие бяхте дървета, те бяха хора на земята. „Като хора какво правеха?“ Сечаха ви с брадви, правиха ви за греди на своите къщи, правеха каци, правеха бъчви. Вие им бяхте пособия, дадохте им възможност те да бъдат културни.

Вие ще зададете въпроса, защо Господ направи света

така. Какво разбирате под думата Господ. Той не е една богословска теория. Някъде някое същество как ще го определиш? Бог е в светлината. Който знае езика на светлината, Господ ще му говори. Ако знаеш езика на светлината, Господ ще ти говори. Господ е в растенията. Ако знаеш езика на растенията, Господ ще ти говори. Господ е във въздуха. Ако знаеш езика на въздуха, Господ ще ти говори. Господ е във водата. Ако знаеш езика на водата, Господ ще ти говори. „Че как, може ли водата да говори?“ Говори, отлично говори. Като вее вятърът в морето, какво прави? Какъв шум дига! Пляскане има, речи ту силни, когато вятърът е силен; ту слаби, когато вятърът е тих, тогава мекичко, едва говори. Тогава поетите пишат хубаво. Когато вятърът е силен, разлюти се, като се запени, ще кажеш: „Какво се е разгневило.“ Не, речи държи, казва: „Знаеш какво е вятърът? Като ни плиска, той ни кара да се пеним. Казва: „Ще работите.“ Вятърът кара водата да работи, тя се плиска в камъните, чупи ги, постоянно тече и облаци има отгоре. Ние сега отделяме тия факти. Разделяме част от растенията, от водата, от светлината.

Казваме: „Човек е направен по образ и подобие на Бога.“ Всичко друго е направено по Словото Божие. Елементите са направени по Словото Божие. Пък и човек е направен по Словото Божие. Казва Бог, и стана. Направен е човек по Словото Божие, значи съветва се със своето слово. Казва: „Този как да го направим?“ „Да го направим – казва – от пръст, дето живеят растенията, да вземем нещо от тях и после да вземем нещо от тревата, дето животните пасат. После да вземем нещо от това, дето пеперудите живеят. – Господ казва – като направим този човек, ще му дадем от нашето дихание, ще му дадем от тази божествена субстанция.“ И от себе си Господ взе и всичкото това тури вътре. Сега казват: „Каква ли е била тази материя, от която Господ взе?“ Какво да ви разправям. Тя е била електрони, протони, езотрони и

неотрони. Какво ще разберете? Първите два елемента са положителни, третият е отрицателен, четвъртият е неутрален – не се бие с никого. Третият е извън неутралитета, той е само наблюдател. В атомите има два елемента отрицателни, единият е положителен, а другият е неутрален, другият – който гледа отвън. Нещо разумно има в материята. Разумно има в часовника, че часовникът върви, определя времето, определя въртенето на земята. Тази степен, до която сме дошли, трябва да се изучава. Човек има толкоз да изучава. Да се изучава човешкият мозък; да се изучава човешкото тяло; да се изучават костите; да се изучават веждите; очите – сини ли са или зелени; дължината на носа, широчината, дебелината; устата – тяхната плътност, цветът да се изучава; да се изучава човешката брада; скулите; ушите на човека; да се изучават неговите пръсти, как е създаден човек, как са се създали пръстите, кой ги е създал. То е един процес. Работили са най-умните. За да се създаде човешкият организъм, са работили най-разумни същества. Милиони години са приготвяли тази материя, от която трябвало да бъде създаден човешкият организъм.

Казват – Господ казал, и станало. Ще дойдат богословците да твърдят, че в шестия ден Бог създал човека. Турците казват: „И да видиш, не вярвай.“ Писанието казва: „Тисящи години са като един ден. И един ден е като тисящи.“ Този ден който не разбира, мисли, че е един ден. То е относително, по аналогия, то е един божествен ден. Един божествен ден, той е грамаден. В един божествен ден има милиони години. Сега може да турите 10, 100, 200, 300, 500, 1000, 1 000 000. Някои хора се плашат и казват, че има 8 хиляди години, откак Господ създал света. Това е образ. Учените хора са дошли до твърдение, че откак светът е създаден, има 2 милиарда и 500 милиона години. И за бъдеще може да има още толкоз. Не са определили положително. Аз наричам времето и

пространството, това са красота на мисълта. Колкото времето е по-дълго, по-добре за нас. Краткото време е за глупавите хора. Дългото време е за умните хора. За мравите не се изисква много пространство, да пътуват оттук до Америка. Достатъчен е кръжокът на Изгрева – голямо пространство за тях. Човек не може да се задоволи с пространството тук, на Изгрева. България му е тясна, Германия му е тясна, Русия му е тясна, иска в Америка да иде. После цялата земя му е тясна, иска да се пренесе на месечината. Иска му се да иде на слънцето. Ако може да иде на слънцето, той ще вземе билет, защото няма да струва много. Оттук до месечината ще струва 120 милиона и до слънцето 150 милиона. Има американски милиардери, които може да дадат 150 милиона за отиване и толкоз за връщане – то ще бъде една отлична разходка. И като се върнат, само от обявленията ще си изкарат парите, като разправят какво има на слънцето. Ще бъде „Хиляда и една нощ" да разправя как живеят хората там. Ако някой се яви да държи сказка, че е ходил на слънцето, как ще го посрещнат хората?

Ето аз как сравнявам, гледам от друго гледище. Тази идея е толкоз тежка, че ако на един слаб човек му турят 200 кила, ще го смачка. Казва: „Не ми разправяй, не е за мен." За слабите хора тия идеи не са, ще се размъти умът им. Сега аз правя следното сравнение. Да кажем – имате тук една свещена книга *(Учителят показва Библията)* и някои други книги. Тази книга не е сама учена. Като четеш, учиш се от нея. Питам, ученатa книга от само себе си ли е станала учена. Книгата е напечатана и начинът, по който е напечатана, произволен ли е? Разумен е. Ако разбираш тия закони, ще разбереш вътрешния смисъл на книгата. Следователно слънцето е живо, книгата е написана. Онзи, който написал Библията, не е оставил така. Той я написал и я оставил в ръцете на хората и често идат да тълкуват какво пише. Всеки автор пита: „Прочетохте

ли моята книга?“ Всеки ден, слънцето като изгрее, вас ви питат от невидимия свет: „Прочетохте ли последната книга, която Бог написа?“ Слънцето е написаната книга, която Господ пише, и за бъдеще ще има да пише друга книга. Още една книга има, тя ще бъде друга книга. Как ще разберем тази книга, когато тази не разбираме. Тази ще бъде увод на онази.

Питам, може ли едно глупаво слънце, в което не живеят разумни същества, да издава такава светлина, както сега слънцето издава? То е невъзможно. Самата светлина, която издава нашето слънце, показва, че в нея живеят същества високо интелигентни, съвсем другояче организирани и тяхната материя не е направена, както нашата материя. Влизат някои електрони, протони, езотрони, неутрони. Аз сега искам само да вярвате. То нищо няма да ви коства. Вие толкоз работи сте вярвали, вие вярвате във вестниците, каквото пишат – неща, които не са верни, защо да не вярвате и на мене. Днес вярвате, каквото пишат вестниците, и утре видите, че не е верно. Поне вярвайте, че колкото те говорят истината, толкоз и аз ви говоря. Трябва да бъдете справедливи – като проверите, ще намерите, че не е верно. Не казвам да подражавате, защото и вестниците постоянно се коригират. Когато българите превземаха Одрин, пишат: „Одрин падна.“ На другия ден опровергаят, че не е паднал. След една седмица пишат: „Одрин падна.“ И пак го опровергаят. След 10–15 дена пак – „Одрин падна.“ И най-после падна Одрин. Казвам сега, ако се говори, че Одрин падна, все ще падне. Сега учените хора говорят, че има хора на слънцето, други казват, че няма. Един ден ще кажат: „Има!“ Факт ще бъде. Има начини, по които може да се провери. Ето, на месечината знаят, че има хора. Последните новини са вече, че са влезли в съобщение. Учените хора на земята са влезли в съобщение с учените хора на месечината. Туй вестниците го пишат и като го

пишат, ще го вярвате. Те са най-големите новини.

В човека, гледам, има възможности. Човешката душа е човекът – една вътрешна възможност, и външните условия. Човекът за бъдеще го очаква едно велико бъдеще. Сега е в детинство, в зачатъчно състояние. Има да мине през много фази на своето развитие и ще има една отлична форма. Неговото съзнание ще се развие, ще има спомен за живеенето си на земята, не само на земята, но ще живее и на Венера, на Меркурий, че на Слънцето. След като завърши своята еволюция в Слънчевата система, ще иде на Сириус и там ще живее 250 милиарда години, и оттам ще иде на едно слънце, около което всички наши слънца се въртят – около него се въртят около сто милиона слънца. Той ще иде там на гости, там ще го посрещнат с венци. То ще бъде Царството Божие. Вие ще кажете една българска поговорка: „Зей, коньо, за зелена трева." Но когато една мома се жени, не зее ли за зелена трева. Кажете ми, какво са добили младите моми? Когато на някой учен му дадат една диплома, не зей ли за зелена трева. Какво представя? Туй, което учил, след 20–30 години, след хиляда години ще се опровергае. Съвременната наука след хиляди години ще бъде детинска играчка. След хиляда години сегашното знание и децата ще го знаят. Казвам, има неща в човека, които са неизвестни. Има неща, които в дадения случай са верни. Мисълта е верна, абсолютно верна.

Имайте свещено чувство за Бога. Влизайте в едно дълбоко размишление. Чувствайте връзка с всичките хора. Има нещо мощно. Някой път в годината събужда се човек, казва: „Ето така трябва да се живее." Има нещо повелико, да остави детинските работи. Не съм против детинските работи. Децата ги облажавам, понеже са много възприемчиви. Стария човек не можем да го научим на новото знание. Стария кон на нов ешкин не може да го научим, новия кон на нов ешкин може да го научим. Каз-

ва: „Аз съм изучавал Библията, всичко това го зная.“ Рекох: „Я ми изтълкувай какво е искал да каже Христос, когато казва: „Аз съм пътят, истината и животът.“ „Че – казва – не го ли знаеш?“ Казвам: „Кой път? С кола ли трябва да се ходи, с автомобил ли ще се ходи, такъв път ли е? В какъв смисъл?“ Казва: „Не виждаш ли? За какъв път? Път – казва – за Бога.“ Той не казва: „Аз съм пътят, истината и животът.“ Той е пътят. Изведнъж тълкувате, казвате: „Тази работа не е за прости хора.“ Казвам: „Понеже ти си изучавал Писанието, – казвам – какво означава пътят?“ „Не ме изкушавай.“ Не е работа за изкушение. Рекох: „Ако аз ти кажа на тебе, ако Христос живее в твоето време и дойде при тебе като един човек и ти каже: „Аз съм пътят, истината и животът“, как щеше да го разбереш? Каже ти: „Ти знаеш ли, че аз съм пътят, истината и животът.“ Сега го няма, но ако се изправи и ти каже така, как ще го разбереш?“ Тогава на духовните хора им е говорил, но те не разбраха този въпрос. Сегашните християни след две хиляди години пак се спират и питат какво означава пътят. Казвам: „Ти ми кажи какво означава пътят. Ти си изучавал Библията, как да не знаеш какво нещо е пътят. – Казвам – ако аз започна да тълкувам Библията, не се основавам на този авторитет. Това е една малка компилация. Онази голямата Библия е много по-голяма.“ „Че как, тази не е ли голяма?“ „Йоан казва, че Христос е говорил толкоз, че книгите на цял свят не биха могли да съберат това, което е казал. Де е то? Тук е събрано малко. Че ти как да не знаеш, като казваш, че всичко знаеш, че всичко си изучавал?“

Казвам, свещената Библия е главата. Старият завет е долу в стомаха, Новият завет е в главата. Третият завет къде е? Значи ние вярваме в тази Библия, която писали хората. Ако кажеш, че е в главата, казва, че е вече заблуждение. Значи това, писаното от хората, не е заблуждение, а в главата, което е писано, е заблуждение. Гла-

вата е по-свещена книга и оригиналът е там. Какво е говорил Христос преди две хиляди години, е написано в главата. Всичките свещени книги са написани в главата, но вие нямате достатъчно светлина, да четете.

Онзи ден разправят какво нещо е знанието и невежеството. Казвам, вие се намирате в една стая вечерно време. Запалвате свещта, четете Библията. Учен човек сте. Загасвам свещта и казвам: „Четете." Не може да четете. Това показва, че вие сте невежа. Нямате светлина – не можете да четете. Запалвам пак свещта, пак четете. Но невежата, който не знае да чете, и като запалиш свещта, пак не може да чете. Следователно невежа е онзи – като запалиш свещта – не може да чете. Онзи, като отвориш светлината, и може да чете, е учен. Не му трябват условия, той има възможности в себе си. Библията е голяма книга. От тази Библия трябва да минем в главата и външната Библия трябва да се коригира от оригинала в главата. Казва Писанието, че пророците едно време са казвали – казва Господ: „Ще напиша закона си, но – казва – ще им дам ново сърце и ще напиша закона си вътре, и ще ме познават от малък до голям." Господ, като създаде човека, написа всичко вътре какво трябва да прави. Когато Мойсей писа Библията, от тази Библия писа. Оригиналът е вътре. Това философите го наричат Акашови записи. Според мене Акашовите записи са в главата. Двойно копие има мозъкът. Вечерно време оригиналът го носите в себе си. Вечерно време, като излезете, оставяте копието, а в главата си носите оригинала. И туй е копие на оригинала. Туй, което ходите вечерно време, е оригиналът. Или онова, с което познавате Бога и сте готови да му служите, то е оригиналът, а онова, с което вие се колебаете, то не е оригиналът, то е копие. Казвам, онази любов, в която вие се колебаете, тя е копие; онази любов, в която няма съмнение, колебание, речеш да направиш нещо, и го правиш – то е реално. Обичаш? „Обичам."

Какво разбираш под думата обичаш? Да оценявам любовта, която Бог има към мене. Да обичам Бога, значи да оценявам ония блага и възможности, всеки ден да благодаря за онова, което е дал. Постоянно отвътре ме поощрява: чети, мисли, добро прави. Бог е, който ни тласка. Или думата тласка не е толкова хармонична. Господ ни подтиква да бъдем здрави. Даже когато сме болни, и то е за добро. Често трябва да станем болни, за да станем повъзприемчиви, меки, за да бъдем възприемчиви на закона на вярата. Другояче – когато сме здрави, гледаме през просото. Щом се разболеем, малко ставаме по-внимателни в живота. Казва: „Който денем не се спъва, който разбира, не се спъва, но който не разбира, се спъва. Та казвам, има спънки. Сегашният свят е пълен със спънки. Спънките не са лоши. Знаете колко спънки има на една цигулка? Я да свирите тия мъчните парчета на Паганини, да видите каква мъчнотия има, да вземеш четири тона на четирите струни, с пръстите си да свириш. Да изсвириш едно парче върху трите струни, да вземеш двойни, тройни и четворни акорди. Като ги свири някой цигулар, чудно е как ги взема Паганини. Как ги свирил, и досега не знаят. Сега нагласяват различни цигулки. Паганини, като се разглежда главата, имал отличен тон. Според моите изследвания той имал 7. За времето е бил толкоз прецизен. Музиката без време и ритъм не може да се изрази. После техника е имал такава, майстор е бил, ръката е била така подвижна, така хубаво е подражавал човешкия глас – до неимоверност. Когато пеел някой певец и той свирел, не могли да различават де пее певецът и де свири Паганини. Така майсторски е подражавал човешкия глас. Сега той имал цигулка, но то не седи в ръчката на цигулката, но Паганини имал една тайна. Той е можел да изважда своя двойник от тялото и да влиза в цигулката двойникът му. Ако един цигулар може да изкара своя двойник и да го тури в цигулката, той всичко може да свири. Като не

може да изкара двойника и да го тури в цигулката, той е обикновен цигулар. Друга опасност има: че след като свири, пак трябва да знае как да вкара двойника си в тялото.

Да приведа един пример. Един майстор цигулар имал цигулка от Страдивариус, била развалена и отива при един да я поправи. Поканил го да седне, взел цигулката и прекарал ножа и разполовил цигулката. Цигуларят, като го видял, припаднал, изгубил съзнание. Двойникът бил вътре в цигулката. Като прекарал ножа през цигулката, прекарал го и през двойника. На туй основание казва Христос: „Не обичайте света." Туй, което обичаш, влагаш себе си. Туй, което обичаш, ако е неустойчиво, ще ти причини пакост. Като имаш хубава цигулка, ще я пазиш като очите си, да не падне в чужди ръце. Никога на цигулка, на която си свирил 15 години, и един милион да ти дават, не я продавай. Едно палто, което си носил 15 години, не го давай никому. Остави палтото за спомен. Имаш една Библия, която 15 години си я чел, не я давай никому. Имаш една глава, дръж си главата. Имаш едно сърце, дръж си сърцето. За заем не го давай. Имаш едно тяло, пази го. Само едно изключение в света има. Ние може да пожертваме телата си, както казва Писанието: „Оставете телата си в жертва жива, света само на Бога." Само Бог е единственото същество, което заслужава да пожертваме това, което имаме. Понеже той е пожертвал, и той ни разбира, понеже той е пожертвал себе си. Туй, което имаме, той ни го дал. Следователно само нему – и никому другиму – може да служим. На другите ще служим по любов, а само нему ще жертваме. То е новото разбиране на нещата.

Сега учените хора мислят, отделят – мислим, че Христос е отделен и никакво отношение няма със слънцето. Съвременните учени тъй мислят. Вие може да направите един опит, никой да го не знае. Ако вие посадите една нива и вие живеете един благоугоден живот, дъждът ще дойде навреме, житото ще порасте навреме. Да ви приведа един

пример от Новопазарско. Събрали се жителите на 15 турски села, да се молят за дъжд. Три месеца не е валяло през една есен. Събрали се, заклали курбан и до вечерта на всичките 15 турски села пада дъжд. Българите казват: „Като даде Господ на турците, ще даде и на нас." Но дъждът валял само над турските села. Казват: „Колко е скържав Господ." Българите е трябвало да излязат, и те да се молят, нищо повече. Турците се молили за себе си, и българите трябвало да се молят за себе си. Българите искаха, като се помолят турците, и на техните села да вали. Казва: „Нека се молят другите." Ние трябва да се научим да се молим, да разберем законите и да говорим на Бога на един разбран език. Да каже: „Тия умните ми деца." Че каквото поискаме, да ни даде. Казва: „Поискайте и аз ще ви дам." Трябва да бъдем разумни деца. Пък ние сега ще го критикуваме. Седим и мислим дали е толкоз умен, колкото нас. Днес целият християнски свят върши ли онова, което Христос е казал? Колко е слаб човекът. Казва: „Дали има Господ, или няма?" Тук има една празнота, и ти веднага го отхвърляш. То е голямо престъпление. Един ден, ако започнеш да мислиш, ще разбереш.

Един от американските професори по философия в Бостънския университет преподава по психология за човешкото аз. Като развивал въпроса за съзнанието, така се объркал професорът, потъмняло съзнанието му и се пита: „Аз ли съм Браун, или аз не съм?" Объркал се човекът. Пита жена си: „Аз ли съм Браун, или някой друг?" Как ще обясните туй? Някои хора изгубват своето съзнание, друга личност се намества вътре. Ако човек не е внимателен, може да се намести някой на мястото му и ето какво ще стане. Мене ми разправяше един господин, който пътувал във Варненско от село Николаевка за Чатма – една хубава каруца с яки коне. Среща едно бедно момче и му казва: „Качи се на колата, вземи юздите и карай конете полека, аз ще те настигна." Оставя детето на колата. То взема

юлара на конете, че като удря камшика на коня, че той час и половина отподире тичал. Ще кажем, че не е разумно детето. Не поверявай ума си на едно дете неразумно, ти стой на колата. Не поверявай юздата на твоята мисъл на някой, който се качва на колата. Качи отподире, но юздата ти дръж. Не поверявай юздите на твоето сърце никому. Сега младата мома подарява сърцето си. Казва: „Да си пожертвам сърцето." То е лъжа. Тя може ли да извади сърцето си и да му го даде. Ако му даде сърцето, тя не може да живее; ако не му го даде, ще живее. Сърцата нека бъдат в хармония, може да има акорди между тях двамата, едновременно може да работят. Жертвата седи в онова вътрешно разбиране.

Затуй казвам, законът на любовта не търпи никакво двоумение. Двоуменият човек е непостоянен във всичките си пътища. Щом се двоумиш, това не е любов. Това не е разумно. Вечерно време може да попаднеш в страдания или мъка, пак нищо не значи. Даже има хора, които вечерно време виждат както животните. Вълкът и други животни виждат нощем, бухалите виждат своите жертви в дърветата. Та казвам, разумният човек и при най-лошите условия може да се справи с мъчнотиите. Трябва да имаме критически ум. Какво значи критически ум? От събраните факти трябва да извадим една отлична наука – един извод вътрешен, който да способства за нашите възможности, да разбираме ония закони, по които да работим в природата. Разправяха ми за един пример, който се случил в Германия. Една българка ми го разправяше. От войната се връща един германец, коляното му се подува, искат да му ампутират крака. Една българка казва: „Аз ще ти излекувам крака, ако вървиш по български." Намира лук, счуква лука – жена му избягала, понеже не може да търпи миризмата на лука и понеже люти, и той запушил носа си – наложили лука на коляното и за четири дни спада подутото и здрав става човекът.

Казвам, в любовта, която влиза в света, имаме най-добрите методи за повдигането на човешкия дух, за повдигането на човешката душа, човешкия ум и човешкото сърце. Любовта трябва да бъде една наука, дето човешкият дух да обнови човешката душа, да се обнови човешкият ум, да се обнови и човешкото сърце, и човешката воля да се обнови. Туй е за любовта. Ако тази любов, която влиза в света, не може да обнови нашия ум, нашата душа, нашия дух, не само да обновява, но и да внася новото в сърцето, ние имаме обикновена любов, при която се раждат всичките противоречия. Първото нещо: вярвайте. Не търсете своето щастие. Търсете условията на щастието отвън, но съществените са възможностите. Вярвайте в ония вътрешните възможности. Всякога, когато дойдат отрицателни идеи в душата и отрицателни мисли, това го отстранете, то са човешки работи. Паднеш духом, то е човешка работа. Заболи те кракът, не може да ходиш, трябва ли да вярваш, че не можеш да ходиш. Човек може да се хипнотизира, че не може да ходи.

Често ние страдаме от хипноза. Видиш болен човек, кажеш: „И аз може да се разболея." Срещнеш глупав човек, кажеш: „Да не би и аз да стана като него." Срещнеш слаб човек: „Да не би и аз да стана като него." „Да не би и аз да остарея." Едно правило ви давам. Кажете така: „Аз вярвам само в младостта, която изключва смъртта. Аз вярвам в младостта, която изключва глупостта и слабостта." Щом вярваш в един стар човек, който изгубил ума си, това не е старост. Казва: „Аз остарях вече, не помня." Той не е остарял, но е оглупял. Постоянно казват: „Ти си остарял." Аз вярвам само в една старост, която изключва смъртта и слабостта. Аз вярвам в една старост, която носи знание. Аз вярвам в една старост, която е готова на стари години да работи за всичките хора като един най-добър слуга и на 120 години да е готова да служи. Сега на 120 години не могат да служат, на 21 години

служат. Не се поддавайте на минали внушения, защото човек е възел. Знаете закона на наследствеността какъв е. Ще ви приведа два примера, те са следните.

Един баща, ако се ожени и е намислил да краде или да убие някого, но не е извършил това, когато той се ожени и има надмощие, в детето, което се ражда, бащата ще внесе тия внушения и детето ще извърши всички тия престъпления, които са били идейни в ума на бащата. И обратното е верно. Някой баща иска да направи нещо добро, да се пожертва за хората или в науката да направи нещо, или да направи някое дарувание, най-хубавите работи да направи. Като се ожени, неговото дете ще изпълни всичко туй. Тия неща, които бащата желал, детето ще ги извърши. Тъй щото ние сме подтик на ония внушения на миналите поколения, които са в нас. Като дойде злото, да предизвикаме доброто. Затова трябва да се молим на Бога в дадения случай. Като дойдем до една криза, дето има лоши внушения и не може да се справим, тогава ще извадим хубавите внушения, които са в нас, и ще ги противопоставим, ще се неутрализират и ще ни поставят в правия път – пътя на любовта. Любовта е единственият път, който ни извежда из този лабиринт на сегашния живот. Затова трябва да имаме любов към Бога, за да излезем на спасителния бряг.

Бъдете подвижни като водата, търпеливи като вятъра, бързи като светлината и твърди като земята.

Тайна молитва

Четиридесет и първа неделна беседа
7 септември 1941 г., неделя, 10 часа
София – Изгрев

Редактираният вариант на беседата е отпечатан в томчето „Възможности за щастие", Съборни беседи от Учителя, София 1941 г., стр. 210–228, с грешно отбелязана дата – 10 септември 1941 г.

ДВАМА ИЛИ ТРИМА

„Добрата молитва“
„Благославяй, душе моя, Господа“

Ще прочета част от осемнайсета глава от евангелието на Матея – от седми до двайсет и първи стих. /7/ Горко на света от съблазните! Защото неизбежно съблазните ще дойдат; но горко на оногоз, человека, чрез когото съблазънта дохожда! /8/ И ако те съблазнява ръката ти или ногата ти, отсечи ги и хвърли ги от себе си: по-добре ти е да влезеш в живота хром или клосен, а не с две ръце и с две нозе да бъдеш хвърлен във вечния огън. /9/ И ако те съблазнява окото ти, извади го и хвърли го от себе си: по-добре ти е с едно око да влезеш в живота, а не да имаш две очи и да бъдеш хвърлен в пъкъла огнен. /10/ Гледайте да не презрете едного от тези малките; защото ви казвам, че ангелите им на небеса винаги гледат лицето на Отца моего, който е на небеса. /11/ Защото Син Человечески дойде да спаси погиналото. /12/ Как ви се вижда? Ако някой си человек има сто овци, и се изгуби една от тях, не оставя ли деветдесетте и девет на горите, и отхожда да търси изгубената? /13/ И ако се случи да я намери, истина ви казвам, че се радва за нея повече нежели за деветдесетте и девет неизгубени. /14/ Така не е по волята на Отца вашего, който е на небеса, да погине един от тези малките. /15/ А ако ти съгреши брат ти, иди и обличи го между тебе и него самичък. Ако те послуша, спечелил си брата си; /16/ но ако те не послуша, вземи със себе си още едного или двама, за да се потвърди всяка дума чрез устата на

двама или трима свидетели. /17/ Ако ли ги не послуша, кажи това на църквата; че ако и църквата не послуша, нека ти бъде като езичник и митар. /18/ Истина ви казвам: каквото вържете на земята, вързано ще бъде на небето; и каквото развържете на земята, развързано ще бъде на небето. /19/ Пак ви казвам, че двама от вас, ако се съгласят на земята за всяко нещо, което би да попросят, ще им бъде от Отца моего, който е на небеса; /20/ защото, дето са двама или трима, събрани в мое име, там съм аз посред тях.

„Духът Божи"

Ако двама се съберат на едно място и попросят в мое име, ще им бъде. Някой път ние търсим тия двамата отвън. Те са вътре в нас тия двамата, които трябва да бъдат в съгласие. Ние разглеждаме въпроса външно, търсим всичките погрешки все отвън. Туй се нарича условие и условности. Има някаква погрешка. Имате един екран, както на едно кино нещата са погрешно проектирани на платното. Погрешката не е в платното, но погрешката е отвътре, отдето проектират. Ние, понеже проектираме нашите мисли и желания, отвън виждаме погрешките. Казваме: „Кой направи тази погрешка?", без да знаем, че проекцията е излязла от нас. Ние казваме: „Кой направи тази погрешка, картините не излизат верни на платното." Много мъчно е да убедиш някого, че в него е погрешката. Ако е учен човек, търси погрешките в другите учени хора. Той е учен човек, но направил една погрешка, понеже не свързва фактите – не както трябва, не както са в природата – и извади едно криво заключение. Като прави опит, опитът не излиза сполучлив. Тогава ще замяза на онзи англичанин, който пръв направил машина да лети и бил толкоз самоуверен, че преди да я опита, дал обявление в Англия да дойдат хората и да видят как

ще лети. Насъбрали се 20–30 хиляди души да гледат. Като започнал да върти машината, тя се забивала в земята, повече не мърдала. Какво ще стане с този изобретател? Той ще излезе из задната врата.

Друг един англичанин държал една реч в Лондон за американците и казва, че те са ниски хора, не са високи. Случило се, че на сказката му имало трима американци високи и между тях бил и Джон Хол – владика, висок два метра. Другият бил около два и третият бил малко по-нисък. Като изслушали сказката, стана най-ниският и казва: „Господа, казват, че американците били ниски. Аз съм американец. Ако има някой друг американец, нека стане." Излиза неговият другар – още по-висок. Като излязъл Джон Хол, цялата публика почва да се смее. Сказчикът излиза през задната врата. Той не е ходил в Америка изобщо, може да се срещат американци джуджета, възможно е. Когато ще си съставим понятие за един народ, трябва да го вземем от хиляди години какъв е бил.

Та казвам, трябва да свършим живота, трябва да разгледаме науката от гледището, каква полза може да допринесе на човечеството и лично на човека, каква полза може да принесе на човешкия ум, на човешкото сърце и на човешкото тяло. Ако една наука не може да бъде полезна лично на човешкия мозък, ако една наука не може да бъде полезна на човешкото сърце и на човешкото тяло, тази наука е проблематична. Всичките неща, които са верни, те се увеличават. Неверните работи всякога губят от своето тегло, намаляват се. Тъй щото, ако бихте имали едни везни и вземете да премерите по този закон, ако една книга е непрочетена, която съдържа истината в себе си, тази книга няма да изгуби много от своята тежест. Но ако една книга е написана с лъжи, тя ще изгуби. Сега светиите всякога имат една определена тежест. Светията не тежи повече от 90 килограма. Много е това – 70, 60, 40, 30 килограма. Един светски човек,

който не е светия, може да тежи 120 килограма. Когато го хване някоя болест, може 50 килограма да изгуби от своята тежест – той ще стане светия. Но когато той оздравее, петдесетте килограма пак ще дойдат на мястото.

Има числа, според дълбоката наука които представят установени процеси; има числа, които представят нехармонични процеси в света, определят една материя, която не е организирана. Тия числа ние ги наричаме фатални. На български думата фаталност има съвсем друго значение. Коренът на тези думи излиза от съдба. Под фаталност се разбира, че нещо се случва, без да има причина. Пък то си има своите причини. Казваме – човек, който не е учен, вярва във фаталността на нещата. Ученият човек изключва фаталността. Един от френските романисти, доста виден писател, който е материалист, но бил лековерен, разправят, че всякога, когато ще започне да пише някой роман, имал числа. И ще бръкне да извади едно число. От това число заключавал ще върви ли романът, или не. Той казва: „Това е атавизъм, наследил съм го." Но пак вярва в него. Т.е. не вярва, но пак го прави. Но именно той има тази вяра, той в безверието си пак вярва. Този, който в неверието си прави една работа, е по-силен от онзи, който вярва, и не я прави. Този, който не вярва, преодолява неверието, и пак го прави. Някой вярва в едно нещо, и пак не го прави. Той е по-слаб от онзи. Казва: „Аз зная истината." Казвам: „Щом знаеш истината, защо не я правиш?" „Не съм разположен." „Но ти си слаб човек." Истината е, че когато обичаш един човек, това е един разумен процес. Ние сме пратени на земята и сме свързани, ограничени. Всичко показва доколко ще бъдем прилежни. Ако можем да се освободим със своето прилежание, ние сме научили нещо. Ако не можем да се освободим от ограниченията, показва, че не сме учени.

Сега да ви приведа един пример за изяснение. Поканили цар Саванро в едно царство да царува, дето всич-

ките хора били бедни – толкоз бедни, че живеели в колиби, много нехигиенични къщи. Всички се занимавали с лов – ловели зайци, птици и други животни. Никой не се грижел да насее жито или дръвчета. Иде един умен човек в царството на Саванро и казва: „Защо така живеете?“ Казват: „Съдбата е такава.“ „Не е съдбата такава, тази съдба вие може да я измените. Ако ме слушате, аз може да подобря вашите жилища. Вие имате всички условия за подобрение.“ Той бил учен човек, насъбрал всичките материали, направил известни фабрики и приготвял едно прозрачно вещество в тях, от което хората си правили къщи. В цялото царство къщите били направени от прозрачно вещество, през което влизала светлина. Научил ги да сеят жито, да садят плодни дървета и всички станали вегетарианци, не ходили вече да търсят зайци. Всичките зайци избягали, отишли в друго царство. И птиците избягали. Че ако не беше дошъл този човек, всички щяха да умрат гладни. Този ученият човек помогнал и изменил съдбата на тия хора. Често бедните хора седят и казват: „Условията са лоши.“ Временно са лоши. Но то е едно субективно схващане. Субективното схващане зависи от някои съвпадения.

В „Хиляда и една нощ“ има един разказ, че една царска дъщеря се влюбила в един прост момък – може да прочетете този разказ, много хубаво са написани тия приказки „Хиляда и една нощ“. На един хубав език са написани. Този момък обичал да яде чесън. Вечерта на женитбата, без да му мисли много, ял чесън. Царската дъщеря мразила много чесъна, не могла да понася миризмата му. Като отива момъкът при нея, тя помирисала чесъна и толкоз се разсърдила, че заповядала да му ударят 25 тояги и да го изпратят да си върви – този големия престъпник, който ял чесън. Що му трябвало да яде чесън. Без чесън не може ли? Да яде чесън, но когато е сам в гората; но когато е при царската дъщеря, която не

обича чесън, защо ще яде. Ние всичките хора на земята страдаме от ядене на чесън. Искате да ви докажа какво е чесънът? Чесънът е грехът. Най-отвратителното нещо на Господа е грехът. Когато човек иде с този чесън, все го бият. Има ли някой от вас, който да не е бит за чесън? Няма нито един. Майка ви, баща ви са ви били за чесъна. Влезете в градината, чесън ядете. Влезете в някоя къща, чесън ядете. Чесън са парите – има метален чесън, има плоден чесън, после има умствен чесън. Може да крадеш от някоя книга, чесън е това. Говориш лошо, чесън е това, то е говорен чесън. Има един чесън за цяр. Чесънът обича сам да ядете. Когато ядеш чесън, няма да дружиш с никого. Ако ти не може да въздържиш езика си, не ходи между хората. Тук ще кажете нещо, там ще кажете нещо, и тогава вие ще замязате на онзи, който обичал да говори лошо на дявола. Има един анекдот – един обичал да говори лошо за дявола, нецензурни думи казвал. Дяволът му казва: „Внимавай, че моето търпение се свършва. Ако продължиш да говориш, ще ти дам един урок, ще ти покажа, че не съм от простите хора." Казва: „Не ме е страх от тебе." Продължавал да говори лошо. Дяволът искал да му даде един урок. Турил в него желанието, да си има едно магаре. Да си има магаре, да ходи с него. Магаре да си купи, та магаре. Един ден дяволът се превърнал на едно хубаво магаре и човекът, който го продавал, много евтино го продавал. Той го купил. Уредил си работата и казва на жена си: „Много евтино го купих и както виждам, мазно." Завел го на чешмата да пие вода. Чешмата била с две курни и като пиело вода, влязло в курните и си оставило само ушите да се подават. Идват хора и той им казва, че магарето му влязло в чешмата. Гледат го хората и казват: „Този е шашкънин и ни лъже. Магаре влиза ли в чешмата." Казва: „Видях го как влезе." Набили го. Дошли други. И на тях разказал, и те го били. Били го така десет пъти и на

единайсетия път, като видял магарето да си подава ушите от чешмата, казва: „Виждам, виждам, но не смея да говоря.“ Сега този, който направил този анекдот, то са погрешките, които правим. Тогава направим една погрешка и казваме, че сме я направили. Щом кажем, че сме я направили, непременно ще има бой. Ако кажем, че сме я направили, пак ще дойде боят.

Защо не се казва истината? Разправяше ми един български офицер следната своя опитност. Той боледувал и като се върнал, назначили го управител, да управлява впрегатни животни, коне, магарета. Той бил капитан. Но случило се, че едно магаре се увило около врата и се удушило. Вика го полковникът, да го пита защо не е взел някакви мерки, че това магаре да не се удуши. Той рекъл да му каже истината и казва: „Господин полковник, работата седи така и така.“ Казва му: „Арестувам те три дена, защото не си бил внимателен.“ Той се изправя и казва: „Господин полковник, само веднъж си позволих да кажа истината, и ти ме наказваш. Вече няма да говоря истината.“

Сега ако един човек премълчи и нищо не каже, никой нищо няма да каже, обаче ако каже истината, веднага ще го затворят. Как може да се поправи светът по такъв един начин? Методите, с които ние си служим, не са прави. Например някой човек разправя, че е направил погрешка. Защо е направил? Тогава ще замязаме на Настрадин Ходжа. Искал един ден да си направи къща. Покривал къщата си. Казва: „Тия хора не покриват както трябва, тече. Аз ще я направя да не тече.“ Качил се горе на покрива, подхлъзнал се, пада и си изкълчил крака. Среща го един и го пита: „Защо куцаш?“ Казва, че е паднал и си изкълчил крака. „Че как падна, че защо падна, че защо не внимаваш.“ Той разправя и всеки му казва: „Как падна, как си изкълчи крака, защо не внимава, как стана?“ Най-после казва: „Няма ли някой от вас,

който да е падал? Защо падна? Че не трябваше. Че не трябваше, не трябваше, но паднах.“

Казвам, когато някой човек ни разправя една своя опитност, дайте му един добър съвет. Една жена се оплаква на един мъж. Казва: „Кой ти е крив, че си се родила жена.“ Умен човек ли е този? Оплаквал се един мъж на една жена. Тя казва: „Кой ти е крив, че си се родил мъж?“ Умна ли е тя? Не са умни. Не питайте, но дайте на този мъж един отличен съвет и дайте на жената един отличен съвет. Какъв съвет вие бихте дали? Аз ето какъв съвет бих дал. Ако една мома би се женила за един княз и за един овчар, като погледна княза и овчаря, ще кажа на тази мома да се ожени за овчаря, понеже подобре ще живее с него, отколкото с княза. Вие ще кажете: „Условия ще има, апартамент ще има.“ Ще има апартамент, но той ще я пече на скара.

Та казвам сега, два порядъка има, които се преплитат. Има един божествен порядък на нещата, има и един човешки порядък. Този порядък на женитбата, както го виждам, всичко е човешки порядък. Женитбата е човешко творение. Мъжът е недоволен от жената – човешко положение. Жената е недоволна, децата са недоволни, слугите са недоволни. Всичките недоволства показват един човешки неорганизиран свят. В божествения порядък тия неща не съществуват. В човешкия порядък хората искат близо да са един до друг, искат да се пазят. В божествения порядък хората са надалеч. Няма условия да се сърдят. Например, ако мъжът е на месечината, жената – на земята, ще се карат ли? Жената ще се качи на аероплана, ще дойде на гости на мъжа или мъжът ще се качи на аероплана, ще иде на гости на жената. Ще има ли каране? Това е крайно сега. Казвате: „Че как ще бъде на месечината?“ Хайде да направим нещата възможни. Да кажем, че той живее в Америка, тя живее в България. Никога няма да се скарат, понеже хората живеят близо

един до друг – въздух нямат, пространство няма. Мнозина идат при мене и ме питат да се женят ли. Идат някои неженени и ме питат какво да правят. Казвам: „На вас по науката не ви е определено да се жените.“ „Как тъй, как Господ на мене не ми определил да се женя.“ „Вашата другарка е останала в другия свят, не е дошла тук.“ Вие искате да имате деца. Толкоз деца сирачета има, вземете две-три деца, че ги отгледайте. Казва: „Искам мои да бъдат.“ „Че и те са твои.“ Ти как вземаш един кон, който една кобила го е родила, и се качиш на гърба му. Не казваш: „Аз да го родя, че после да се кача на гърба му.“ Сега да обясня нещата в какво седят. Много пъти ние имаме едно криво понятие за природата, мислим, че едно дърво е глупаво. В едно отношение дърветата са много умни. Те правят тия плодове, които ние, хората, не можем да ги правим. Но в другото отношение ние сме по-умни от растенията. Ние може да направим едно здание около това дърво със стъкла, щото да създадем по-добри условия на дървото, и то да дава по-добри плодове. Туй растението не може да го направи.

Казвам, всичките хора искат да поправят живота си, да поправят своя ум. Човек трябва да има нещо, на което да разчита. Вие разчитате на вашите пари – те са външно условие. Вие разчитате на хората – те са последните работи, на които трябва да разчитате. Най-първо, човек трябва да разчита на своето тяло, което Бог му е дал. Трябва да разчита на своята глава. Човек трябва да разчита на своето сърце, да разчита на своите ръце, да разчита на своите крака, да разчита на своите очи, да разчита на своя език, да разчита на носа си. На всичките тия работи да разчита, то са блага, пътищата, по които човек може да се повдигне в света и да постигне онова, което му е дадено. Вие искате да бъдете красиви. Във ваша власт е да създадете едно отлично лице. Вие обичате хубавите очи. Във ваша власт е да създадете хубави меки очи, че сами

да се любувате. Вие обичате хубавите носове. Във ваша власт е да си създадете хубав нос. Вие обичате хубавата уста. Във ваша власт е да си създадете хубава уста. От човека зависи да си преустрои цялото тяло. В десет години, ако човек би работил, той може да създаде от себе си един гениален човек. Гениален – не както сега мислят, но би си създал едно здраво тяло, отлично тяло – да се радваш, като живееш в един хигиеничен дом. Едни очи – да виждат всичко в природата, което е хубаво, не лошите работи. Защото зад очите седят известни разумни клетки в човешкия мозък. Ако вие на тия разумни клетки им дадете условия, те ще ви научат как да гледате. Те са много умни. Те ще ви дадат хубаво зрение. Зад ушите седят разумни клетки, те ще ви научат какво е музика. Тия клетки са разумни, те са професори, които учат човека какво нещо е музика. Ако тия клетки не са добре развити, то човек музикант не може да стане. Сега ви навеждам пример. Вие имате един хубав глас. Тия клетки, които знаят да пеят, разчитайте на тях.

Казвам, да разчитаме на благата, които Господ ни дал. Ние търсим своето щастие механически, външно. Казваме: „Да мине зимата." Мине зимата. Ние очакваме пролетта. Мине пролетта, дойде лятото, дойде есента, дойде зимата. Какво трябва да правим през зимата, когато външните условия са лоши? Зимно време ще учим, отвън няма работа. Щом дойде пролетта, тогава отвън ще работим в опитното училище. Казвам, в пролетта ние живеем. След като умрем, ще се намерим в зимата. Що е зимата? Що е раждането? То е пролет. Следователно, като се родиш, трябва да започнеш да работиш върху себе си. Не цял ден да се оплакваш. Не е лошо човек да ходи да се оплаква. Казваш: „Не ми върви." Какво разбирате под думата не ми върви? Ако влезеш в един дом и запееш на хората добре, не да ги изпоплашиш...

Разправят един случай за дъщерята на един профе-

сор в Америка. Колегията била на едно хубаво място. Един от студентите обичал да пее. Излиза дъщерята на професора да се разходи. Той пеел, но като я видял, запял по-силно, кряскал. Като чула това пеене, тя хукнала да бяга. Той я настига и я пита защо бяга. Казва: „Бият някого, станало някое голямо нещастие, някой вика." Той не искал да каже истината, че той пее. Казва: „Ще ида да се позанимая, някой трябва да вика." Тя се връща разтреперана. Ако вие ревете, че се разтреперят хората, пеене ли е това. Лъвът, като излезе, и той реве, и той пее – на всичките животни настръхват космите. Най-после и вълците, като вият, и те пеят зимно време в глутници в гората, в хор пеят. Като завият, много лошо е тяхното пеене. Най-после и гаргите, и свраките пеят. В сравнение със славейчето, с канарчето колко назад са останали. Някои казват, че нямат условия да пеят. Кой създаде условията на славея? Той е отличен певец. Ето една музикална душа. Славеят е един музикант, избран е да пее. Учи се да пее без пари. Не иска да продаде музиката – с пари да пее, който мине, да го слуша.

Та сегашните музиканти, певци в България като дойдат, имаме славеи в България, които взели човешка форма. Всички славеи певци ще станат, артисти за бъдеще ще станат. Казвате: „Този е един славей." Нищо в света не се дава даром. Този славей с хиляди години е в една школа по пеене, поставили са го в тази форма да пее, че после ще му дадат един човешки глас. Всичко онова, което съществува, това са школи. Човек трябва да мине през всичките форми на природата и в тия школи трябва да се усъвършенства. Човечеството е минало през всичките форми: минало е през школата на минералите, минало е през школата на растенията, през школата на рибите, на птиците, на млекопитаещите. Сега е в тази форма и сега се създава една нова форма. Бялата раса дава мястото на шестата раса, хората на която ще бъдат

другояче устроени. Носът ще бъде другояче устроен, очите ще бъдат другояче устроени. Тези хора ще виждат и отзад, и отпред, и отгоре, и отдолу, навсякъде ще виждат. Сега виждаме само на 180 градуса. Какво става зад нас, не виждаме. Ние не предвиждаме какво ще стане за бъдеще. Някои са започнали да предвиждат своето бъдеще и това го наричат интуиция. За бъдеще хората ще знаят какво ще бъде тяхното бъдеще. За бъдеще хората ще виждат какво се крие в техния мозък, какво се крие в сърцето, ще започнат да обработват своите чувства. Ако някой от вас иска да му се докаже, достатъчно е някой, който е нервен, който обича да се сърди, само три месеца в тази школа да бъде, и ще стане спокоен. Там няма да ви се говори, само ще ви бутат на едно място – няма да ви кажа къде, на две места по три пъти на ден ще ви бутат. Сутрин ще ви бутнат с показалците, на обед – със средните пръсти, вечер ще турят третите пръсти и като спите, ще турят малките пръсти на тия места. В три месеца вие ще имате едно отлично разположение. Ще кажете: „Какво ще даде?“ Тия допирания ще дадат храна на ония центрове. Защото търпението е способност в човека. Човек, за да бъде търпелив, не е произволно. То е способност. Като се развие, ще бъдете търпелив. Дайте на човека надежда, че туй, което иска, ще постигне, и той ще стане търпелив. Дайте възможност на човека да се развива правилно, търпението ще дойде. Спрете процеса, и той става нетърпелив. Нетърпението е липса на нещо в човека.

Сега в съвременното общество говорят за Бога. Бог има отношение към нас. То е най-разумното същество. Ако ние го познаваме, ще замязаме на него. Всичките растения, които са свързани със слънцето, плод дават, учени са. И ние, като се свържем със слънцето, ще имате тази интензивност; ако не се свържем, ще изгубим тази интензивност, която имаме. Не само това, но светлината

зависи под какъв ъгъл пада. Някой път казваме че възприемам светлината, но някой път зависи какво количество светлина ще възприемеш. Сега се оплакват от слабите очи. Те не си движат очите. Очите в тях са неподвижни, фиксирани, че те не работят. Накарай очите си да работят. По някой път ние, като не упражняваме слуха си, започваме да се занимаваме с отвлечени работи. Сади (само) облажаваш хората. Започваш да мислиш само за своите грижи, несрети в живота, уплашиш се. Да те не смущават тия работи. Радвай се за това, което виждаш. Като минеш пред някоя река, интересувай се от шума на реката. В гората като минаваш, интересувай се от шумоленето на листата, интересувай се от пеенето на птиците. Ти с това развиваш слуха си. Ти казваш: „Птиците мене не ме интересуват, вятърът не ме интересува, дърветата не ме интересуват." Интересуват те само вътрешните тревоги, само за тях мислиш, съсредоточаваш вниманието си навътре, не навън. Ти не слушаш отвън, ушите се напълнят с кал, трябва да търсиш лекар да премива ушите. После мускулите изгубват своята пластичност, не може да възприемат звука, тогава човек оглушава.

Та казвам, за глухите има цяр. Обичай знанието. Ще обичаш пеенето, да ти трепери душата. Човек, който пее, не оглушава; който не пее, може да оглушее. Ако искате очите ти да не отслабнат, обичайте истината. Има една опасност да изгубите знанието. Това са факти, на опит може да ви ги докажа. Но учение трябва. В една лекция не може да кажеш как ще стане туй. Някой път някои хора мислят, че са много учени. Казвам, аз правих своите научни изследвания върху психологията на българите 12 години, измервания, да разбера какъв е българинът. Веднъж един лекар ми казва: „Що се занимаваш с тия глупави работи?" За тебе може да е глупаво, за мене не е глупаво. То са субективни схващания. Казвам: „Ти познаваш болестите по очите и по пулса. Аз познавам болестите по

носа.“ Казва: „Ха, по носа, то е глупост.“ „Научно – казвам – може да ви докажа. – Рекох – носът не е ли орган на белите дробове? Следователно, ако дишаш дълбоко, приемаш въздух, носът ще бъде по-широк, значи упражнявал си се. Линията на носа ще бъде в добро състояние. Ако носът е сплеснат, показва, че дробовете не работят добре. Значи дължината на носа показва каква енергия излиза надолу. Широчината показва сърцето каква енергия дава. Широчината показва здраво ли е сърцето. – Казвам му – ти си неврастеник, после си много раздразнителен, много мнителен. Носът ти показва това. Носът ти е заострен. Започни да дишаш дълбоко, ще се освободиш. – Рекох – верно ли е?“ „Верно е.“ „Ти ми кажи отде го зная.“ Казва: „Да не ти го е казал някой?“

Отивам на друго място – в една гимназия. Казват ми: „Какво се занимаваш с такива работи, те не са научни работи.“ Аз не искам да споря. Ако е за спор, мога, но нямам време. Казвам на учителите: „Изберете от седми, от шести, от пети и от четвърти клас най-способните и най-ленивите ученици. Аз не ги зная, вие ще бъдете тук при мен. Аз ще започна да ви казвам кой какъв е. Искам вие да ми кажете аз отде го зная. Вие сега искате да знаете кое е наука.“ Доведоха около 15 души ученици. Казвам: „Този е отличен математик.“ Учителят му казва: „Право е.“ „То е много способно, много даровито момче.“ „Верно е.“ „Този е ленив, той не може да решава и елементарни задачи, обича да полъгва, други да му правят задачите. Верно ли е?“ „Верно е.“ Казвам: „Този по история е отличен, помни всичките данни, шест има. Верно ли е?“ „Верно е. Шест има.“ „Този виждаш ли го. Той, каквото чете, го забравя. Все двойки има. Верно ли е?“ „Верно е.“ Като прочетох характера на всичките, казвам: „Кажете ми аз откъде го зная. Наука е това. Способният ученик носи дарбите. – Рекох – не само това. – Казвам – виждате ли това способното момче, този спо-

собния математик. Много добре е устроен, баща му е бил умен, майка му е била умна, когато го е носила, не са били сиромаси хора. Той, когато се е раждал, при много добри условия се е родил. Не е мислил баща му откъде да вземе пари, бил осигурен материално. Туй го носи то на лицето си. Беднотията хората носят на лицата си – ако майката е страдала или ако бащата е страдал, всичко това се отпечатва на лицето.

Сега ще взема онези, които изучават астрология. И тук, и в Америка, и в Англия, и в Германия правят една погрешка, понеже вземат това изкуство за прехрана. Те мязат на врачки. Една врачка, за да се прехрани, ще каже някоя лъжа. Циганката ще ти каже: „Девет кила късмет имаш." Майката и бащата определят качествата на зодиака, астрологическия момент, когато детето се ражда. Ако туй дете се роди на 22 март, понеже март е дом на човешкия ум, туй дете така се поляризира, че всичките домове се намират в едно хармонично съчетание. Но зависи от бащата и майката. Ако бащата е умен, и детето ще бъде умно. Ако майката е умна, и детето ще бъде умно. Те определят неговите астрологически възможности. То не може да измени своя път. Един напреднал дух никога не избира невежа майка. На мене да ми разправят. Една напреднала душа избира един отличен баща и една отлична майка. Душа, която не е напреднала, може да избере посредствени. Мнозина казват, че са родени от Бога. Чудна работа, че който е роден от Бога, той е гениален човек, той е светия. Роден от Бога, пък бъкел не разбира, наука не му трябвало. Смешни са по някой път религиозните хора.

Ще ви приведа този анекдот. Мисля, един турски султан имал един ходжа, който знаел какво става на небето. Разправял на падишаха: „Днес Господа направи това, днес направи онова." Султанът го слушал десет години да разправя и поискал да го опита колко знае и дали

знае. Имало един гръцки владика. И той идвал при султана, и той му разправял какво прави Господ. Един ден султанът ги поканил на гости. Вземал един гювеч с мляко, стопля млякото, туря млякото с гювеча, взема един самун хляб. Дал едно парче на ходжата, дал друго на владиката, и той взел трето и тримата надробили хляба в гювеча. След това султанът разбъркал хапките и казва на ходжата и на владиката: „Всеки да яде от своите хапки, никой да не яде от хапките на другия, които дробил.“ Казват: „Де ще ги намерим?“ „Вие, като не познавате вашите хапки, които сте дробили, как знаете какво става в невидимия свят?“ Своя си живот не може да оправи, пък разправя какво е видял.

Всичко онова, което се вижда, е верно. Защото вечерно време аз може да ви накарам да сънувате страшни работи. Ако се приближа с едно горещо желязо при краката ви и като ви припари, вие ще сънувате, че ви горят, че ви измъчват. Станете сутринта, казвате: „Много лош сън сънувах.“ Ако се приближа при вашите крака и ви погаля полекичка, вие ще сънувате, че ви посрещат в пролетта. Аз съм причината за тия сънища. Вие насън виждате моето разположение. Аз съм реален човек. Казвате: „Сънувах това и това.“ Сега някои от вас, ако не вярвате, може да направите един опит. Нали някои сте жени. Ако мъжът не вярва, жената да тури горещо желязо – не да го изгори – нагорещено желязо да приближи при краката му и сутринта да го пита какво е сънувал. Сега привеждам тия примери като възможности. В човека има такива богатства. Бог е вложил толкоз богатства във всеки човек, че всичките тия хора седят, и не знаят какво да правят. Ти си неразположен. Аз да ви дам един съвет. Да кажем, ти си жена и си неразположена. Стани, облечи се, тури шапката, обущата, ръкавиците и иди посети някой дом, дето хората са добре разположени, посети някои познати, но не сприхави, но весели, от този

жизнения темперамент. Като се върнеш, ще имаш добро разположение. Ти си недоволен от живота, искаш да се самоубиеш. Тури си шапката, обущата, връзката, понамажи се малко, излез и посети най-бедните домове, дето хората нямат какво да ядат. Ти ще се върнеш, и в тебе ще изчезне желанието да се самоубиваш. Ти ще видиш, че твоите страдания са фиктивни в сравнение с другите. Дошъл ти един бръмбар, че може да станеш министър в България. И понеже не си станал, искаш да се самоубиеш. Мислиш, че като станеш министър, ще оправиш България. Колко министри са идвали, не са я оправили. Ти може да дадеш подтик на българския народ, българският народ може да се подобри, но трябва да дадем подтик на целия народ, не да го водим като един вол. Всеки да има подтик, да останат българите да мислят. Да кажеш: „Ти си способен човек, направи това и това." Кажете му, нека той да го направи.

Сега Христос казва: „Дето са двама или трима, събрани в мое име, там съм и аз между тях." Когато дойде Господ между нас, първо, трябва да коригираме всичките свои погрешки. Лъжата мирише много лошо на Господа. Ти ще изчистиш тази лъжа. Лошото гледане, омразата – също лошо миришат. Като дойде Господ, трябва да имаш един музикален слух, да познаваш стъпките му. Той обича музика. Няма да имаш тревожни мисли, да се тревожиш за нищо и никакво.

Сега, ако сте в школата, бих ви дал какво да правите. В тази школа трябва да се пее. Сега учите песни. Аз съм слушал църковни песни. Но съвременните хора нямат песни за събуждане на способностите. Всичкото пеене става за развлечение, за почивка е хубаво. Но има песни, които, като пееш, събуждат твоята мисъл да мислиш. Има песни, които събуждат хубавото и красивото. Има песни, които, като пееш, събуждат в тебе чувството на справедливост. Един американец разправя, че като

слушал Камил Русо да свири „Сънят на живота“ – тя е ученичка на Паганини, той казва, че като я слушал да свири тази песен, в дадения момент бил така разположен, че бил готов да се примири с целия свят. Бил готов всичко, каквото има, да го пожертва. Това е музика. Ако ти в музиката не си готов да направиш всичко, това не е музика. Например някой казва: „Дотегна ми животът.“ Този човек не говори истината, той не страда. Така не се говори. Казва: „Дотегна ми да живея, не мога да живея.“ Той не е опитал страданията. Казва: „Много ми е тежко на душата.“ Той няма страдание. Тежко му е, понеже не може да пийне малко винце. Тежко му е, понеже няма рибица с малко лимон, хубаво опечена. Тежко ѝ е, понеже няма копринена рокля, няма по последната мода шапка, че дрехата била тънка. Казват: „Тънки ми са дрехите.“ Една зима опитах с едно тънко палто, още го имам горе, съвсем тънко, едва има един милиметър дебелина. Цялата зима прекарах с него – 10–15 градуса студ – с тънкото палто. Ако живееш добре, може с тази тънката дреха да прекараш своята магнетическа сила, да запушиш всичките пори и тази тънката дреха да ти послужи. Ти трябва да живееш добре, за да не прахосваш своя магнетизъм. Ти, като се тревожиш, обезверяваш се, унищожаваш своя магнетизъм. Ако държиш истината и любовта, ти акумулираш този магнетизъм. Той, като минава, държи топлината навсякъде, усещаш едно приятно чувство.

Ние сме турили истината вън от себе си; ние сме турили знанието вън от себе си; ние сме турили знанието вън от себе си; ние сме турили мира вън от себе си. Казвам, как ще живеем. Ако ти си милосърд, ще дойде до тебе това мекото чувство; ако ти си съвестен, ще дойде до тебе справедливостта, няма да се сблъскваш с този, с онзи. Българинът има едно качество на твърдост. Твърдостта е едно божествено качество, то се намира

там, дето се намират божествените способности. Аз наричам твърдост въглерода на божествения свет. Въглеродът прави нещата твърди. Водородът ги прави меки, подвижни. Кислородът ги прави активни, да се разширяват, а пък азотът им дава едно отлично направление на всичките как трябва да действат. Кислородът поддържа горението, но сам не гори. Ако той гори, ще може да го запалим. Тогава ще запалим въздуха и ще унищожим цялата земя. Въздухът не може да се запали. Въздухът, който може да се сгъсти, в течно състояние може да го превърнем.

Та казвам, използвайте активността на кислорода. Какво значение има? Да създадем една активност в себе си. Вие още не сте мислили какво нещо е кислородът в природата и какво нещо е водородът. Съединени заедно, те дават условие водата да се прояви, те не създават водата, но водородът и кислородът са само условия, за да се прояви водата, понеже водата не мяза на кислорода и водорода. Водата е носителка на живота. Ако на земята няма вода, животът не може да се прояви, да се организира не може. А пък, ако да не би съществувал въздухът, животът не може да расте. Въздухът дава възможност животът да расте. Водата е проводник на живота, той трябва да се организира. Тогава вече имаме азота, който съответства на човешкия ум – как да се използват благата, които Бог ни дал. Вие, ако знаете да посадите една ваша мисъл според Божиите закони, ще имате много бързи резултати. Ако посадите едно житено зърно навреме, то ще израстне. Ако посадите една ябълчна семка навреме, ще изникне. Ако посадите една мисъл – защото мислите се сеят в човешкия мозък – те растат в човешкия мозък. Твоите чувства се сеят в симпатичната нервна система, там растат и плод дават. Питат ме: „Вярваш ли ти в Господа?“ Аз съм преминал вярата отдавна. Сега аз слушам лекции от Господа. Господ ми казва:

„Направи това и това.“ Господ ми държи цяла лекция, казва ми какво трябва да правя. Втори път като ида, ми казва какво съм постигнал, какво съм направил. Ще посееш една мисъл и ще оставиш тя да израсте и да даде своя плод. Ще посееш едно чувство и то ще даде своя плод. Ти нямаш търпение. Ти знаеш ли колко време се изисква една мисъл в тебе да се прояви или едно чувство колко време му трябва да се прояви.

Казвам, след заминаването оттук, от земята, във вас ще останат само божествените мисли и чувства, които са посаждани във вашия ум и чувства, които сте посаждали във вашия ум. Те ще ви създадат едно тяло и с тях може да идете в другия свят, да влезете в божествения свят. Тия тела ще останат на земята, от този материал нито едно парче не можете да вземете. Божественият няма нужда от тази материя. Тя е за земята. Сега вас ви е страх да умрете. Защо да се плашите? Аз да ви кажа как разбирам смъртта. Детето не трябва да се роди на третия, на четвъртия, на петия, на шестия, на седмия, но на деветия месец трябва да се роди. По-напред този период е бил 900 хиляди години, бил е 9 милиона години, бил е 90 милиона години и 90 милиарда години е бил. Сега се съкратил. Сега този период е девет месеца. Значи всичкото това знание, което природата в дългия процес е придобила, природата трябва да тури в утробата на майката детето и тя да вложи всичкото свое благословение. Като дойде деветият месец, казва: „Излез навън.“ Щом се ражда детето, то всякога трябва да заплаче. Като заплаче, показва, че се е родило навреме. Казвам, когато вие плачете, аз считам, че сте родени тогава, тогава се съживявате. Когато детето се роди и заплаче, майката се радва. Ако детето не заплаче, ражда се мъртво. Защо плачат? Всеки, който плаче, родил се е вече. Не осакащайте вашето раждане, да мислите, че плачът е нещо лошо. Не крясък, но музикален плач. Аз съм гледал –

някой като плаче, не е пеене, но е крякане. Ако бях поискал някой от вас музикално да ми изпее как плачат децата, как ще го изпеете? Някои деца имат три основни тона. Някои вземат до, някои вземат ми, някои вземат сол. Туй дете, което взема до, то е материалист. Туй, което взема ми, то е духовно. Туй, което взема сол, то е божествено. Тези, които вземат сол, умът им хубаво ще се развие; които вземат ми, сърцето им ще се развие; които вземат до, тялото им ще се развие. Децата някой път сутрин вземат до, на обед – ми и вечер пеят сол. Аз, без да съм бил майка, зная това, слушал съм как плачат децата. Статистика имам какъв е музикалният плач.

Казвам, не се обезсърчавайте, че плачете. Като плачеш, да се радваш, благодари за плача. Ония сълзи, като излизат, дават един подтик. То е божественият подтик, че божествената светлина и топлина са дошли, ледът се е стопил и от разтопения лед се раждат твоите сълзи. Благодарете, че във вас плачът е дошъл. Ако не може да плачете, вие сте северен или южен полюс, дето нищо не може да расте. Ако си човек, който не може да плаче, нищо от тебе не може да стане. Срамуват се хората да плачат. Христос, спасителят на света, плака, като погледна този народ. Казва: „Вие трябваше да плачете.“ Психологически всички считат плача за една слабост. Има окултни учители, които казват, че човек не трябва да плаче. Аз съм чел много окултни преводи, книги, в които е казано, че очите трябва да изсъхнат. Това не е превод. То е като: „Не въведи нас в изкушение, но избави нас от лукавого.“ Не да изсъхнат очите, но очите да бъдат влажни, не мокри, но влажни. Влага трябва да има.

Казва: „Там, дето са двама или трима, между тях съм и аз.“ Тия двамата са човешкият ум и човешкото сърце. Те като се съгласят, третият, който ще се появи, е Господ между тях. То е човешката воля. Ако умът и сърцето не се съгласуват, волята взема подтика. Волята

е, която създава всичките нещастия. Трябва да дойде Господ да живее в ума и сърцето, за да възпита човешката воля.

Ева като погледна дървото, нямаше го Господа, казва: „Не може ли да взема от този плод?“ Взе и какви бяха последствията? Много лоши бяха последствията. Някои казват: „Как ще дойде злото?“ Ако вие оставите едно пчене... Нали знаете какво е пчене: тия малките на въшките, излюпените яйца. Често те се хващат за един косъм. Видял съм жените – преплитат с конец гребена, стане гъст и вадят гнидите и пченетата, излюпените въшки. Ако вие оставите едно пчене за една година, знаете ли какво ще стане във вашата глава.

Не оставяйте в себе си нито една погрешка непоправена. Тя се размножава. Турете вашия ум на работа, турете и вашето сърце на работа. Обикнете Господа в света. Започнете нова работа и животът ви ще тръгне, както никога не е тръгвал досега.

Дом бащин е цялата природа. Дом бащин е цялата земя. Дом бащин е цялата Слънчева система. Дом бащин е цялата Вселена. И всичко видимо и невидимо е дом бащин.

Тайна молитва
„Благословен Господ, Бог наш“

Четиридесет и втора неделна беседа
14 септември 1941 г., неделя, 10 часа
София – Изгрев

Редактираният вариант на беседата е отпечатан в томчето „Възможности за щастие“, Съборни беседи от Учителя, София 1941 г., стр. 289–317.

ЛЮБОВ, ЗНАНИЕ И СИЛА

„Отче наш“
„Ще се развеселя“

Ще взема само петия стих от петата глава от евангелието на Йоана: „И там имаше някой си човек, болен от 38 години.“

„Духът Божи“

Не се говори за един знатен човек, именит човек, името не му се казва. Само го кръщават като някой стражар № 38. Трийсет и осем години бил в къпалнята, 38 години стражарувал. Казва: „Свободен си.“ Уволняват го. Казва: „Стига толкова стражарство.“ Трийсет и осем години вземам една епоха, в която съвременното човечество се намира в едно особено състояние, търси се един начин да се лекува. Седи при тази къпалня, да се излекува, иска да излезе здрав. Но досега нито един не се е явил. В туй отношение науката се явява, като един служител трябва да се разбира.

Какво разбираме ние под думата наука? Науката е, която иде да помогне на човечеството. Ако четете същата глава, казва, че Отец е открил чудни работи. Бог е, който открива на хората. Съвременното човечество има особено благоволение от невидимия свят. Много тайни се разкриват, които в миналото не се разбирали. Ако вземете – във всяко направление. В миналото радиото е било известно само на посветените. Посветените имат радио от оня свят и от тоя свят и си говорят. Заминал

някой за оня свят, ще знаеш на какви вълни да се разговаряш. Ще ти каже адреса си, на кое място е. Оня свят има градове, села, има училища, има университети. Ще разбирате оня свят в най-хубавия смисъл. От това, което имате, най-хубавото ще си го представите. Защото, ако мяза на този свят, тогава ще имате изопачени понятия. Например имате понятие за хляба. Но какъв хляб? Направен от ечемик, от ръж, от някое развалено брашно или направен от хубаво жито? Житото има качества. Онзи, който орал нивата – псувал, жънал житото – псувал, това жито не е чисто, опетнено е цялото жито. Опетнено е от този, който обработва.

Та казвам, хубавият хляб е от онова жито, онзи, който орал нивата, пеел, милвал воловете, че ги целувал, казва: „Братя, я да орем." Вие както разбирате и аз както разбирам. Потупва ги, помилва ги: „Ха, вие напред, аз отзад, ще теглите, ще обработим нивата, каквото спечелим, ще го ядем." После този, който оре, да се моли по три пъти на ден. Молитвата какво означава? Молитвата е съзнание. Когато човек е гладувал, се моли. Казва: „Да има хляб." Хлебчето къде е? Човек, който е огладнял, надушва хляба. Ако гладният е тук, на Изгрева, ще знае коя фурна в София изкарва хляб – право на фурната. Който няма това ухание, ходи да се лута, върне се, намерил хляб неопечен. То хляб имало, но не е отишъл на мястото, дето се пече хлябът. Казва някой: „Нас ни трябва какъвто и да е хляб." Или казва: „Аз ям каквото и да е." Не, аз не съм да ям каквото и да е. Не съм и да чета каквото и да е. Не съм и да се вярва каквото и да е. Ти си чел буквара, научил си основните работи – буквите. То е основното нещо – азбуката. Най-целесъобразното си извадил. Позначимо от буквите няма. Буквите, които си научил, през цял живот с тия букви ще си служиш. Читанката, като дойде, граматиката, то са правила, които ще ти покажат как трябва да функционирате в даден случай.

Сега ние често се спираме и казваме: „Зная азбуката.“ Но ние азбуката на природата не сме научили. Езика на природата тепърва ще учим. Не знаем езика на природата. Предадено е, че Господ говорил на Адама. На какъв език? Той не говорил на еврейски. Казват, че е на еврейски. Не е говорил на еврейски. Даже един език има, по-стар от ватанския. Считат, че ватанският език е най-стар. Санскритският език и другите езици са наречени клонове. Те са исторически работи, няма какво да ви ползва – да ви обяснявам как са се образували езиците. Един превод. Така да се нагоди, за да може езика – но трябва известно приготовление – докато може, да се научиш да говориш. Вземете, докато се научите да пеете. Може да сте музикант, но да се научите да пеете, трябва да се безпокои вашето гърло, да вземете правилно тона, не само да го вземете, но трябва да различавате кой тон е: дали е до, ре или друг тон. После да различавате тона – повишен ли, или понижен – изисква се един отличен слух. Някои тук-там знаете нещо по музика. Аз това привеждам като едно обяснение за езиците. Например вие желаете нещо, и не го постигате. Защо? Понеже туй, което не го разбирате, не може да го произнесете. Ако идете във Франция или Германия, или Англия, където и да е – сега е опасно да се говори за Англия, Русия, Америка, защото ако говориш за Русия, ще кажат – вземаш страна; ако говориш за Германия, ще кажат, че вземаш страна. Тия неща аз мимоходом ги разглеждам. Аз вземам хората в това положение, в каквото Бог ги е поставил. Всеки един народ е един слуга на Бога в света. Колкото народи съществуват, те са служители на Бога. Туй е правилното положение. Че тия слуги някой път не изявяват Волята на Бога, то е най-съществено. Да дойдем до основното. Нас не ни интересува кои са се напили някъде, били са се, счупили са си главите – нас не ни интересува. Нека превържат раните, главите, те да взе-

мат урок. Ако видите двама души пияни, че се бият, какво отношение трябва да имате към тях? Към болния трябва да имаш някакъв цяр, да го цериш. Онзи, който обича виното, той ни интересува, като дойде казва: „Имаш ли пари – малко да ми дадеш, че ми се свършиха парите. Искам да се почерпя в кръчмата."

Питам сега, хората, които са пили от хиляди години, какво са придобили. Пиянството не го образуваха хората. Хиляди години преди хората мухите са се опивали, танцували са, ходили са в кръчмите. В природата има доста кръчмарници. Мухата, като се опие, започва да се върти и след това се връща в кошера. Питат я: „Защо закъсня?" Тя мълчи. Тя казва: „Не можах да намеря кошера, дъжд имаше, времето такова." Оправдава се. Вие мислите, че пчелите са много изпълнителни. Някой път са много буквоядци. Царицата, като каже на този човек да си върви, три пъти каже, на третия път забие жилото. Една царица на пчелите никога не казва да ужилят човека. Бутне го с главата, удари го и най-после царицата казва: „Да те ужилят." Сега то е лъжа. Досега не съм чул. Разговарям се с пчелите, царицата съм питал. Царицата казва: „Такава заповед няма. Те от само себе си работниците те жилят. Туй, което съм казала, е да го ударят в главата и да започнат да жилят или малко да си забие жилото, но малко да го клъвне и да извади жилото. Ни най-малко да не забива жилото."

Казвам, ние, съвременните хора, мязаме на тия пчели, на които царицата е дала заповед, и ние по нашето прилагаме закона. Казваме – така казал Господ. Толкоз е верно, колкото пчелите работници изпълняват заповедта, толкоз и ние изпълняваме. Не че сме лоши хора. Ние сме по-добри от огъня. Огънят ще те изгори. Човек никога не може да ви изгори. Ние сме по-добри от водата. Водата ще те удави. Ние сме по-добри от вятъра, вятърът ще ти събори къщата с духането си. Досега нито

една къща не съм съборил. Вятърът като духне, колко къщи има съборени от вятъра. От вятъра съм по-добър, от водата съм по-добър, от огъня съм по-добър. Канарите, като падат, и те смачкват, аз досега, слава Богу, никого не съм смачквал. Тъй щото ние, хората, сме по-добри от канарите, от водата, от вятъра, от огъня. Човек може малко да побутне, но то е нищо. Сега някои от вас може да кажат, че то е малка ирония. Аз изобщо иронии нямам. Аз искам да представя нещата, тъй както са. Човек някой път подиграва другите. Един учител може да подиграе един ученик, да го подтикне, да засегне неговите лични чувства. Когато се подиграват, засягат личните чувства. Или когато искат да ни предизвикат да покажем сила, казват: „Ти си баба, нямаш никаква сила, не те ли знаят хората?“ „Кой, аз ли?“ Покажеш си силата. После онзи, който го е предизвикал, вземе, че го гътне на земята. Как ще покаже, че е силен. Ако той го победи, ще каже: „Как мислиш, туй, което го казах, право ли е?“

Сега нас в света ни предизвикват. Имаме знание и някой казва: „Нямаш знание.“ Ще си покажеш знанието. Ако те завали някой – нямаш знание; ако ти го завалиш – имаш знание. Всичките хора са пехливани. И мъже, и жени, и деца са пехливани, правят пехливанлък. Като се борим с дявола, дойде дяволът, че те мами за нещо. Ако той те надвие, ти плащаш борчовете; ако ти го надвиеш, той трябва да плаща борчовете. Та казвам, всички вие, които сте сиромаси, кой плаща, дяволът ли плаща, или вие. Според мене всичките хора са станали сиромаси, които дяволът ги натиснал в живота, – те плащат дългове. Всичките, които са богати, са натиснали дявола. Но борбата не е свършена. Дяволът е много учен. Като не може да те гътне, дяволът дойде в яденето. Казва: „Ти не знаеш да ядеш, ти си баба.“ „Как, аз ли?“ Започват да се надядат. Погледнеш, всичките богати дяволът ги завладял по десетина паници. Състезават се, борят се с дя-

вола на яденето. Но като се състезават, в туй състезание се е родила болестта. Най-богатите страдат от подагра – царска болест.

Та сега да ви изведа закона научно. Във всяка област човек трябва да знае как да владее своите сили, своите мускули, да владее своите чувства за яденето. После човек трябва да знае как да владее своето разположение; трябва да знае как да владее своята вяра, надеждата си; човек трябва да знае как да се обхожда според законите на любовта. Много хубави неща има, които човек да изучава в света. Човек може да направи много научни теории, но тия теории след 20–30 години те няма да бъдат валидни. Едновременно аз правя своите изследвания и виждам, че светът не е създаден, както учените хора говорят. Че на слънцето има огън, че има 25 милиона или 50 милиона топлина. Вътрешността на слънцето е твърда, има същества, които живеят отвън, и понеже и там става нашествие от някое друго слънце, турят отвън крепост, голяма топлина – то са предпазителни средства, мерки, да ги не нападат. И слънцата воюват някой път. Понеже воюват, за туй Господ предвидил, турил ги на големи разстояния. Най-близкото до нашето слънце е на такова разстояние, че се изисква 3 години светлината да пътува, за да дойде до него. В пространството може да се турят три хиляди системи като нашата Слънчева система. Господ турил туй пространство, да няма стълкновения между тия двете слънца. Изключена е възможността една война да се отвори между едно и друго слънце. После големи разходи се изискват. Сега вие има да попитате: „Тия напредналите същества каква нужда има да се борят?“ Аз ще ви запитам – онази царска дъщеря, която живее охолно при баща си, какво я кара да се жени, да си намери някой възлюблен? Никакъв недоимък няма. Царската дъщеря е осигурена да живее, да се развива умствено. Казва: „Трябва да се оженя.“ Никъде

не е писано, че трябва да се ожени, няма такъв закон.

В християнството застават против безпредметното женене. Царството Божие е за девствените, за ония, които никак не са женени. Апостол Павел казва: „Който се жени, добре прави; който не се жени, прави по-добре." Как ще го тълкувате? Не да се женят. Най-първо, какво нещо е женитбата? Да се съберат двама, да се карат или да се съберат двама – направят предприятие, да правят нещо, да раждат деца. То е заблуждение. Коя жена може да роди деца? Чудни са хората, когато пресилят нещата. Поставят костилката в земята и като израсте дървото, земята да каже, че го е родила, че го е отгледала като мащеха. Но тази семка не е излязла от земята. Казвам, трябва да имаме една ясна представа за живота. Заради вас, които разбирате, туй не е за деца.

Сега, като говоря за женитбата, аз вземам женитбата в много широк смисъл. Женен е вече всеки, който се е оплел в гъстата материя. Той станал керемидчия, мачка пръстта. Той иска да си изкара прехраната, то е по една необходимост. Като не могъл да намери друг занаят, керемидчия станал. Той има условия да бъде градинар. Кое е по-хубаво – да бъдеш керемидчия или да бъдеш градинар? Сега има да избираш между керемидчилъка, градинарството, има да избираш и учителството. Кое е по-хубаво? Учителството е по-хубаво. Да учиш децата, е по-хубаво. Казвам, в женитбата някои се женят, да станат керемидчии; някои се женят, да станат градинари; някои се женят, да станат професори, учители. В женитбата има друго нещо. В женитбата човек трябва да дойде до положението, да стане служител на Бога. Той и неговата възлюблена да идат, и двамата да служат. Под думата жена във вечния живот се разбира, който има благоутробие. За Бога казват, че е благоутробен, милостив. Всеки човек, който култивира себе си, трябва да има този принцип. Казвам, в семейството мъжът и

жената са символи на някои добродетели. Ако жената не представя тия добродетели и ако мъжът не представя тия добродетели, този символ е без значение. В Америка имат един ден – Ден на благодарността. Погледнеш, едно писмо дойде с чек от 25 хиляди долара подарък, друго писмо – с чек от 50 хиляди долара. Твой приятел ги изпраща. Всичките чекове са оформени, съберат се 50–60, мислиш, че вече животът ти е осигурен. Но американците знаят, казват, че това е трик.

Преди години дойде една българка и донесе близо един милион марки. Казва: „Един милион марки." Гледам, на тия марки падежът изминал, пет пари не струват. И за да не я обезкуража, казвам: „Отнесете се, сестра, да видите, че на тия пари минал срокът." Един наш приятел намислил да направи едно добро. Турил приблизително десет банкноти по хиляда лева, турил ги в Библията. Седели десет години, минал срокът, оттеглила ги банката от употребление. Намира ги, ни пет пари не струват. Сега се спирам на закона: има добрини – изтекъл срокът, пет пари не струват. Има знания, които пет пари не струват. Има вяра, която пет пари не струва. Ще пиеш една студена вода, и ще започнеш отново. Няма по-важен живот от сегашния, от сегашната наука.

Снощи седя и съм се затворил в салона и свиря. Питат: „Че защо си се затворил?" Казвам: „Свирех на времето." Казвам на неговия език: „Моля да бъдеш подобро. Децата отвън са голички, да не ги сплашиш тази вечер със слана. Покрийте малко с облаци, станете малко меки, да не ги изпоплашите, че преждевременно да им снемете дрешките." Те казват: „Няма, хайде, ще ги оставим." Питам, кой ще ми повярва на това. То така се говори само, музиката влияе. Като иде голяма буря и свириш, бурята може да си иде, може да се отмени. Има музика, като свириш, веднага ще се заоблачи. Има музика, като свириш, веднага ще се уясни времето. Тези, ко-

ито правят бурите, онези, които заоблачават небето, всички са разумни същества. Като им говориш, кажеш: „Бъдете така добри, нека да ни погрее слънцето, отложете, не закривайте слънцето." Казват: „Ще отложим за няколко часа. Достатъчно е." Но туй не става произволно. Някой път, ако разбираш езика, те ще те предупредят. Искаш да идеш на разходка. Казват: „Днес имаме работа. Ако идеш с нашите тулуми, ще те оквасим." Има зимно време – решено е, не може да се отложи, половин метър сняг ще има. Стой вкъщи. Искаш на планината да идеш. Казват: „Ще проветряваме салона. Ако излезеш навън, ще те отвеем някъде. Ще ви направим една пакост – на тебе и на планината." Няма да ходиш, няма да се качваш по планината.

Казвам, това, което ви говоря, един ден ще го опитате. Тия бури, тия дъждове, тия снегове стават в нас вътре. Предупреждават – имаш едно състояние, което струва милиони. Една малка причина – и ти изгубиш състоянието си. Изгубиш смисъла на живота. Дойде някой ти каже една лъжа. Ти имаш 4–5 милиона, турени в банката, и мислиш, че си се осигурил. Дойде и ти каже: „Банка „Гирдап" пропадна." Ти веднага повярваш, обърне се целият свят, казваш си: „Не ми остава нищо, освен да си тегля куршума." Излезеш навън, видиш, че банка „Гирдап" не е пропаднала. Ти пак станеш радостен. Питам, защо стана скръбен. На какво основание стана скръбен? Че ти нямаш понятие тогава. Ти нямаш понятие какво нещо е животът. Представете си четири милиона – това са едно кило вода. Даже с четири милиона ти не може да купиш едно кило вода. Но представете си, че ти си при едно езеро, дето има безброй такива кила. Какво ще се смущаваш за четири милиона. Я ги вижте, сега Англия е изгубила 14 милиона тона кораби и знаете колко милиарди струват. Ако на тия англичани биха казали по-рано да дадат толкоз пари, ще кажат, че не може да

дадат. Сега всички тия богатства отиват на дъното на морето. Колко храна отива, колко снаряди, колко хора. Защо и за какво отиват. За някакви фиктивни работи. За бъдеще се повдигало човечеството. Като четете Стария завет, ще видите колко бяха герои евреите. Излязоха из Египет. Какво придобиха? Какво се ползват евреите от миналото си геройство в Палестина или от геройството на Давида.

За нас е важно да бъдем герои. Всеки един човек, който не е герой да носи любовта; всеки човек, който не е герой да носи знанието, да има знание и мъдрост; всеки човек, който не е герой да носи истината; аз зная какво ще бъде това геройство. С това се гради целият човешки организъм. Тялото е построено и главата е построена по закона на мъдростта. Сърцето е построено по закона на любовта. Всички други органи са построени по закона на истината. Следователно, ако ти поддържаш мъдростта, истината и любовта, ти ще имаш един организъм здрав. Не само това, но ако ти поддържаш, ти няма да познаеш какво нещо е сиромашия, ще имаш опит в живота и всякога ще бъдеш победител. В природата съществуват закони. Имаме и закон за защита на държавата. Няма по-добър закон за защита на държавата от закона на любовта. Няма по-добър закон за защита на държавата от знанието и мъдростта и няма по-добър закон за защита на държавата от истината. Когато разполага със силите на природата, за да бъде една държава силна, трябва всичките хора, които са в тази държава, да бъдат силни по ум. Ако българският народ беше съставен от герои, знаете какво биха направили. Четири-пет милиона да могат да хвърлят гранати на хиляда километра далече, на хиляда километра може да поразят всичките врагове. Четири-пет милиона щяха да приспят тия неприятели от 20 километра. Ще идат, ще им вземат оръжието. Питам, кой ще победи такива хора. Сега казват: „Да се

въоръжим.“ Аз съм за доброто въоръжение: снарядите на любовта, снарядите на знанието, на мъдростта и снарядите на истината. Няма по-силно оръжие от тия в света. Ние вече влизаме в един свят, който не мяза на нашия. Ние говорим за оня свят, но тъй както животните говорят за нашия. Едно животно, като те срещне, ще хукне да бяга, и се върне. Казва: „Видях едно особено същество.“ Какви са тия същества животните – не знаят нищо за нашите църкви, за нашите свещеници, за верую-то ни, за науката, за философията. Тия работи са непонятни за тях.

Ние говорим за оня свят, но нашият свят в сравнение с техния говедарски. Ние сме тук, на земята, но в сравнение с оня свят сме като затворници. Трябва да идеш в оня свят, да видиш какво нещо е орган, да видиш какво нещо е пиано, какво нещо е цигулка, китара, арфа, какво нещо е оркестър. Там има оркестри от 20 хиляди оркестранти, има хорове от 144 хиляди. Те тъй майсторски пеят, че като запеят, самата земя в туй пеене се върти и върви по своя път. Казвате: „Тези не са реални работи.“ Всичко онова, което ние имаме в оня свят, реално ли е? Не е реално. Реалното е само туй, което не се изменя, което постоянно седи в съзнанието. Загубиш нещо, забравиш го, то не е реално. Реалните неща не се губят, реалните неща не се забравят. Туй, което забравиш, не е реално. Мнозина на мене са ми казвали: „Тогава ти каза, но каквото каза, забравих го.“ Казва: „Той държа една отлична сказка, но я забравих.“ Това не е реално. Туй, което схващаш, то е реално. Твоето съзнание е свободно. Ти трябва да започнеш с цялата сказка. Те са особени, специални работи има вътре, то е един дълъг процес. Някой път някой учен човек 10–15 години му взело да реши някаква математическа задача. Ти имаш само този резултат. Ти не си минал през онзи напор на неговия ум, през онова безпокойство, проверявал, чел

книги, събирал данни, изчисления, изтривания, поправки, поправки, докато дойде до едно решение.

Знаете, Господ, след като направи света, каза: „Да направим човека." Колко време му взело? Казва: „Да направим човека да мисли." Колко време мина, докато направи човека? Вие не знаете, нямате никаква история. Всички онези, които са изучавали Библията, казват, че Господ направи човека в шестия ден. Верно е. Един ден, то е една определена епоха, може да бъде цял период, медлено да е станало.

Та казвам, от 38 години. Три е число благородно. три е едно число юпитерианско. Осем е крайно материалистично число. Трийсет и осем години този човек лежал болен. Защо? Понеже не влизал пръв в къпалнята и на 39-ата година оздравява. Девет е число на Марс. Казват: „Съедини числото на Юпитера, т.е. повярвай в Бога, извади ножа на знанието, и днес ще бъдеш здрав." Човек, който повярва, изхвърля 8-те навън, казва: „Мене не ми трябва 8." Казва: „Осем ще го туриш на очите." Твоите очи са направени по числото 8, хоризонтално турено. Гледаш през 8, през туй материалистическо число, докато дойдем до истината, която ще ни освободи. Туй знание, което сега имаме, за бъдеще ние ще имаме още две очи, ще станат 4. Ще имаме още две отгоре, 6 ще станат, 2 отдолу, 2 отпред и още 2, че ще станат 12. Астрологически значи – по едно око за всеки зодиак. Туй аз подразбирам разширение на човешкото съзнание. Вие влизате в една къща, която има 12 прозореца. Ако има 2, ще гледате само в една посока. Има още 2 – гледате в противната; има още 2 – може нагоре да гледате, ще имате широк простор. Това показва, че в ума ви ще влиза известна светлина, която ще бъде през много канали възприемана. Очите ви са една възможност. На вярващите трябва една наука, в която постоянно трябва да се прави един опит.

Ти казваш, че вярваш в Бога. Трябва да знаеш дали вярваш, или не. Как ще повярваш? Аз повярвах така. Някой път има нещо, което не мога да го направя – като произнеса името Божие, мога да го направя. Имам някаква мъчнотия – като произнеса името Божие, мъчнотията се маха. Ти си гладувал три дена и като произнесеш името Божие, храната иде. Като произнесеш името Божие както трябва, ще те хване една дремка и ще заспиш. Като станеш, ще видиш топлия самун при тебе. Ще кажеш: „Откъде дошъл?“ Виж, това не се казва. Самунът е там, но кой го донесъл, не се казва. Ти заспиваш, че този, който донася самуна, да го не видиш. Ти си в гората, гладен си, няма хляб. Заспиваш, и хлябът дойде. Кой ти донесе самуна, няма го. Туй само в гората става, в градовете не става. Вие ще кажете: „С какво нещо ни залъгва – като малките деца.“ Вие, като вземете един билет от лотарията, не се ли залъгвате? Ние се радваме, че някои оттук са получили доста крупна сума. Туй щото и тук им провърви на лотарията. Но на всички с лотария не може. Онзи, който така произнесе името Божие – с всичката любов, с всичкото знание, с всичката истина на душата, неговата лотария всякога печели. Няма да се лакомите много. Няма да туряш милион. Ще искаш, колкото днес ти трябва, за деня. Понеже ти си пътник, не трябва да искаш повече товар. Трябват ти толкоз, ще ти дадат. Нито една трошица повече. Няма да изгубиш. Христос, като нахрани гладните, каза: „Съберете туй в 12 коша.“

Вие се безпокоите за нищо и никакво. Една сестра иде тук, гледам какво е състоянието ѝ. Вярваща сестра, зная я, от 20 години е в новото учение, заболяла. Изпит държи на 20 години, държи матура. Хванала я една болест. Пита ме: „Ще оздравея ли? Кога ще оздравея?“ „Като издържиш изпита.“ „По-рано не може ли?“ Тя иска по-рано да оздравее. Колкото време държи изпита –

може година, две години, може да държи три години, някой път един ден, един час. Болестите не са така страшни, както вие ги мислите. Тази болест носи най-голямото благо – хората не знаят как да го извадят. Като се намира между хората, тази болест е една задача. Като разрешат задачата, болестта изчезва. Дойде друга болест, друго благо носи. Като намерят ключа, разберат закона, тази болест изчезва. Докато хората роптаят, казват: „Защо Господ допусна тази болест!“, не може да намерят благото, което тя носи.

Ние сме майстори за болестите. Господ създаде живота, ние създадохме смъртта, или Бог отвори вратата на живота, да иде при нас, а ние отворихме вратата на смъртта, да идва при нас. Господ каза на първите хора: „Няма да отваряте тази врата на смъртта.“ Ева отиде, на вратата похлопа. Казва: „Заповядайте.“ Кой ви е крив сега? Само похлопа и отвори вратата. Не отваряй вратата, да се сърдят отвън. Те като влязат, ти ще се сърдиш. Кое е по-хубаво: те да се сърдят или ти да се сърдиш? Те да се сърдят. Да влязат през вратата на живота, не през вратата на смъртта. Кажете: „У нас не се приемат гости през вратата на смъртта.“

Когато идат във вас тия мисли, които ви безпокоят, какво правите с тях? Вие ги разнасяте. В това отношение българите са много особен народ. В селата има особени старици, които са кореспонденти. На 80 години баба, лице – много хубаво, брада, нос, казват ги вещици, знаят да лекуват. Тръгнала с патерицата, казва: „Ще ви кажа едно нещо, само вие да го знаете, никому да го не казвате.“ Тя разправя, казва: „На нашия чорбаджия дъщерята се сгодила за един знатен човек. Туй да не знае никой, ще се развали работата.“ Излезе, иде на друго място, и пак казва същото. Един ден цялото село знае. Казва: „Кой го е казал?“ Тя казва на всички и казва: „Да го не казвате.“ Тя посетила 30 места, всички знаят и на всички казва:

„Да не казвате никому.“ Онези, които слушат, и те кажат: „Еди-коя си баба Тодорица казва да не го казвате.“ Аз ви казвам да не казвате нищо. Като дойде една вещица, ти кажи – вещица значи вещ. Тя е хубава дума. Човек, който знае, знание има. Вещица е, че обича малко да полъгва, да преувеличава нещата. Като дойде този звук щ, вече бялата лъжа може да работи. Всички думи, които окончават на ш на еврейски, английски, германски – буквата ш означава нещо материално, там има ермснски долапи: големи, малки. Ш-то е материално. Разбойниците, когато ги преследват, казват шът, да мълчат, материална работа. Турците казват шен – попил винце, ракийца, шен става. Един турчин ходил в Шуменско на гости на един български чорбаджия и пили хардалия. Те пили хардалия и той станал да играе. Като се върнал, казва, че пил при чорбаджията. Отива другият при чорбаджията и казва: „Да ми дадеш от онова, което реже, че и аз да стана шен. Аз съм за шенлике.“

По-хубаво вино от знанието няма; по-хубав шенлия няма от хубавите чувства, които предлага човешкото сърце; няма по-хубав шенлия, когато съзнанието е чисто, ти си чист, свободен. Веднага човек изгубва своето разположение. Та казвам, в сегашния век трябва да се изучава новото учение от съвсем друго гледище. Абсолютно трябва да изключим съмнението. Щом дойдем до любовта към Бога, за името Божие, щом говорим за името на Бога като любов, да имаме само едно мнение. Никога да не допущаме, че може да имаме задна мисъл у него. Помислиш ли така, ти вече се опорочаваш. Тогава да имаш една положителна мисъл. Като говориш, че Бог е всемъдър, да имаш само една мисъл. Да не допущаш, че той може да направи една погрешка. Всички могат да направят една погрешка, но той – никога. Няма нищо, което може да го застави да направи погрешка. Като мислиш за Бог, трябва да мислиш, че той е всякога за

истината, че Бог е всякога на страната на слабите същества в света. Той е винаги на страната на слабите, понеже те винаги имат нужда от него. Този насърчи, дава подбуждения. Той е причина за всички ваши радости, на всички ваши мисли, на всяко ваше растене, на домовете, на всичко в света, което става, причината е в Бога. В света на любовта, в света на мъдростта, в света на истината, във физическия свят, в духовния свят, в божествения свят – той е причината. Подбужда хората да се радват на благата в тия светове. Всичко туй е за нас създадено. Трябва да разбираме законите. При съвременната наука всеки трябва да се интересува не само за себе си, не само да чете. Някой се моли на Господа. Той се моли само за себе си.

Какво подразбира моленето? Има два вида молене. Ще ви приведа един пример. Един български учител, в турско време било, знаел да свири на цигулка. Взел си цигулката, отива в църквата да пее. Понеже българите имат приказката, че цигулар къща не гледа, никой не го поканил на гости. Всеки го хвали, казва: „Учителю, много хубаво пееш." Никой не го поканва. Той – честолюбив, изгладнял. Той си казва: „С пеене в църквата няма да стане." Взема си цигулката и отива в кръчмата. Започва да свири български песни. Събират се около него и веднага казват: „Дайте нещо на учителя да си похапне." Веднага яденето дохожда. Попът се хванал за главата: учителят свири в кръчмата. Казва: „Аз пях в църквата, вие не ме разбрахте. Дойдох да видя дали ще разберат цигулката. Тия хора ме разбраха. И на вас аз говорих с истината." Но тези с цигулката го разбраха, тези хора счита по-близки. В дадения случай цигулката, която може да ти помогне, употреби я, свири. В кръчмата свири, нищо повече. Църквата няма нужда от цигулката. Кръчмата има нужда от цигулка. Гладните хора имат нужда от хляб, ситите в църквата нямат. Когато хората са глад-

ни, то е хубавото. Свършиш нещо в света, попей си малко. Седиш, пееш. *(Учителят пее много приятна мелодия – без думи, само с гърло.)* Какво ти коства на тебе да попееш? *(Продължава да пее.)* Седиш, нещо не разбираш, попей си. *(Учителят продължава да пее.)*

Търсете името Божие с любов.
Търсете Царството Божие със знание.
Търсете Волята Божия със сила.

Тайна молитва

Четиридесет и трета неделна беседа
21 септември 1941 г., неделя, 10 часа
София – Изгрев

Редактираният вариант на беседата е отпечатан в томчето „Възможности за щастие", Събрани беседи от Учителя, София 1941 г., стр. 361–374, под заглавие „Знание и сила".

СЪДЪРЖАНИЕ

ЩЕ СЕ НАСИТЯТ
9 март 1941 г. 3

КОЕТО ИЗЛИЗА ИЗ УСТАТА
16 март 1941 г. 24

ВЪЗПИТАНИЕТО
23 март 1941 г. 43

НАСТАНАЛО Е ЦАРСТВОТО БОЖИЕ
30 март 1941 г. 61

ЩЕ БЪДЕ РАЗВЪРЗАНО
6 април 1941 г. 80

НОВОТО ОТКРОВЕНИЕ
13 април 1941 г. 96

ЩЕ ВИ ДАДЕ ЦАРСТВО
20 април 1941 г. 110

В НАЧАЛО БЕ СЛОВОТО
27 април 1941 г. 123

В НЕГО БЕ ЖИВОТЪТ
4 май 1941 г. 137

ЕДНО ТИ НЕДОСТИГА
11 май 1941 г. 156

ЕДНА ДУМА
18 май 1941 г. 175

СЪКРОВИЩЕТО НА ЧОВЕКА
25 май 1941 г. 187

СТАНА ПЛЪТ
1 юни 1941 г. 204

ПОСРЕЩАНЕ НА ЛЮБОВТА
8 юни 1941 г. 224

ЕДИНСТВЕНАТА ПОХВАЛА
15 юни 1941 г. 240

ДАВА ЖИВОТ
22 юни 1941 г. 259

И РЕЧЕ ИМ
29 юни 1941 г. 277

ТРИ ВЪЗГЛЕДА
6 юли 1941 г. 298

СТАР И НОВ ПОРЯДЪК
13 юли 1941 г. 319

ПРЕДНАЗНАЧЕНИЕТО НА ЧОВЕКА
31 август 1941 г. 337

ВЪЗЕЛЪТ
7 септември 1941 г. 354

ДВАМА ИЛИ ТРИМА
14 септември 1941 г. 370

ЛЮБОВ, ЗНАНИЕ И СИЛА
21 септември 1941 г. 392

ПОРЕДИЦА „НЕДЕЛНИ БЕСЕДИ“

I. По реда на издаването

1. Сила и живот, I серия (1914), София 1915, 1924 г.
2. Сила и живот, II серия (1914 – 1917), София 1915, 1927 г., Пловдив 1933 г.
3. Сила и живот, III серия (1917 – 1919), София 1920 г., Русе 1929 г.
4. Сила и живот, IV серия (1921 – 1922), София 1922 г.
5. Сила и живот, V серия (1922), София 1922 г.
6. Двата природни метода, VI серия (1923 – 1924), София 1924 г.
7. Настанало е Царството Божие, VII серия (1924 -1925), Русе 1925 г.
8. Заведоха Исуса, VIII серия (1925 – 1926), Русе 1926 – 1927 г.
9. Затова се родих, IX серия, I том (1926), София 1929 г.
10. Влизане, IX серия, II том (1927), София 1930 г.
11. Праведният, IX серия, III том (1927), София 1930 г.
12. Вехтото премина, IX серия, IV том (1927), София 1931 г.
13. Мнозина казваха, X серия, I том (1927), София 1933 г.
14. Ни мъж, ни жена, X серия, II том (1927 – 1928), София 1933 г.
15. Синовете на възкресението, X серия, III том (1928), София 1934 г.
16. За съдба дойдох, XI серия, I том (1928), София 1929 г.
17. Учителю Благи, XII серия, I том (1929), София 1934 г.
18. Който има невестата, XII серия, II том (1929), София 1935 г.

19. Голямото благо, XII серия, III том (1929), София 1936 г.
20. Крадецът и пастирът, XIII серия, I том (1929), София 1938 г.
21. Да ви даде, XIII серия, II том (1929 – 1930), София 1938 г.
22. Делата Божии, XIII серия, III том (1930), София 1940 г.
23. Условия за растене, XIII серия, IV том (1930), София 1949 г.
24. Да възлюбиш Господа (1914 – 1920), София 1946 г.
25. Все що е писано (1917), София 1942 г.
26. Дали може (1917 – 1918), София 1942 г.
27. Великите удоволствия на живота (1919), София 1944 г.
28. Новият човек (1921), София 1947 г.
29. Ще управлява всички народи (1920 – 1922), София 1948 г.
30. Живият Господ (1922), София 1948 г.
31. Поучаваше ги (1923), София 1949 г.
32. Петимата братя (1923 – 1938), София 1949 г.
33. Каквото дойде при мене (1924 – 1925), София 1950 г.
34. Условия за растене (1930), София 1949 г.
35. Новото човечество (1920 – 1945), София 1947 г.
36. Вечно подмладяване (1943), София 1049 г.

Забележка: По решение на просветния съвет след заминаването на Учителя Петър Дънов (27 декември 1944 г.) се издава произнесеното от него Слово през последната година – 1943/1944. Така се отпечатват лекциите на Младежкия и Общия окултен клас и Неделните беседи от 1943 г. („Вечно подмладяване“). Издават се и сборните беседи „Заветът на Любовта“ – I, II и III том, произнесени от Учителя в Мърчаево и в София през последните му дни. Печатницата на Изгрева „Житно зърно“ е затворена през 1950 г. по нареждане на властите.

II. По оригинала

1. Неделни беседи (1930 – 1931) – неиздадени
2. Неделни беседи (1931 – 1932) – неиздадени
3. Възкресение (1932 – 1933), I том, София 1999 г.
4. Радостта (1932 – 1933), II том, София 1999 г.
5. Неделни беседи (1933 – 1934) – неиздадени
6. Този е живият хляб (1934 – 1935), Кърджали 1998 г.
7. Вас ви нарекох приятели (1935 – 1936), Кърджали 1998 г.
8. Най-голям в Царството Небесно (1936 – 1937), София 1999 г.
9. Неделни беседи (1937 – 1938) – неиздадени
10. Любовта дава живот (1938 – 1939), София 1999 г.
11. Път на зазоряване (1939 – 1940), София 1999 г.
12. Като роди дете (1940 – 1941), I том, София 1998 г.
13. **ВЪЗПИТАНИЕТО (1940 – 1941), II том, София 1999 г.**
14. Благословен (1941 – 1942)
15. Проявление (1942 – 1943), I том, София 1998 г.
16. Оживяване (1942 – 1943), II том, София 1998 г.

Забележка: Неделните беседи от втората половина на 1943 г. – от 10 октомври до 28 ноември, са издадени в т. „Вечно подмладяване", София 1949 г. – редактирани и променени.